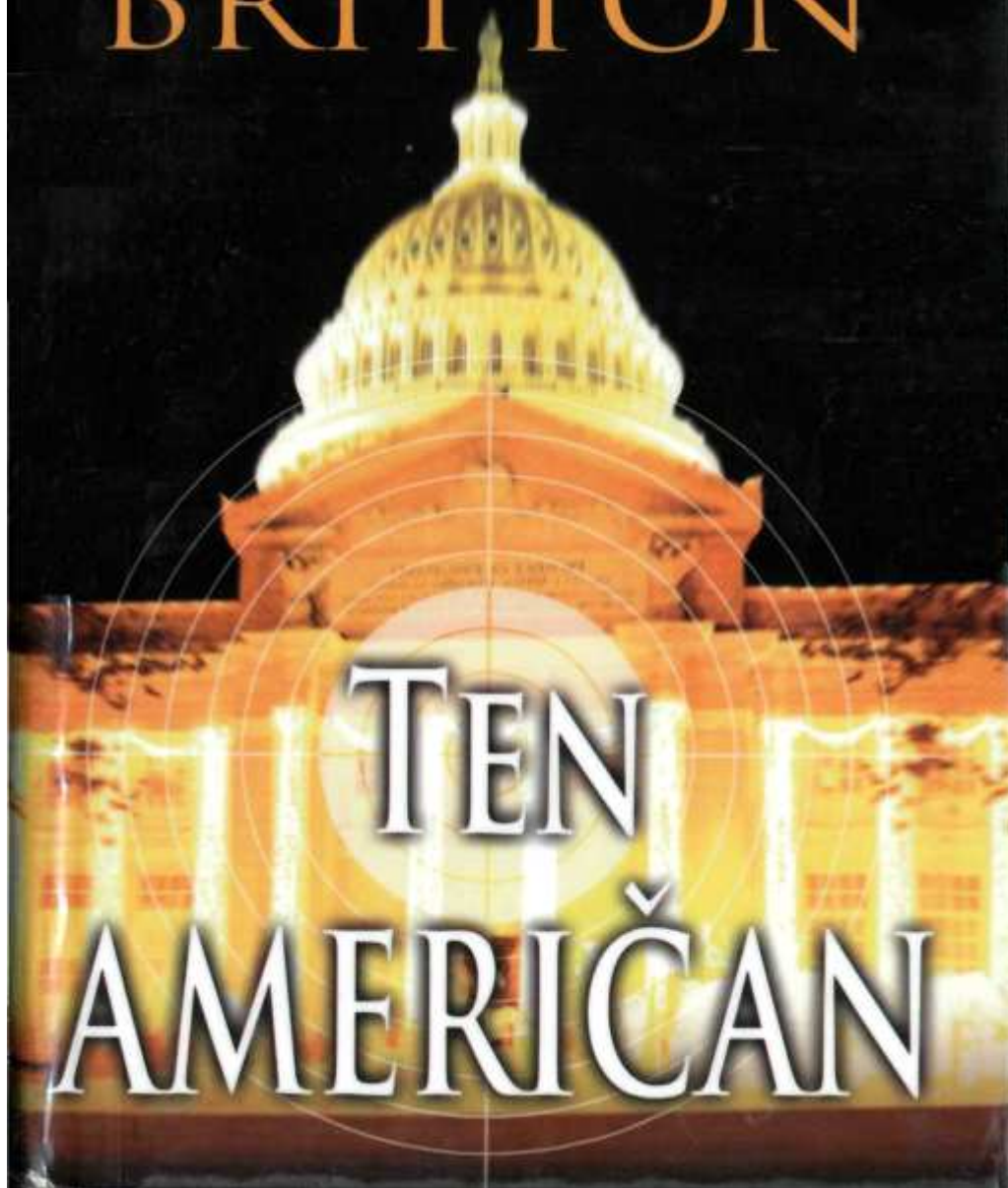

ANDREW
BRITTON

Velice působivá prvotina jednoho z nejnovějších hlasů v oblasti napínavých příběhů. Andrew Britton vytvořil odvážný román, který praská vysokými sázkami, naléhavostí typickou pro dobu po 11. září a uvádí na scénu nerudného agenta CIA Ryana Kealeyho.

Ryan se ocitá v zoufalé hře na kočku a myš s nejlistivějším protivníkem, s jakým se kdy setkal, protivníkem, který nepřestane, dokud nespáchá vrcholné zlo – a který je o to nebezpečnější, že je jeden z vlastních...

Ve svých třiatřiceti letech dosáhl Ryan ve vojenské službě a u CIA více než většina lidí za celý život. Také viděl to nejhorší, co může život ukázat, a měl štěstí, že to přežil. Jenomže zůstat sám se svými démony není přijatelné východisko, CIA ho nutně potřebuje, protože nepřítel, proti kterému nyní stojí, je bývalý americký voják Jason March. Ryan o Marchovi ví vše – sám ho vycvičil. Ví, že mají co dělat s jedním z nejbezohlednějších nájemných vrahů světa, který mluví několika jazyky, je odborník na výbušniny, vynikající odstřelovač, umí zmizet jako stín a je schopný páchat zločiny, jaké si jiní ani nedovedou představit. A teď se March objevil na globální scéně – připojil se k mocné teroristické středovýchodní síti, jejímž cílem není nic menšího než totální destrukce Spojených států.

Andrew Britton

(6. 1. 1981–18. 3. 2009)

Andrew Britton

TEN AMERIČAN

TALPRESS

Copyright © 2006 by Andrew Britton
Translation © 2009 by Jan Krejčí
Cover © 2009 by Trilabit Praha

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-370-6

Věnuji Anne, mé matce

PODĚKOVÁNÍ

Začal bych vyjádřením vděčnosti Lindě Cashdanové z *The World Press*. Linda ve svých radách projevila téměř jasnozřivost. I rady, které jsem nepřijal, se později objevily znovu v doporučeních mého vydavatele a nakonec se do knihy dostaly. Bez ní bych to nezvládl.

Zvláštní poděkování patří Marku A. Jonesovi z úřadu šerifa okresu Wake, jenž mi v nebývalé míře věnoval svůj čas a znalosti. Dále policistovi Rodneyemu Parksovi z metropolitního policejního oddělení v D. C. za jeho zasvěcené informace a MUDr. Erice Leaseové za její znalosti a zejména za její přátelství.

Mé upřímné uznání patří talentovanému týmu profesionálů z nakladatelství Kensington: řediteli Stevenovi Zachariasovi, Laurie Parkinové, Michaela Hamiltonové a Wendy Bernhardtové. Jsem také neskonale vděčný své redaktorce Audrey LaFehrové za její podporu a nadšení bez hranic.

Dlužím vděčnost také své literární agentce Nancy Coffeyové, která v tuto knihu věřila od začátku.

A Jeralyn Valdillezové za podporu v době, kdy jediná věc, kterou jsem psal, byly výzkumné zprávy.

Andrew Britton

Většina poznámek pochází ode mne, a proto jsem zodpovědný za chyby a omyly, které se v nich případně vyskytují.

Jan Krejčí

PROLOG

Šuškali si mezi sebou. Místnost podle nich nebyla vhodná pro prohlášení takového významu.

Že si stěžovali, bylo pochopitelné. Ti, kdo setkání organizovali, ani nic jiného nečekali. Personál, který rozmisťoval židle a vydával novinářské průkazy, by byl jistě konsternován, kdyby se dočkal něčeho byť vzdáleně připomínajícího kompliment. Když se jednání protáhlo kvůli častému přerušování, nikoho to nepřekvapilo. Přesto bylo vykonáno vše, aby účastníci měli své pohodlí. Pro pozdní příchozí byly doneseny další židle, místností kolovaly neustále doplňované nádoby s kávou a karafy s chlazenou vodou. Nad hlavami jim visely zdobné lustry a poskytovaly přiměřené osvětlení. Kameramani si sice stejně stěžovali, ale nebylo jim to nic platné. Nikoho ani nenapadlo, že by místnost mohlo vylepšit denní světlo. Šest velkých oken bylo pevně uzavřených z bezpečnostních důvodů a zakrývaly je karmínové závěsy ladící přesně s barvou koberce. Nad jiskřícími lustry se pod zlateným stropem líně vznášely dva zapomenuté balonky ve tvaru hvězdy. I když stěny postrádaly obvyklé procesí portrétů, nahradily je, možná dokonce překonaly, vysoké mramorové sloupy v korintském stylu.

Většina se shodla, že jsou zde vidět běžné vnější projevy moci. Co ovšem místnost zcela zřejmě postrádala, byl prostor. Byli na sebe natlačeni a nepohodlí pociťovali všichni. Avšak jak slyšení pokračovalo, projevy nespokojenosti slábly. Brzo si

posluchači dělali zuřivě poznámky a na ty, kdo se ještě bavili, vrhali nevraživé pohledy. Nakonec tlumené poznámky utichly úplně a všichni zaujatě poslouchali muže, který právě mluvil. Pozadí mu při proslovu tvořili jeho sedící kolegové.

„Dnes se, jak se domnívám, podařilo dosáhnout konsenzu všech nejváženějších a nejvlivnějších lidí ve Washingtonu, včetně těch, jejichž vklad je důležitý pro prezidentovo rozhodování. Věřím, že bude reagovat kladně na mnohé závěry, ke kterým výbor dnes odpoledne došel. Odpovím na ještě jednu otázku... vidím, Susan, že se tam vrtíte, tak sem s ní.“

Ze shromážděného davu novinářů a televizních reportérů se odloupala menší vlna smíchu a oslovená dopisovatelka CNN se mírně zapýřila a položila svou otázku muži na stupínku. „Senátore Levy, čeho chcete dosáhnout tímto ultimátem přechodné íránské vládě, a zdá se vám, že tato vláda kráčí po stejné cestě, jaká vedla ke kontroverzní situaci v Iráku?“

Senátor se při posledním dovětku zamračil, což nikomu z přítomných neuniklo. „Za prvé je naším cílem jasně sdělit těm, kdo jsou u moci v Teheránu, že Spojené státy nebudou nečinně přihlížet, zatímco probíhají přípravy na útok namířený přímo proti tomuto národu. Ovšem neuvažovali jsme – a rád bych to v tomto okamžiku zdůraznil – o možnosti válečného konfliktu, dokonce ani o rozmístění vojáků v této oblasti.“

Levy se odmlčel, zřejmě chtěl vyvolat dojem, že přemýšlí. Ve skutečnosti to mělo jen vyvolat dojem. „V této chvíli máme skálopevný důkaz, že Írán znovu zahájil proces obohacování uranu použitelného v jaderných zbraních, důkaz, který chyběl, když se rozhodovalo o tažení majícím zbavit moci Saddáma Husajna. Zatím prezident odmítl nové vedení v Teheránu uznat a já – my – jeho rozhodnutí plně podporujeme. A navíc máme předběžný závazek francouzského prezidenta Chiraca a italského ministerského předsedy Berlusconiho. Oba tyto vedoucí činitelé nás ubezpečili, že pokud nebude dosaženo alespoň částečné dohody, všechny společnosti v jejich zemích, které mají své zájmy v íránském ropném průmyslu, jsou připraveny ukončit své kontrakty a stáhnout se z oblasti při první vhodné příležitosti. I

když jsou tato opatření podmíněna rozhovory, jež se budou konat koncem listopadu, je to nicméně obrovský krok směrem k posílení sankcí, které již byly vyhlášeny. Dovolte, abych vás ubezpečil, že snaze o vytvoření jednotné fronty proti íránským jaderným ambicím nic nezabrání.“

Levy se opět odmlčel a chvilkové přerušení jeho řeči vyvolalo vlnu vzrušených hlasů. Levy je ignoroval a svůj pohled upřel na přitažlivou mladou dopisovatelku ve třetí řadě. „Na druhou část vaší otázky, Susan, bych chtěl říct, že očekáváme v této věci silnou účast OSN. Důkazy o výrobě zbraní, o kterých jsem se zmínil, jsou v současné době v rukou Rady bezpečnosti, a jakmile bude zkoumání těchto důkazů počátkem příštího měsíce skončeno, předpokládáme schválení ostré rezoluce a odsouzení akcí, které nový režim podniká. Ne, je mi líto, to je vše,“ pronesl k dalšímu přívalu hlasů, který se valil jeho směrem. „Děkuji vám, že jste sem dnes přišli.“

Senátor Daniel Levy sestoupil ze stupínku do smršť otázek, které neměl v úmyslu zodpovědět. Čtyřapůlhodinové slyšení bylo dost vyčerpávající, ale zvýšené hlasy dvaceti šesti kolegů senátorů a nepřetržité oslňující záblesky fotoaparátů mu způsobily hučení v hlavě a tupou bolest v žaludku. Levy byl přesvědčený, že žaludeční vřed, který mu nedávno našli, je přímým důsledkem opětného zhoršení situace na Středním východě. Nedávná smrt ajatolláha Chomejního, nejvyššího vůdce Íránu, vedla ke jmenování ultrakonzervativního duchovního, který zcela zřejmě nenáviděl Spojené státy. Navzdory poznámkám, které pronesl před pár okamžiky, si byl plně vědom, že možnost vypuknutí války v oblasti číhá hned za obzorem.

Opustil konferenční místnost, zabočil doprava a svižně sestupoval po mramorovém schodišti. Cestou se k němu připojil jeho hlavní poradce Kevin Aidan.

„A teď ten celý nesmysl začne zase od začátku,“ poznamenal Levy a prohrábl si husté stříbrné vlasy. Mluvil tlumeně, protože stále nedůvěřoval malé, nicméně velmi schopné skupině členů tajné služby, která mu byla přidělena jako ochranka. Kongresmani obvykle neměli na ochranu takové úrovně nárok,

ale protože byl vůdcem senátní většiny a předseda senátního výboru pro ozbrojené složky, byla jeho bezpečnosti věnována zvláštní pozornost, zejména po nedávných událostech. „Utratili jsme miliardy v Iráku, aby naši občané mohli sledovat smrt svých synů a dcer v televizním vysílání. A co jsme za to, sakra, dostali my, Kevine?“

Aidan se na senátora podíval koutkem oka. Musel se na něho dívat trochu svrchu, protože senátor byl o dobrou hlavu menší než on. Jen tak naprázdno zauvažoval, jestli senátor trpí nějakou skrytou nejistotou kvůli své výšce. Na druhé straně, proč by se jeden z nejmocnějších mužů ve Washingtonu měl zabývat takovými trivialitami? *Konečně*, připomněl si Kevin, *na to tu má mě*.

„Pane, v dané chvíli bude nejlepší držet se stranické linie. Později se třeba můžete pokusit distancovat se od toho, ale v současnosti vás vnímají jako největšího Brennemanova stoupence. Vedeme v průzkumech – pokud by se začalo veřejné mínění přiklánět na druhou stranu, považujeme o úpravě našeho postoje.“

Levy zvedl obočí, protože ho Aidanovo prohlášení pobavilo. I když si rad svého poradce velmi vážil, vždy když zvažoval jeho rady, bral v úvahu jeho mládí a nezkušenost. Před chvílí se na celonárodní televizi celou vahou svého úřadu postavil za prezidenta, a tak těžko přicházelo v úvahu, že by v nejbližší budoucnosti změnil kteroukoliv část svého stanoviska, aniž by vypadal jako zrádce vlastní strany. Kromě toho byl upřímně přesvědčený, že dělá správnou věc, a přestože si v soukromí stěžoval, byl odhodlaný snést tolik politického spadu, kolik bude zapotřebí, aby zabránil Íránu dostat se na jadernou scénu.

Tyto myšlenky ustoupily do pozadí, když procházeli bohatě zdobenou mramorovou rotundou Russelovy senátní budovy. Levy nikdy nepřestával obdivovat krásu architektury a výjimečnou řemeslnou zručnost této stavby. Stále mu připomínaly důležitost jeho práce a jaké má štěstí, že je v tomto postavení. Ze zasnění ho vytrhl agent tajné služby, který mluvil tiše do svého rukávu.

„Pane, jsou připravení k odjezdu. Nastoupíme do druhého vozidla.“ Senátor přikývl na souhlas a vyšel z budovy. Počasí venku bylo typické pro hlavní město v půlce října. Divoký vítr hnal slabý déšť pod ostrým úhlem a hrozilo, že roztrhá deštník, který nad hlavou svého chleboďárce držel Aidan. Agenti senátora rychle doprovodili do druhé ze dvou velkých bílých limuzín.

Levy věděl, že v prvním autě jsou čtyři muži vyzbrojeni automatickými zbraněmi a velitel skupiny pojedí na sedadle spolujezdce ve druhém autě. Neurčitě si uvědomoval, že tu bude ještě třetí auto, které je bude diskrétně sledovat. Podíval se vlevo do ulice, ale kupodivu po takovém vozidle neviděl ani stopy.

Když mu byla ochranka poprvé přidělena, domníval se senátor, že zřetelně viditelná přítomnost jeho ochránců je zbytečná a trapná. Řekl to i samotnému prezidentovi, ale jakmile mu vysvětlili důvody, které vedly k rozhodnutí změnit způsob jeho ochrany, senátor souhlasil, že hrozba dodatečné zabezpečení ospravedlňuje.

Ovšem to neznamenal, že by se mu to líbilo. Skupina agentů tajné služby dostala jasné příkazy, že do jeho domu mohou vstoupit jen v případě přímého ohrožení a že nesmí narušovat jeho denní dojíždění do práce. Pěťadvacetiminutová jízda z úřadu přes řeku domů byla jedním z mála nepřerušovaných časových úseků, a on nechtěl, aby klid těchto okamžiků ničil zvuk sirén a troubení vztekklých řidičů, kteří museli zůstat stát. Třebaže vedoucí agent proti těmto podmínkám ostře protestoval, *byl* senátor Levy jedním z nejvlivnějších politiků ve Washingtonu, a nebyly to vlastně podmínky, nýbrž rozkaz. Nakonec spor vyřešil pětiminutový telefonní hovor.

Pozorní agenti zodpovědní za jeho bezpečnost nebyli nakonec placeni za to, aby měli senátora rádi, což bylo dobře, protože to nebyl jejich případ. *Byli* však zodpovědní za jeho bezpečnost. A tak se jim ulevilo, když sedmivteřinový přesun z Russellovy budovy do limuzíny proběhl nerušeně. Základní pravidlo jejich práce znělo: šéf je v největším nebezpečí při přesunu do vozidla nebo z něj. Při tom, jak spěchali, si zkušení agenti nevšimli dobře oblečeného mladého muže, který je

sledoval z budovy ven. Počkal, až malý konvoj odrazí od chodníku a po patnácti vteřinách za ním vyjede i sledovací vůz, pak sešel po mramorových schodech Russellovy budovy a pomalu se ubíral po Constitution Avenue. Cestou si roztáhl deštník, aby ho ochránil před deštěm, a vylovil z kapsy kabátu tenký mobilní telefon.

Muž, který hovor přijímal, se rozhodl ignorovat nádech arogance, jenž doprovázel očekávanou zprávu. Současně si nemohl pomoci, aby necítil kousek pohrdání k úředníkovi Kongresu, jehož jméno dostal před dvěma měsíci a na jehož informacích teď zcela závisel.

Seděl trpělivě na sedadle řidiče v černém pronajatém Chevroletu Tahoe na Independence Avenue přímo naproti Federální budovy Jamese Forrestala. Vozidlo mělo zaplacené parkování, na parkovacích hodinách mělo ještě šedesát minut a zbarvení oken nebylo tak tmavé, aby vzbudilo zájem nějakého podezřívavého dopraváka. Muž měl s těmito věcmi rozsáhlé zkušenosti, a i když si uvědomoval nebezpečí, které s sebou přinášelo jeho povolání, nepatřil k těm, kdo ponechal náhodě něco, co mohl ovlivnit.

Věrný této zásadě, pečlivě vybral místo, kde se svým vozem zastaví. Od křižovatky s L'Enfant Promenade se Independence Avenue táhla na západ téměř 5 km. Ze svého místa měl nerušený výhled na dva semaforey. Ten bližší byl vzdálený asi 65 metrů. Druhá světla byla o dalších zhruba 200 metrů dál, což znamenalo, že jsou daleko mimo dosah jeho zbraně a jeho schopností.

Dopravní světla poutala jeho pozornost jen okamžik, protože přípravy mnohem víc závisely na dopravní špičce a nevlídném počasí než na čemkoliv dalším. Nemohl se spoléhat na to, že semafor bude pracovat v jeho prospěch, protože se v počítačích nevyznal natolik, aby se mohl nepozorovaně nabourat do sítě dopravního oddělení. Avšak dvě zbývající proměnné byly

přirozené události, které, když šlo o výrazné zpomalení či zastavení dopravy v D. C., nikdy nezklamaly.

Jeho mobilní telefon pípl a on se podíval na číslo. Cíl byl vzdálený méně než dvě minuty.

„Takže co plánuješ na víkend?“

Megan Lawrenceová zvedla obočí a otočila se, aby se mohla podívat na svého partnera Franka Benecelliho. Pracovali spolu už tři měsíce a ona měla pocit, že se ji chystá pozvat na rande.

„Proč? Ty pro nás něco plánuješ?“ zeptala se se smíchem. Benecelli se začervenal a něco si mumlal pod vousy. Megan si pomyslela, že tak introvertní a při konverzaci neobratný Italoameričan je zábavný, nemohla však popřít, že jí připadá docela atraktivní. Stejně to nepřicházelo v úvahu, protože ona *měla* plán na víkend. Sarah bude slavit šesté narozeniny a obě, matka i dcera, se těšily na den, který stráví spolu.

Shrnula si rusé vlasy do neuspořádaného koňského ohonu a zelené oči upřela na vozidla, která viděla před sebou a také koutkem oka. V duchu si vynadala, že se nesoustředí. Na to při této práci nebylo místo. A kromě toho následující dva dny bude mít volno a tím také dost času na relaxaci.

„Bože, podívejte se na to počasí. To mi vždycky připomene, že Washington býval močál plný malárie,“ postěžoval si Aidan. Senátor byl myšlenkami jinde a pozoroval větrem zčeřenou hladinu louže, v níž se odrážela budova Kapitolu. Bolesti žaludku od konce zasedání neustoupily a začal uvažovat, že by návštěvu svého lékaře posunul o týden dopředu. *Ještě lepší by možná bylo*, říkal si, *kdybych téhle práce nechal úplně*. Uvědomoval si, že jeho odchod do důchodu by zničil vyhlídky jeho hlavního poradce, ale také věděl, že by nic nepotěšilo víc jeho manželku. V poslední době trusila Elizabeth narážky na přestěhování na statek, který nedávno koupili na venkově ve Virginii, státě, který ho zvolil do této významné pozice. A její narážky každým dnem stále víc připomínaly požadavky.

Levy jí to ovšem nemohl zazlívát, protože stála věrně po jeho boku po celou jeho bouřlivou politickou kariéru trvající bezmála třicet let. Dům na okraji Charlottesville potřeboval rozsáhlou přestavbu a jemu se po celém těle rozšířilo příjemné teplo, když pomyslel, jak se tam s manželkou usídlí a jakou z toho bude mít ona radost.

„Senátore?“ Vytrhl se z přemýšlení a otočil se, aby se podíval na Kevina Aidana. „Měli bychom si promluvit o setkání s guvernérem příští týden. Chystá se vás požádat o prostředky na školství, takže si myslím, že bychom měli –“

„Kevine, později, ano? Nech starého muže aspoň chvíli odpočinout,“ zavtipkoval Levy a znovu se opřel v sedadle a zavřel oči. Vrátil se ke snění o odchodu do důchodu a ukolébávalo ho slabé bubnování deště na střechu auta. Nevšiml si, když vozidlo při ostrém zabočení vpravo na Independence Avenue projelo s cákáním jezírkem dešťovky.

Od okamžiku, kdy mobil zazvonil podruhé, pracoval muž v černém tahoe rychle, ale metodicky. Když shrnul ošoupanou deku zakrývající předmět na vedlejším sedadle, měl ruce pevné. Zvedl podivnou čtvercovou zbraň a položil si ji do klína, zaklapl optické hledí do správné polohy a do funkční polohy zasunul spouštěcí kolík.

To, co držel v rukou, mělo označení M202A1 a byl to raketomet ráže 66 mm. Zbraň, vyvinutá speciálně pro americké ozbrojené složky, byla v armádě také známá pod názvem raketomet Flash. Tato konkrétní zbraň se příhodně ztratila minulého jara při ostrých střelbách ve Fort Braggu i s plným počtem tří raket M74. Poloautomatický raketomet mohl vypálit čtyři rakety během čtyř vteřin. Ale dodával se s pouhými třemi a armádní vyšetřování by bylo mnohem důkladnější, kdyby se ztratila ještě další munice kromě té patřící k jedné ztracené zbraní.

Když byl raketomet nabitý, zbývalo mu ještě dvacet vteřin. Využil času a s velkou zbraní se přesunul na sedadlo

spolujezdce. Když vytáhl spoušť, prohlédl si zrcátka a prostor kolem auta. Deštěm rozstříkujícím se na zadním skle uviděl přijíždět první ze dvou limuzín.

Muž se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Popruh umístil do ohbí pravé ruky, pootevřel dveře spolujezdce a čekal, zda osud neušetří život senátora Daniela Levyho.

Štěstí rozhodlo, že první světlo bude zelené. S výdechem vypustil i tichou nadávku, když konvoj plynule projížděl křižovatkou, a pak s nádechem úlevy pozoroval, jak se před první limuzínou motá náhodný motocyklista. Řidič prudce šlápl na brzdu, aby ho nerozmačkal, a muž s raketometem na klíně slyšel krátké zakvilení pneumatik, jak se druhé vozidlo zastavilo. V krátkém okamžiku bezbožnosti poděkoval tiše Bohu a vyskočil na chodník.

„Zbraň! Pohyb, pohyb, pohyb!“ Když se ozval křik z rádia, všichni sebou trhli. Agenti v prvním vozidle se honem otáčeli a hledali hrozbu. Senátora Levyho to vytrhlo z lehkého spánku. Se zmateným výrazem se podíval na svého poradce. Když v jeho obličejí viděl paniku, obrátil se k zadnímu okénku. Okolní svět oddělovaly cáry deště. Pak ucítil první vlnu umrtvujícího strachu.

Mladý řidič druhého vozu, poháněný prudce zvýšenou hladinou adrenalinu, porušil předpisy a pokusil se první vozidlo objet, avšak náhlé zastavení způsobilo, že byla auta příliš blízko sebe. Narazil do zadního nárazníku první limuzíny, takže se těžké vozidlo s drhnutím zastavilo. To poskytlo muži potřebný čas. Váha raketometu způsobila, že mu seděl pevně na rameni, a oči našly primární cíl. Zmáčkl spoušť a první raketa svištěla směrem k druhé limuzíně. Její smrticí dráhu označoval tenký proužek dýmu.

* * *

Senátor zahlédl clonou deště krátký záblesk, a zatímco agenti křičeli do svých vysílaček, zavřel oči.

Když muž viděl, že projektil narazil do zadního konce druhé limuzíny, okamžitě upravil zamíření. Náplň rakety M74 tvořilo 0,61 kilogramu zahuštěného samovzněcujícího činidla známého jako TPA, jehož vlastnosti byly podobné bílému fosforu. Účinek byl na pohled zničující. Další raketa prorazila do vedoucí limuzíny jen pár vteřin po tom, co se druhé vozidlo se senátorem změnilo v hromadu kouřícího kovu. Kousky obalu bojové hlavice se zasekávaly do okolních vozidel a chodců. Jednomu z agentů se podařilo těsně před zásahem otevřít zadní dveře a teď ho to odhodilo na 20 metrů daleko. Jeho ožehnuté tělo se na vlhkém dláždění svíjelo, dokud za několik vteřin nezemřel.

Na Independence Avenue zavládl nepředstavitelný chaos. Ulice byla plná zaměstnanců, kteří se po obědě vraceli do práce. Křik zděšených lidí kolem neměl vliv na muže, který svou pozornost přenesl na doprovodné vozidlo, jež vyslalo rádiem první varování. To, že vystřelil dvě rakety za pět vteřin, poskytlo agentům v posledním autě jen málo času, a on viděl, že jsou v něm pouze dva, z toho jeden řidič. Zvedl raketomet, ale ihned ho zase sklonil, protože si uvědomil, že druhý muž právě vyskočil z vozu na straně spolujezdce a samopal MP5 už má opřený o rameno. Benecelli vystřelil dávku tří nábojů. Kulky atentátníka minuly jen o centimetry a 9mm náboje se zaryly do zdi z červených cihel Budovy umění a průmyslu. Dál už Benecelli neviděl nic, protože se cíl přesunul za karoserii tahoe.

Mezitím měl muž s raketometem pocit, že možnost úniku se rychle zmenšuje. Úhel, pod kterým zaparkoval svůj vůz, mu otevíral přímou cestu přes Hauptovu zahradu Smithsonianova institutu k National Mall. Stále schovaný za tahoe udělal dva kroky ke kované bráně a pokračoval cestičkou vroubenou

stromy. Zastavil se a naposledy se ohlédl, než prudce zabočil vpravo na Mall. Těžce dýchal, ale ruce měl pevné, když kontroloval, jestli je poslední střela v raketometu správně. Pak raketomet zvedl potřetí a naposled.

Děšť byl stále hustší, těžké závěsy vody padaly kolem budov na chodník, bránily ve výhledu a současně tlumily nárek raněných. Na druhé straně tahoe se agentka Megan Lawrenceová opatrně posunovala doleva a v upraveném Weaverově postoji svým Sig Sauer P229 kryla postupujícího partnera. Benecelli držel jedinou automatickou zbraň, která byla ve vozidle, a jí neuniklo, jak je protivník vysoce přesahuje palebnou silou. Megan si silou vůle zachovávala jasnou mysl a soustředila se na zvětšující se mezeru mezi předním sklem dodávky a úzkou pěšinou vedoucí podél Budovy umění a průmyslu. Nemyslela na svou šestiletou dceru ani na blízké přátele, o které právě přišla, přestože se tyto myšlenky zuřivě dožadovaly její pozornosti. V tomto okamžiku se veškerá její pozornost a poměrně velice zkušenosti soustředily na Benecelliho, jenž pomalu obcházel předeek vozu.

Její partner váhal, než se přesunul do střelecké pozice, a ona v té chvíli uslyšela příšerné vytí rakety na pevné palivo, která zrychlovala nad pěšinou a vlétla do dveří spolujezdce. Zůstala jako přimražená a jen se dívala, jak se trietylaluminiová náplň propaluje karoserií vozu, jako by byla z plastu. Zubaté kusy kovu pokryté kouřícími částicemi TPA se prodraly hluboko do Benecelliho obličeje a hrudníku, a než její svět potemněl, slyšela ještě jeho bolestný křik.

ALŽBĚTIN MYS, STÁT MAINE

Nebylo snadné vylézt na svah vysoký 52 metry, obzvlášť po hodině plavání v ledových vodách severního Atlantiku. Když se Ryan Kealey konečně dostal na malou mýtinu nad útesy, potěšilo ho, že ani není příliš unavený. Dlouho se kochal výhledem, pak se volným krokem pustil po štěrkové stezce. Zanedlouho došel k potrhane plážové osušce přehozené přes osamělý kůl. Usušil si černé rozčuchané vlasy a pokračoval, dokud se stromy nerozestoupily a neobjevil se dům, jež koupil před jedenácti měsíci. Úplně přestavěný dům měl dvě poschodí, řemeslně dokonale propracovaná francouzská okna a vlastní okna vsazená do zdí pokrytých cedrovými šindeli. Nákladná břidlicová střecha byla současný přídavek, podobně jako vnější krb na kamenné terase. Ryan udělal většinu kamenické práce sám, ale stavbu střechy zadal odborníkům. I když byl na svou zručnost hrdý, uvědomoval si meze svých schopností. Když se přiblížil k domu, rozletěly se kuchyňské dveře, z nich vyběhla mladá žena a prudce ho objala.

„Sakra, Ryane, kdes byl, hledala jsem tě všude! Mám pár novinek, na které určitě nebudeš zvědavý,“ hlásila s nakažlivým úsměvem.

Ryan se na ni také usmál, jako vždy okouzlený její mladistvou bujností. „Pak doufám, že nám oběma ušetříš starosti a necháš si je pro sebe,“ řekl jí se smíchem.

Když procházel otevřenými dveřmi do teplého vnitřku domu, přímo vedle něj nadskakovala.

„Nikdy tomu neuvěříš,“ vyhrkla bez dechu. „Slyšela jsem děkana, jak říká, že tvoje docházka je horší než tvého ‚trvale nejopilejšího studenta‘, myslím, že cituju přesně, a *pak* řekl –“

„Katie,“ přerušil Kealey dobromyslně její vzrušené, nesouvislé brebentění, „já tu práci potřebuju ještě míň, než oni potřebují mě. S tím si nedělej starosti.“ Občas přednášel na mainské univerzitě jako docent mezinárodních vztahů, ale v poslední době se mu prostě nechtělo dojíždět. I když ho učení stále více nudilo, musel si přiznat, když koutkem oka pohlédl na Katie, že z toho nakonec vzešlo i něco dobrého.

Našpulila rty, jako by ji zlobil jeho nezáměr o její vyprávění, ale divadýlko dlouho nevydrželo. „Miláčku, lítám kolem už od šesti od rána,“ prohlásila. „Jdu si dát sprchu.“

„Uvítala bys společnost?“ optal se s uličnickým úsměvem.

„Aha, už to chápu,“ oplácela mu to s vědoucím úsměvem. „Jsi celý žhavý, abys se mnou skočil pod sprchu, ale vůbec tě nezajímá, jak vypadal můj den.“

Pokrčil rameny. „Vidím, že se musíme uchýlit ke kompromisu. Umyju ti záda, a ty mi zatím povíš, cos dělala.“

„Umyješ mi záda, jo? Takhle tomu teď říkáš?“ Začal protestovat, ale ona si již mezitím svlékla tričko a hodila mu ho do obličeje. Pak vyběhla po schodech, přičemž ječela předstíraným strachem, a Ryan jí běžel v patách.

Mnohem později stál na balkoně v druhém patře se šálkem kávy v ruce a hleděl na obrovskou rozlohu mrazivého šedého oceánu. Pozoroval bouřkové mraky několik kilometrů od břehu, které narůstaly neuvěřitelnou rychlostí, a brzo ucítil silné poryvy větru, které na pevnou zem přinášely spršky deště. Pokud se soustředil, slyšel přes zvuk televize v ložnici naladěné na MSNBC vzdálené hřmění. Každá hlavní televizní síť se nepřetržitě zabývala útokem ve Washingtonu z minulého týdne, k čemuž měly televize přirozené sklony, ať již šlo o pohromy

přírodní nebo jiné. Usrkával kávu a zaslechl, jak se otevírají posuvné dveře. Katie se k němu přiblížila zezadu, větrem ošlehanýma rukama ho jemně objala v pase a tvář si mu položila na rameno.

„Čekáš telefon, že?“

Ryan zvedl obočí. Byli spolu teprve šest měsíců, a přestože se jednou poněkud rozpačitě pobavili o práci, kterou dělal, toto téma nebylo příliš časté. Znovu se jí podařilo překvapit ho svou vnímavostí.

Otočil se k ní a instinktivně ji pohladil po líci, hladké, se zlatohnědým nádechem. Upírala na něj ustarané modré oči a on cítil, že nemůže odpovědět jinak než pravdivě.

„Myslím, že ano. Jakmile se ozvou, bude na mně, jestli půjdu, nebo ne...“ Otočil se k přicházející bouři. „Já sám nevím.“

Naklonila se k němu a něžně ho políbila na rty.

„Ale víš.“

Večer Katie odjela, aby se v Oronu dostala na večerní přednášku z fyziky. Pozoroval ji ode dveří, jak háže učebnice na zadní sedadlo a mizí ve své otlučené corolle. Než nasedla, vesele mu zamávala. I když to nemohla vědět, její proroctví se splnilo, když telefon zazvonil krátce před osmou. Ryan váhal a prsty mu několik vteřin odpočívaly na sluchátku, než ho zvedl.

Když Ryan druhý den svištěl ve svém tmavomodrém BMW 645Ci na sever po I-95, byla ještě tma. Naškrábal krátkou zprávu přerušovanou omluvami a nechal ji na kuchyňském stole, nicméně hádal, že Katie po návratu z Oronu bude pořádně zuřit. Hlavou se mu sice mihla starost, ale brzo ji zahnal požitek z jízdy a krásy okolní krajiny.

Když se slunce začalo prodírat lesem, jímž projížděl, z hustých korun na střechu vozu a na silnici přšely krásně červené a žluté usychající listy. Cesta mu zabrala méně času, než čekal. Netrvalo dlouho a vjížděl na denní parkoviště letiště Bangor

International. Těžký sedan snadno překonal početné zpomalovače na cestě do garáže. Bylo těsně po 7.30, když si u blondaté pracovnice za pultem United Airlines, které se navzdory časně hodině podařilo vykouzlit na tváři svůdný úsměv, vyzvedl elektronickou letenku. V 8.45 byl na palubě dalšího letadla do Washingtonu, D. C.

Přibližně ve stejné době, kdy přistával na Dulles International, hnala se Katie Donovanová bezstarostně úzkou příjezdovou cestou lemovanou borovicemi k domu na Alžbětíně mysu. Měla nebezpečnou náladu, protože ráno strávila dohadováním se svým školou přiděleným konzultantem o tom, kam má její dizertace směřovat. Byla v druhém ročníku doktorandského studia oboru aplikovaná matematika, a tak měla za sebou tolik let na školách, že vyhlídka na začátek vlastní kariéry byla stále lákavější. Dohadování se postupně změnilo v souboj v překřikování. Definitivně za sebou spálila nějaké mosty a určitou útěchu očekávala od toho, že zbytek odpoledne stráví s Ryanem.

Když otevřela dveře, oznámila hlasitě svůj příchod, ale nedočkala se žádné odpovědi. Ozvěna jejích podpatků klapajících po podlaze z tvrdého dřeva se nesla prázdnými místnostmi. V kuchyni se zmateně rozhlížela, dokud si nevšimla listu papíru na stole.

Vzkaz byl omluvný, ale v Katie po každém přečtení stoupal vztek. Jak mohl jen tak odjet, aniž by řekl alespoň ahoj? V posledních šesti měsících se ona otevřela, o tolik se s ním podělila, a on jí o své minulosti neřekl téměř nic, kromě toho, že krátce pracoval pro Ústřední zpravodajskou službu. A vyžádalo si to hodně šikovnosti a šarmu, aby z něho dostala alespoň toto.

Zvedla fotografii, na které stojí spolu na molu v Kittery Point, Ryanova ruka ji volně objímala v pase. Obdivovala jeho temný irský vzhled, štíhlou postavu a široký úsměv, pak si uvědomila, co dělá, a s fotografií praštila na starožitnou

dřevěnou skříňku tak, že poškrabala její lakovaný povrch. Z očí jí vytryskly slzy a ty si vztekle utřela, když vybíhala z domu. Najednou cítila, že se chová dětinsky, a napadlo ji, že by byl pravděpodobně zklamaný, kdyby ji viděl v tomto stavu. Zastyděla se, a to se rychle opět změnilo ve vztek. Odjížděla ještě rychleji, než přijela, což bylo opravdu hodně rychle.

WASHINGTON, D. C.

Aby se vyhnul problémům se vstupem do Langley jako návštěvník, souhlasil Ryan, že se s osobou, s níž telefonoval, setká tak říkajíc „mimo akademickou půdu“. Čekal v jasně osvětleném bistro těsně vedle George Washington Parkway. Seděl v nejzazším koutě, čelem ke dveřím. V pátek odpoledne zde panovala příjemná atmosféra, plno mladých zaměstnanců a studentů, kteří si dělali plány na víkend, nezávazně klábosilo, pomlouvalo a přes zaplněnou místnost vrhalo koketní pohledy. Řada z těchto pohledů patřila Ryanovi, ale ten si jich nevšímal. Když tak seděl sám v bistro kypícím životem, nemohl se zbavit pocitu, že je starý a že sem nepatří.

Skoro po dvaceti minutách pronikl do místnosti otevřenými dveřmi závan studeného vzduchu. Muž, který vstoupil, byl natolik nevýrazný oblečením, výškou, postavou, že okamžitě splynul s davem. Tato nacvičená anonymita se dala předpokládat, protože Jonathan Harper mohl těžit z téměř dvaceti let zkušenosti práce v terénu. Svou kariéru zahájil jako mladý analytik v sovětském odboru, ale netrvalo dlouho a mladý, výjimečně inteligentní muž s nevýraznou tváří si našel cestu do operačního oddělení. V polovině osmdesátých let řídil agenty za železnou oponou a zařizoval věci pro těch několik přeběhlíků z výboru státní bezpečnosti (KGB), kteří pro CIA byli velmi cenní. Nyní na vrcholu své kariéry zastával Harper třetí nejvyšší místo v Langley jako zástupce ředitele pro operace. Pohnul nepatrně

rukou, aby dal najevo, že si všiml Ryana, jenž se zvedl a s kelímkem kávy ho následoval zase zpět do zimy.

„Vypadáš dobře, příteli. Život na škole ti očividně svědčí,“ poznamenal Harper a oba muži se vydali podél Mallu. Obloha byla světle šedá a štiplavý vzduch věštil, že bude brzo sněžit. Ryan se po něm podíval a usoudil, že to myslí upřímně. Někdy se to dalo těžko odhadnout, protože Harperův obličej nikdy nic nevyjadřoval. S pečlivou pěšinkou vpravo, konzervativním, nicméně drahým oblečením a vážným výrazem, který jako by měl natrvalo vyleptaný do obličeje, připomínal Jonathan Harper spíš kazatele nebo bankéře než zpravodajce.

„Ne že bych z toho byl nešťastnej.“

Harper chvíli tato slova trávil. S Ryanem to bylo pokaždé stejné. „No, myslím, že máš spoustu volného času.“

Kealey se zarazil. „Snažím se, abych měl co dělat. Ted' učím a někoho jsem potkal. Není to špatnej život, Johnne.“ Upřel na Harpera pronikavé šedé oči. „To, co mám teď, stojí za to... je to dobrý, jistota.“

Chvíli kráčeli beze slov. Jonathanovi se ta slova nezdála úplně přesvědčivá. Věděl o čtyřiaadvacetileté studentce, se kterou se Ryan scházel, a věděl o jeho nejistém postavení na univerzitě v roli přednášejícího. Sklouzl do stojatých vod, předstíral zájem o světské záležitosti. Čekal, až čas postupně odplaví vzpomínky na to, co viděl, a možná i na to, co udělal... Kdyby se ho zeptali, Harper by odpověděl, že má Ryan na víc. Jeho mladší společník určitě věděl, že si ho prověřuje. Kealey se *chtěl* nechat přesvědčit, jinak by se ani neobtěžoval cestu sem podniknout.

„Předpokládám, žeš to všechno viděl ve zprávách. Je to svinsky nepochopitelný. Zásah do tří aut, za denního světla, a my nemáme nic. Samozřejmě kromě šesti mrtvých civilistů, přičemž jednou z nich je těhotná žena, a sedmnácti zraněných. Média po tom jedou a prezident se zase vozí po nás. Je jasný, že se senátorem byli přátelé.“ Harper se zachvěl, jak svěží vítr pronikl jasně oranžovými listy stromů nad jejich hlavami. „Tenhle chlap sejmul celou Levyho ochranku, Ryane. A to nemluvím o lidech, kteří při přijímacích zkouškách prolezli do státní služby s

odřenýma ušima. Neseděli taky za stolem a nečekali na penzi. Byli to profesionální členové ochranky, kteří střídali prezidentovu ochranku, proboha.“

„Slyšel jsem ve zprávách, že jeden přežil. Žena.“

„Jo. Jmenuje se Megan Lawrenceová. Má za sebou sedm let služby. Je to smutný příběh – má šestileté dítě a nedá se předpokládat, že to přežije. Krucifix.“ Harper odhodil kelímek směrem k přeplněnému koši na odpadky. Kelímek se odrazil od vrcholu hromady a dopadl na zem, odkud ho vítr okamžitě přihrál na chodník. Blížila se k nim klusající žena navlečená do barevného cvičebního úboru a koňský ohon jí poskakoval v rytmu klusu. Když je mýjela, střelila po Harperovi nepřátelským pohledem.

„Levy se vracel do Alexandrie, mají tam s manželkou dům na Gentry Row. Cestu ochranka zkontrolovala a schválila, ale byla to jen jedna z pěti možností a vybraná byla půl hodiny před tím, než vyjeli od Russelovy budovy. Máme seznam lidí, kteří měli k téhle informaci přístup, a ten je velmi krátký. FBI velmi důkladně prošetřuje každého z nich. Z toho, co vím, soudím, že už si byli u McLaughlina na okružní pro pásky z kamer. Víc budeme vědět za den dva, pokud se budou chtít podílet na novém duchu spolupráce.“

„Proč měl vlastně senátor ochranu tajný služby? Já myslel, že spadají pod policii na Capitol Hillu.“

Harper se významně odmlčel než odpověděl. „Ukážu ti proč. Máme pásku – víc než jednu. Já si dokonce myslím, že bys mohl znát toho, kdo to spáchal.“

S tímto odhalením se pro mladšího muže náhle zastavil čas. Zamrazilo ho v zádech a stahovalo se mu hrdlo. Na chvíli byl mimo, ale ten pocit zmizel stejně rychle, jako přišel, a on ucítil na rameni Harperovu uklidňující ruku.

„Podívej se na ty pásky, Ryane. Prohlídni si je a řekni, co si o tom myslíš. To je všechno.“ Oba muži se pomalu vraceli k bistru. Harper si v duchu blahopřál, Kealey se mezitím ocitl ve zcela jiném, mnohem hroznějším světě.

WASHINGTON, D. C.

I když hlavní město hostí mnoho slavných nemocničních zařízení včetně univerzitní nemocnice v Georgetownu, jediné popáleninové centrum pro dospělé v oblasti hlavního města je umístěno ve Washingtonském zdravotním středisku na Irving Street. Za tři čtvrtě hodiny po raketovém útoku byly všechny oběti až na tři přesunuty přímo či nepřímo sem, včetně Megan Lawrenceové, jediné agentky tajné služby, která přežila zkázu.

Naomi Kharmaiová unaveně stoupala po ošlapaných kamenných schodech, jež byly v přímém protikladu k moderní budově, kterou zdobily. Dopoledne strávila ve Washingtonské všeobecné a mluvila s diváky, kteří neviděli ani neslyšeli nic, co by jí k něčemu bylo, nebo spíš co by bylo k něčemu jejímu nadřícenému. Mraky se rozplynuly a obloha připomínala bílé prostěradlo. Slunce ji hřálo do zad a trochu jí zvedlo náladu, když vstupovala hlavním vchodem a přes horlivou ochranu.

Její zájem se omezoval jen na to, co se dalo zjistit. Nezátěžovala se pohledem na těžká zranění, jaká mnozí svědkové utrpěli, spíš ji zklamalo, že nedokázala získat potřebné informace.

Vyjela výtahem na čtvrté poschodí a požádala o návštěvu u Megan Lawrenceové. Když se přímo či nepřímo prolhala řadou otázek a spoustou dotazníků, doprovodil ji vyčerpaný stážista do Meganina pokoje.

„Její zranění jsou velmi vážná,“ svěřil se jí tichým hlasem, přestože v dohledu nebyl nikdo, kdo by je mohl slyšet. „Když hlavou narazila na chodník, utrpěla několikanásobnou frakturu lebky, ale kupodivu měla jen slabý otřes mozku. To je to nejmenší. Má rozsáhlé popáleniny třetího stupně na třiceti procentech těla, které zasáhly až pod kůži. Většina popálenin je na hrudi a pažích a na stehnech. Ze začátku bolest nebyla tak strašná, protože nervová zakončení byla sežehnutá, ale v pondělí se jí cit vrátil. Měli jsme ji na morfinové kapačce dva dny.“

„Přežije to?“

Stážista pomalu zavrtěl hlavou a podíval se na druhou stranu. „Chemikálie v té raketě působí téměř totožně jako bílý fosfor,“ vysvětloval. Kharmaiová znala statistiky týkající se této látky, ale nedala to najevo. „Projevují se u ní počáteční příznaky osteomyelitidy čelisti, což je velmi vzácné postižení a obvykle souvisí s účinkem vysoce toxických chemikálií. Když se triethylaluminium, které se uvolnilo na ulici, dostane do styku se vzduchem, oxiduje a jeho částice hoří i potom, co se vnoří do epitelu. Dovedete si představit, jak bolestivá tato zranění jsou. Chemikálie také způsobily nenapravitelné škody na játrech a ledvinách, a upřímně řečeno, na seznamu pro transplantace je tak hluboko, že to stejně nehraje roli.“

Naomi si pomyslela, že kdyby opravdu byla příbuzná Lawrenceové, jak tvrdila v těch dotaznících, tato stážistova necitlivá analýza by u ní vyvolala hysterický záchvat. Její obavy se potvrdily, když zamávala svým průkazem před agentem tajné služby, který seděl před Meganinými dveřmi, a doktor se nezatvářil nijak překvapeně. *Jak jen mohl vědět, kdo jsem?* ptala se v duchu vztekle. Upřímně si přála, aby zpráva o této návštěvě neprosákla do tisku, ale věděla, že se na veřejnost dostane tak do hodiny. Rozhovor s Lawrenceovou byl dnes nejdůležitější událostí a ona ho nemohla uspěchat jen proto, aby se vyhnula reportérům. Než vstoupila do pokoje, mladý stážista ji opatrně zatáhl zpět.

„Poslouchejte,“ řekl, „nevím, jestli máte zkušenosti s těmito věcmi, nebo ne, ale to, jak vstoupíte do místnosti, je velmi

důležité. Bude pozorovat, jak se tváříte, a podle toho odhadne, jak na tom je. Ví o své prognóze – ale nemusíme jí to připomínat pokaždé, když někdo vejde do pokoje.“

Naomi krátce přikývla a rychle se od doktora odtrhla.

Agent prošel za ní do pokoje, aby sledoval, co se bude dít, a ona se neovládla a zatvářila se znechuceně. Žena na posteli téměř nepřipomínala lidskou bytost. Tělo a obličej měla spálené do takové hloubky, že kůže vypadala suše a tmavorudě. Ve vzduchu visel pach česneku. Naomi věděla, že je to výsledek nekrózy požírající subkutánní vrstvy kůže. I když nejvíc popálená místa byla zakrytá bílými sterilními obvazy namočenými ve fyziologickém roztoku, Naomi bylo zřejmé, že to jsou nejhorší zranění, jaká kdy viděla.

„Agentko Lawrenceová? Mé jméno je Naomi Kharmaiová a patřím k Ústřední zpravodajské službě. Potřebuju s vámi mluvit o atentátu na senátora Levyho.“

„Už jsem úplné hlášení podala svým nadřízeným, stejně jako FBI. Policejní oddělení na Kapitolu dostalo také jedno. Není běžné, že se s nimi o informace dělíte?“ zeptala se Megan odevzdaně.

I když rozklad čelisti způsobil špatnou artikulaci, Naomi stále slyšela její původně zpěvný hlas. Pomyslela si, že před pár dny muselo být potěšením slyšet tuto ženu mluvit. „Je mi líto, agentko Lawrenceová, ale víte, jak to chodí. Potřebujeme informace z první ruky a chtěla bych vám také ukázat pár fotografií.“ Doufala, že bude-li ženu oslovovat „agentko“, vyvolá trochu profesionální sounáležitosti. Megan to znělo jen povýšeně.

„Hele,“ pokusila se Megan naposled, „nemůžeme si promluvit později, necítím se –“

„Víte, později opravdu nemám čas, takže pokud vám to nebude vadit –“

„Čas?“ přerušila ji Megan a jejím poničeným obličejem se šířil výraz nevíry. Tón jejího hlasu způsobil, že se muž stojící u dveří narovnal. „Vy chcete se mnou mluvit o čase?“ Lawrenceová teď už křičela. Špatná artikulace byla pryč a od

bílých stěn se odrazil křísťálově jasný hlas. „Vy máte všechnen čas na světě! Já tento pokoj už neopustím živá a má dcera přijde o matku. *Nemá nikoho jiného!*“ Dopadla zpátky na lůžko, hněv mizel stejně rychle, jako se objevil. Vlastní slova jí to všechno přivolala zpět a realita její situace na ni těžce dolehla a zasáhla ji hlouběji než všechna fyzická bolest. Po poničeném obličejí se jí řinuly slzy.

Mohutný agent v koutě se třemi kroky dostal vedle Naomi, chytil ji hrubě za loket a vyvlekl ji z místnosti. Dostrkal ji do poloviny chodby, ale vzlyky Megan Lawrenceové je doprovázely až tam. Agent její ruku nepustil, dokud ji neviděl opouštět budovu.

Venku začalo slabě sněžit, zima letos přicházela už v říjnu. Naomi chvíli jen stála, pak sestoupila z chodníku a pomalu se vydala ke svému vozu. Za ní se rozletěly dveře a v jejím směru se ozval hlas. Otočila se čelem k mladému stážistovi ze čtvrtého patra.

„Myslel jsem, že to víte.“ Naomi netrpělivě čekala, až doktor bude pokračovat. „Má před sebou méně než týden. Manžel jí zemřel před třemi roky a svou dceru už neuvidí, protože nechce, aby ji dcera naposledy viděla v takovém stavu.“

Stážista se jí díval do očí dost dlouho, aby si uvědomil, že ta slova pro ni nic neznamenají. Pak se otočil a zašel z té zimy do budovy dokončit svou službu.

LANGLEY, VIRGINIE

Kealey stál před baterií obrazovek a přístrojů na analýzu zvuku v potměšlé místnosti patřící oddělení pro vědu a techniku. Kolem krku měl návštěvnický průkaz, který ho identifikoval pouze číslem, i když laminovaný povrch obsahoval jeho tři roky starou fotografii. Bylo tam těsně, protože spousta mladých analytiků koukala na údaje, sledovala řady čísel a občas si tiše vyměnila pár slov přes polystyrénové kelímky s vystydlou kávou. Ryan Kealey, který stál vedle vedoucího analytika Rogera Davidsona, se cítil ztracený v anonymitě halící celou místnost.

„Takže tato kopie došla v červnu 2003 od Saúdů – sám Bůh ví, kde k ní přišli. Původně ji odvysílala, jako obvykle, al-Džazíra, takže jí nikdo nevěnoval přílišnou pozornost. Vyhlášení *fatvy* – náboženské prohlášení – standardní podmínky, slušné rozlišení. Pamatujte si, že se díváme na pozadí... Toto není páska ze sledování, čili nemusíme provádět žádnou kompresi. Co jsme potřebovali, to jsme dostali, když jsme zaostřili tady na ten bod – vidíte?“

Analytik si pohrával s řetězcí dat na laptopu a roh na druhém monitoru ztmavl, přičemž ukázal skupinu lidí. Někteří si četli v čemsi, co Kealey považoval za podomácku vyrobené manuály, ostatní rozebírali a čistili zbraně.

„Vidíte?“ zeptal se Davidson. „Takže tohle natočili v poledne, alespoň podle záznamu na pásce. Moji technici přísahají

na všechno možné, že záznam nikdo nepozměnil, takže prozatím to budeme považovat za fakt. Vidíte, jak tuhle skupinu lidí původně *překrývalo* přesvětlení, takže jsme...”

Ryan analytika přestal vnímat a naklonil se k obrazovce. Skupina seděla na písku pod opotřebovanou plátěnou stříškou přivázanou ke čtyřem kůlům. Většinou vypadali na Araby oblečené do tmavých šatů nebo volných hábitů a pokryté špínou a prachem. Všichni měli na hlavě tradiční kefije, včetně muže napůl odvráceného od kamery. Slunce ozařovalo jeho blond vlasy, které mu vyklouzly zpod pokrývky hlavy. Úhel záběru neumožňoval vidět mužův obličej, jen jasnou křivku jeho čelisti, zřetelnou i pod hustým vousem.

Ryan se na fotografii dlouho díval.

Otočil se a zjistil, že ho Davidson pozoruje se spokojeným výrazem. „Harper říkal, že si ho hned všimnete.“ Poklepal důrazně na obrazovku. „Podle mě není náhoda, že se tenhle chlap otáčí od kamery. Je mnohem ukázněnější než ostatní, možná na něj má někdo složku. Je to hráč, ale nebyl vždycky tak opatrný. Ukážu vám, co myslím.“

Analytik nechal obraz na stínítku a na jiné z mnoha plochých obrazovek v místnosti spustil jiný úsek pásky. „Toto je kopie pásky, kterou našli v Chajbarském průsmyku před čtyřmi měsíci. Originál byl silně ohořelý, pravděpodobně se ho pokusili zničit. Z větší části se jim to povedlo, ale my jsme zachránili asi dvě minuty někde uprostřed.“

Tady je to, co asi byla porada na vysoké úrovni podřízených operativců al-Káidy a členů *madžlis aš-šúra*, poradního sboru. I když tam není datum a čas, věříme, že záznam byl pořízen dlouho po 11. září, protože Abú Músá Zarkáví pilně sháněl rekruty pro Ansár al-Islám v severním Iráku do prvních měsíců roku 2002. Vlastně byl naposledy viděn v květnu téhož roku, kdy ho kapitán pákistánské armády údajně zpozoroval v Pěšaváru...”

Kealey mohl být klidně v místnosti sám, veškerou pozornost upíral na monitor. V jednom okamžiku se muž mluvící se Zarkávím podíval do objektivu. Obličej byl bez výrazu, ale

záblesk jeho zelených očí zdánlivě pronikl sklem monitoru, jako kdyby přes plnou místnost zahlédl starého přítele.

„Ten zmetek,“ tiše šeptl Kealey. Otočil se k Davidsonovi a prudce přerušil jeho vzrušený komentář. „Viděl jsem dost. Zaveďte mě k Harperovi.“

Kealey z kanceláře zástupce ředitele dohlédl přes koruny stromů lehce poprášené sněhem až na řeku Potomac. Pohled na vodu mu připomněl dům na Alžbětině mysu a náhle pocítil nutkání zavolat Katie. Zvedne vůbec telefon? Naštvat se uměla pořádně, jak se ke svému překvapení už několikrát přesvědčil.

„Chápu to dobře, že si jsi dost jistý, abys ses do toho dal?“ optal se Harper.

Kealey se vytrhl ze zamyšlení a plně se soustředil na druhého muže.

„Na tý pásce je March, John. Jsem si jistý. Ovšem jestli dokážeme, že v době útoku byl tady, je jiná věc. Pomohlo by, kdybychom si mohli promluvit s nějakými svědky. Jestli jejich výpovědi budou navzájem souhlasit, budeme mít základ, na kterým se dá stavět.“

Harper souhlasně přikývl a obrátil se k další osobě v místnosti, pomenší mladé ženě sedící na druhé straně konferenčního stolu. „Naomi, co máte z těch rozhovorů?“

„Nic nového od civilistů, pane, ale tajná služba již mluvila se svou osobou, která byla na místě. Odfaxovali mi kopii její výpovědi. Viděla ho jen na okamžik, ale stačí to, aby to potvrdilo ostatní popisy: běloch, muž, kolem třicítky, střední výška, štíhlý. Kromě toho to je jediný svědek, který si byl dost jistý, aby vybral někoho na fotografii. Írán samozřejmě nemá ve Washingtonu velvyslanectví, ale *mají* skupinu zvláštního zájmu na pákistánské ambasádě. Naši lidé budovu pozorovali pět minut po útoku a nezaznamenali žádnou změnu v provozu ani dovnitř, ani ven.

To je špatná zpráva. Bude obtížné to přišít režimu v Teheránu. Je ovšem možné, dokonce pravděpodobné, že tamní

nová vláda má přímé vazby na al-Káidu. Pokud bychom k tomu něco našli, mohli bychom to předat OSN na stříbrném podnose.“

Harper se během jejího výkladu zamyšleně díval z okna. Když se k ní otočil, krátce přikývl a zdvořile se na ni usmál. „Děkuju, Naomi. Byla byste tak laskavá a na chvíli nás omluvila?“

Několik vteřin se nepohnula, pak se postavila, aniž by se podívala Ryanovým směrem. „Samozřejmě, pane.“

„Předpokládám, že je dostatečně prověřená,“ ujišťoval se Ryan, když opustila místnost a těžké dveře se za ní zavřely, možná trochu prudčeji, než bylo nutné. Na druhé straně zdi vedle veřejí blikalo červené světlo na znamení, že nemají být rušeni.

Harper unaveně kývl. „Naomi Kharmaiová. Podle toho, co jsem slyšel, je to vycházející hvězda CTC.“ Myslel tím protiteroristické oddělení Agentury. „Končí studium počítačových věd na Univerzitě George Washingtona. Pochází z Londýna, ale mluví čtyřmi jazyky, včetně arabštiny a perštiny. Proto je teď tady. Jinak bych nejspíš mohl sehnat někoho zkušenějšího.“

Ryana nepřekvapil britský původ Kharmaiové. Přízvuk nic neprozrazoval, ale byly zde další věci, které bylo nutné brát v úvahu. Pokud šlo o práci v utajení, CIA do velké míry záviselo na cizích státních příslušnících a někteří z nich přicházeli do Langley jako zaměstnanci na plný úvazek, zejména v posledních letech. Samozřejmě procházeli velmi tvrdými bezpečnostními prověrkami, než jim bylo nabídnuto zaměstnání, a i pak je občas prověřoval úřad pro vnitřní bezpečnost. Většina zaměstnanců Agentury, původně cizích státních příslušníků, si nikdy nebyla vědoma, že je zaměstnavatel nenápadně sleduje, bez ohledu na postavení nebo délku zaměstnání.

„Musím se ptát, koho Lawrenceová identifikovala?“

Harper zavrtěl hlavou a postrčil k Ryanovi fotografii 16 x 24. Když ji Ryan zvedl, zjistil, že se dívá na stejnou tvář jako na videozáznamech. Byl to muž, kterého znal jako Jasona Marche.

„Je zřejmé, že jsme o tom nějakou dobu věděli,“ vysvětloval DDO – zástupce ředitele CIA pro tajné operace. „Je toho

samozřejmě víc. Jeden z našich lidí patřil k týmu zvláštních jednotek, který ty jeskyně čistil. Kromě pásky si strčil do batohu i nějaké napůl spálené papíry. Dopravili je rovnou na naše velvyslanectví v Londýně. Technické služby z toho moc nevytáhly, ale senátorovo jméno se objevilo mezi možnými cíli. To stačilo, aby dostal ochranu, i když mu moc nepomohla.

Pokud opravdu *máme* co do činění s Marchem, pak jsme, Ryane, ve velkém průšvih. Dovedeš si představit, jaká bude reakce, pokud se dostane ven, že jeden z vysoce postavených příslušníků al-Káidy má americkou státní příslušnost? Prostě a jednoduše nastane chaos. Média budou mít svátek... Tenhle chlápek udělá z Johna Lindha* obyčejného skautíka.“ Jonathan poklepal perem na hladký povrch stolu a uvažoval. „Kharmiová je celkem rychlá,“ poznamenal zamyšleně. „Je to docela skok z Íránu k al-Káidě, a to ani neví o Marchově účasti, pokud se na tom skutečně podílel.“

„Řekl bych, že tuhle sázku nemůžeš prohrát, Johne,“ opáčil Kealey. „A je to skutečně důvod ke starostem. Jak jsi řekl, al-Káida znala jméno senátora Levyho a čirou náhodou byl otevřeným kritikem íránských zastánců tvrdý linie. Pokud nový režim al-Káidu přímo podporuje, pak mají přístup k penězům a vybavení, který jim umožní navázat tam, kde přestali.“

Harper úvahu dokončil. „Což znamená, že máme vážný problém. Mám pocit, že by nám toho March mohl spoustu vysvětlit.“ Otočil se a podíval se Ryanovi do očí. „Kde je teď?“

„Mimo tuto zemi, bezpochyby.“ Ryanova odpověď byla rychlá a konečná. „Všechno měl připravený předem. Věděl, že jakmile budeme mít pozitivní identifikaci, nedostane se ze země žádným běžným způsobem. Ovšem na druhý straně, on by obvyklou cestu stejně nepoužil.“

Vypadá to nemožně, že? Vražda dobře chráněného politika ve Washingtonu a za denního světla. Bylo v tom nesporně veliký riziko, ale zastávky metra jsou všude kolem, včetně té hned za

* John Lindh – americký státní příslušník, původně katolík, který konvertoval k islámu a byl později zajat afghánskou armádou jako bojovník Tálíbanu.

Smithsonovým institutem. Sakra, existuje nejmíň osm způsobů, jak opustit město jen z Union Station. Počítal se spoustou turistů na Mallu navzdory počasí a vybral si místo těsně za okrajem bezpečnostního perimetru Bílého domu. Pravděpodobně si zjistil rozmístění týmů proti odstřelovačům, přinejmenším těch, co mají stálé polohy. Možná mu ty informace někdo dal... Těžko říct. Stručně: neudělal zbytečný krok. Nedá se počítat s tím, že by mohl udělat chybu.“

ÍRÁN

Mladá žena se zády opírala o poslední model Range Roveru. Trochu se třásla v chladném nočním vzduchu, když pozorovala malé letadlo blížící se rozptýlenými mraky. Na sobě měla dlouhý černý čádor, což bylo běžné oblečení ženské části populace, ale pokrývku hlavy měla posunutou dozadu, takže byly vidět bohaté černé vlasy rámuující oválný obličej. Žena se domnívala, že drobné porušení přísných zákonů o oblékání, které platily v její zemi, jí může být odpuštěno v tomto pustém okolí. Provizorní letiště bylo asi 5 kilometrů jižně od řeky Atrak, hlavního trvalého vodního toku přetínajícího pustou pobřežní rovinu, která se táhla od Kaspického moře. Tato část Íránu byla prakticky liduprázdná, a tak to bylo ideální místo pro přistání stárnoucí vrtulové cessny, která se chystala na konečný sestup. Ázerbájdžán opustila o tři hodiny dříve podle falešného letového plánu.

Když se letadlo nakonec zastavilo na uválcovaném šterku ranveje, rozlétly se dveře a objevil se jediný pasažér, který si nesl pouze sportovní pytel. Pozorovala se zájmem, jak opatrně slézá z vysokého trupu a jde směrem k ní. Podle mladistvého vzhledu odhadovala, že je mu nanejvýš kolem třiceti. Nesl se rázně a sebejistě, nejistý povrch písčité pouště mu nečinil problémy.

„Ahoj.“ Pak v rychlé perštině dodala: „Jmenuju se Negin. A po zbytek cesty vás budu doprovázet. Bylo mi řečeno, že se vás

mám zeptat, jestli nemáte nějakou zbraň – po příjezdu nás prohledají.“

„Nemám zbraň. Jak je to daleko?“ opáčil mírně. I když jí řekl, že muž jazyku rozumí, bylo pořád trochu znepokojující slyšet, jak jejím rodným jazykem mluví plynne cizinec.

„Necelé dvě hodiny. Čekají na vás,“ odpověděla. Po patnácti minutách se range rover vynořil z tmavé rozlohy pouště a zatočil na rozpraskaný asfalt hlavní silnice do Mašhadu. Uháněl na východ směrem ke Svatému městu a na nebi plály hvězdy.

Mašhad, největší a zároveň hlavní město íránské provincie Chorásán Razaví, je domovem asi dvou milionů duší. March usoudil, že jeho hostitelé těžko mohli zvolit lepší místo pro toto setkání, protože jméno města znamenalo „Místo mučednictví“. Člověk by musel hledat dlouho a pečlivě, aby našel obec více protizápadní. I když o svém umu a schopnosti přežít nepochyboval, mohl by se o svou bezpečnost obávat, nebýt mužů sedících kolem prostého kulatého stolu před ním.

Musel se v duchu usmát při pomyšlení, že přes všechny zločiny, jaké v poslední době spáchal, by ho ředitel Ústřední zpravodajské služby vítal na letišti s otevřenou náručí a kufrem plným peněz, kdyby obětoval lidi v této místnosti. To, že po něm občas někdo vrhl podezřívavý pohled, ho ubezpečilo, že není jediný, koho to napadlo.

Většině však bylo nepříjemné podívat se mu do očí, a tak hleděli do svých poznámkových bloků nebo do vzdálených koutů místnosti.

Jeho skutečné jméno nebylo Jason March, ostatně oni ani neznali toto jméno. Byl to pseudonym, který v poslední době používal nejčastěji. Před sedmi lety na vrcholu jednoho kopce na syrském pobřeží prokázal March svou loajalitu vůči těmto mužům a jejich věci. Oni o tom však nic nevěděli a on jim to nehodlal vyprávět. O muži, jenž seděl před nimi, toho věděli velmi málo, vlastně jen to, že dokáže cokoli. To byla jediná věc, týkající Američana, o níž nediskutovali.

„Ve Washingtonu jste, příteli, dokázal velkou věc. Věřím, že kontakt, který jsme vám poskytli, byl uspokojivý.“ Mluvčím byl Egyptan Mustafá Hasan Hamza. I když ho egyptský soud odsoudil v roce 1981 v nepřítomnosti k trestu smrti, zůstal v organizaci stále činný. Po vpádu Američanů do Afghánistánu koncem roku 2001 unikl jen o vlásek smrti. Následující decimace členů al-Káidy znamenala jeho rychlý vzestup a dnes měl v islámské teroristické organizaci hodnost odpovídající zástupci velitele.

„Schopnosti a zápal pro věc vašeho zdroje mě překvapily,“ odpověděl March upřímně. Komplimenty nerozdával lehce. „Škoda je, že ho pravděpodobně odhalí FBI, vlastně se to už mohlo stát. Dokážou být svým způsobem docela schopní.“

„Máte nějaká doporučení?“ zeptal se Egyptan.

„Využil jsem jednoho společného přítele v Jižní Africe a zařídil jsem pro váš zdroj prostředky, které mu umožní vyhnout se dopadení. Jak už jsem řekl, nemyslím, že zklame vaši důvěru.“

Hamza se díval na muže sedícího před ním se stále větším obdivem. Znovu si připomněl, jaké má štěstí, že ovládá tak mocnou zbraň, o propagandistické hodnotě Američana bojujícího proti vlastní zemi ani nemluvě. Ovšem nedostatek informací o mužově minulosti mu neustále dělal starosti. Jak dlouho může člověk zrazovat v takovém rozsahu, než se ozve jeho svědomí?

Další otázka, která v něm občas hlodala, i když ji zaháněl, zněla: Jak daleko jsou Američané ochotni zajít, aby dostali někoho do jeho organizace? I když si nemyslel, že jsou kvůli tomu ochotni zabít jednoho ze svých zkorumpovaných politiků, v hloubi duše cítil, že to nemusí být nutně pravda, a tyto pochyby ho neustále tížily. V západních zpravodajských službách pracovali také lidé podobní jemu samotnému, kteří se necítili vázání zákonem nebo morálními zásadami. Hamza často říkával, že tito výjimeční jednotlivci představují pro jejich organizaci větší nebezpečí než celá ozbrojená moc Ameriky.

Jeho obličej neprozrazoval nic z toho, o čem přemýšlel. Zůstával nehybnou maskou. Obrátil se na muže, jenž seděl přímo

naproti němu a zatím neřekl ani slovo. „Ministře Mazaherí, děkuji vám, že jste tu dnes s námi. Myslím, že máte nějaké novinky, o které se chcete s námi podělit.“

Nově jmenovaný ministr pro zpravodajské služby a bezpečnost přikývl a obrátil se ke skupině, jeho oči schované za brýlemi s ocelovými obroučkami se soustřeďovaly na jednotlivé obličeje. „Jeho Excellence je velmi potěšena tím, čeho jste dosáhli. Rozezlilo ho americké obviňování a chce vám vyjádřit poděkování za vaše akce proti nim. Zítra vydá prohlášení o tom, že zamýšlí znovu otevřít jaderné zařízení v Natanzu.“ Muži kolem stolu pochvalně mumlali. Patřili k těm několika málo, kdo požívali takové důvěry, aby jim byla tato informace sdělena.

„Samozřejmě výroba už nějakou dobu jede. Nedávno nainstalované plynové centrifugy obrovsky zrychlily proces obohacování a náš reaktor na těžkou vodu v Araku produkuje plutonium kvality použitelné ve zbraních. Nicméně jsme narazili na několik překážek. IAEA – Mezinárodní agentura pro atomovou energii – nás podezírá, ostatně jako vždycky, a trvá na přístupu do našeho zařízení na jihu. Tento požadavek rychle získává podporu v OSN. Al-Baradej dokáže být hodně vytrvalý. Museli jsme také dovézt součásti potřebné pro uhlíkovou skříň a vstřikovací vnitřek. Bylo obtížné dostat tyto materiály do země a neupozornit Američany.“

Íránec se nahnul dopředu a opřel se o drsný povrch stolu. Když znovu promluvil, zkřivila mu obličej nenávist. „Ta nová rezoluce prosazená Západem vrátí program zpátky o deset let nebo ještě víc, pokud se v něm bude moct vůbec pokračovat. Dlouhá léta jsme přežívali díky nenasatnosti evropských ropných společností, které pravidelně nabourávaly americké sankce. Teď se zdá, že se Francouzi zařadili zpět do řady, podobně jako Italové... Podle názoru mé vlády existuje jediná cesta, jak je odradit od podpory těchto opatření.“

Hamza mlčky vstřebával tyto poznámky. Pečlivě si hladil černý knír a přemýšlel o tom, co tu slyšel. „Velký útok na americké půdě. Mnoho mrtvých Američanů. Rozsáhlé zpravodajství v médiích a následující prudká reakce veřejnosti.

To jsou věci, které potřebujete, abyste vyvolal rozpory, zlomil jejich vůli.“

Alí Vahíd Mazaherí souhlasně přikývl. „Co navrhuje?“

„Těch možností je řada,“ řekl Hamza. „Nejdřív musíme najít vhodný cíl. Všechno závisí na cíli. Rozhodný úder musí otřást koalicí. Nicméně budeme možná potřebovat od Jeho Excelence pomoc při provedení operace. Vaše vláda sama viděla, jak výkonná může být al-Káida i v tom současném, oslabeném stavu.“ Uctivě pokývl směrem k Američanovi. „Náš západní přítel velmi riskoval, aby si nás svět opět všiml. Rychlost je v tomto okamžiku rozhodující, chceme-li okamžitě narušit americké vedení.“

Ministr mírně sklonil hlavu a nepatrně se pousmál. „Zajímavý návrh. Co požadujete?“

„Pro začátek nic, jen vaši podporu.“

„Máte ji. Má země je vašim dlužníkem, a dluh splatíme mnohonásobně. Váš návrh přednesu Jeho Excelenci.“

„Jsem vám zavázán. Jsem také přesvědčen, že obě strany touto dohodou získají.“

Hamza se usmál a postavil se, což učinil i iránský ministr. Potřásli si rukama a pak se objali, na což malá skupina kolem stolu začala spontánně tleskat.

Jason March stál stranou, jeho obličej byl zcela bezvýrazný. V nitru se mu však při představě hořícího Washingtonu šířila vlna uspokojení. Obraz ohně šlehajícího z oken Bílého domu byl tak silný, že Hamza musel jeho jméno vyslovit několikrát, než znovu začal vnímat okolí.

„Ano, tak co to bude?“

Hamzu trochu zarazil mužův tón. Koneckonců to pořád byl zrádce své vlasti. Člověk, který změnil strany jednou, to může udělat i podruhé. Hamza si chtěl vyzkoušet jeho loajalitu. To znamenalo podstoupit velké riziko.

„Pojďte se mnou, je tu někdo, s kým bych vás chtěl seznámit.“

Starý Ford Cortina projížděl potměnými ulicemi Mašhadu a zastavoval na určitých místech, někdy i na několik minut, než zas

prudce vyrazil na cestu. I když by se našly stovky dobrovolníků, kteří by ochotně vozili Hamzu po městě, on sám důvěřoval jen svým instinktům, a to oprávněně. Viděl řadu zkušených operativců, které zabily americké speciální jednotky jen proto, že jim chyběla dostatečná opatrnost nezbytná v profesi, již si zvolili. Američan sedící vedle něj nepromluvil od okamžiku, kdy opustili přísně střeženou patrovou budovu na severovýchod od středu města. Hamza si lámal hlavu nad tím, co se mu asi honí hlavou.

Po pětačtyřiceti minutách došel k závěru, že je nikdo nesleduje. V Afghánistánu by se vůbec nepokoušel uspořádat takovou schůzku ve městě, ale v této severovýchodní části Íránu se cítil dost bezpečně. Prudce zabočil do prašné uličky a sedan se rozklepaně zastavil před budovou ze světlého kamene.

„Pojďte se mnou. Nedělejte si starosti,“ ubezpečil Američana a podal mu vlněný kulich. „Natáhněte si ho.“

March si kulich stáhl hluboko přes světlé vlasy, kterých, kdyby je neschoval, by si někdo v tomto městě okamžitě všiml a uložil si je do paměti pro příští použití. Když měli příležitost, obyvatelé této oblasti ochotně kritizovali dekadentní Západ, ale on si byl dobře vědom, že stejně snadno mohou začít zpívat jinou písničku, dostanou-li za informace dost tučnou odměnu. Přelétavá byla lidská povaha, jak March dobře věděl. Většina lidí ochotně obětuje své zásady za peníze.

Rychle prošli uličkou a pak kolem řady polorozpadlých nízkých domků. March si všiml, že ulička je neobvykle tmavá, žárovky v lampách veřejného osvětlení buď někdo odstranil, nebo rozbil. I přes pokročilou hodinu se k nim uličkou blížila nejistým krokem jakási stařena. Když je mījela, podívala se na ně, což Marchovi neuniklo. Došel k závěru, že organizace v této oblasti věnuje velkou pozornost bezpečnostním opatřením, dokonce možná uplatila lidi v jednotlivých domech. Místní úřední činitelé dostali jistě dobře zapláceno za svou spolupráci.

Zastavili se před pátým domem na levé straně. March zaváhal, než prošel kovanou železnou bránou. Měl pocit, že něco není v pořádku. A Hamzův široký úsměv ho náhlého záchvatu

strachu neznavil. Když se jeho smysly náhle zaostřily, uviděl na kraji zorného pole siluetu. Odstřelovač ležel natažený na nízké střeše, oko jen pár milimetrů od dalekohledu ruské pušky Dragunov.

Na Marche udělalo dojem sebeovládání toho muže, ale pomyslel si, že zbraň je v městském prostředí příliš velká a těžko ovladatelná. On osobně by dal přednost galii se sklopnou opěrkou, ale tomu muži na střeše by ji nikdy nedoporučil. Představa, že arabský radikál používá zbraň vyrobenou v Izraeli, ho téměř rozesmála.

Když se blížili ke dveřím, vystoupili náhle z úkrytu další dva strážníci se samopaly AK-47 u boku. Muži byli ve střehu, ale rychle se uvolnili, když Hamza na jednoho z nich tlumeně promluvil. Ke rtům zvedl přenosnou radiostanici popraskanou od ostrého slunce, došlo k výměně několika slov, padly rozkazy. Za pár okamžiků se dveře otevřely a dva příchozí byli rychle zavedeni dovnitř.

Jason March čekal a bolela ho přitom v nepohodlné dřevěné židli záda. Posledních pár dní bylo únavných. Cestování bez zastávky s různými falešnými doklady, trvalý strach z vyvrazení, neustálé obavy. A teprve teď docházelo k vyvrcholení. Měl pocit, že prochází zkouškou a jeho odpovědi určí nejen jeho postavení v organizaci, ale hlavně jestli budovu opustí živý, nebo ne. I přes svou vysokou sebedůvěru March zůstal do určité míry opatrný. Došel příliš daleko, než aby to všechno jen tak zahodil.

Tlumené hlasy přede dveřmi ohlásily návštěvníky, ještě než vešli do dveří. Objevil se Hamza a za ním překvapivě vysoký, vyzábělý muž, kterého March poznal okamžitě. Muž se příliš neobtěžoval se změnou vzhledu, třebaže armádní vrtulníky shazovaly letáky nabízející přes 25 milionů dolarů za jeho dopadení.

Sajíf al-Adel si zvědavě prohlížel Američana, jenž po jeho příchodu do místnosti ihned povstal. Okamžitě v něm vzbudil podezření, protože jeho zevnějšek ztělesňoval vše, co vyjadřovalo úpadek Západu. Oči, na druhé straně, vypovídaly

něco úplně jiného a hluboko v zelených zorničkách plála nenávist. Tuto nenávist chtěl prozkoumat. Brzo bude mít odpovědi, které potřebuje, aby mohl pokračovat.

WASHINGTON, D. C. • ALŽBĚTIN MYS

Sice si to vyžádalo veškeré její přesvědčovací schopnosti, ale nakonec Naomi Kharmaiová dokázala z Jonathana Harpera tu osobní složku vydolovat. Teď ji měla před sebou, potom co si ji velmi pečlivě prostudovala. Usrkávala čaj v prázdném bistru a procházela si v duchu, co se dověděla o Ryanovi Thomasu Kealeym. Bylo mu třiatřicet, poslední tři roky strávil v Ústřední zpravodajské službě v odboru pro zvláštní činnosti. Během těchto tří let byl vyznamenán Zpravodajskou hvězdou* za odvahu v poli.

O tom vyznamenání chvíli uvažovala. I když okolnosti vedoucí k udělení vyznamenání byly v zapečetěném svazku, Naomi pochopila okamžitě, že Kealey musí mít díky svým činům v Agentuře poměrně velký vliv. Již dříve si všimla, že si se zástupcem ředitele Harperem říkají křestními jmény. Možná to také vysvětlovalo, proč nebyl Ryan přidělen do protiteroristického. Bezpochyby by ho velmi ochotně přijali, kdyby dostali příležitost ho získat.

Ve složce byly také záznamy o tom, co dělal před příchodem do Agentury. Kealey opustil Armádu Spojených států v hodnosti majora v roce 2001 pod tlakem přicházejícím z velitelství

* Druhé nejvyšší vyznamenání CIA za hrdinství, odpovídá armádní Stříbrné hvězdě.

zvláštních jednotek. Naomi to chápala tak, že za tím stál výbor náčelníků štábů, jehož schválení bylo k obžalování vojáka s Kealeyho služebním záznamem nutné. Hlavní služební záznam uváděl řadu vyznamenání: Záslužný kříž, Čestná legie s jednou dubovou ratolestí, označující opakované udělení téhož vyznamenání, Bronzová hvězda se dvěma dubovými ratolestmi – seznam pokračoval a pokračoval. Kharmaiová toho o vojenských vyznamenáních moc nevěděla, ale chápala, že kdokoli v uniformě si tohoto muže bude velmi vážit.

Naomi si také všimla jeho vzdělání. Měl bakaláře managementu z univerzity v Chicagu, univerzitu Duke absolvoval v roce 1994. V té době již ukončil hodnotící a výběrové řízení zvláštních sil* jako čerstvý nadporučík. A brzy následovalo úspěšné absolvování kurzu Q ve Fort Braggu.

Neuvěřitelné, pomyslela si. Hodnosti majora dosáhl za osm let a to ještě dva roky strávil u jiné jednotky, 1. SPOD-D, což jí nic neříkalo. To byl neuvěřitelný postup. Muž byl zřejmě připravován pro vysokou velicí funkci. Lámala si hlavu, co musel Ryan Kealey udělat, aby si zničil tak slibnou kariéru.

Náhle dostala nápad a listovala svazkem až na konec, aby zjistila, kdo ho podepsal. Generálmajor Peter Hale, USASFC**. Naomi se rozhodla, že najde cestu, s Harperovým souhlasem nebo bez něj, jak si promluvit s Kealeyho posledním velicím důstojníkem.

Když se o dva dny později Ryan konečně vracel na Alžbětin mys, rychle se stmívalo. Bylo zbytečné potloukat se po Washingtonu, zatímco analytici dělali svou práci, a tak ho Harper krátkodobě uvolnil. Katie mu za celou cestu nezvedla

* Special Forces Assessment and Selection, SFAS, 14denní program, jenž má za cíl zhodnotit mentální, citovou a fyzickou připravenost kandidátů pro Special Forces Qualification Course, SFQC, výcvikový kurz, který je podmínkou pro přijetí do zvláštních jednotek Armády Spojených států, známých jako „zelené barety“.

** zvláštní jednotky armády Spojených států

telefon, a tak když uviděl její malé auto před domem, poněkud ho to znepokojilo.

V domě byla téměř stejná zima jako venku. Šel rovnou do obývacího pokoje a dál pokračoval k obrovskému kamennému krbu, ve kterém byla pečlivě naskládána polena. Netrvalo dlouho a domem se začalo šířit příjemné teplo. Otočil se spatřil Katie v těsných džínách a vlněném svetru, jak se s ohromným výrazem opírá o futra. Pozorovala ho mlčky. Ryanovi se zdálo, že v pokoji opět náhle klesla teplota. Soudě podle její zamračené tváře se nedalo předpokládat, že ho čeká vřelé uvítání.

„Ahoj,“ přerušil krátké, nepříjemné ticho. „Chyběla jsi mi.“

„Taky si myslím, podle toho, jak jsi sem spěchal, abys sis se mnou promluvil.“

Zvedl obě ruce s výrazem nespokojenosti. „Volal jsem ti. Bylo to celý na poslední chvíli. Proč jsi to nezvedla?“

To ji na okamžik vyvedlo z míry. *To je správná otázka*, pomyslela si. „Ty víš proč! Nemohla jsem uvěřit, že se prostě takhle sebereš a zmizíš. To je... nevím, jako bys úplně zapomněl, že tady vůbec jsem.“

Jeho obličej vyjadřoval bolest. „Katie, ty víš, že to není pravda. A není to fér.“

„Tys mi lhal?“

„V čem?“

Přestala se mračit, ale tvářila se pochybovačně. Bylo jasné, že to nebere. „O tom, žes odešel. Skutečně jsi od loňska v důchodu?“

„Samozřejmě že jsem odešel.“ Měla zkřížené ruce, na tváři nedůvěru. „Katie, nikdy bych tě takhle nepodváděl.“

Dlouze se mu zadívala do tváře, vážila jeho upřímnost. „Když jsi odešel z agentury,“ promluvila pomalu, „proč jsi tak spěchal vrátit se do Washingtonu?“

Byla to správná otázka, na kterou neměl odpověď. Dosáhla malého vítězství, ale na jejím ustaraném obličejí se to neprojevovalo. Když znovu promluvila, bylo z jejího hlasu jasné, že ji hádka unavuje.

„Víš, mám strach zeptat se, kde v tom celým stojím já. Je to níž než CIA? Níž než nějaká parta teroristů v nějaký bohem zapomenutý zemi třetího světa?“

„Tohle není otázka postavení.“

Smutně se usmála a sklopila zvlhlé oči. „To je strašná odpověď, Ryane.“

On také sklonil hlavu a v duchu se proklínal kvůli tak hloupé poznámce. Bože, v tomto nikdy nebyl dobrý. Už ho to během let stálo víc než jeden dobrý vztah. Dřív mu to tolik nevadilo, ale Katie pro něj znamenala víc než všechny ostatní přítelkyně dohromady, a žaludek se mu sevřel, když si uvědomil, že ji možná ztrácí. Když nakonec to ticho vyplnila, překvapilo ho, jaká je to pro něj úleva.

„Podívej, já vím, že to, co děláš, je důležitý,“ řekla tiše. „Nikdy nebudu tvrdit opak. Nesnažím se tě přinutit, abys o tom se mnou mluvil – může to jít mimo nás. Nevím, jestli to tak zvládnu, ale jsem ochotná to zkusit.“

S nadějí vzhledla. „To je důležitý, ne? To, že jsme oba tady a máme dobrou vůli. Já jen chtěla vědět, jak jsem na tom. Jak jsme na tom *my*.“

„Omlouvám se,“ řekl. „Máš pravdu. Vůbec jsem nemyslel.“ Přes slabé zaváhání neztratila následující slova na důležitosti. „Nevím, jestli si uvědomuješ, jak jsi pro mě důležitá, Katie... Vlastně to vím jistě.“

Zoufale se snažila zůstat naštvaná, ale hněv pomalu mizel. Nakonec se usmála. „Myslíš to vážně?“

Napřáhl k ní ruku. Došla k němu a objali se, zpočátku něžně. Kealey svými rty našel její. Pak ji objal pevněji, než bylo nutné, aniž by někdo z nich věděl proč. Tiše jí promluvil do ucha. „Jsi všechno, co potřebuju, Katie. Ty a já na tomhle místě, nic víc si nikdy nebudu přát.“

Oči pevně zavřené, paže kolem něho, se Katie v duchu divila, jak se mohla vůbec zlobit. Rozuměla tomu, co chce říct, a z jakéhosi důvodu nehrálo roli, že ze sebe nedostal ta správná slova.

„Taky tě miluju,“ šeptla.

Asi 28 kilometrů jižně od Džabla na syrském pobřeží by si náhodný pozorovatel všiml spousty věcí, pokud šlo o krásu okolní krajiny. Pravděpodobně by popsal oranžové slunce ve skomírajícím denním světle, ostře rudé nebe kontrastující s jiskřící vodou Středozemního moře. Zmínil by se také o mírných svazích směřujících k vodní hladině, rovněž tak o prašné cestě prořezávající se hustě zalesněnou krajinou. Popis mohl také zahrnovat jedinou budovu na kilometry daleko. Byla to nízká vila s obílenými stěnami a střechou pokrytou španělskými taškami, které v zapadajícím slunci vypadaly, jako by hořely. Pozorovatel by si na této malebné scéně nepovšiml žádných známek lidské přítomnosti.

Pod hustými korunami borovic tu a tam doplněnými duby ležela na zemi ve stínu naprosto nehybná postava. Kapitán Ryan Kealey pozorně naslouchal okolí a trpělivě čekal, až se ozvou šifrovaným rádiem další členové jeho ODA – operační jednotky alfa. Když se podíval za sebe, potěšilo ho, že nevidí žádného z dalších pěti vojáků.

„Sapére šest, Zlatá jedna, přepínám.“

Kealey zvedl vysílačku Motorola a tiše do ní promluvil. Dával přitom pozor, aby se vyhnul staccatovému rytmu šepotu. „Sapér šest, podejte zprávu o situaci, Zlatá jedna.“

„Na pozici. Žádné cíle v dohledu. Vidím Modrou dvě vlevo, přepínám.“

„Informujte mě, Zlatá jedna, konec.“

Aniž by se podíval za sebe, zvedl Ryan ruku a udělal zvednutým ukazováčkem kolečko. Signalizoval ostatním, aby se k němu připojili. Během třiceti vteřin byli členové týmu kolem něho. „Tak jo, chlapi, jak jsme na tom?“ zeptal se tlumeným hlasem.

„Připravení vyrazit, pane,“ promluvil nejnovější člen týmu, rotmistr Donald Bryant.

Kealey se podíval do mladistvého, dychtivého obličeje a uviděl sebe před čtyřmi roky. Byl rád, že pro tohoto vojáka bude první bojová zkušenost zcela jednoduchá operace. Ostatní muži

jen mlčky přikývli na souhlas. Pro ně to bylo prostě jen pokračování výcviku.

„Posuneme se až na okraj lesa. Pamatujte si, že až se ozvou naši snajpři, musíme se hnout z toho svahu pěkně rychle. Není tam kde se krýt, takže si udržujte odstupy. Thomasi, Mitchell, zkontrolujete auto. Jakmile budete mít vizuální potvrzení, přesuňte se na svůj vstupní bod. V budově musíte důkladně prohlédnout všechny místnosti. To myslím vážně.“ Na každého z mužů se vážně podíval a nakonec uvolnil napětí úsměvem. „Snadný jak facka, kluci. Víte, proč jsme tady. Uděláme svou práci a mažeme domů.“

Na to odpovědělo pár drobných úsměvů. Náhle zapraskalo rádio, pak se ozval jasný klidný hlas. „Sapére šest, Modrá dvě. Mám vizuální kontakt. Jedno vozidlo, vypadá jako černý mercedes. Žádná kamufláž, mám... jeden řidič, dva cestující. Povolení k akci, máte zelenou, přepínám.“

Kealey odpověděl okamžitě. „Zlatá jedna, máte cíl?“

„Potvrzuji, Sapére šest.“

„Snajpři, máte zelenou. Čekáme na vás. Sapér šest, konec.“

Kealey dal rukou znamení a vojáci se posunuli z kruhu kolem něj směrem k okraji lesa. Muži se pohybovali opatrně kolem nejhustších shluků vegetace. Použili izolační pásku, aby zajistili všechny volné kovové kusy výstroje, které by mohly prozradit jejich polohu. Nikdo nečekal, že nepřítel vyšle hlídky, ale elitní příslušníci operační jednotky alfa 304 neponechávali nic náhodě.

Vzhledem k tomu, že nezalesněná část svahu byla vzdálená jen 50 metrů, byl hromový výstřel z pušky s dlouhým dostřelem slyšet i mezi stromy. Rychle ho následovaly další dva výstřely.

„Šestko, Zlatá jedna! Vozidlo neutralizováno, opakuji, vozidlo neutralizováno!“

„Jdeme!“ zavolal Kealey. Vojáci již běželi a náhle se objevili na volném prostranství. Na povrch se mu drala jistá myšlenka, ale on nebyl schopen si ji jasně uvědomit... cosi se směrem těch výstřelů... Napůl cesty dolů svahem si Ryan uvědomil, že v autě nikdo není a že zastavilo uprostřed cesty bez jediného škrábnutí. Přední sklo bylo nepoškozené. Automaticky zařval. „Kryjte se!“

Členové jeho týmu se okamžitě vrhli na břicho na zem, obličejem dolů. Až na Bryanta, kterému to chvíli trvalo. Kealey nevěřícně hleděl na potrhaný výstupní otvor po kulce, který se objevil na zádech mladého vojáka. Následovala ozvěna výstřelu nesoucí se údolím. Muž nevydal žádný zvuk, udělal ještě několik potácějících se kroků a pak se zhroutil na zem.

Čtyři vojáci, kteří přežili, pumpovali olovo do auta dole na cestě. Ryan rozeznával dva ozbrojené muže schovávající se za autem a třetího, který ležel nehybně vedle nich. Proud jeho krve se mísil s prachem na cestě. Ryan sledoval cestu dalekohledem namontovaným na své M4A1 a vypálil krátkou dávku tří kulek do hlavy primárního cíle. Když upravoval zamíření, viděl, že se někdo z jeho mužů už postaral o druhého teroristu. Kealey si náhle uvědomil, že se rotmistr Mitchell nehýbe, a vzápětí uviděl svatozář krve kolem jeho hlavy a jak mu lehký kulomet M249 svou vahou pomalu klouže z prstů bez života.

„Modrá dvě, co se tam sakra děje?“ řval Kealey do vysílačky. Žádná odpověď. „Modrá dvě, hlase se!“

Ticho.

„Co se to sakra děje, pane?“ křičel seržant Alvarez.

„Zlatá jedna, situační hlášení!“ Pořád žádná odpověď. Ryan se usilovně pokoušel zabránit tomu, aby se mu začal třást hlas. Srdce mu bušilo strachem. Cítil ho a nenáviděl se kvůli tomu. Jeho muži byli úplně nekryti na holém svahu a on neměl čas přemýšlet, co se zvirtlo. Rozhodnutí přišlo rychle.

Zařval: „Thomas, Watson! Až zahájíme palbu, přesuňte se co nejrychleji na okraj lesa! Alvarezi, střílej na místo, kde je March!“ Přes seržantův obličej přeběhl zmatek a šok. „Pane, nemůžeme –“

„Střílej!“ houkl Kealey vztekle. „Hned!“

Z hlavně Alvarezovy M16A2 vyrazily přerušované spršky kulek. Kealey střílel stejným směrem, i když snajpra neviděl. Jeho maskovací oblek mu umožnil dokonale splynout s okolím. Proklínal menší dostřel způsobený kratší hlavní jeho pušky. Ta by byla výborná pro boj zblízka, na který se původně chystali.

Zavolal na Alvareze: „Nabíjím!“

Při rychlé výměně zásobníků nespustil Kealey oči ze hřebene, kde byli rozmístěni jeho odstřelovači. Odhadoval, že vzdálenost po zemi je 400 metrů, i v nejlepších podmínkách obtížná rána, téměř nemožná se standardní železnou muškou. Uviděl záblesk doprovázený rachotem výstřelu z pušky a koutkem oka zachytil hrozný obraz roztržené Alvarezovy hlavy. První vraždící ránu následovaly čtyři další. Kealey spotřeboval všechno své sebeovládání, aby se nepohnul ani o chlup. Ležel s tváří přitisknutou k teplému kovu své pušky. Tepelný kryt hlavně mu ležel dokonale vyvážený na levé ruce, když pomalu zmáčkl spoušť a střílel, dokud závěr nezůstal v zadní poloze, protože byl zásobník prázdný.

Uběhlo několik minut a na hřebeni nebyl žádný pohyb.

„Thomasi! Watstone!“ křikl.

Žádná odpověď. Udělalo se mu špatně, když si uvědomil, že je na svahu pravděpodobně jediný živý. Pomalu otáčel hlavou a uviděl mrtvá těla dvou dalších seržantů z jeho jednotky. Jeho jednotky. Jako velitel byl zodpovědný za životy těchto mužů. Bylo správné, aby přežil jen on? Najednou se přestal starat a vstal, osamělá postava stojící na svahu kopce, za ním dlouhý stín způsobený zapadajícím sluncem. Ryan ucítil náhlý náraz a podíval se dolů na malou díru v hrudi, pohled, který mu v uších téměř odblokoval hrozný zvuk pušky.

Padl na zem, a z nějakého důvodu se soustředil na syčení rádia několik centimetrů od své napřažené ruky. Pak si uvědomil muže stojícího na hřebeni, obraz rozmazaný bolestí. Ryan skrz rudou mlhu plížící se od okraje zorného pole vytušil odlehčenou pušku Parker-Hale M85 volně položenou na mužově ohnuté ruce. Tutéž zbraň, kterou v posledních měsících nosil a s láskou o ni pečoval jediný muž. Neuvěřitelně nehybnou postavu nadrotmistra Jasona Marche bolest stále více rozmazávala a Kealey zjistil, že už nemůže dýchat.

Nemůže dýchat...

Ryan Kealey při probuzení nevydal ani zvuk, útržky informací se mu pomalu vracely do vědomí, každé odhalení překvapivější než to předešlé.

Prostěradla se mu lepila na zpocené tělo. Třes pomalu přecházel a on si náhle uvědomil, že mu Katie tiše šeptá do ucha, ruku zezadu ovinutou kolem jeho těla, jako by ho ochraňovala. Hedvábnými prsty přejížděla po hrbolaté jizvě na jeho hrudi.“

„Miláčku, jsi v pořádku? Bože, tys křičel tak nahlas...“ Bylo slyšet, jak se jí chvěje hlas. „Ty tvoje sny... Jsou stále horší.“

Neodpověděl, nechtěl na nic myslet, jak dlouho to jen půjde. Chtěl cítit pohodu danou blízkostí jejího těla. Možná to pochopila, protože umlkla, zatímco jeho dech se pomalu uklidňoval. Myšlenky vířily v temnotách a pronikaly k němu, když už je nemohl udržet na uzdě. Jason March zavraždil muže, kteří mu byli bratry. Pokud pravidelná armáda upevňovala přátelství na celý život, pak vztahy budované uvnitř komunity zvláštních jednotek byly jako rodinná pouta, nemající větší nebo menší důležitost než pokrevní příbuzenství. A teď se muž, který měl být, jak doufal, mrtev, vrátil z odvrácené strany světa, aby páchal ještě krutější zločiny.

Kealey si myslel, že má největší šanci, aby Marche zabil. Domníval se, že to dluží mužům, kteří přišli o život na svahu toho kopce daleko od domova. Jak to skončí – tím si nebyl jistý. Věděl jenom, že tam bude, aby se ujistil, že to skončilo.

WASHINGTON, D. C.

„Johne, za dvě hodiny musím být v Bílém domě. Nemůžu tam přijít s prázdnýma rukama. Co si myslíš, na co teď tady koukáme?“

Jonathan Harper pohlédl na nedávno jmenovaného ředitele Ústřední zpravodajské služby Roberta Andrewse. Byla to ošemetná otázka. Společné úsilí CIA a FBI v minulém týdnu přineslo velmi málo informací. Telefonovalo se, požadovaly se laskavosti za minulé laskavosti. Spolupráce mezi agenturami, která měla začít fungovat po 11. září, nikdy nenastala, navzdory vzniku Integrovaného střediska pro teroristické ohrožení* umístěného jen pár mil odsud. Harper byl jeden z těch několika málo lidí, kdo již předem věděli, že to nebude fungovat.

„K vraždě senátora Levyho se stále ještě nikdo nepřihlásil. Což je samo o sobě velmi neobvyklé. Írán popírá jakýkoliv podíl, ale to bych nebral zase tak doslova, zejména s ohledem na to, že ohlásili, že znovu začínají se svým zbrojním programem. Načasování je až proklatě vhodné. A to nemluvím o tom, že oni měli nejvíc důvodů odstranit senátora. Byl jejich nejhlasitějším odpůrcem ve všem, od získávání jaderných materiálů po porušování lidských práv. Jedna věc, kterou máme, je předběžná

* Terrorist Threat Integration Center, předchůdce National Counterterrorism Center, NCTC, Národního protiteroristického střediska

identifikace muže, který útok provedl, a toho můžeme spojit přímo s al-Káídou. To jsem vám už posílal.“

Ředitel Andrews pomalu přikývl, rty stisknuté. „Tomu můžu jen uvěřit. Proč by důvěřovali Američanovi natolik, aby ho pustili tak hluboko do organizace?“

„Možná vědí, co se stalo v Sýrii.“

Andrews prudce vzhlédl. „Říkal jste, že identifikaci potvrdil ten Kealey. Kde je?“

„Dnes ráno se vrátil. Teď kontroluje odposlechy mobilních telefonů s Davidsonem a Kharmaiovou.“

„Myslel jsem, že je v důchodě.“

Zástupce ředitele pokrčil rameny. „Zkusil jsem to. Myslím, že stejně věděl, že to nevydrží.“

„Dávej na něj pozor,“ varoval Harpera Andrews. „Četl jsem jeho spis a vím, co provedl v Bosně. Nechceme tady žádnou publicitu, Johne.“

„To se nikdy neprokázalo, pane.“ Ředitel na něj vrhl pochybovačný pohled a Harper svých slov okamžitě zalitoval.

„Jen ho drž na uzdě. Vážím si toho, co tady udělal, jako všichni, ale i tak máme plné ruce práce. Nepotřebuju, aby se do toho ještě zapletl senátní výbor, jasné?“

Harper přikývl a začal se zvedat, ale Andrews mu pokynul, aby si ještě sedl.

„Ještě jedna věc. Doslechl jsem se, že se jedna analytička na Kealeyho hodně vyptávala. Tím myslím stejnou analytičku, o které ses teď zmínil.“ Harper se pokusil zakrýt překvapení, ale ředitel si všiml jeho nevěřícího pohledu a trochu váhavě se usmál. „Zřejmě existují nějaké důvody, proč jsem tohle místo dostal, Johne.“

Harper přikývl. „Naomi Kharmaiová. Je u nás čtyři roky. Má prověrku na práci s osobními složkami, tak jsem jí to dal, abych ji trochu zaměstnal. Řekl jsem jí, ať s tím dál nic nedělá, ale nevím, jestli poslouchala. Je docela tvrdohlavá.“

Ředitel zpravodajské služby dlouho zvažoval svou odpověď. „Pokud si myslíš, že by se tím měla zabývat, pak se ujisti, že se zabývá jen závažnými věcmi. Co se stalo v Sýrii, důležité *není*.

Ti vojáci úředně padli kvůli nehodě při výcviku... Musíme s armádou spolupracovat, a když tato informace vyplave na povrch u nás, pak nám nebudou věřit už vůbec. A abych byl upřímný, ani bych se jim nedivil," prohlásil Andrews.

Harper se chystal odpovědět, když sekretářka pootevřela těžké mahagonové dveře. „Promiňte, pane, ale možná byste si měl zapnout kanál 3. Jde o senátora Levyho.“

Na obličejích obou mužů se objevil zřejmý údiv. Ředitel se chopil ovladače. Na obrazovce se ukázala vysoká obytná budova, kterou Harper okamžitě poznal.

„Pokud jste si nás zapnuli právě teď, tak jsme před Kennedy-Warrenovou budovou s exkluzivními byty na Connecticut Avenue, kam činitelé z ministerstva spravedlnosti vysledovali muže, který je podezřelý, že dodával informace vedoucí k chladnokrevné vraždě senátora Levyho minulý týden. Muž byl identifikován jako Michael Shakib, úředník v Kongresu se silnými vazbami na iránskou komunitu zde ve Spojených státech a –“

„Ježíši Kriste!“ Andrews zařval tak, že jeho hlas přehlušil moderátorku. „Jak to, *do pekla*, že o tom nevíme, Johnne?“

„Dohoda zní, že nás bude FBI o všem v těchto souvislostech informovat, ale –“

„Blbost!“ Andrews se několikrát hluboce nadechl, ruce mu spočívaly na jednom z mála prázdných míst na zavaleném psacím stole. Uběhlo několik vteřin a vztek se z jeho rysů vytratil. „Promiň, Johnne, to nebylo míněno na tebe. Zřejmě s náma vydrbali.“

DCI chvíli přemýšlel, než pokračoval. „Víš, ono by to mohlo být nakonec výhodou, že do toho evidentně nejsme zamíchaní. Nevidím, jak by tohle mohlo skončit dobře, ne se všemi těmi reportéry, kteří tam pobíhají. Přesto tam někoho pošli, ale ať nedělá moc hluku. Pošli Kealeyho, jestli chceš.“

Na Harpera velmi zapůsobilo jeho sebeovládání. „Jak ho znám, pane, tak už je asi na cestě.“

„Zajisti, aby ses na tom podílel, Johne. Zapoj se. Když nebudeme vědět, co se děje, bude pro ně snazší, aby to shodili na nás.“

To bylo propuštění. Harper tiše opustil místnost, docela rád tam zanechal ředitele CIA soptícího vztekem.

Ryan řídil své BMW celou cestu až z Maine, protože nechtěl riskovat nepohodlné auto z půjčovny po celou dobu pobytu ve Washingtonu. Když silný motor o obsahu 4,4 litru hnal vůz po Connecticut Avenue, došel k závěru, že to bylo správné rozhodnutí. Rychle se blížil k podjezdu pod Dupont Circle. Mobil měl u ucha a zkušeně točil volantem jednou rukou.

„Rozumím, Johne. Promluvit s tím, kdo bude na místě, nedělat vlny... Jasně, rozumím. Tady máš své děvče.“ Podal telefon bledé Naomi Kharmiové, která musela silou vůle povolit zaťaté pěsti, aby si mohla vzít podávaný telefon.

„Nenech se od nich odstrčit, Naomi,“ řekl Harper. „Potřebujeme vědět, jestli je to doopravdy. Pokud je za ten únik zodpovědný Shakib, pak jsme se někam dostali. Nekoukej na to, že jsme se k tomu nedostali jako první – důležité je, co s tím uděláme teď, jasné?“ DDO přerušil rozhovor a mluvil na někoho jiného. „Zavolej mi, až budeš něco vědět.“

Telefon u jejího ucha zmlkl, aniž by ji nechal čas na odpověď. Když Ryan zařadil čtyřku a sešlápl plynový pedál, vmáčkla se do sedadla tak hluboko, jak jen to šlo, naprosto přesvědčená, že budou mrtví dávno předtím, než se dostanou k cíli.

Connecticut Avenue byla zcela zaplněná záchrankami, hasičskými vozy a neoznačenými státními sedany, které patřily příslušníkům FBI provádějícím akci. U chodníků se kupily hromady špinavého sněhu a dlažba klouzala. Mezi auty se proháněl ostrý vítr a vyvolával dojem, že je ještě větší zima, než skutečně byla. Ryan odhadoval, že je pár stupňů pod nulou, a litoval, že si nevzal teplejší oblečení než jen černý kožený kabát.

Věci ještě zhoršilo pětiminutové čekání, než si těžkopádní policisté střežící obvod místa akce ověřili jejich papíry.

Naomi si prohlížela neoznačenou dodávku Chevrolet dlouhou nejméně 7,5 metru. Zadní dveře byly dokořán a Kealey se díval na ústřednu a benzinový generátor přišroubovaný k podlaze. Vozidlo bylo obklopeno lidmi v modrých kombinézách a neprůstřelných vestách. Každý měl u boku hlavní dolů HK MP10, jen několik jich mělo brokovnice s průraznými náboji v hlavni. Muži mezi sebou tiše rozprávěli, někteří rychle zpracovávali žvýkačky a prsty nervózně poklepávali na lučíky automatických zbraní. Snažili se skrýt napětí, což se jim většinou nedařilo.

Ryan poznal rituály k uvolnění napětí a okamžitě věděl, že svou práci odvedou. Jen doufal, že to nebude nutné.

„Myslíte, že už půjdou dovnitř?“ zeptala se Naomi.

„Kristepane, doufám, že ne,“ odpověděl a mávl rukou směrem k televizním dodávkám, které musely zůstat za páskou. Na střechách vozů byly satelitní talíře. „Jestli je opravdu tam nahoře, pak může vidět všechno, co se tady děje. Horší už to být nemůže.“

Naomi zpozorovala silného, našťavaně vyhlížejícího černocho, který na sobě měl bílou košili, přes ni modrou sportovní bundu s nápisem FBI a kalhoty od obleku. Řval na malou skupinu agentů a vztekle píchal prstem do vzduchu. Zachytila jeho pohled a vydala se směrem k němu, Kealey ji následoval. Agenti se před nimi rozestoupili.

„Naomi. Myslel jsem si, že se objevíš.“ Muž mluvil unaveně. Ona se na něj mile usmála, nevšímala si přitom jeho tónu.

„Luke Hendricks, Ryan Kealey. Luke je ASAC* ve washingtonský kanceláři FBI. Proč o tomhle nic nevíme?“ zeptala se přímo. Úsměv z její tváře zmizel.

„No, vždyť jsi to řekla sama. Já jsem *druhý* v pořadí, pokud jde o pravomoc. A je tu asi tak miliarda lidí, kteří mi říkají, jak

* ASAC, Assistant Special Agent in Charge, zástupce řídicího zvláštního agenta

mám dělat svou práci. Já nerozhoduju o tom, co řekneme ostatním agenturám," opáčil Hendricks.

Naomi se rozhlížela. „Kde je ADIC*?“ Měla na mysli zástupce ředitele, řídícího jednotlivé úřady FBI ve velkých městech, jako jsou Washington a Los Angeles.

„V nemocnici, věř tomu nebo ne. Dělalí mu dvojitý bypass“ – to se hodí, co? Myslím, že musel vědět, že k tomuhle dojde.“

Kealey si rychle agenta FBI prohlédl, a co zjistil, ho uspokojilo. Hendricks měl právo se vztekat. Postavili ho do obtížné situace s velmi malou možností o něčem rozhodovat a problém ještě zhoršila nečekaná přítomnost reportérů. Přesto na Ryana působil dojmem, že se dokáže rychle rozhodovat i pod tlakem.

„Co teda zatím máte?“ zeptal se Ryan.

„Nic moc. Potvrzeno, že je vevnitř, samozřejmě. Recepční ho viděl jít nahoru dvacet minut předtím, než jsme my prošli dveřmi. Nezačali jsme vyjednávat, a pomalu si myslím, že k žádnému vyjednávání ani nedojde. Tlačí na mě, abych poslal tyhle hochy dovnitř," vysvětloval Hendricks a mávl rukou směrem k týmu SWAT, který stál opodál. „Osobně se pokusím vyčerpat všechny možnosti, než tam pošlu je. Mí hoši jsou pěkně nasraný, ale když se na ně díváte, není to poznat. Teď fakt nevidím, jak toho chlapa dostat ven živýho, pokud to sám nevzdá – a jestli to odskáče, nikdy se nedovíme, o co vlastně šlo.“

Ryan se podíval na vysokou budovu, pak zpátky na Hendrickse. Neřekl nic. Osobně se domníval, že je chyba předpokládat o tom chlapovi v osmém patře obytné budovy cokoliv, ať už je zaměstnanec Kongresu, nebo ne.

„Jak jste se vůbec dostali na Shakiba?“ zeptal se.

Hendricks obrátil pozornost na muže, který stál kousek za Naomi Kharmiovou. Kealey byl středně vysoký, s delšími černými vlasy, štíhlý, svalnatý a pohled jeho tmavošedých očí znervózňoval.

* ADIC, Assitent Director in Charge

Před více než deseti lety sloužil Hendricks jako velitel pěchotního družstva u 82. výsadkové divize se základnou ve Fort Braggu. Byl v Zálivu a dostal Medaili za odvahu*, když ke konci svého turnusu vytáhl dva mladé vojáky z minového pole. Hendricks o té události mluvil zřídka, ale věděl, jaký je rozdíl mezi vojákem a tím, kdo sloužil v armádě. Vojáka poznal na první pohled.

„Zřejmě jsme se nejdřív dívali na národnost. Je celkem logický zkontrolovat všechny, kdo mají nějaký vztah k Íránu a pracují na Kapitolu. S tím jsme se daleko nedostali, dokud někoho nenapadlo zkontrolovat cestování. Shakib jezdil pravidelně každý rok na dovolenou do Valencie. Po jednom dvou dnech odletěl čátrmem do Bukurešti pod jiným jménem a odtud do Teheránu. Byla to strategie s nízkým rizikem, minimálními kontakty, naznačující možnost, že se jedná o spícího agenta. Kdoví co všechno ještě vyzradil během těch let? Ještě budou padat hlavy, až se to dostane na veřejnost.“

Když prohlásil to, co bylo nabíledni, na okamžik se odmlčel. „On ví, že jsme tady, kdybychom byli úplně vedle, už by to vzdal dávno. Je to on.“

„A to jste to nemohli udržet pod pokličkou?“ zeptala se Naomi.

„Já to ven nepustil, pokud to naznačuješ. Spousta lidí má k týhle informaci přístup,“ odsekl Hendricks našťavaně.

„Kromě nás,“ zamumlala.

Vysoko nad celým tím zmatkem klečel Michael Shakib, pohroužený do modlitby na modlitebním koberečku obráceném k východu. Hlavu měl skloněnou jako prosebník, otočený směrem k Mekce, k místu, které nenavštívil a už nikdy nenavštíví, i když byl hadždž jmenovitě vyžadován jako pátý pilíř víry.

Shakibovy rysy byly zřetelně arabské, což nepřekvapovalo, protože se narodil v Komu, než se jeho rodiče v roce 1979

* Soldier's Medal, uděluje se za statečnost mimo přímý boj.

přestěhovali do Kalifornie. Překonali přitom obrovské potíže, se kterými bylo tehdy po revoluci opuštění země spojené. Celý svůj život byl ve své adoptované vlasti vystavený předsudkům a nepřátelství vůči islámu, ale nikdy ho ani na okamžik nenapadlo opustit svou víru. Bolestně si uvědomoval, že jeho pouhý vzhled vyvolává nedůvěru u lidí, které každý den mívá. Zvláště tento předsudek existoval z větší části jen v jeho hlavě, protože Michael Shakib nepatřil mezi nepřitažlivé muže.

Snědá pleť a jasně zelené oči s hnědými flíčky byly jeho nejnápadnější charakteristikou. Husté černé vlasy zdůrazňovaly rovné bílé zuby, což bylo v chudobou postižené části Íránu, odkud pocházel, velmi neobvyklé.

Když začal vzpomínat, dokázal si připustit, že byl obdařen mnoha výhodami, které jeho vrstevníkům byly upřeny. Za tyto výhody byl vděčný, ale přesto jimi pohrdal. Co mu dává právo být tak úspěšný, bohatý a mít různé výsady obvykle poskytované jen mladým Američanům z nejvyšších vrstev? Před čtyřmi roky, jedné teplé, tiché noci na Barbadosu, potkal někoho, kdo změnil cesty jeho života, kdo jeho životu dal smysl. Nebylo to náhodné setkání, ale to se Michael Shakib nikdy nedověděl. Do toho prvního setkání přežíval pouze na svých instinktech a vrozené inteligenci. Bylo to užitečné bytí. I přes nesporný úspěch uvítal Michael příležitost podporovat tak velkou věc a teď se chystal ke svému největšímu příspěvku.

Nebyl zklamaný.

„Vůbec nevědí, do čeho jdou,“ poznamenal Ryan tiše. Neměl ve zvyku prosazovat svůj názor, i když v této chvíli se bouřily všechny jeho instinkty.

Slyšela ho pouze Kharmaiová a otočila se k němu. „Co tím myslíte?“

„Kdo si myslíte, že je zavolal?“ optal se Ryan a mávl směrem k reportérům. Zatímco jí se v hlavě rychle protáčela kolečka, vzal si Ryan Hendrickse stranou.

„Poslouchejte, nemám za sebou žádnou pravomoc... Je to jen doporučení, ale myslím, že byste měl posunout ten chráněný obvod co nejdál. Víím, že se nemůžete zbavit reportérů, ale posunete-li pásku, zůstane vám víc prostoru k nadechnutí. Taký byste měl asi poslat někoho, kdo by se podíval na ta auta a prověřil jejich majitele.“ Všiml si tázavého pohledu druhého muže. „Nestrávil jsem celou kariéru ve Washingtonu.“

Luke přikývl, že souhlasí a chápe, a přesunul se k šéfovi metropolitní policie. Kealey byl rád, že Hendricks je ochotný nechat si poradit a že jeho první dojem byl správný. Po několika minutách si všiml agentů, kteří kontrolovali vozidla a hlásili poznávací značky. Někdo ho zatahal za rukáv.

„Co jste řekl Lukovi?“ chtěla vědět Naomi a přitom si shrnula zatoulaný pramen havraních vlasů z očí. Ryan se na ni podíval a poprvé si pořádně prohlédl její obličej. Nedalo se říct, že je opravdu krásná, ale něco přitažlivého tam *bylo*. Jistě, jasně zelené oči a dokonalá karamelově zbarvená pleť jí dají vyniknout v každém davu. Zaznamenal pečlivě upravené vlasy a obočí i drahé oblečení a usoudil, že svému zevnějšku věnuje hodně pozornosti.

A také necouvla před Hendricksem. Měl rád ženy, které si stojí za svým. Hněvivě setřásl plíživé myšlenky a donutil se soustředit. Naomi se ho na něco zeptala a on musel zalovit v paměti, aby si vzpomněl, co to bylo.

„Jen aby nechal své lidi zkontrolovat auta. Umí naslouchat... to je dobrá vlastnost u zvláštního agenta. Odkud ho znáte?“

„Dělali jsme spolu už dřív,“ odvětila odměřeně. Další vysvětlení nenabídla.

Ryan si všiml, jak se jí zvedá koutek úst. Doufal, že si jeho pohled nevysvětlila špatně. Jeho život byl dost složitý už teď.

Žaluzie měl v bytě zatažené. Pátravé oči odstřelovačů rozmístěných na okolních střechách tak dovnitř neviděly. Shakib se pohyboval pomalu, skoro ladně, místnostmi, kterými protahoval průvan, kolem přepychového nábytku a tretek

nashromážděných během života. Nic z toho pro něj nemělo význam.

Na druhé straně drahého obývacího pokoje byla na zdi zavěšená plochá obrazovka Sony. Za sklem pouštělo CNN obrázky obytného komplexu Kennedy-Warren bez zvuku. Potěšilo ho, když si všiml mobilního velitelského stanoviště stojícího dole ve dvoře a agentů rojících se kolem jako včely kolem úlu.

Když byly plány na vraždu senátora Levyho prozkoumány a odsouhlaseny, přinesl Američan do Shakibova čtyřpokojového bytu s výhledem na Cleveland Park spoustu materiálů. Když svému návštěvníkovi popsal nákladnou rekonstrukci domu a to, že byl nedávno zařazený mezi národní historické památky, muž se usmál a kývl. Zřejmě ho ta informace potěšila. Když roztahoval modráky a plány jednotlivých pater, požádal Shakiba, aby ho nechal o samotě. Michael odešel koupit sendviče a kafe, a jeho host zatím procházel místnostmi a podrobně zkoumal zdi, strop a veřeje u dveří. Spoustu času strávil na balkoně, kde zkoumal spletitou kovovou konstrukci vyplněnou cementem, která zajišťovala pevné spojení balkonu s vlastní budovou.

Za několik hodin se návštěvník rozhodl pro jediný sloup o průměru 1,2 m, zasazený do zdi. Ačkoliv se mu zpočátku takový vpád do soukromí nelíbil, poslouchal, když mu host vysvětloval důležitost jediného strukturního prvku, který nese zátěž a podpírá tři patra nad ním. Poslouchal, když mu popisoval vlastnosti těžkého mramoru a kamene použitého při stavbě domu a množství semtexu H, jaké bude nutné k proříznutí tohoto materiálu.

Shakib trpělivé vysvětlování uvítal a pozorně vstřebával informace. Jen několikrát hosta přerušil. I když Američan neměl o islámu ani ponětí, jeho technické znalosti vyvolávaly určitou úctu. Shakib obdivoval úsilí věnované zvolené profesi. Nakonec došly měsíce příprav k tomuto jedinému okamžiku.

Nastal čas.

O osm pater níž reportéři vztekale spílali policistům, kteří je vytlačovali dál do ulice. Zvýšené hlasy znějící nad davem měly ošklivý tón a jen přispívaly k všeobecné napjaté atmosféře. Byly vztyčeny nové zátarasy a hlídalo je víc mužů. Luke držel v každé ruce mobil a štěkal rozkazy do obou. Mezitím se kolem zdržovali podřízení agenti soupeřící navzájem o jeho pozornost.

Ryana a Naomi vytlačili agenti motající se kolem velitelského vozidla, takže teď byli skoro stejně daleko od místa akce jako bzučící reportéři. Kealey nebude zase volně dýchat, dokud nebude mít Shakiba na ulici se želízky na ruku a všichni neopustí oblast. Instinktivně se začal rozhlížet po nějakém úkrytu a zrak mu padl na těžký transportér stojící několik metrů dál. Vysoko nad ním se ozval střelec týmu pro záchranu rukojmích* FBI, mluvící do mikrofону.

„Všem jednotkám na zemi, tady Sierra tři. Dveře balkonu jsou otevřené, přepínám.“

Všechny oči dole na zemi se naráz podívaly nahoru. Hendricks zvedl k ústům rádio a současně krácel od davu kolem. „Sierra tři, tady velení. Máte výhled?“

„Potvrzují, přepínám.“

„Dobře... dobře, čekejte. Musíme –“

„Vydržte,“ zaznělo náhlé přerušení. „Velení, má něco v ruce. Nemůžu to určit –“

Luke zapřemýšlel o různých možnostech, které mu běžely hlavou. Když narazil na tu nejhorší, začal křičet do mikrofónu: „Sierra tři, *střílejte*, opakuju, *střílejte teď!*“

Zvláštní agent Mark Silverstein mžoural dalekohledem Leopold Vari-X, který měl namontovaný na své na zakázku vyrobené pušce Remington 700P LTR. Studený vítr prohánějící se po střeše budovy mu hrál na nervy, ale hledí měl už správně nastavené. Nezbyvalo mu než věřit svému výcviku. Na tak krátkou vzdálenost zvolil střelu do hlavy, a když mačkal spoušť, překvapilo ho, že se cíl usmívá jeho směrem.

* Hostage Rescue Team, jeho úkoly jsou však mnohem rozmanitější.

Kulka ráže 0.308 opustila vzadu hlavu Michaela Shakiba v růžovém oblaku a křeč vyvolaná náhlou smrtí způsobila, že se jeho pravá ruka sevřela kolem elektrického detonátoru, který držela. Mohlo to dopadnout různě, ale pěst se stiskla pevně... Obvod, který jeho návštěvník tak pečlivě sestavil před necelými dvěma týdny, se konečně uzavřel.

Ještě než Hendricks vůbec vydal rozkaz ke střelbě, prodíral se Ryan Kealey davem agentů a policistů, kteří zírali na střechu domu. Vlekl za sebou Naomi a křičel na Hendrickse, ať vyklidí prostor, a pak na dav: „PRYČ! PRYČ!“ Už v okamžiku, kdy to říkal, věděl, že to na věci nic nezmění. Postrčil Naomi k transportéru, pohled upřený na otevřené zadní dveře.

Daleko nahoře ze stěny budovy vytrysklo jasné bílé světlo, okamžitě následované uši drásající ránou, způsobenou náloží, která roztrhla sloup na dva kusy. Než se k nim donesla nejhlasitější část výbuchu, dav dole byl na okamžik oslněný původním zábleskem. Naštěstí tak byli mnozí ušetřeni pohledu na východní stěnu budovy, která se na ně řítila.

Pozornost zástupce řídícího zvláštního agenta Luka Hendrickse upoutala postava utíkající davem, takže nebyl oslněný a mohl nevěřicně sledovat, jak shora prší smrt. Podivně zkroucený dopadl na zem a obličej přitiskl k mrznoucímu asfaltu, hlavu si přikryl rukama a otevřel ústa, aby mohl křičet.

Když házel Naomi do kouta v obrněném vozidle a chránil ji vlastním tělem, zněl Kealeymu v uších hromový rachot výbuchu. Její tlumené výkřiky mu vibrovaly na hrudi a mezi tím dopadaly tisíce kilogramů betonu, mramoru a železa z fasády budovy na Connecticut Avenue. Neslyšel žádný další zvuk vydávaný živým člověkem, pouze ohlušující zvuk světa, který se kolem nich hroutil. Náhlý úder rozdrtil druhý konec vozidla a povalil ho na stranu jako hračku. Stěny vozu se bortily dovnitř a on cítil, jak

mu něco ostrého rve obličej. Kola se utrhla z os. Polykarbonátové sklo vepředu a ve dveřích spolujezdce se rozpadalo. Pak hluk ustal a všechno bylo černé.

WASHINGTON, D. C.

„Dnes ráno byla Connecticut Avenue zničena výbuchem, který roztrhal východní průčelí obytného komplexu Kennedy-Warren. Přestože budova byla evakuována před výbuchem, úřední činitelé se obávají, že počet mrtvých bude dále narůstat, protože mnoho lidí je pohřšováno. Výbuch měl zřejmě souvislosti s teroristy a pravděpodobně k němu došlo v osmém patře v bytě Michaela Shakiba, muže, který údajně dodal informace vedoucí k vraždě senátora Davida Levyho, předsedy senátního výboru pro ozbrojené složky, před téměř dvěma týdny zde ve Washingtonu. Další informace vám přineseme v nejbližší době. Susan Watkinsová pro CNN.“

Katie Donovanová tolik spěchala kolem nevěřícího davu, shromážděného kolem televize v terminálu A Dullesova letiště, že měla stěží čas podívat se na zničenou budovu na obrazovce. Let 213 United Airlines právě přistál po letu z Bangoru trvajícím necelých devadesát minut. Celou dobu se Katie pevně držela opěradel a snažila se udržet si sebeovládání, které ji postupně opouštělo od okamžiku, kdy se ráno doslechla o bombě. Pomalu v ní klíčil zoufalý strach.

Ryan jí dal číslo mobilu pro případ nouze, ale kdykoliv tam zavolala, dostala se jenom do hlasové schránky. Pak se pokusila zavolat přímo do Langley, ale odmítli jí poskytnout jakékoliv

informace a odkázali ji na horkou linku zřízenou pro přátele a příbuzné obětí. *Obětí*. To slovo jí zvonilo v hlavě. Bylo sice těžké představit si, že by se Ryan stal obětí čehokoliv, ale strach setřást nedokázala a pořád hrozilo, že ji zachvátí panika – kdyby byl v pořádku, jistě by zavolal. *Věděla*, že by zavolal. Když se dostala k pultu půjčovny aut Avis, potřebovala všechny síly, aby nezačala křičet.

O pětáctýřicet minut později zaskřípaly pneumatiky jejího půjčeného taurusu před georgetownskou univerzitní nemocnicí. Když proběhla davem reportérů do budovy, zavolal na ni uniformovaný policista. Vůz nechala stát i s klíčky v zapalování. Přepracovaná sestra bezmyšlenkovitě ukázala na chirurgické oddělení, což Katie zavedlo do velké místnosti, jejíž výzdoba měla zvedat náladu. Katie si nedokázala představit beznadějnější pohled. Místnost byla přeplněná k prasknutí vyděšenými lidmi. Matně si uvědomovala povzbuzování pronášené šeptem a tiché, potlačené vzlyky.

S podlamujícími se koleny se protlačila davem k pultu a pokusila se promluvit se ženou na jeho druhé straně, ale slova ze sebe soukala s obtížemi.

„Jste v pořádku?“ zeptala se sestra a její tvář vyjadřovala opravdovou starost. Mladá žena stojící před ní vypadala skutečně hrozně. Vlasy měla připlácnuté k obličeji, kůži kolem očí zarudlou a opuchlou. „Jen klid, drahoušku. Všechno bude v pořádku.“

Katie se zhluboka nadechla a třesoucíma rukama se opřela o pult. „Hledám svého snoubence, Ryana Kealeyho. Ryan Thomas Kealey.“

Sestra prohlédla seznam a zavrtěla hlavou. „Nevidím tu nikoho, kdo by se tak jmenoval.“ Katie se sevřelo srdce, ale byla tu jiskřička naděje. Možná vůbec nebyl u Kennedy-Warrenovy budovy. Ale jestli je v pořádku, proč nezavolal? Nedávalo to smysl... „Vydržte, drahoušku, zkontroluju to ještě jednou.“

Sestra se otočila na uspěchaného chirurga a Katie pevně zavřela oči a nutila se pokračovat v dýchání.

„Katie?“

Vzhlédla a uviděla ho stát ve dveřích. Celou levou stranu obličeje mu zakrýval obrovský obvaz. Viděla dlouhé trhliny v jeho koženém saku, šmouhy zaschlé krve na špinavých džínech a hřbetech rukou. Nezavolal... To nehraje roli, je tady, živý. Pravá ruka jí vylítna k ústům, druhou napřáhla k němu a líce jí zaplavily slzy.

„Takže jste oba v pořádku?“ ptal se Harper. Ryan byl vmáčkнутý v telefonní budce přímo před nemocnicí, u ucha telefonní sluchátko. Potřeboval na chvíli ven. Tenká stěna, na které byl telefon, se mu otírala o dlouhý pás odřené kůže na levé paži a bolest ve spolupráci se štiplavým vzduchem mu připomínala, že ještě dýchá.

„Nám se to povedlo. Spoustě jiných lidí ne,“ odpověděl. „Naomi dostala pořádnou ránu do pravé ruky. Byl jsem si jistý, že ji má zlomenou, ale rentgen byl negativní. Dostala sedativa, teď, myslím, spí. Sebevražedný atentátník ve Washingtonu. Drzost těchhle zmetků, Johne... já nevím, co proti nim dělat.“

„Právě přišla první čísla.“ Harper na okamžik zmlkl, bušení ticha vyplňovalo mezeru. „V pět odpoledne 64 mrtvých a 121 zraněných. Ta čísla se zítra zřejmě zvýší, až dokončí prohlídku trosek.“

Ryan neodpověděl. Nebylo co k tomu říct.

„Hele, měl jsi dlouhý den. Pokud tě to ještě nevzalo, tak to přijde. Promluvíme si ráno.“ Tentokrát následovala dlouhá odmlka.

Harper působil unaveně. Unaveně a slabě. Ta kombinace znamenala, že se na Ryanova ramena pomalu pokládalo další břemeno, břemeno nejistoty. Uvažoval, kolik toho ještě unese, než se pod tou tíhou zhroutí.

„Jsem rád, že slyším tvůj hlas, Kealey. Chvíli jsem si dělal starosti. Pozdravuj Naomi – oddělení už do jejího pokoje poslalo květiny.“

„To je od tebe hezký, John. Uvidíme se zítra.“

Když zavěsil, opřel se Ryan o chladnou cihlovou zeď obrácenou k nemocnici a zadíval se do černé prázdnoty. Všiml si, že se mu třesou ruce, ale nedokázal je ovládnout. Ve svém životě viděl mnoho strašných věcí, víc než většina lidí, ale věděl, že nikdy nebude moct zapomenout na obrazy, které na něho čekaly v dusivém zvířeném prachu, když vytáhl Naomi z pokrouceného vozu.

Ted' mu ty hrozné scény připomněly ostatní a on se snažil rychle vypudit podobné myšlenky z hlavy. Horečně hledal něco, na co by se mohl soustředit, a zjistil, že myslí na to, co přeslechl dřív. Katie říkala: *Můj snoubenec... hledám svého snoubence Ryana Kealeyho.*

Nikdy o manželství nemluvili a na první pohled ta myšlenka vypadala naprosto nepravděpodobně. Znali se necelých šest měsíců a on se nikdy nesetkal s její rodinou. Ale když se nad tím teď zamyslel, ona se o ní nikdy nezmínila. Popravdě však byl připravený nechat tento život za sebou a založit si vlastní rodinu. V jeho minulosti byly samozřejmě ženy, ale žádná, o kterou by tolik stál. Kdyby to po něm někdo chtěl, nedokázal by přesně vysvětlit proč.

I když byla mimořádně inteligentní, ovládaly ji city, což Ryana fascinovalo a zároveň trochu ohromovalo. Kolem Katie Donovanové nebylo nic malicherného – u ní o tom, co se bude dít dál, rozhodovaly pocity. To byla skutečnost, které se dalo věřit. Občas vášeň, kterou projevovala, až děsila svou silou. Když se něčemu věnovala, dávala do toho celé srdce. Viděl, že teď celé své srdce věnovala jemu. Ženě, která skočí na letadlo a cestuje stovky kilometrů, aby byla po jeho boku, by dal vše, pomyslel si.

Šel ulicí, dlouhými stíny, k ženě, kterou zachránil, a k ženě, která možná zachrání jeho.

ÍRÁN

Zledovatělé, vzájemně propletené větve dubů a jehličnanů se zvedaly vysoko nad úzkou vedlejší uličku, která vedla na sever od parku Nijavarán. Nejvyšší konečky větví visely před žlutými sodíkovými lampami, jejichž světlo se v studeném mrholení lilo na mokré chodník. Světlo se nešířilo daleko, jako by vědělo, že nejtemnější kouty města je nejlépe ponechat svému osudu, o samotě a neodhalené.

Kromě hypnotizujícího zvuku drobného deště, byly ulice Teheránu uprostřed noci tiché.

Osmadvacetiletý Alí Ahmedi, šestým rokem sloužící u iránské tajné náboženské policie *Komité*, se choulil ve dveřích slabě osvětlené restaurace. Kapuci bundy měl přehozenou přes hlavu, od úst mu šla pára. U boku držel kalašnikov, který se na tržišti ve středu města dal koupit i za méně než třicet amerických dolarů. Jeho zbraň však byla v lepším stavu než většina ostatních. Na závěru nebyla rez a pokrývala ho tenká vrstva oleje. Jakmile to půjde, najde si teplé pohodlné místo a zbraň vyčistí znova. Ahmedi byl hrdý na svou práci a jeho hrdost byla tak veliká, že mu nezbyval čas na manželku a jejich malé dítě. Obzvlášť ho potěšil současný úkol, a to i přes nevlídné počasí. Naproti přes ulici se v temné uličce skrýval druhý strážný. Mladý příslušník se považoval za šťastlivce. Ulička neměla střechu a jeho přítel už teď bude mokrá jako myš.

Za Ahmediho zády, za špinavými okny zasazenými do dustých dřevěných rámců, za stoly a židlemi z hrubě opracovaného dubu, vychutnávali dva muži prosté jídlo – jehněčí kebab a vařenou rýži.

Třetí strážný se pomalu pohyboval mezi stoly a židlemi vepředu, samopal Uzi nedbale přehozený přes prsa. Jeho oči však velmi pozorně přeskakovaly mezi tmavými stíny v místnosti a zvláštní pozornost přitom věnoval lítačkám vedoucím dozadu do kuchyně. Dva muži a strážný, jinak byla restaurace prázdná.

Sajíf al-Adel odstrčil svůj talíř a narovnal se. Na jeho úzkém obličejí se objevil spokojený výraz. Rysy měl téměř ženské, s plnými rty, dlouhým rovným nosem a bledou kůží bez poskvrnky pevně napjatou na lících kostech. Jak bylo jeho zvykem, dal si načas, než promluvil. V nebezpečném podnikání, jako bylo to jeho, člověk dlouho nepřežil s rychlými poznámkami nebo unáhlenými rozhodnutími.

Hamza si druhého muže pozorně prohlížel. Vždy si dával pozor na vrtošivé změny nálady svého egyptského krajana. Bylo obtížné je zachytit. Znamení mohla být nepatrná, jako malý náklon hlavy, přimhouření očí. Pro Sajífa al-Adela mělo slovo vrtošivý jiné konotace než pro velkou většinu lidstva. Hamza byl osobně svědkem toho, kam až může tichý záchvat vzteku tohoto muže zajít. Když o tom teď začal přemýšlet, připomnělo mu to jednu událost před skoro dvěma lety...

Písek nekonečné pouště jižně od Kábulu žhnul pod planoucí koulí na nebi. Koncem června 2002 klesla morálka v organizaci a za extrémních teplot, které doprovázely východ a západ slunce, vášně vybuchovaly snadno. Afghánci měli strach a snažili se ho skrýt za agresivitu a vztek. Strach vyvolávali Američané a vrtulníky MH-60, které v noci přelétaly v malé výšce nad pouští, a vojáci zvláštních jednotek, kteří se po lanech spouštěli na zem. Kvůli strachu na obrovské ploše prostírající se do všech stran téměř

neexistovala disciplína. Před jeskyněmi se tvořily velké skupiny mladých členů organizace, kteří bezhlavě stříleli a naprosto si neuvědomovali západní družice přelétající nad jejich hlavami. Hasana Hamzu, který dělal inventuru amerických raket Stinger v chladných dutinách kamenných výchozů, vylákaly na světlo zvýšené hlasy.

Sajíf al-Adel, nedávno jmenovaný velitel vojenského křídla al-Káidy, procházel kolem skupinky hlučných mladých dobrovolníků. Uslyšel jméno svého předchůdce, kterým byl Muhammad Atef až do dne, kdy přišli Američané se svými ukradenými souřadnicemi a laserem naváděnými bombami. V mladíkově hlase zaslechl sarkasmus, štěkané urážky a výsměch mrtvému, když se už nemusel obávat odplaty.

Toto viděl Hamza: Mladý příslušník Tálibánu, možná dvacetiletý, stál uprostřed menší skupiny a řečnil. Svou pušku neměl na dosah, ležela napůl zasypaná v písku, jak ji tam zapomněl. Muži kolem něho hlučně vyjadřovali svůj souhlas s jeho jízlivým humorem, řehtali se jeho jedovatému jazyku, ale al-Adela na okraji skupiny ignorovali. Sajíf se otočil, aniž by změnil výraz. Současně vytahoval z opasku pistoli Makarov. Pak sebou hlava mladého vojáka cukla dozadu a napravo, dav kolem se rozprchl, vzduchem se nesl zděšený křik. Ústí hlavně vražené do masa těsně pod čelistí, hnědé oči rozšířené překvapením, když cvakla spoušť a zadní část chlapcovy hlavy vybuchla do mihotajícího se horkého vzduchu.

Sajíf al-Adel stál čelem ke skupině tálibánských vojáků a pistoli držel volně v pravé ruce. Za jeho zády byli ozbrojení muži, ale on se neotočil, aby zkontroloval jejich pohyby. Nebál se, co chtěl vyjádřit, vyjádřil... Útočnost se z jejich očí vytratila, nahradil ji společný strach. Hamza to všechno viděl.

A viděl to i teď. Nenávist zmizela a nahradila ji extáze, jaká následuje po úspěšné operaci. Hamza nicméně cítil, jak se extáze stahuje těsně pod povrch. U Sajífa al-Adela se rozkoš a vražda rodily ve stejné bezedné díře.

„Hasane, můj starý příteli, musím ti poblahopřát.“ Slova byla tichá a upřímná. Proti své vůli při nich Hamza pocítil vlnu hrdosti. „Ten Američan je obdivuhodně zdatný.“ Krátká přestávka. „Taky je umíněný, vzdorný a vyhýbavý. Vůbec mu nevěřím.“

Starší muž mohl potvrdit, že popis sedí. Ke stejnému závěru došel už dávno. Popotahoval si černou bradu a mezitím si chystal odpověď.

„Je užitečný tím, co dokáže, a také tím, co říká našim vojákům. Je nadaný učitel, viděl jsem to na vlastní oči. Člověk, který má západní vzhled a chování, ale mluví řadou cizích jazyků, včetně místních nářečí. Člověk, který dokáže naše bojovníky naučit používat improvizované výbušné nástrahy, dokáže předvést odstřelovačské schopnosti do vzdálenosti 500 metrů bez použití teleskopických mířidel. A co je nejdůležitější: člověk, který se nevytahuje, nechová se povýšeně, i když má příležitost... Jak nazveš takového člověka?“

Velitel se napil čaje a podíval se jinam. Odpověď byla zřejmá, ale jemu se nechtělo ji připustit, protože pokud by to byla pravda... Pokud by to byla pravda, potom on ztratil kontrolu.

„Je to Američan,“ zavrčel. „On může být jenom proti nám.“

„Tak to není, Sajífe.“

„Nedá se mu věřit.“

„Co má ještě udělat?“ zeptal se Hamza uvážlivě. „Kolik občanů své vlastní země musí ještě zabít, než mu začneš důvěřovat?“

Chvilka mlčení, až na tiché kroky strážného mezi prázdnými stoly.

Hasan nechtěl otevřeně zpochybňovat slova mladšího velitele. Udělat to znamenalo koledovat si o kulku brzy ráno, až bude ležet schoulený proti zídli. Když se rozdmýchá hněv, nezasahuje loajalita daleko, a člověk nakonec podlehne těžknoucím víčkům a tlaku doprovázejícímu velení nezvedeným chlapcům, kteří ještě nejsou muži. Možná to bude núž, pevně přitlačený k jeho hrdlu, ruce přitisknuté k tělu bez možnosti

pohybu. Konec může nastat mnoha různými způsoby. Nechtěl to riskovat.

„Příteli, chápu tvou nedůvěru, protože ji sdílím.“ Hamza se uvážlivě vyhnul slovu strach. „Nicméně přišel čas, kdy budeš muset přijmout svůj šťastný osud a využít ho ve svůj prospěch. Používáme nebezpečnou zbraň, ale budeme-li opatrní, dostaneme se s ní daleko. Byl vojákem a byl znectěn, to je zřejmé... Já vím, co si přeješ. Chceš úplný příběh, chceš toho muže znát zevnitř i zvenku. Teď ti říkám, že to není možné. Ten člověk je záhadou, doslova. Musíme přijmout, co se Alláh rozhodl nám dát, a být vděční.“

Nepatrný úsměv následovaný douškem čaje. Byly to nebezpečné okamžiky, kdy úsměv mohl znamenat cokoli. Hasan věděl, proč je Sajíf podezřivý. Američana vyslyšel tři hodiny a nedověděl se nic. V jednom okamžiku mu přidržel pistoli u hlavy, spílal mu a obvinil ho, že je špión Západu, ale stejně si nevynutil žádnou reakci. Nakonec to, když se blížilo svítání, vztekle nechal být. Hamza viděl, jak mu teď rychle pracuje mozek. Záškuby lícních svalů na obličeji al-Adela naznačovaly, jak usilovně přemýšlí nad přítelovým názorem.

Starší muž se domníval, že jeho rozvázná prohlášení byla přijata kladně.

„Hasane.“ Sajíf rozpráhl ruce dlaněmi nahoru, jako gesto váhavé kapitulace. „Máš pravdu jako vždy. Mýlil jsem se, když jsem pochyboval o muži, kterého ty považuješ za možného člena organizace. Vždy jsem si vážil tvého úsudku.“ Poslední věta byla pronesena záměrně, Sajíf se očima vpíjel do Hamzovy tváře. Byla to upřímná, ujišťující slova a jeho podřízený pocítil důvěru, která je do něj vkládána.

„S tvým souhlasem bych mu rád přenechal plnou zodpovědnost za operaci v Africe.“

„Ne, ne.“ Velitel tento nápad rychle zahnal. „Svoji schopnost operovat v této oblasti jsme vyčerpali. Po bombových útocích v Nairobi a Dar es Salaamu posílili Američané výrazně bezpečnost svých ambasád v této oblasti. Většina budov je nejméně 100 metrů od ulice a venkovní okna jsou teď potažená mylarem. Jsou

tam dodatečné osobní prohlídky a prohlídky vozidel – zkrátka, další pokus by vedl k mnohem menšímu počtu obětí. Nechci plýtvat tímto nevěřícím na zbytečnou činnost.“

„Naprosto souhlasím,“ řekl Hamza. Byla to pravda. Po útocích v roce 1998 zůstalo v Nairobi 213 mrtvých. Bylo by obtížné opět dosáhnout takového úspěchu a všechny členy organizace podílející se na útoku by s největší pravděpodobností zabili námořní pěšáci chránící obvod velvyslanectví.

„Z tohoto úderu musíme vytěžit co nejvíc pro budoucnost. Získáme bezpečné útočiště, přístup do nových výcvikových táborů se slušným vybavením. Budeme mít peníze, zbraně, dobrovolníky. Pro nás je to novým začátkem. Hodně získáme. To nemůže selhat...“

Hasane, mohlo by tě zajímat, že Američan byl mnohem vstřícnější, když šlo o informace, které se netýkají jeho.“ Hamza svraštil čelo a zamyslel se. Nebyl u celého výsledku. „Co tím myslíš? O jaké informace jde?“

„Náš přítel Shakib zřejmě zakopl těsně po senátorově smrti o některé velmi citlivé materiály. Všechny jeho dokumenty má teď v rukou ten náš Západák.“

Jak Hamza zvedal šálek, objevil se mu na obličeji drobný úsměv. „A ty dokumenty jsou pro nás důležité?“

„Ten Američan říká, že jsou to mimořádné informace... Domnívá se, že bychom tuto příležitost měli využít, a já se kloním k tomu, že má pravdu.“

Vezmi si jako příklad záměr vytvořit zahradu. Abys zahradu udržel čistou, ryzí, znamená, že musíš odstranit plevel. Abys plevel zničil, spálíš všechno, co vidíš, vytrháš všechno, co vyraší nad povrch, uděláš všechno možné, ale ono to nepomůže. Vždycky je nutné zabít kořeny. Kořen je chráněný ze všech stran, ale když odstraníš hlínu, kořeny jsou zranitelné. Je možné, příteli, že teď byla hlína odstraněna a cesta je volná...“

Hamza pozoroval šílený záblesk, který se objevil v hnědých očích muže sedícího naproti. Věděl, že bez ohledu na to, jak je oddaný organizaci, fanatismu Sajífa al-Adela se nikdy nevyrovná. A za to byl vděčný.

„... protože Američan věří, že již za necelý měsíc se mu naskytne příležitost zabít samotného prezidenta.“

OKRES BROOKS, GEORGIA

I přes její opakované protesty trvala univerzitní nemocnice v Georgetownu na tom, že si Naomi Kharmaiovou ponechá další dva dny na pozorování. Podle jejího názoru to bylo o dva dny déle, než bylo nutné, ale alespoň tento čas využila, aby si zjistila nějaké informace o Peteru Haleovi, muži, který podepsal Kealeyho propouštěcí papíry. Diskrétním vyptáváním se dobrala k tomu, že odešel do výslužby v roce 2001, přestože mu bylo nabídnuto velení Osmé armády Spojených států, která měla základnu v Jižní Koreji. Byla to tříhvězdičková funkce a pro Halea, jenž byl v té době generálmajor, by znamenala povýšení. Naomi si lámala hlavu, jak generálův odchod do důchodu souvisí s náhlým odchodem Ryana Kealeyho z armády.

Nebylo těžké přesvědčit zástupce ředitele, že potřebuje pár dní volna na úplné uzdravení. I když se jí přičilo, že ji bude Harper považovat za slabou, potřebovala ten čas, chtěla-li mluvit s Halem osobně. Najít jeho domácí adresu se ukázalo poněkud složitější, nakonec ho dokázala najít pomocí známého z finančního úřadu.

Naomi se obávala, a oprávněně, že od Jonathana Harpera se už o Kealeym nebo Marchovi nedoví nic dalšího. O obou mužích toho chtěla však vědět víc, aby si mohla udělat vlastní závěry. Již od útlého mládí si byla vědomá, že ji něco nutí, že potřebuje umístit lidi a věci do přesně vymezených šuplíků s jasným

popisem. Často byla schopná odsoudit jiné jen na základě jejich činů, a když se dopracovala k nějakému soudu o jiných lidech, měl tento trvanlivost postavení Slunce ve vesmíru.

Jestli šlo generálovi Haleovi o to, aby měl pokoj od lidí, pak si k tomu vybral určité správné místo. Jednou, minula odbočku a musela se vracet po rozbité prašné cestě lemované po obou stranách neudržovanými stromy a keři. Asi po deseti minutách našla otlučenou černou poštovní schránku označenou pouze číslem domu. Haleova příjezdová cesta byla sice nedávno vydlážděná, ale zarostlá byla skoro stejně jako silnice. Když zajížděla hlouběji do hustého porostu, o bok jejího auta se otíraly větve.

Náhle byly stromy pryč a Naomin explorer z půjčovny vyrazil na velkou zatravněnou plochu. Přesně ve středu stálo velké sídlo z doby před občanskou válkou. Přední stranu zabírala bílá veranda odrážející rudou záři zapadajícího slunce. Verandu podpíraly čtyři dórské sloupy a vzadu na ni navazovala sedlová střecha mezi dvěma komíny, jež obsadily obě strany budovy. Vysoká okna stínila laťkové mříže, po kterých se pnuly vadnouce šlahouny modré vistárie, jasmínovníku vonného a růží Banksové. Když zaparkovala explorer a vydala se ke vstupním dveřím, byl vzduch plný příjemné vůně kvetoucích rostlin, třebaže už nastupovala zima.

Na její první klepání se nikdo neozval, a když zkusila dveře, zjistila, že jsou zamčené. Obcházela dům, až narazila na zaschlým blátem pokrytý chevrolet pick-up zaparkovaný na kousku holé země. Došla k autu a zdravou ruku položila na kapotu. Cítila teplo a motor při chladnutí tiše praskal.

„Co tu děláte?“

Když uslyšela hlas, prudce se otočila. Před ní stál velký muž ve vybledlé červené košili, hnědých manšestrákách a zablácených pohorkách. Měl bílé vlasy a věkem shrbená ramena, ale jeho živé modré oči jako by opotřebení, které na jeho těle způsobil čas, kompenzovaly.

„Ptal jsem se, co tu děláte?“

Usmála se a napřáhla ruku. „Zdravím. Jmenuju se Naomi Kharmaiová a hledám generála Halea.“ Muž si ji prohlédl od hlavy k patě, pak jeho velká tlapa spolkla její ruku. Cítila na svých jemných kotnících hrubé mozoly.

„Tak jste ho našla. Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

Naomi mu ukázala průkaz, který si Hale rychle prohlédl.

„Jsem z Agentury a chtěla bych vám položit pár otázek o vojácích, kterým jste velel ve Fort Braggu.“

Jeho obličej se okamžitě zatáhl mraky podezřívavosti.

„Pochopím, jestli si chcete zavolat a ověřit si to. Číslo ústředny je –“

„Číslo mám. Pojd'te se mnou.“

Obešel zadní část domu a objevil se bílý dřevěný krytý vchod, kde byl stín. Naomi šla nemotorně za ním, jehlové podpatky kozaček se jí bořily do měkké půdy.

Hale si toho všiml a srdečně se zasmál. „Pro Georgii jste si vybrala špatné boty, slečno Kharmaiová.“ Sáhl po dveřích se sítí proti hmyzu a k jejímu překvapení jí je podržel.

„Posad'te se na chvílku vevnitř. Hned jsem zpátky. Můžu vám něco nabídnout?“

„Ne, děkuju,“ odpověděla. S jejím průkazem v ruce odešel do hlavní budovy a zmizel jí z dohledu. Obrátila svou pozornost na vyhlídku před sebou. Nebe bylo po těch těžkých mracích ve Washingtonu úžasné. Po oranžové obloze byly rozmazané purpurové, červené a zlaté vlnky a slunce se nořilo za obzor. Pole za domem byla pustá a prázdná, ale v dálce uviděla několik nízkých stavení z prken, rýsujících se proti zkrouceným prastarým stromům.

Zaskřípění síťových dveří v zarezlých pantech ji polekalo. Hale se objevil s láhví piva v ruce. Vrátil Naomi průkaz a usadil se do kovaného křesla naproti ní.

„No, mladá dámo, prošla jste. Přesto jsem trochu zmatený. Všechny informace, které si přejete, můžete dostat od Johna.“

„Vy znáte zástupce ředitele Harpera?“

„Ale jistě,“ odpověděl Hale a na ošlehaném obličejí se mu objevil příjemný úsměv. „Poslal nám hodně dobrých lidí pro

operace na Kosovu a předtím v Iráku. Moc dobrý chlap, když ho máte na své straně.“

Uctivě přikývla a ukázala na vzdálená stavení. „To patří taky vám?“

Generál souhlasně přikývl. „Bývaly to ubytovny otroků. Tady vidíte jen malý kousek země, která patří k tomuto sídlu. Tam za těmi stromy je ještě přes stovku akrů většinou pusté země. Rostla tam kukuřice, bavlna, tabák, cokoliv, co vynášelo. Plantáž založil plukovník konfедераční armády, který padl u Shilohu. Rodině mé ženy vlastně patřila už víc než sto let, když před třemi lety zemřela.“

„Je mi líto,“ řekla Naomi a do hlasu vložila tolik soucitu, na kolik se vzmožila. Hale smutně pokývl hlavou.

„Opravdu mi chybí. Pro jednoho je tu až moc místa.“

Naomi čekala, jak jí kázala slušnost, ale generál vyrazil první. „Takže jaké informace hledáte? Týká se to Kealeyho?“

Znovu ji překvapil. „Jak to víte?“

„Jen hádám. Předpokládám, že jste viděla složku. Všechno, co potřebujete, by mělo být v ní.“

„Ne, ne všechno,“ řekla. „Proč odešel? Chci říct, že to dotáhl na majora za osm let. Není to dobré, dokonce i na zelené barety?“

Peter Hale se zasmál a dlouze se napil piva. „Tak za prvé: nemají rádi, když se jim říká zelené barety. To je to, co mají na hlavě, ne to, co jsou. A abych zodpověděl otázku, ano, *to je* dobré.“ Přátelský výraz se z generálova obličeje vytratil a on se zahleděl přes pole do dálky. Ztlumil hlas, jako by sděloval tajemství. „To, co se mu stalo, je opravdu ostudné. Bylo v té složce cokoliv, co by se vztahovalo k Bosně?“

„Ne. Řekněte mi o tom něco, prosím.“ Nádech beznaděje ve vlastním hlase Naomi Kharmaiovou rozladil, ale věděla, že Hale je pravděpodobně její jediná naděje, jak se dobrat k odpovědi.

„Abyste rozuměla, musíte mít alespoň nějakou představu o tom, co se tehdy dělo. Srbové vraždili muslimy šmahem, bez ohledu na věk nebo pohlaví. A nešlo jen o vraždy, bylo to i mučení, zohavování, hromadné znásilňování. Byla to genocida

velkého rozsahu. Jen v roce 1995 bylo podle odhadu vyvražďeno 7 000 muslimů, a to je spodní odhad. Plný rozsah toho, co se tam dělo, se nikdy nedostal do mezinárodního tisku, ale Evropa neviděla nic horšího od holocaustu. Takže si dovedete představit, jak nebezpečná doba to byla pro americké vojáky, kteří tam byli rozmístěni jako součást mírových sil NATO.“

Naomi pomalu přikývla, pohled upřený na temná stavení v dálce. „Prosím, pokračujte.“

„Kealey tam byl pouze ve funkci poradce pod oblastním velitelem generálem Wilkesem. Měl tehdy, pokud se nemýlím, hodnost nadporučíka a byl s dalšími vojáky NATO v táboře Butmir v Sarajevu.

Občas chodil s hlídkami SFOR. Byla tam jedna mladá muslimka, kterou zvlášť zaujal, bylo jí dvanáct, třináct. Nepamatuju si její jméno. Někdo mi ho kdysi řekl, ale já ho už zapomněl. Samozřejmě jsem v té době v Bosně nebyl. Tato informace pochází od vojáků, se kterými byl na hlídce. No, to není důležité, byla to prostě tato dívka, podle všech krásné děcko. Nosila mu čokoládu, kytky a podobné věci. Byla to taková láska školačky. Ryan se s ní vždycky na chvíli zastavil, popovídal si s ní. Ostatní vojáci si z něho dělali legraci, že ji vodí za nos. Jednoho dne dívčina matka vyběhla z domu. Plakala a křičela na vojáky. Ukázalo se, že srbská milice zjistila, že děvče mluví s Američany. Dovedete si představit, co se pak stalo.“

„Zabili ji?“

„To by ještě nebylo to nejhorší. Opakovaně ji znásilnili, rozbili jí obličej, aby byla k nepoznání, a pak ji zaživa vykuchali. Matka ji identifikovala podle mateřského znamínka na noze, a i tak se musela na tělo podívat dvakrát, aby si byla jistá.“

Naomi se otřásla, ale bylo to jen studeným závanem, který prošel sítěmi ve dveřích. Příběh ji nezajímal.

„No a tak se Kealey začal poptávat kolem. Vůdce místní milice se jmenoval Stojanovič. Popravdě si z něho většinou nikdo nic nedělal. Nějakou velkou moc neměl. O to se Kealey nestaral. Všechny prsty ukazovaly stejným směrem. Nakonec šel

Kealey za tím chlapem, a to proti výslovnému rozkazu velícího generála.

Stojanoviče našli o dva dni později. Seděl v křesle, hrdlo proříznuté od ucha k uchu. V domě byli tři mrtví tělesní strážci. Každý střelený dvakrát do hlavy.“

Chvění začalo postupovat napjatými svaly v zádech nahoru, ale nebylo to tím příběhem. Ten jí starosti nedělal, nemohl narušit její obranu. „A to se stalo v roce 1995? Myslela jsem, že z armády odešel až v roce 2001.“

„Taky že ano. Pro vojenský soud nebylo dost důkazů a taky to nemělo obecnou podporu, to mi věřte. *Uskutečnilo se* předběžné slyšení, ale to nikam nevedlo. Všichni vojáci, kteří vypovídali, ho kryli. Až do tohoto okamžiku byl Kealey fantastický voják. Jeho hodnocení nebylo nikdy jiné než hvězdné. Mluvílo se dokonce o tom, že dostane velení roty, ale ten incident to poslal.“ Hale se zasmál a kroutil hlavou. „Promiňte mi můj jazyk. Když jste dlouho mezi vojáky, takhle to dopadne.“

Naomi na něj vrhla chápající úsměv a ukázala na jeho pivo. „Myslím, že bych si dala taky jedno, jestli vám to nevadí.“

Starý voják hned vyskočil. „Samozřejmě. Já bych, myslím, taky snesl ještě jedno.“ Zašel do domu a ji ponechal jejím myšlenkám. *Proboha, co je to za člověka?* Riskuje život, zahodí slibnou kariéru a to všechno kvůli malé holce, kterou ani neznal... *Kdo by zašel tak daleko?* I když nedokázala ocenit smýšlení, které k takovému jednání vedlo, uvědomila si, že Kealey v jejích očích opět o stupínek stoupl.

Hale vyšel ze dveří a podal jí pivo. Spočinul ve svém křesle a dal si dlouhý doušek. Díval se přes travnatá pole. Už byl vidět jen samotný vršek rudého slunce. Skoro to vypadalo, že obzor hoří. Naomi se k němu obrátila a všimla si jeho přemýšlivého výrazu.

„Víte, Bosna byla pro Ryana poslední místo nasazení, než se dostal ve Fort Braggu pod moje velení. Je samozřejmé, že se zvěsti o něm dostaly až ke mně, ještě než vstoupil do mé kanceláře, aby se hlásil do služby. V armádě má každý nějaký

příběh, každý přikrášluje fakta. Je snadné dát dohromady nějakou historku, protože nikdo neví, jestli je to lež, nebo ne, a neexistuje možnost, jak to zjistit. Ale já to vědět chtěl, a tak jsem se ho zeptal přímo. „Zabil jste ty čtyři chlapy v Bosně?““

Naomi napjatě čekala. „No a?“

Generál se k ní otočil. Rozluštit výraz jeho obličeje bylo obtížné. „Ryan neřekl nic. Prostě se postavil, zasalutoval a vykrácel z místnosti. A tehdy jsem pochopil, že je to pravda.“

Naomi se opět zachvěla, ale vzduch se ani nehnul... Byla ráda, že si našla čas navštívit Halea. Zástupce ředitele by jí nikdy nepovolil přístup k tomuto druhu informací. Z nějakého důvodu chtěla znát jméno toho děvčete. Zdálo se jí to důležité.

„Generále, ale bylo tu ještě něco, že? Něco, co se stalo mezi Marchem a Kealeym –“

Generál se prudce otočil. „Kde jste slyšela to jméno?“

„Zaznělo mezi zástupcem a Kealeym,“ odtušila tiše. „V souvislosti se smrtí senátora Levyho a výbuchem v Kennedy-Warrenově budově.“

Hale měl zavřené oči, byl bledý. Naomi si všimla, že má ruce pevně sevřené kolem okraje křesla. Na okamžik ji zachvátila panika, protože ji napadlo, že dostal srdeční záchvat. Pak se jeho dýchání uvolnilo a sevření povolilo.

„Lituju,“ vydechl. „Už je to dlouho, co se o tom někdo zmínil...“

„Kdo je to, generále?“ zeptala se Naomi.

„Prosím, říkejte mi Peter.“ Pohnul rukou, aby smazal výraz šoku z obličeje. Zdálo se to jako věčnost, než znovu promluvil. „Ryan Kealey se stal příslušníkem mé 3. skupiny zvláštních sil těsně po tom, co v listopadu 1995 opustil Bosnu. Bylo to skoro dva roky předtím, než ho znovu poslali do boje. Během té doby byl velicím důstojníkem ODA 304.“

„ODA? Co to je?“ chtěla vědět Naomi.

„Operační jednotka alfa. To je názvosloví zvláštních sil – téměř všechno v armádě má nějakou zkratku. No, to je jedno. Dolad'oval své schopnosti vést, připravovat vojáky. Ze začátku – šlo všechno výborně. S nikým v jeho jednotce jsem neměl

problémy, i když Kealey si pořád stěžoval, že je neposílám do boje. Já ale chtěl, aby si to v hlavě srovnal, a proto jsem je nechával ve Fort Braggu. Po nějaké době si přišel stěžovat na jednoho ze svých seržantů.“

„Ten seržant byl March?“

Hale přikývl. „Měl hodnost rotného. Zpočátku jsem tomu moc nevěřil, protože nedokázal říct, v čem přesně je problém. Totiž Jason March byl po čertech dobrý poddůstojník. Neměl vysokou školu, jinak bych ho, i kdyby řval a kousal, nacpal do důstojnické školy. Byl trochu arogantní, ale všechny vůdčí typy musí mít sebedůvěru... No, prostě jsem nebral ohled na to, co Kealey říkal. I jemu bylo trapně, že s tím přichází, protože to neznělo jako bůhvíjaký problém.“

„Co říkal?“ Naomin hlas byla jen jemná sonda, téměř svádívá rytmem a intonací.

Generál zaváhal. „Řekl, že March nikdy neprojevil žádný cit, žádné emoce.“ Všiml si Naominy reakce a poznal svou vlastní před osmi lety. „Já vím, já vím. To nezní jako vážný problém. Taký jsem si to v té době myslel. Ale když se nad tím zamyslíte, pochopíte, co to znamená. Mladý voják v době míru v armádě nemá zvlášť těžký život. Děláte, co se vám řekne, máte trochu úcty k nadřízeným a projevujete mírný zájem o svou práci. To dokáže každý. Ovšem jak získáváte hodnosti, roste vaše zodpovědnost exponenciálně, ale plat nikoliv. Zjistíte, že jste zodpovědná za život a blaho vojáků pod svým velením... Se zodpovědností přichází stres a se stresem občasné výbuchy. Cokoliv jiného je nepřírozené.“

„To je zřejmé. Nikdy jsem nebyla v armádě, ale to opravdu nevypadá na problém.“

„Ne, máte pravdu. To nestačí. Ryan mi taky řekl, jak se občas March podivně tváří a že bydlí mimo základnu, ale jeho byt nikdy nikdo neviděl. Abych byl upřímný, tak mé mínění o Kealeym po tomto malém výlevu poněkud pokleslo. Prostě to znělo paranoidně a nanejvýš neopodstatněně.“

Naomi viděla v jeho očích záblesk bolesti.

„Bohužel měl pravdu. Měl jsem ho poslechnout. Kealeyho jednotku jsem konečně poslal do boje na podzim roku 1997. Byla to reakce na bombový útok na obytný komplex Khobar Towers v Dahránu v Saúdské Arábii v roce 1996. Pokud si vzpomínáte, bylo při tom zabito devatenáct amerických letců a k útoku se přihlásil Hizballáh. Trvalo pár měsíců, než se podařilo shromáždit informace a nakonec zjistit, kdo útok naplánoval: Muhammad Chalíl. Dostal politický azyl v Sýrii a zalezl do jednoho domu na pobřeží Středozemního moře.

Potřeboval jsem ty nejlepší, a tak dostala Ryanova jednotka zelenou. Říká se tomu přímá akce, úkol, který skončí zajetím nebo smrtí nepřátelských bojovníků. Je to poslední věc, na kterou jsou zvláštní jednotky povolávány, ale je to důležité. March byl na pozorovacím stanovišti. Byl jediný v četě, kdo dokončil školu elitních střelců v Benningu, a byl proto s druhým nejlepším střelcem nahoře na hřebeni. Ta akce měla poslat zprávu, byla důležitá... March měl střílet po autě, ve kterém Chalíl pojede, a pak uvědomit tým dole. Místo toho zastřelil druhého snajpra a střílel na jednotku, když sestupovala z kopce.“

Naomi nemohla uvěřit vlastním uším. „Všichni tam padli?“

„Všichni až na kapitána. Záchranný tým, což byla druhá polovina dvanáctičlenné jednotky, dorazil na místo dvacet minut po tom, co ztratili rádiové spojení. V tom okamžiku nevěděli, co se stalo, to až později, ale dostali odtud Kealeyho s vážným zraněním hrudníku a dírami v plících. Je vůbec zázrak, že přežil tak dlouho. Na pozici, kde byl March, našli spoustu krve, a tak usoudili, že pravděpodobně vykřvácel, a tím to skončilo.“

„Čili vy jste předpokládali, že je mrtvý?“

„Byl na nás vyvíjen tlak, abychom to tak uzavřeli. Nebyli žádní svědci, nikdo, kdo by odporoval naší verzi událostí, a tak jsme se vyhnuli potenciálně obrovskému problému. Až do dneška.“

„Až do dneška.“

Naomi už Petera Halea skoro neviděla, tma se procpala mezerami mezi laťkami a nenápadně zahalila vstupní prostor do domu tmavým pláštěm. Hlas bez těla k ní přicházel z chladného

nočního vzduchu spolu s jemným cvrkotem cvrčků ukrytých mezi dlouhými stébly trávy.

„Jestli vás poslal Harper, abyste šli po něm, pak doufám, že jste připravená. Minete-li ho jednou, nedá vám druhou šanci. Můžete se považovat za šťastnou, když máte Ryana vedle sebe, ale nezapomínejte, kdo stojí proti vám... Ať se stane cokoliv, nedovolte, aby vás March dostal do rukou. Věřte mi, je to to poslední, co byste si přála.“

Poslední generálova slova v ní vyvolala zřetelný záchvěv strachu. Strach se dostal skrz její uměle vytvořenou zeď netečnosti a pronikl dost hluboko, aby vyvolal mrazení v žaludku. Pro Naomi Kharmaiovou byl strach nový a nežádoucí pocit.

Tiše mu poděkovala za pivo a informace, vstala a prošla sítovými dveřmi, které vztekle zaskřípaly v rezavých pantech, načež zmizela v prázdném prostoru před přední verandou.

WASHINGTON, D. C.

Elegantní kamenný dům Jonathana Harpera stál u DuPontova okruhu v historické General's Row. Tato řada městských domů byla postavena koncem devatenáctého století a věnována bývalým unionistickým generálům místo důchodu, protože se tehdy federální vládě jaksi nedostávalo finančních prostředků. Domy obdivuhodně odolávaly zubu času a tyčily se nad úzkou ulicí stejně jako před více než sto lety.

K vlastnímu překvapení neměl Ryan problém najít místo k zaparkování. Když šel s Katie ke schodům u vchodu, uvažoval, jestli Harper využil svého vlivu u metropolitní policie a ta se stará, aby zůstal okraj chodníku před jeho domem volný. Ryan věděl, že by udělal totéž, kdyby byl v postavení zástupce ředitele. Ve dveřích je vřele uvítala Julie Harperová, menší žena poněkud při těle, kterou Ryan znal a měl rád stejně dlouho jako jejího manžela. Představil navzájem obě ženy a rád se přesunul do teplého domu. Jonathan na ně čekal v jídelně.

„Ryane, ten obličej je příšerný.“ Otočil se ke Katie. „Pro vás to musí být trapné, ukazovat se s ním.“

Katie se zasmála, zavěsila se do Ryana a hravě se k němu přitiskla. „Samozřejmě,“ souhlasila. „Začala jsem chodit několik kroků za ním, aby si lidi nemysleli, že k sobě patříme.“

Harper se zasmál a Kealey k ní vyslal smutný úšklebek. „Johne, tohle je Katie Donovanová. Katie, John Harper. Je zástupce ředitele tam v Langley – jinými slovy, můj šéf.“

Jonathan si s ní vřele potřásl rukou. „Děkuju, že jste přišla. Ryan o vás pořád mluví. Už to začíná ovlivňovat jeho práci, teda ne že by se dřív nadřel.“

Katie se zasmála ve chvíli, kdy se z kuchyně vynořila Julie s kouřící mísou.

Jídlo bylo vynikající – lehké grilované kuře na citronech, jako příloha pečené brambory, čerstvý salát a bageta, vše se podávalo s chlazeným bílým vínem. Rozhovor kolem stolu byl s pokračujícím večerem a každou další vypitou láhví vína nenucenější a veselejší. Dávno po jídle se obě ženy odsunuly do obývacího pokoje. Julie přinesla třetí láhev a společně se tiše chichotaly sdíleným vtipům.

Jonathan se při jejich odchodu pousmál a zakroutil hlavou. „Zřejmě si opravdu padly do oka.“ Kealey se souhlasně zasmál. Jeho hostitel zvedl skleničku a vstal. „Musíme probrat pár věcí,“ prohlásil. „Pojďme nahoru.“

Ryan následoval Harpera do pracovny v prvním patře. Zdi byly obložené tmavým mahagonem. Velkou část prostoru zabíral obrovský psací stůl z leštěného dřeva, umístěný na ošlapaném peršanu. Když si sedal do jednoho ze dvou pohodlných kožených křesel, všiml si Jonathan výrazu na tváři svého přítele a chápavě se usmál.

„Já vím, je to dost jiný než zbytek domu,“ vysvětloval. „Potřeboval jsem alespoň jeden pokoj bez květinového dekoru a tapet s růžemi. Můžeš se dostat do stejného problému, když si nedáš pozor.“

Ryan se zasmál. „V tom máš asi pravdu.“

„Vypadá jako fajn děvče. Jsem rád, že ji přivedl.“

„To bylo nejmenší, co jsem mohl udělat. Přiletěla z Maine, jen aby zjistila, co je se mnou po tom výbuchu. Trvalo to čtyři dny. Myslím, že začala mít plný zuby toho, trávit celý den v hotelu.“

„Je to pro ni to nejbezpečnější místo. Už zase zvedli stupeň ohrožení, víš, už máme zase červenou, ‚vážné‘ riziko teroristických aktivit, ať to sakra znamená cokoliv. Možná bys ji měl prostě poslat domů.“

Kealey pokrčil rameny. „Jsem rád, když ji mám nablízku, a dělalo by mi starosti, kdyby byla v domě sama. Kromě toho už volala na univerzitu a omluvila se z přednášek do konce semestru. Chtěl jsem jí to vymluvit, ale tvrdila, že stejně potřebovala pauzu. Takže ji teď těžko můžu poslat zpátky do Maine.“

„No, víš...“ Najednou byl Harper nesvůj. Ryan by rád věděl proč, ale Harper odvedl řeč jinam. „Podívej, chtěl bych znát tvůj názor na něco. Co bys řekl, kdybychom Marche přidali na seznam nejhledanějších teroristů FBI? Ten nápad se mi pořád vrací.“

Mladší muž okamžitě zavrtěl hlavou. „Řekl jsi to sám, John. Vyvolá to obrovský poprask v médiích a tobě to pravděpodobně nepomůže ho chytit. Neexistuje způsob, jak to udělat nenápadně.“

Harper usrkl vína a zamyšleně přikývl. „Prezident s tebou souhlasí.“ Ryan prudce vzhlédl a Jonathan pokračoval: „Ředitele požádali – tím myslím, že dostal rozkaz – aby se dostavil před národní bezpečnostní radu*. Předevčírem. Asi si dovedeš představit, že ho nechtěli poplácát po zádech.“

„Na to bych si vsadil.“

Harper pokrčil rameny. „Abych byl přesný, nebyl sám. Šéfové celníků, domácí bezpečnosti a FBI byli přijatí stejně mrazivě. Nicméně naše oblast působení nás v téhle věci staví do světla reflektorů.“

Ryan se zamyslel. „Nechápu proč. Za to, že se Marchovi podařilo propašovat do země sebe a 50 kilo semtexu H, těžko může Agentura.“

„Něco ti uniká, Ryane. Zjistit vazby mezi Marchem, al-Káidou a Íránem *je naše věc*, a na Kapitolu panuje přesvědčení, že jsme to měli zjistit mnohem dříve. Ať už je to jakkoliv, NSC doporučila, abychom se stali hlavní agenturou zodpovědnou za vysledování Jasona Marche. A navíc to chtějí rychle.“

* National Security Council – NSC

„Ach, to je pak v pořádku,“ opáčil Kealey suše. „Bál jsem se, že budou chtít něco obtížného.“

Harper jeho jedovatost ignoroval. „Pohrávali jsme si s ředitelem Andrewsem s nějakými nápady. Shodli jsme se akorát na tom, že March se asi nejvíc blíží slabýmu článku celý organizace. Koneckonců on je jediný, kdo jezdí sem a tam a zanechává tak stopu na každém kroku –“

„Kterou jsme nebyli schopní zachytit,“ připomněl mu Ryan.

Harper trochu nahnul hlavu, zdálo se, že souhlasně. „To není úplně pravda. Pokud jde o senátora Levyho, pořád nemáme nic. V tom máš pravdu. Auto bylo půjčený na falešný jméno, samozřejmě, a FBI nedokázala zjistit nic kolem raketometu, který zahodil v Haupt Garden. Déšť smyl všechny otisky, který na zbrani mohly být. Což je důvod, proč jsme neměli od začátku pozitivní identifikaci. Něco bychom ale mohli mít v případě toho bombového útoku. Dneska mi volali z Virginie. Agent z DEA* pracující v Norfolku se snaží rozbít bandu obchodující s drogami a zbraněmi, která má základnu, kdo by to řekl, v jednom baru na nábreží. No, to je vedlejší. Jeho informátor uviděl obličej Michaela Shakiba přes celou obrazovku na CNN a řekl agentovi, že se Shakib s někým setkal v baru asi před čtrnácti dny. Pamatoval si to jen proto, že se začali hádat a majitel jim řekl, ať si to vyřídí venku.“

„S kým Shakib mluvil?“

„S chlapem jménem Elgin, Thomas Elgin. To je jen taková nula – jeho záznam je sice dlouhý, ale celkem nezajímavý čtení. Horší je, že ho vedou na seznamu sexuálních delikventů. V roce 1990 znásilnil třináctiletý děvče a odseděl si za to deset let v Marionu. Člověku vrtá hlavou, proč chce March jednat, ať už přímo nebo nepřímo, s takovým člověkem.“

„Když hledáš někoho, kdo by převážel trhaviny po Státech, nemůžeš si moc vybírat.“

* Drug Enforcement Administration – DEA, složka ministerstva spravedlnosti, jejímž úkolem je prosazování zákona o kontrolovaných substancích

Harper si všiml výrazu na Kealeyho obličeji, když se zmínil o znásilnění. Věděl, jak Kealey *zachází* s takovými lidmi. „March si musel být pěkně jistý. Není mi jasné, proč se nepokusil dostat sem ty výbušniny přímo.“

„Na takový cestě je spousta riskantních momentů,“ uvažoval Kealey. „Za první musíš najít to, co hledáš, a v množství, který potřebuješ. Chceš-li C4, pak je nejlepší dostat se do nějakýho vojenskýho zařízení nebo na stavbu. V obou případech bude zabezpečení dost vysoký a krádež budou okamžitě hlásit. Pokud to budeš chtít koupit od někoho třetího, může se jednat o past ATF*. Na druhý straně nějaká přístavní bezpečnostní kontrola v oblastech, jako je západní Afrika, neexistuje. Pak jsou jediný problém američtí celníci a Pobřežní stráž na naší straně velký louže. Riziko se omezí jen na jednu stranu operace. Ne, určitě to musel dostat do země zvenku.“

„No, ten Elgin by ti toho mohl říct víc. Dohlíží na nakládku na mezinárodním terminálu v Norfolku. Pracuje přímo s náklady, který přicházejí z kontejnerových lodí. Je to jediný vodičko, který máme.“

„To je dost slabý. Cos myslel tím ‚mohl by mi říct víc‘?“

„Myslel jsem tím, že chci, abys zajel do Virginie,“ odpověděl Harper. Ryan se nadechl, ale Harper zvedl ruku, aby ho zarazil. „Já vím, já vím. Nech mě, abych ti to vysvětlil. Prezident nemá žádný manévrovací prostor. OSN nepodpoří letecký úder, ale veřejnost se dožaduje nějaký odpovědi. Je v rejži, a proto uvítal jakýkoliv nový nápady, když mu ředitel ukázal tvou složku. Ryane, prezident se Jasona Marche bojí. Děsí ho schopnosti toho chlapa, jeho konexe, jeho vůle zabíjet Američany. Brenneman chce někoho, kdo bude pracovat rychle a bude mít výsledky. Ta logika je na vodě. Myslí si, že když se podaří najít Marche, silně to omezí operační možnosti al-Káidy. Taky si myslí, že by tě March mohl zavést přímo do hnízda těch zmijí. Není to realistický, já vím, ale ředitel Andrews je odhodlaný mu vyhovět.“

* Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, Úřad pro kontrolu výroby a použití alkoholu, tabáku, střelných zbraní a trhavin

Chtějí, abys po něm šel.“ Kealey chvíli nic neříkal. Obličej měl prázdný a Harper čekal na odpověď. „Ryane –“

„Vzpomínám, jaks po mně chtěl, abych se podíval na nějaký videopásky, John.“

Ted' se odmlčel Harper. Zahleděl se do své prázdné skleničky. Doléhal k němu smích žen dole, ale připadalo mu, že je slyší z mnohem větší dálky, než to skutečně bylo. „Poslouchej –“

„Ne, ty poslouchej. Ty víš, že to udělám – proto jsem tady. Známe se už dlouho, už od doby, kdy jsem byl ve službě a plnil úkoly pro tvý oddělení. To je moc dlouho na to, než abychom ze sebe dělali navzájem blbce. Měls mi říct, jak se věci mají, hned na začátku. Až na tohle... chci říct, nechme toho, John. Přinejmenším jsi měl vědět, že si dám dvě a dvě dohromady. Ale nelíbí se mi, že se mě snažíš balamutit. Nechci toho moc, ale tohle si snad zasloužím.“

„Máš pravdu.“ Krátká odmlka. „To myslím doopravdy. Musím jednat se spoustou lidí. Mnozí nemají dost vnitřní energie. Všechno se jim musí podávat po lžičkách... Občas do toho spadnu. Omlouvám se.“

Kealey jen mávl rukou. Nechtělo se mu pronášet projevy, ale své si musel říct. „Nech to být. Chci jenom, abys se mnou jednal na rovinu. To je všechno.“

Po Ryanových posledních slovech se Harper nepatrně usmál. „Chceš mluvit na rovinu... Chci, abys na tomto pracoval s Naomi Kharmaiovou.“

Zástupce ředitele překvapilo, že Kealey rovnou neodmítl. „Jakou formou?“

„Nechci, aby tady běhala s pistolí v ruce, pokud z tohoto máš obavy. Je schopná, Ryane. Její arabština je lepší než tvoje a vím, že neumíš persky. Kromě toho ona je...“ Harper hledal správné slovo, ale nemohl žádné najít. „Je mnohem přijatelnější reprezentant Agentury. Může se jí podařit otevřít dveře, který jsou pro tebe zavřený.“

„To je opravdu zajímavá formulace.“ Ryan se zasmál a Harper si nemohl pomoci, ale musel se přidat. „Já taky umím být přijatelný. Dej mi oblek a placku a uvidíš, co se stane.“

„To by bylo poprvý,“ odpověděl Harper. Široce se usmál, ale úsměv zmizel při dalších slovech. „Je tu ještě jedna věc, Ryane... Technicky jsi z Agentury odešel do výslužby. Za těchto okolností pracuješ jako nezávislá smluvní strana. To je přímo ředitelovo rozhodnutí.“

„Pojišťuje si sázky, že?“ Mladší muž se zamračil. „To je kvůli...?“

„Ne,“ řekl Harper. Pak zaváhal. „Možná. Bosna s tím má možná něco společného. Víš, jak o nás píšou kvůli mučení vězňů v Iráku. Andrews se všemi silami snaží, aby se něčemu takovému vyhnul.“ Ryan chtěl něco říct, ale Jonathan zvedl ruku. „Nejde ani tak o něj. Já tě prosím, abys to udělal, a já vím, že tě nemusím přesvědčovat, tak se netvař, jako že jo.“

Kealey nic neříkal. Po velmi dlouhé chvíli nepatrně přikývl.

Harper si zhluboka oddechl. „Výborně. A děkuju, Ryane. Nejsem rád, že tě dostávám do takové situace, ale skutečně ti děkuju. A věř nebo nevěř, ředitel je ti taky vděčný.“

„Já jsem vděčný za tu večeři. Julie je vynikající kuchařka.“ Oba vstali a vydali se ke dveřím. „Ještě jedna věc.“ Harper se otočil a podíval se na svého hosta.

„Po tomhle odcházím. Úplně. S Katie to začíná být vážný, ale ona by nezvládla, kdybych zůstal v Agentuře. Zaslouží si víc, a stejně se bude zlobit, až zjistí, že jedu do Virginie. Kromě toho si nechci zahrávat se svým štěstím.“

Starší muž se zatvářil chápavě. Kdysi také sloužil v terénu a věděl, o čem přítel mluví.

„Udělals dost, Ryane. Víc než dost. I když jsem nikdy nečekal, že tě uvidím, jak se usazuješ.“

„Tak to jsme dva,“ zněla pobavená odpověď, když sestupovali ze schodů. Ryan si vyzvedl Katie v obývacím pokoji a vydal se s ní ke dveřím.

„Děkuju ještě jednou za večeři. Bylo příjemné se s vámi oběma seznámit.“

Její zlatohnědé vlasy v teplém světle v předsíni jako by zářily. Ryan od ní nemohl odtrhnout oči.

Julie ji přátelsky objala. „S tebou taky, Katie. Přiveď ji zase brzo, Ryane, ano?“

Usmál se a políbil Julii na tvář. „Jistě.“ Otočil se na Jonathana: „Naomi se vrací zítra?“

„Doufám.“

„Rád bych s tebou mluvil ráno. Do Norfolku vyrazíme asi odpoledne.“

„Fajn. Rád jsem se s tebou setkal, Katie.“ Naklonil se a štlpl ji lehce do tváře.

„Pozor Johnne,“ řekl Ryan a usmál se.

Když scházeli ze schodů před domem do mrazivého vzduchu, všichni se smáli. Když Ryan však otočil klíčkem v zapalování a motor naskočil, bylo auto studené v nejednom směru.

Byli už v půli cesty do hotelu, když udělal první pokus o konverzaci. „Takže to vypadá, že s Julií vyšla dobře.“

„Ona je výborná.“ Cítil, že to myslí upřímně, ale slova zněla ostře.

„V čem je problém?“

„Ryane, jestli ti to musím vysvětlovat...“

„Katie, já opravdu tohle nepotřebuju –“

„Víš, co já nepotřebuju? Nepotřebuju umírat strachem vždycky, když vyjdeš ze dveří. *To* nepotřebuju, jasný? Před čtyřmi dny jsi skoro umřel. Já myslela, že jsi *mrtvý*. V situaci, kdy nevíš... máš vůbec ponětí, jaký to je? Samozřejmě nemáš. A teď už zase vyrážíš, hned potom, co jsem vypustila přednášky, abychom mohli –“ Zarazila se, ovšem Ryan si domyslel, co chtěla říct. *Abychom mohli být víc spolu.*

Podrážděně si povzdechl. Nechtěl, a bylo to téměř neslyšitelné, ale ona okamžitě pochopila, co to znamená. „A kdo je Naomi?“

„Katie –“

„Je hezká? Určitě je... Na to ani nemusíš odpovídat.“

Ryan se na ni podíval. Nad nimi svítily pouliční lampy a jejich světlo občas proniklo do vnitřku vozu. Když jednu míjeli,

světlo problesklo okny vozu a ozářilo obličej uvnitř. Krátce zahlédl slzy tekoucí jí z očí, ale hněv a podezření, které očekával, v jejím výrazu neviděl. Místo toho její jemné rysy vyjadřovaly strach.

Další výjezd byl do parku Rock Creek. Ryan prudce stočil auto do pravého jízdního pruhu. Pneumatiky tiše šuměly na asfaltu a Ryan sundal nohu z plynového pedálu. Tudy cesta do hotelu nevedla.

„Kam jedeš?“

„Uvidíš.“ Jeli dál několik minut a pak zaparkoval BMW na ulici přiléhající k parku. Když vystupovali z vozu, pomohl jí do krátkého černého pleteného kabátku. Zašli hlouběji do parku a on si všiml, že jde vedle něj, ale několik kroků stranou. Ta vzdálenost byla jako propast. Stromy, které lemovaly cestičku, se nad nimi tyčily jako strážní hlídající ustaranou dvojici dole.

Katie dvakrát uklouzla, ale Ryan ji v obou případech zachytil, než mohla spadnout. Po druhém pádu si nemohl odpustit poznámku: „Jsi trochu opilá.“

Proti své vůli se váhavě usmála. „Asi máš pravdu.“ Blížili se k mostu přes částečně zamrzlou vodu. Tady bylo méně lamp, ale měsíční světlo přízračně osvětlovalo park a pableskovalo na ledě pokrývajícím nízké kamenné zídky. Na čistém nebi jasně svítily hvězdy. Ryan se zastavil uprostřed mostu. Všiml si, že se Katie chvěje, a tak si ji přitáhl k sobě a třel jí štíhlé paže pod tlustým kabátkem.

„Mrzneš... promiň, že jsem tě vytáhl sem, ale chtěl jsem si promluvit. Ne v autě, ne v hotelu.“ Vzhlédla k němu a Ryan pokračoval: „Vím, jak se cítíš. Ztratil jsem spoustu lidí, kteří mi byli blízcí. Jednou ti o tom povím, ale ne teď. Ne dnes v noci.“

Ptala ses mě na Naomi. Téměř ji neznám, Katie, ale dovol, abych ti řekl, co o ní vím. Je neomalená, sarkastická a nevděčná. Pro mě nic neznamená. Nech mě to zopakovat. *Nic* pro mě neznamená, a to se nezmění. Zachránil jsem jí život u Kennedy-Warrenovy budovy a ani mi nepoděkovala. Teď ji mám na krku na pár týdnů, kdy jsem nejvíc ze všeho chtěl být s tebou. Přál bych si, abys mi dokázala důvěřovat, protože já nevěřím nikomu

víc než tobě.“ Otevřela ústa, aby promluvila, ale on ji vztyčenou rukou zadržel.

„Nech mě to dokončit. Vím, že máš strach. Dnes večer jsem řekl Johnovi, že tohle je poslední věc, kterou pro Agenturu dělám, a myslel jsem to vážně. Přinejhorším ještě několik týdnů a hotovo. Potřebuju, abys mezitím byla silná. Na tu práci se hodím nejvíc. Je důležitý, abys to pochopila. Je spousta věcí, který bych chtěl dělat, až to budu mít za sebou, a chci – ne, *potřebuju*, abys byla vedle mě. Katie, miluji tě víc než všechno ostatní a musím to vědět: Vezmeš si mě?“

Ryan vytáhl z kapsy malou nachovou krabičku a otevřel ji. Byl k smrti vystrašený, ale Katie spadla brada úžasem a v jasně modrých očích se jí zalesklo překvapení a štěstí. Popadla ho kolem krku, což způsobilo, že mu krabička vypadla z dlaně. Zasmál se a dlouze se políbili. Měl strach se jí zeptat. Byl si téměř jistý, že ho odmítne. Nyní vdechoval její čistou vůni a věděl, že svého rozhodnutí nikdy nebude litovat. Jedině ho zlobilo, že bude muset zítra odjet.

„Mám to brát jako ano?“

Místo odpovědi ho Katie znova políbila. Objímali se dlouho, až to vypadalo jako věčnost, a Ryan se uvolnil.

„A teď“, prohlásil a s úlevou se zasmál, „musíme najít ten prsten.“

LANGLEY • NORFOLK, VIRGINIE

Když se příští ráno probudil, zdálo se mu, že je mnohem méně než sedm hodin. Oči měl pevně zavřené kvůli světlu pronikajícímu napůl zataženými záclonami. Navzdory nekřesťanské hodině byla Katie už vzhůru a chodila kolem. Na tváři se jí objevil zasněný úsměv. Oba byli příjemně unavení po vášnivém milování až skoro do rána.

Ryan se držel rutiny, na kterou byl zvyklý při přípravě na další den. Každou chvíli si všiml, jak Katie hledí na diamant na levé ruce a pak vzhledne s rozpačitým výrazem na tváři. Věděl, jak se cítí, přestože i pro něj to bylo první zasnoubení. Byla to podivná směs pocitů: pýcha, že je dost dobrý pro takovou ženu, nervozita, protože se to pořád ještě může pokazit, očekávání, když myslel na rodinu, kterou budou spolu mít. Většinou jen cítil radost, když si uvědomil, jaké ho potkalo obrovské štěstí v okamžiku, kdy se stala součástí jeho života.

V osm byli oba připravení jít ven. Odhlásil se z hotelu a mezitím nechala Katie hotelového zřízence přivést auto. Jela směrem na jih do Langley, protože Ryan chtěl, aby BMW vzala zpět do Maine, ale ona neměla zkušenosti s ručním řazením a potřebovala trochu praxe. Oba propukali v záchvaty smíchu, když se na četných dopravních světlech auto nedokázalo včas odlepit a z vozidel za nimi se ozývala kakofonie klaksonů a nadávek. Nic z toho nehrálo roli.

Trvalo skoro hodinu, než dorazili na ústředí v zalesněných kopcích Virginie. Harper zřejmě všechno zařídil, protože strážní na bráně jim pokynuli, ať jedou dál, jen po zběžném nahlédnutí do vozu. Těžký sedan zpomalil před vchodem.

„Tohle nenávidím.“

„Já vím.“ Jemně se dotkl její tváře. „Budeš mi chybět.“

„Ty mně taky.“ Natáhla ruku a sevřela dlouhé prsty kolem těch jeho. Ryan se naklonil, aby ji mohl rychle políbit, ale to se protáhlo na několik minut, než se od sebe váhavě odtáhli.

„John už bude opravdu našťvaný, mám fakt velký zpoždění. Uvidím tě za týden, nejdýl za dva – dám ti vědět. Zavolám ti, jo?“

„To bys měl,“ zněla její tichá odpověď. „Miluju tě.“

„Já tebe taky.“ Mohl na ní oči nechat tak dlouho, až do někoho vrazil, což ho teprve donutilo se otočit a pokračovat po schodech ke vchodu. Ve dveřích se ještě jednou ohlédl a musel se zasmát, když viděl, jak BMW trhaně odráží od obrubníku. Měla zřejmě potíže ovládat třetí pedál.

Ryan se v obrovské vstupní hale ústředí CIA v Langley vždycky cítil nesvůj. Prostoru vévodila Pamětní zeď věnovaná terénním pracovníkům CIA, kteří zahynuli ve službě. Vzhledem k utajení, ve kterém pracovali, nebyla zde uvedena jména, místo toho tam za každého padlého agenta byla hvězdička.

Ryan občas myslel na to, jestli i na něj čeká hvězdička. Nebyla to touha po uznání, protože věděl, že jméno tam mít nebude v žádném případě. Věděl také, jaké riziko s sebou nese jeho povolání, a byl realista, když zvažoval šance, i ty svoje.

Při lovu na Jasona Marche byl rozhodnutý nic neriskovat, ať se děje co se děje.

Z výtahu zamířil k Harperově kanceláři a byl okamžitě vpuštěn dál. Překvapilo ho, že Naomi tam už čeká spolu se zástupcem ředitele. Byla bezvadně oblečená v bílém saku s odpovídající sukní, která končila nad koleny. Její vzhled ho zarazil, až si s náznakem viny vzpomněl na Katie.

„Dobré ráno, Ryane,“ uvítal ho Harper. Když se na něj Kealey podíval, uviděl malý, potouchlý úsměv. „I když se ti to

možná nezdá, jdeš akorát načas. Právě jsem chtěl Naomi říct, co je nového. Pro oba jsem zajistil letenky do Norfolku na 13.30. Máte je na letišti, a něco jsem taky zařídil ohledně dopravy na místě.“

„Fajn. S kým se máme setkat?“

„Adam North bude vaše spojka na místě. Patří k DEA – právě on tenhle kus informace objevil. Chtějí být informováni, pravděpodobně proto, aby si mohli připsat kus zásluh, až Marche dopadneme.“

„Pokud, Johne. Pokud ho dopadneme.“

Zástupce ředitele se pousmál. „Máš mou plnou důvěru, Ryane. Vy oba.“ Podíval se na Naomi. „V každém případě byste měli vyrazit, zvláště když si musíte nechat zkontrolovat zbraně. Letadlo odlétá s vámi, nebo bez vás. Hodně štěstí a hlase se.“

Harper si s oběma potřásl rukou. Když vycházeli ze dveří, Harper zastavil Kealeyho a tiše mu zašeptal: „Chci, aby ses před Elginem kontroloval. Viděl jsem včera tvůj výraz, když padla zmínka o znásilnění – prezident je ochotný porušit některá pravidla, ale jen do určitý míry. Nebudeš mi k ničemu, Ryane, když budeš suspendovaný nebo v kriminále. Jen si dávej pozor, jo?“

Ryan přikývl a vyšel ze dveří. Nevšiml si pohledu, který po něm hodila Naomi. Byl trochu pobavený, ale také chápající. Nemohla si nevychutnat informace, které by neměla mít. Zaujatá pocitem sebeuspokojení, přeslechla jeho otázku.

„Promiňte, co jste říkal?“

„Vaše ruka. Jak je na tom?“

„Ach, celkem dobře. Děkuju. Mimochodem, je to hezký odstín, co používáte,“ podotkla s úsměvem.

Chvíli mu trvalo, než se chytil, ale když si přejel hřbetem ruky ústa, byla na něm šmouha Katiiny růžové rtěnky. *Jo tak kvůli tomu se Harper usmíval*, pomyslel si a smutně potřásl hlavou.

Nemluvili spolu, dokud nedojeli na letiště, ale Ryan si všiml, že se Naomi nepřestala uculovat.

Za méně než tři hodiny byli zpátky na zemi na letišti Norfolk International. Ryanovi už zbraně kontrolovali mnohokrát na domácích i mezinárodních letech, a tak věděl, jak vyplnit formulář. Nebyl tudíž velký problém dostat schránku se zbraní zase zpět. Za chvilku vyšli automatickými dveřmi terminálu do chladného podzimního vzduchu. Ryan vytáhl z kapsy mobil a vytiskl číslo.

„Jo, tady Kealey. Jsme u východu společnosti Universal. Dobře. Počkáme.“

„Kdy jste naposled z jedný z nich vystřelila?“ optal se Naomi, když zavíral telefon. Levou rukou poklepal na menší kovovou krabici.

„Nemám ponětí. Už to bude dlouho.“

„Požádám Northa, aby vám něco sehnal.“

Chystala se nabídku odmítnout, pak si ale vzpomněla na slova generála Halea, se kterými se s ní loučil: *Ar' se děje cokoliv, nedovolte, aby vás March dostal do rukou. Věřte mi, to je to poslední, co byste si přála.* Vzpomínka jí zase do celého těla vyslala mrazení.

Netrvalo dlouho a k chodníku přirazilo velké černé auto s vládními poznávacími značkami. Řidič vyskočil. „Ahoj, Adam North, DEA.“

„Ryan Kealey a tohle je Naomi Kharmaiová. Rád vás poznávám.“

North nepřipomínal žádného příslušníka složek prosazujících zákon, s jakými se Naomi kdy setkala. Byl obrovský. Odhadovala ho na 193 cm a váha by se zastavila pravděpodobně na 120 kg. Měl na sobě černé kožené sako natažené na obyčejné šedé tričko a prodřené džíny. Sjela očima níž a pozastavila se nad jeho špinavými trekovkami značky Nike, sešlapanými a odřenými. Agent DEA si všiml jejího nesouhlasného pohledu a zašklebil se přes hustý, neudržovaný plnovous.

„Netvařte se tak znechuceně,“ pravil. „Já se snažím ty kretény dostat už tři měsíce, a těžko bych splynul s davem v

obleku a kravatě.“ Ryan se srdečně zasmál a hodil dozadu do auta svou příruční tašku a Naomin obrovský kufr. Sedl si dopředu k Northovi a Naomi nasedla dozadu.

„Takže,“ North se rozjel od chodníku a zařadil se do jízdního pruhu, „kde začnem?“

„Nejdřív bych chtěl slyšet vaše mínění. Co se dělo mezi Shakibem a tím chlapem Elginem? Šlo o převoz trhavin?“

„Ne, to si nemyslím,“ přišla nečekaná odpověď. „Všechny Elginovy kšefty jsou na týhle straně oceánu, a upřímně pochybuju, že má vůbec nějaký styky, který by stály za řeč. Součástí jeho práce je zkontrolovat nákladový list a porovnat se skutečnými kontejnery na lodi. Podle mýho šlo o to, že narazil na něco, co neměl vidět, a snažil se z toho něco vytřískat. A řekl bych, že se mu to povedlo, podle toho, jak si žije.“

„Mluvil jste se správou přístavu?“ zeptala se Naomi.

„Jo, ale jen abych získal přehled o postupu nakládání a vykládání. Pokud se Elgin snažil vyrazit ze Shakiba nějaký peníze, pak ti, kdo řídí terminál, o tom stejně nebudou nic vědět. Kromě toho jsem se snažil tuhle informaci držet pokud možno v tajnosti. Kdyby se Elgin domákl, že se tady někdo vyptává, našel by si cestu, jak zmizet. Není příliš bystřej, ale je dost mazanej, aby věděl, kdy je čas zdrhnout.“

„Řekněte mi něco o Elginově práci,“ požádal Ryan. „Za co zodpovídá? Jestliže na něco narazil, jak se to mohlo stát?“

„Je to takhle. Když loď připluje do přístavu, dostane pořadové číslo, číslo pro úřední záznam a místo pro vykládku. Elgin přiděluje pořadová čísla a ta pak lodi určují místo v odstavny části přístavu. V podstatě tím udává čas, kdy bude náklad vyloženej. Pak se vydává potvrzení z doku proti nákladu a tím se zodpovědnost za náklad přenáší z kapitána lodi na přístavní terminál.

Mezitím co loď čeká na vyložení, kontroluje se nákladovej list proti skutečnému nákladu. To je základní práce našeho chlapce. Dohlížet na prohlídku nákladovýho prostoru lodě. Pořád ještě neexistuje efektivní způsob, jak zkontrolovat každej kontejner. To je velkej problém celní správy, protože neexistuje

způsob, jak prověřit obsah. Uzavřený kontejnery, což jsou prakticky všechny na palubě, jsou označeny jako S.T.C. ‚údajně obsahuje‘. Celá námořní doprava v podstatě funguje na dobrý slovo. Vemte to takhle. Některý z těch lodí vezou až 7 000 kontejnerů o délce 6 metrů. Počet lidí, který byste potřebovali pro kontrolu každého z nich, je absolutně nepřijatelný. To se prostě nedá zvládnout.“

„Takže jak mohl narazit na ilegální náklad?“ ptal se Ryan.

Ze zadního sedadla promluvila Naomi. „Pokud byl kontejner poškozený, pak měli právo ho otevřít a prozkoumat obsah, že?“

„Správně.“ North se k ní překvapeně otočil. Skutečně na něho udělala dojem. „Trvalo mi celý věky, než jsem na to přišel, ale máte pravdu. To je jedinej způsob, jak k tomu mohlo dojít. Nepřímo to pro nás byl obrovské průlom.“

„Takže od toho okamžiku to bylo jenom o tom, jak určit adresáta, a tím byl v tomto případě Michael Shakib. No to je teda trefa,“ prohlásil Ryan. Tvářil se znechuceně. „Ten hoch nám nemá co říct. Akorát vydíral Michaela Shakiba.“

„To není úplně přesný,“ opravil ho North. „Tak za první, Elgin vám může dodat přístav, ze kterého loď vyplula, a osobu nebo společnost, který si kontejner najaly. Řekl bych, že nám toho může říct spoustu.“

„Tak to zjistíme. Jak tomu tam říkáte?“

„Jmenuje se to Na nábreží. Myslím, že majitel poněkud postrádal představivost.“ Otočil se nevěřícně k Ryanovi. „Vy tam chcete jít teď?“

„Proč ne?“

„No, za první proto, že na vás čeká šéf místní úřadovny v Norfolku, pak taky z Washingtonu přijel zástupce náčelníka, aby tomu shromáždění předsedal. Pokud se tam neukážete, budeme mít problém. A za druhý myslím, že bychom se měli domluvit, jak budeme jednat s Elginem. Chci říct, že nám tyhle informace nedá jen tak. Na Shakibovi pravděpodobně vydělal spoustu peněz, a tak určitě nebude moc vstřícný.“

Kealey se zamračil. „Poslyšte, slyšel jsem, co jste říkal o Elginovi, a nemůžu tvrdit, že by to na mě udělalo velký dojem.

Mám rozkaz jednat v týchle věci rychle, a ten rozkaz pochází od prezidenta. Jsem si dost jistý, že to je vyšší pravomoc než zástupce šéfa DEA. Vidím tu jediný problém, totiž že vy se nemůžete zúčastnit, pokud se podílíte na probíhajícím vyšetřování.“

„No, to vlastně není v tomto případě na závadu.“ Po Northově obličejí se rozlil úsměv. „Můj šéf měl telefonát od poradkyně pro národní bezpečnost. Pokud se tý vaší výpravy týče, jdou všechny domácí operace stranou. Dokonce uvedla vaše jméno. Zřejmě máte pořádnou tlačenu.“

Ryan neodpověděl. Otevřel plechovou krabici a objevily se části jeho osobní zbraně, Beretty 92FS. Byla rozložená na čtyři části: pouzdro, vyhazovač, závěr a pružina. Jeho ruce se pohybovaly jako blesk, když zbraň skládal, kontroloval zásobník a jeden náboj zasunul do komory. Pistoli zajistil a položil si ji vedle sebe. Kovovou schránku strčil pod sedadlo.

„Vypadá to jako vojenská zbraň,“ utrousil North. „Taky jsem tam strávil pár let.“

„Mně to dost pomohlo.“ Ryanovi se nechtělo nic vysvětlovat.

Adam North se usmál a na dalším výjezdu odbočil dolů k dokům. Otočil se k Naomi: „Jdete taky dovnitř?“

„Když budu sedět tady, asi nebudu moc platná, že?“

„Jen jsem chtěl říct...“ Když se k ní obracel, trochu se začervenal. „Není to zrovna přátelský místo a to, co máte na sobě, věci moc neusnadní.“

Naomi sledovala jeho pohled ke své bílé sukni vyhrnuté vysoko na stehnech. Rozpačitě si ji popotáhla a Ryan se zatím dusil smíchem.

„Pak by asi bylo lepší zastavit, abych se převlékla,“ řekla a bylo vidět, že se snaží, aby v jejím hlase nebyla slyšet zlost.

North zajel k benzinové pumpě. Naomi vyskočila a pootevřela svůj kufr vzadu ve vozidle, vylovila několik kousků oblečení a vztekle uháněla do dámské umývárny.

Oba muži se zasmáli. „Nedělejte si starosti,“ podotkl Ryan, „mě taky nemá ráda.“

„Docela fešanda, řekl bych,“ odtušil North. Kealeyho to překvapilo. Nenapadlo by ho, že je Kharmaiová jeho typ. „Angličanka?“

Ryan na něj koukl. „To je zřejmý na první pohled, že.“

„No víš, já nemám moc příležitostí jednat s takovýma, jako je ona.“ North se tvářil rozpačitě. „Ale proč nedělá pro ně? Pro hochy na druhý straně velký louže...?“

„Myslíš MI-6? Nevím. Je to jejich ztráta, řekl bych.“ Byla to dobrá otázka, která ho dosud nenapadla, ale Ryan se chtěl vrátit k věci. „Řekněte mi něco o tý díře. Jak to tam vypadá, vchody, místnosti a tak.“

North se rychle vrátil k práci a vylovil odněkud kus papíru a tužku. Na přístrojové desce načmáral schéma a přitom vysvětloval. „Je to celkem jednoduchý. Vepředu je jen jeden vchod, ale vnitřek je překvapivě velkej. Jakmile vstoupíte, máte po pravý ruce část na sezení, čtyři kulečnickový stoly jsou vlevo. Za tím je bar, čelem ke vchodu. Vím určitě, že majitel má pod barpultem schovanou upilovanou dvouhlavňovou brokovnici.“ Tohle se Ryanovi nelíbilo a agent DEA si jeho znepokojení všiml. „Já vím, já vím. Na to dám pozor. Vy nemáte důvod svůj příchod oznamovat. Půjdu dovnitř první a hlasitě se identifikuju. Protože mě viděli už předtím, je málo pravděpodobný, že by začali střílet.“

„Co máte za zbraň?“

North vytáhl dlouhé pouzdro za svým sedadlem a napůl je otevřel.

„Ježíši Kriste, co to sakra je?“

„To je M4 Super 90. Benelli je poskytuje pouze organizacím prosazujícím zákon. Docela působivý, co? Teleskop pomáhá kompenzovat velikost a střílí to jako poloautomat. Nevýhoda je, že se tam vejde jen pět nábojů, ale já nabíjím broky. Když už musím zmáčknout kohoutek, pak už nikdo nezvedne ani prst. Pokusil jsem se přesvědčit šéfa, aby je objednal na zakázku se sedmi náboji, ale těm cifršpionům na ministerstvu se nelíbila cena.“

„Myslím, že to, co máte, bude stačit. Naomi taky něco potřebuje. Máte něco záložního?“

North se tvářil ustaraně. „Jo, jenže o to jde. Bez ní můžete počítat jen s těmi mými pěti náboji.“

„Věřte mi,“ odpověděl Ryan, „pokud to nebude stačit, pak jsme v průšvihů tak jako tak.“

Když se Naomi objevila před dámskou toaletou, vztek z její tváře zmizel. Kealeymu se ulevilo. Za pár minut bude potřebovat jasnou hlavu. Převlékla se do obtaženého trička a bokových džínů. Její oblečení teď bylo praktičtější a neublížilo nijak její obdivuhodné postavě. Když nastoupila do auta, pokračoval North ve vysvětlování.

„Tohle je jedinej přední vchod. Chápete, o čem mluvím, Kharmaiová? Fajn. Záchod přiléhá k baru, takže se dá sledovat oboje současně. Na dveře do skladu vidět není, ale měli byste mít čas reagovat, kdyby odtamtud někdo vyšel. Na záchodě nejsou okna, takže si nemusíte dělat starosti, že by náš chlápek utekl tudy.“

Navrhuju tohle. Půjdu dovnitř neozbrojeně, abych zjistil, jestli tam Elgin je. Pokud ano, a být by tam měl, vrátím se ven pro zbraň. Naomi, já už vysvětloval Ryanovi, že půjdu dovnitř s celou parádou. Vy nemusíte říkat nic. Zůstanete vepředu a budete hlídat tohle špatně viditelný místo.“ Ukázal na místo na schématu a otočil se k Ryanovi. „Chce to dostat ho odtud rychle. Jak už jsem říkal, není to přátelský místo. Já tam v poslední době pobýval často, a ani já nedokážu přesně odhadnout, kdo má zbraň. Musíte jasně prohlásit, že si jdeme jen pro Elgina. Jinak se objeví nějaký zmetek, na kterýho je dávno vydaný zatykač v Idahu, a za zádama na vás tasí.“ Podíval se jim do očí. „Jste si jisti, že chcete pokračovat?“

„Určitě. Čím dýl budeme čekat, tím je větší pravděpodobnost, že chytne vítr a zmizí nám. Je to prostě teď, nebo nikdy,“ zněla Kealeyho rozhodná odpověď. Naomi vypadala o něco méně nedočkavě. North se usmál. „Jste můj člověk. Jdeme.“

Rozjel těžký vůz a sjížděl dolů k dokům. Vylovil záložní zbraň a strčil ji Ryanovi. Ten zkontroloval komoru a podal ji pažbou napřed Naomi.

„Je to Glock 29. Máte devět nábojů a jeden v komoře, jasný? Nemá to vnější pojistku, takže jediná vaše práce je zmáčknout spoušť.“ Otočil se na Northa. „To je vaše záložní?“ Významně si prohlédl vnitřek vozu. „Tahle věc vypadá jako pojízdná zbrojnice. Kde máte granátomety?“

Odměnilo ho krátké zasmání. Ryan míval ve zvyku, ještě z dob, kdy byl mladým velitelem družstva, pokusit se uvolnit napětí, než nastanou trable. Určitá míra stresu a strachu je užitečná, protože vás udržuje ve střehu. Přemíra však může způsobit, že i ti nejzkušenější ztuhnou v okamžiku, kdy je to nejméně vhodné. Když se podíval na Naomi, viděl, jak je napjatá, a doufal, že to zvládne alespoň tak dlouho, aby udělala, co je nutné.

„A jsme tady,“ poznamenal North. Pomalu se sunuli kolem nízké budovy ze škvárových tvárnic. Fasáda neviděla barvu mnoho let, bílý nátěr byl popraskaný a někde chyběl úplně. Hranatá písmena v horní části čelní strany budovy, vyvedená černou barvou, tvořila nápis Na nábreží. Na oknech byly špinavé šmouhy a před nimi rezavé železné mříže.

Na odpadky pokrytém parkovišti stály jen tři vozy, když tam North při druhém průjezdu zajel.

„Kealey, udělejte pro mě něco. Vytáhněte tu brokovnici, já jdu zatím na kontrolu, jsem zpátky za vteřinu.“ Agent DEA vystoupil z vozu a loudal se ke vchodu. Ryan sáhl za sedadlo a zvedl pouzdro. Podržel ho pod okénkem na své straně, otevřel ho a vyňal benelli. Byla dlouhá 107 cm, samotná hlaveň měřila skoro 48 cm. Naomi vykulila oči a upřeně se zahleděla na zbraň.

„Nedělejte si starosti,“ uklidňoval ji, když kontroloval závěr, aby se ujistil, že je plně nabitá. Zkroutil se na sedadle, aby jí viděl do obličeje, ale ona pořád uhýbala očima. „Naomi, koukejte na mě.“

Konečně se mu podívala do očí. Když si chtěla rukou shrnout vlasy z obličeje, všiml si, že se jí ruka třese. „Nic se vám

nestane,“ uklidňoval ji. „Potřebuju, abyste vevnitř byla soustředěná. Jen koukejte na dveře od záchodu a na moje záda. O Elgina se nestarejte. Já vím, co dělám, jasný? Musíte mi věřit.“

„Jasně.“ Najednou jí v očích zaplálo. „Nemám strach, Ryane, a nepotřebuju vaši pomoc. Dokážu se, sakra, postarat sama o sebe.“

Kealey zvedl obočí, ale neřekl nic.

North vyšel z baru, zpočátku pomalu, ale jak se blížil k autu, zrychlil. Ryan mu otevřel dveře.

„Můžeme vyrazit. Sedí na baru. Modrý džíny a černá košile s dlouhým rukávem. Fotku jste viděli?“ Oba souhlasně přikývli. „Tak jo, jdeme.“

Kealey mu podal brokovnici a North instinktivně zkontroloval zásobník. Tohle drobné gesto Ryanovi znovu potvrdilo schopnosti mladého agenta DEA. Když šli k baru, držel Ryan berettu nízko u boku a kráčel až za mohutným kolegou.

Byli uvnitř.

Jakmile North prošel dveřmi, ustoupil doleva, aby udělal místo dvěma agentům CIA, kteří ho následovali o půl kroku zpátky. „DEA! Lehněte si na zem! Řekl jsem LEHNOUT NA ZEM!“

Většina lidí v místnosti při pohledu na velkého agenta s poloautomatickou brokovnicí v ruce zkoprněla. Pak, jak Ryan procházel se skloněnou zbraní mezi stoly, padla na zem. Barmanovy ruce při pohledu na blížící se agenty zmizely pod pultem.

„*Nedělej to!*“ zařval Ryan. „Tebe se to netýká! Ať ti vidím ruce!“

Blížil se k baru a na prošedivělém obličeji starého muže viděl zaváhání. Naomi se dívala směrem od Elgina. Celá její pozornost se soustředila na toaletu... Pak Elgin vyskočil, pohyboval se rychle, ale Ryan nemohl přestat mířit na barmana. Elgin s nožem v ruce otočil Naomi a nůž jí přitiskl na hrdlo. Tělo měla vtěsnané mezi oba muže.

Elgin jí šeptal do ucha, oči chladné a prázdné.

Naomi, s glockem volně u boku, měla vytřeštěné oči upřené na Ryana.

Nebyl čas se rozhodovat, když barman vytáhl brokovnici ráže 12, a Ryan klesl na zem. Beretta se před jeho tělem obloukem přesunula doleva a mezitím vystřelil. Kulka vyorala mělkou brázdu na Naomině stehně, než roztrhla Elginovu levou česku. Nad jeho hlavou se jednohlasně ozvaly brokovnice, sklo za barem se rozletělo na tisíce kousků. Elgin zařval bolestí a nůž se vzdálil od Naomina hrdla, protože ho táhla za vlasy dolů, ústí glocku přitisknuté k jeho hlavě.

Vzápětí se oba ocitli na zemi. Naomi ho otočila na břicho, obkročmo si na něj sedla a pistoli nechala zarytou do jeho zátylku. Bar vybuchl, jak menší skupina zákazníků prchala ke dveřím. Ryan se postavil a podíval se za barpult, kde si mohl prohlédnout barmana s půlcoulou dírou v hrudníku a tělo pokryté tisíci zakrvavenými střepinami. Otočil se a ulevilo se mu, když zjistil, že North zasažený není. Při chůzi se mu v pravé ruce pohupovala brokovnice.

„Dostal se ke střelbě?“

„Do pultu, myslím. Nevytáhl ji až nahoru,“ odpověděl North. Ryan se obrátil k Naomi. Její pistole se nehnula od Elginovy hlavy. Oči jí svítily, obličej měla bledý.

„Naomi, je po všem,“ řekl jemně a opatrně jí vzal pistoli z napřažené paže. Noha jí ošklivě krvácela, ale nezdálo se, že by si všimla bolesti.

„Trochu jí to přitlačte, North. Bojím se, že je v šoku, a já si musím promluvit s tímhle zmetkem.“ Popadl Elgina za límec a vlekl ho směrem ke skladišti, přičemž ignoroval jeho bolestný řev, když ho táhl po zemi poseté skleněnými střepy.

Zadní část domu byla velká tmavá místnost, od podlahy ke stropu zaskládaná bedýnkami. Ryan opřel Elgina o chladnou kamennou zeď těsně vedle dveří a prohledal ho, sice rychle, přesto důkladně. Když se ujistil, že chlap nemá žádnou další zbraň, přesunul se zpět do baru a sebral jeho nůž.

„Co sakra děláš?“ dožadoval se vysvětlení North. Mezitím našel lékárníčku a ošetřoval Naomi nohu.

North se podíval z nože na Ryanův obličej. Mladý agent DEA, o pár centimetrů vyšší a o 40 kilo těžší, okamžitě zavřel ústa a odvrátil zrak. Ryan se vracel do skladiště, a jak svíral gumovou rukojeť nože, kotníky na ruce mu zbělaly.

Thomas Elgin se opíral o zeď, stejně jako když ho Ryan opustil. Dýchal přerývaně. Jak Kealey vešel do místnosti, zraněný vzhlédl.

„Co doprdele chceš, kreténe?“ vyštěkl.

Ryan se beze slova nahrbil a první tři centimetry nože vrazil do Elginova hrudníku. Za to se mu dostalo řevu plného bolesti, když začal nožem v ráně otáčet, aby zůstala otevřená a krev mohla téct proudem. Ryan velmi dobře věděl, že nemá moc času, a odhadoval, že Elgin bude mluvit ochotněji, když rána v jeho hrudi bude vytrvale krváčet.

„Potřebuju od tebe pár rychlých odpovědí,“ pronesl tiše, nepřátelským tónem.

„Co chceš, ty zvrácenej hajzle?“ řval Elgin a kroutil se. Zoufale se snažil uhnout před nožem. Kealey ustoupil a nůž vytáhl z těla. Nicméně slova zraněného muže na něho nijak nezapůsobila. Tentokrát pilovitým ostrím přejel přes kost vyčnívající z Elginova poškozeného kolena.

V druhé místnosti se zvláštní agent DEA North otrásl, když budovou zazněl další nelidský výkřik. V okamžiku, kdy North končil s přikládáním improvizovaného tlakového obvazu na Naomino stehno, bolestné vytí téměř přehlušilo zvuk blížících se sirén. Ted' začala přicházet k sobě, ve velkých zelených očích se jí zajiskřilo a pohybovala rty ve snaze promluvit.

„Jen klid,“ poradil jí. „Jste už v pořádku a odvedla jste vynikající práci.“ Kompliment to byl upřímný. Bylo obdivuhodné, jak zpravodajská analytička, vržená do takové situace, reagovala. Sirény zesílily, rozletěly se dveře a do budovy vběhli záchranáři. V závěsu za nimi následovali příslušníci policejních oddělení v Norfolku a Portsmouthu a státní policisté

z Virginie. Ve chvíli, kdy vstupovali předními dveřmi, vyšel Ryan ze skladu, obličej nehybný jako maska.

Policisté zajistili budovu a pak se jich pár vrátilo ze zadní místnosti s bledými obličejí. Okamžitě se podívali směrem ke Kealeymu. Vládl sice zmatek, ale netrvalo dlouho a bylo dosaženo shody. Nervózní policista na příkaz osoby velící na místě, kapitána Gina Nolana z norfolkské policie, nasadil Ryanu Kealeymu pouta.

NORFOLK

„Co sis sakra myslel, Ryane?“

Kealey a Harper seděli ve sterilní výslechové místnosti na velitelství norfolkské policie. Ryanovi neušla ironie situace, kdy ho zástupce ředitele vyslýchá přes studený kovový stůl. „Musel jsem tahat za spoustu nitek, abych tě z tohoto vysekal. Myslím, že jsem ti říkal, že máš jednat v rukavičkách. Říká ti tohle úsloví vůbec něco?“

Rozzlobeně se na Kealeyho zadíval, ale ten se pohledem toulal po holých zdech

„Ryane,“ hlas ztišil Harper přesto, že dveře byly zavřené a nikdo další v místnosti nebyl. „Elgin toho o tobě může hodně vyprávět. Jestli začne mluvit s tiskem, pak to nedokáže ututlat ani ředitel. Podle předpisů měla tahle operace skončit na kontě DEA. Zašel jsi s ním moc daleko.“

Kealey se podíval do horního kouta a viděl, že kamera je odpojená, dráty visely volně podél zdi. Přemýšlel, proč to vlastně kontroluje. „Řekl jsi, Johnne, že prezident tohle povolil. Udělal jsem, co bylo nutný.“

„Blbost!“ Harper hodil na stůl několik fotografií. „Fotky nelžou. Úřad na Elgina nemůže tlačit, protože tohle visí nad námi všemi. Jinými slovy, my na něho nemůžeme tlačit, protože jsme přišli o jedinou páku.“

„Johnne –“

Harper zvedl ruku, aby mladšího muže umlčel. Chvilí se na něj soustředěně díval a pak rychle zrak odvrátil. „Zašel jsi moc daleko,“ opakoval. Z jeho hlasu zmizel hněv, nahradila ho unavená rezignace. „Ředitel tě chce dostat pryč. A jeho přání se splní, jestli Elgin nepromluví. Ministerstvo zahraničí poslalo pár lidí, aby s tím malým bastardem promluvílo, ale zatím nic nemají. Měl bys mi říct nějakou dobrou zprávu, protože já už vsadil všechno.“

„Lod', na které se dostaly výbušniny do země, se jmenovala *Natalia*. Je to kontejnerová loď o výtaku 25 000 tun, registrovaná v Jižní Africe. Byla to pravidelná linka se zastávkama v Marseille a Rosslare na jihu Irska, než pokračovala dál na naše Východní pobřeží.“ Ryan vzhlédl a zachytil Harperův nevěřící pohled. „Ježíši, John, nešel jsem do toho, abych hrozil naprázdno. Tohle jsme potřebovali a teď to máme. Nemáme čas na opatrný přesvědčování. To jsi řekl sám.“

„Krucí, tak proč mě tady necháváš žvanit? To stačí, aby tě to zachránilo – poznal Marche?“

Kealey si vzdychl a unaveně zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že to nepůjde. Kdyby Shakib o tý věci řekl Marchovi, byl by Elgin už dávno na nějakém smetišti a vůbec by se to nedostalo takto daleko. Už jsem ti říkal dřív, že March nedělá chyby. Nevěří, že se něco může nechat jen tak.“

Ironie tohoto tvrzení udeřila Jonathana Harpera okamžitě do očí. Zcela jasně největší chybou Jasona Marche bylo to, že tehdy před sedmi lety na syrském kopci nezabil Ryana Kealeyho. Ta myšlenka přišla nečekaně a byla velmi neloajální. Měl výčitky, protože se ztotožnil s vrahem, i když jen na okamžik. A to odporovalo všemu, čeho si vážil.

Ryan pozoroval, jak po Harperově obličejí přebíhá tisíc pocitů, a byl zvědavý, na co myslí.

S Kealeyho příspěvkem z obou mužů spadlo napětí. Byla to pořád výslechová místnost, studené šedé stěny byly na okamžik blíž, poškrabaný kovový stůl křičel přiznání a odpojená kamera bdělým okem všechno sledovala. Ryan byl k smrti unavený. Vzpomněl si na Katie a hned se cítil líp, lehčeji.

„Johne, myslím, že pro dnešek jsem už pracoval dost. Můžeš mě odsud dostat, nebo sis přijel jen popovídat?“

Na obličeji staršího muže se objevil mazaný úsměv. „S kým si myslíš, že mluvíš, mladej?“

Za necelou půlhodinu opouštěli policejní oddělení v Norfolku. Oba muži byli hluboce zaboření v zadních sedadlech velkého chevroletu, téměř totožného s tím Northovým. Silně zabarvená okna chránila cestující před pohledem reportérů, kteří měli dost intelligence, aby sledovali policejní garáže.

„Měl jsem se už zeptat dřív, ale jak je Naomi?“

„Je v pořádku,“ odpověděl Harper. „North ji odvezl do nemocnice De Paul. Sešili ji a dali jí něco proti bolesti. Ubytovala se v Marriion Waterside. Tam tě taky vezu.“

„Johne –“ Kealey začal protestovat, Harper ho však rychle zarazil.

„Ryane, získal jsi to, co jsme potřebovali. Chci, aby sis trochu odpočinul, protože zítra budeš asi muset zase vyrazit. Teda podle toho, co se nám podaří vydolovat. Co se musí udělat dnes, je na mně, a kdybych se objevil v místní úřadovně DEA s tebou v závěsu, vznikne víc problémů, než se jich vyřeší. Teď zrovna tě nemají moc rádi.“ Kealey neochotně přikývl, právě když auto zabočovalo na třídu Waterside.

„Zastavím se pro tebe zítra ráno,“ slíbil Harper, když auto přibrzdilo u hotelu. „Dostal jsi, co jsme potřebovali, Ryane, a všichni tři jste odešli po svých. To je důležitý. Běž si promluvit s Kharmaiovou. North říkal, že vypadala dost sklesle, když ji viděl naposled.“

„Co se dneska stalo, není její chyba, ale moje, Johne. Řekl jsem jí, aby mi důvěřovala, a pak se k ní ten zmetek dostal s nožem... má právo být sklíčená.“

„Ale vždyť je naživu jen díky tomu, co jsi pro ni udělal ve Washingtonu, jasný? Pamatuj si to. Měla by být vděčná, že jsi v její blízkosti. Jdi se trochu vyspat.“

Ryan zasalutoval, a když vůz odjížděl od chodníku, Harper neodolal a zasmál se. Při přihlašování v hotelu si Ryan uvědomil,

jak je unavený. Zdálo se neuvěřitelné, že se vedle Katie probudil před pouhými dvanácti hodinami.

Výtah zastavil ve druhém patře, Ryan vystoupil a podíval se na papírek, který mu Jonathan vtiskl do dlaně. *Pokoj 305*. Tady. Všiml si, jak má špinavé a potrhane džíny. Špína pocházela z podlahy, na kterou padl v baru, a uvědomil si, že vypadá strašně. *Ach jo, pomyslel si, alespoň mám dobrou výmluvu.*

Naomi Kharmaiová ležela v posteli stočená do klubíčka, na sobě pouze volný bílý koupací plášť. V místnosti byla absolutní tma, ale ona měla oči doširoka otevřené a upřeně zírala do tmy. Když ji North dovezl do hotelu, osprchovala se, pak podruhé, nakonec potřetí. Horká voda do ní bušila a páčila na zašité ráně na levém stehně. Nyní, když už ji nic nerozptylovalo, přehrávala si stále dokola v myšlenkách tu scénu. Blíží se k baru rozhodným krokem, glock pevně v ruce. Svůj obličej viděla jako z dálky, nelítostné odhodlání, vysunutá čelist. Pak je otočená k Ryanovi, ostrá čepel se jí zařezává do krku a Elgin jí šeptá do ucha hnus: *Podřežu tě a vojedu, čubko.*

Podřezat a vojet... Vzlykla jednou, nahlas, suchý vzlyk, který se vytratil v prázdné místnosti. Klepání na dveře.

„Naomi, tady Ryan.“ Neodpověděla. „Naomi, jen si chvílku promluvm.“

Klika na dveřích se otočila, ale ona nevstala, aby ho pustila dovnitř. Po chvíli slyšela divné cvaknutí. Ryan vešel do místnosti a rozsvítil světlo.

Vyskočila a rychle si otřela horké slzy. „Co si sakra myslíte, že děláte?“ křikla vztekle. „Kdybych chtěla, abyste šel dovnitř, otevřela bych ty zatracené dveře!“

Zvedl ruce na obranu. Prohlédla si jeho ušpiněné džíny, těsné černé tričko a nejnovější přírůstek, tenkou zahnutou jizvu na levé líci. Musel přijít rovnou z policejní stanice. Pocítila něco, co jen zvýšilo její hněv a zmatek.

„Koukejte,“ začal. „Chtěl jsem se jen podívat, jestli jste v pořádku. Jsem rád, že jste.“

„Nemám za co vám děkovat,“ odfrkla. „Mimochodem, vynikající práce, postřelit mě. Nic se nestalo... Možná vám dají

další medaili.“ Sarkasmus jí obvykle nedělal problémy, ale tentokrát měla pocit, že to nesedí, a jakmile vypustila slova z úst, pocítila jemné bodnutí lítosti.

Hleděl na ni nevěřícně. Zelené kočičí oči byly rozšířené hněvem, ale on viděl lesklé stopy na jejích tvářích a zarudlé koutky očí. Přesto si nemohl pomoci. „Jak to myslíte, další medaili?“ zeptal se pomalu.

Z výrazu jeho tváře pochopila, že ji dostal. Pomalu došel až k ní. Jeho obličej byl prázdný, jako když vyšel v baru z toho skladiště.

„Poslouchejte,“ řekl tiše. Naomi bezděčně couvla. „Je mi líto, co se vám dneska stalo, ale nestrkejte sakra nos do mého soukromí. Nemáte žádný právo hrabat se mi v minulosti. Pokračujte, a já vás v tom nechám.“

Pak byl pryč, zmizel na chodbě. Chvíli se nepohnula a na tváři se jí vystříдалo několik pocitů. Nakonec šla a zavřela za ním dveře.

ÍRÁN • NORFOLK

Jihovýchodní Írán, Makranské pobřeží u Arabského moře.

Dále na severu se nad suchou krajinou tyčily vrcholky pohoří Zagros. Kromě výšky nebyl mezi pohořím a zemí pod ním téměř žádný rozdíl.

Stál na černém asfaltu silnice a ten se mu lepil na boty. Vzduch blížící se k listopadu a 35 stupňům Celsia těžkl v nose a ústech. Jeho nervozitu zhoršovali lidé stojící opodál, plukovník letectva vyslaný Mazaherím a pobočníci samolibě postávali s vystrčenými bradami a arogantními očima naznačujícíma, že se vyhřívají na okraji moci. Byli tu také dva mladí příslušníci *Komité*, všudypřítomné AK-47 přehozené přes prsa. Hasan Hamza stál s nimi a tiše mluvil s plukovníkem, jeho oči se špatně skrývaným pohrdáním přejížděly mladé muže, kteří ho obklopovali. Mluvili dvacet minut a zdálo se, že nikam nepokročili.

Netrpělivost nebyla na Marchově obličeji nebo postoji znát. Stál a díval se na moře a za jeho zády zatím probíhala diskuze.

Byli v přístavním městě Bandar Behešti, méně než sto padesát kilometrů od pákistánské hranice. Muži stáli ve stínu jednoho z otevřených skladišť. Nebyl to velký přístav. Čtyři kotviště a čtyři mola, na každém z nich dva pojízdné jeřáby. Bylo zde elektrické sací zařízení na vykládku obilí a řetězové kladky, celkem dvě, odvalené co nejdál od okraje asfaltu. Část

velké černé asfaltové plochy zabíraly dva věkovité vysokozdvizné vozíky.

Kromě čtyř otevřených skladišť zde byla také dvě přístřeší a kancelář správce přístavu, která byla téměř k nerozeznání od kůlny z vlnitého plechu. Kolem přístavu nebylo nic než kotouče ostnatého drátu a poušť.

March slyšel, jak hlasy sílí, a otočil se ke skupině. Hamza se k němu vztekle blížil a plukovník za ním něco křičel. Egyptan si setřel kapky potu z obočí. Ústa se mu zkroutila a cosi si pod hustým knírem vrčel.

„Ti blbci!“ zasyčel. „Ničemu nerozumí. V Teheránu jde všechno po telefonu, tady nic není jednoduché.“

„V čem je problém?“ optal se March.

„Není tu nákladník. Nemáme jak náklad dopravit jinam, ale tady ho nechat nemůžeme, ani v zamčeném skladišti. Do Araku je to spousta kilometrů, horský průsmyk... Musíme sehnat nákladní auto.“

„Mluvil jste se správcem přístavu?“

Hamza zamával zoufale rukama. „Ptal jsem se ho, jestli jsou nějaké vozy v zabezpečených budovách. Nechce říct...“

Hamza zmlkl. Smích plukovníkových pobočníků se mu zařezával do uší. Lesklé oči se z jeho obličeje přesunuly na kancelář ležící za páchnoucí plochou horkého asfaltu.

O necelých pět minut později se Jason March vynořil z nevábne plechové budovy. Slabě se usmíval. Na prstě pravé ruky se mu kýval malý stříbrný předmět a odrážel přitom sluneční paprsky.

„Klíčky. Takže je tu nákladník,“ poznamenal Hamza, když se připojil k Marchovi u zamčených posuvných vrat druhého skladiště.

„Kdyby tu žádný nebyl, tak by to prostě řekl,“ zněla prostá odpověď.

Hamza zíral na barák správce přístavu a všiml si, že plukovník s pobočníky koukají stejným směrem. Smích ustal a

pobočníci tiše stáli kolem íránského důstojníka a tvářili se vzdorovitě jako vyhubované děti. Zvedla se těžká vrata a odhalila vůz International 4900 4x2. March naskočil do kabiny a odmontoval plastický kryt sloupce volantů. Za pár minut motor zařval.

„Bohužel měl jen klíč od skladiště,“ vysvětloval March. „Je to sice potíže, ale jen drobná.“

Hamza neodpověděl, jen se ještě jednou otočil, aby se podíval na kancelář, která se v odpoledním horkém vzduchu vznášela jako fata morgána.

Skupinu doprovázel technik, bývalý dokař, který uměl zacházet s pojízdným jeřábem. Šestimetrový kontejner trpělivě čekal na druhém molu, loď odplula již před mnoha hodinami. Nákladní auto zacouvalo na molo a kontejner byl naložen. Bude to dlouhá cesta, ale čekali je až za několik dní, takže měli spoustu času.

Ryana Kealeyho probudil telefon na nočním stolku. Jednou rukou zaháněl spánek z očí a druhou zvedl sluchátko. Pohled z okna mu předvedl nízké mraky nad zálivem a uslyšel tiché brumlání hromu v dálce.

„Ryane, tady Harper. Budu na vás s Kharmaiovou čekat před hotelem v deset. Připravte se na letiště – máme zásah. Myslím, že se ti to bude líbit.“

„Fajn. Budu dole.“ Zavěsil a šel do koupelny. Včera večer usnul téměř okamžitě, co vstoupil do svého pokoje, ale po osprchování a oholení se začal alespoň částečně cítit jako člověk. Zaklepání se ozvalo, když končil s oblékáním.

Naomi stála na chodbě. Její obličej byl téměř kající, ale ne zcela. Vypadala stejně fantasticky jako včera. Na sobě měla tenký kašmírový svetr a kalhoty od kostýmku, zakrývající obvaz na stehně. Jinak vypadala unaveně a pod očima měla kruhy, jako by se moc nevyspala. Začala mluvit, ale pak se zarazila. „Máte hlad?“ zeptala se. „Pojďte, koupím vám snídani.“

Nedokázal říct, jestli je to nějaký druh omluvy, ale pokrčil rameny a následoval ji do přízemí. Restaurace vypadala slušně, ale překvapilo ho, že je téměř úplně prázdná. Sedli si co nejdál od ostatních hostů. Ryan si brzo pochutnával na kompletní snídani skládající se z vajíček, slaniny, topinky a kávy. Když si Naomi objednala pouze borůvkový muffin, usmál se a ona si toho všimla.

„Co znamená ten pohled?“ zajímala se. „Držím dietu.“

Potrásl hlavou. „Víte, dieta je to poslední, co potřebujete,“ upozornil ji. „A mimochodem, přičí se mi, že to musím říkat. Jak jistě víte, jsem zasnoubený.“

Usmála se a odstrčila talíř. Naklonila se dopředu, a když promluvila, ocitly se její dlouhé prsty až nepříjemně blízko k těm Ryanovým. „Podívejte, chci se omluvit za včerejšek, ale jen do určité míry. Nemyslím si, že se mnou zacházíte fér. Stálo mě dost úsilí, abych se dostala k informacím, které jste mi vy a zástupce ředitele měli dát přímo.“ Neodpověděl a ona pokračovala: „Jde tu jen o to, vysledovat Jasona Marche, ale vy jste mi o něm neřekli ani ň. Víím, že jste byl voják, Ryane. Víím, co udělal vám a vašim mužům.“

Zavřel oči a snažil se udržet svou reakci pod kontrolou. *Jak to zjistila?* Ryanovi bylo okamžitě jasné, že Naomi Kharmaiovou hrubě podcenil. Zbývala jediná otázka, totiž co s tím. Rozhodl se pro smír.

„Vypadá to, že víte všechno,“ řekl. Musel se nutit, aby jeho hlas zůstal klidný. „Co vám ještě můžu říct?“

Naomi zvažovala a hodnotila situaci a cítila, že není vhodný okamžik mluvit o Bosně. Pokrčila rameny a natáhla se pro sklenici s pomerančovým džusem. „Vlastně bych ráda věděla, čeho chceme dosáhnout. Je jasné, že March je navázaný na Íránce a al-Káidu, což znamená, že určitě spolupracují. Vííme, co chtějí Íránci. A co al-Káida – myslíte, že mají stejné cíle?“

Ryan zavrtěl hlavou a lokl si kávy. „Jestli použijí nukleární zbraň nebo se třeba jen k nějaké dostanou, pak skončili. Obavy ze sankcí OSN, nebo ještě hůř americké vojenské odvety, je připraví o státní podporu. Víím, že vedení al-Káidy bude mít

problém takhle uvažovat, ale taková je realita. Ve věci nákupu nukleárního materiálu vzájemně si odporujících prohlášení udělali mnoho.“

„A co Írán?“

„Pokud zjistíme, že mají nukleární zbraň, nezbyvá jim než tvrdit, že je to pro sebeobranu. Pak udělají několik menších ústupků, aby se to dalo lépe spolknout. OSCE* a OSN se to nebude líbit a nám taky ne, ale Severokorejci už objevili, že jim toho spousta projde, pokud to zůstane na jejich písčce. Proto se Breneman tolik snaží zastavit je dřív, než se dostanou tak daleko. V okamžiku, kdy zbraň mají, naše možnosti jsou omezené.“

Usmála se a strčila si do úst kousek muffinu. „Je zcela jasné, že nejste odborník na zahraniční politiku.“

„To je určitě pravda,“ odpověděl s úsměvem. „Ale to nic nemění na tom, že al-Káida má větší šanci udržet si podporu obyčejných lidí a přisun malých zbraní a peněz pro organizaci, když se budou držet dál od biologických a jaderných zbraní. Jinak si koledují o víc problémů, než kolik jsou schopní zvládnout. Pokud to dokážu odhadnout, řekl bych, že pomáhají Íránu s jeho jaderným programem.“

„Výměnou za co?“

„Těžko říct. Možná se ještě ani nedohodli,“ pravil. „Můžou to být peníze, politický azyl, zbraně – může to být dokonce jen něco tak prostého jako bezpečný průchod zemí. Za takovou pomoc, řekl bych, budou na oplátku očekávat hodně.“

„To dává smysl.“ Naomi dopila džus a podívala se na hodinky. Bylo skoro deset. „A jak do toho podle vás zapadá March?“

Ryan neodpověděl, protože se ke stolu blížil číšník s jejich účtenkou. Počkal, až Naomi zaplatí. Vzali si kabáty a pokračovali. „Četla jste složku, takže víte, co je zač.“ Složku nečetla, ale nepřerušila ho, aby ho opravila. „Jeho vzhled a

* Organization for Security and Co-operation in Europe, Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě

chování mu umožňují, aby se tady dokonale ztratil v davu. Dokonce může využít nějaký mezinárodní konexe. Pro každou operaci na území Spojených států je March jejich nejlepší záruka úspěchu. A taky může spoustu věcí naučit mladý nováčky. Nepoužijou ho, pokud nebude vysoká pravděpodobnost, že se z toho dostane živý. Věřte mi, když vám řeknu, že al-Káida je každým dnem, kdy ho využívá, silnější.“

„To je dost děsivá představa,“ zamumlala.

Ryan souhlasně přikývl. „Já vím.“

Černá limuzína parkovala u chodníku. Když přebíhali od hotelového vchodu do teplého vnitřku auta, obklopovala je mlha drobného mžení. Harper na ně čekal na předním sedadle. Jakmile se zavřely dveře, vozidlo odrazilo od chodníku a zařadilo se do provozu. Ryan podal zástupci ředitele kelímek s kávou z hotelové restaurace a starší muž kývnutím poděkoval.

„Máme toho dost o lodi *Natalia*, Ryane,“ začal. „Patří muži jménem Stephen Gray. Už ti svítá?“

Kealey listoval pamětí. „Jen matně. Vlastní lodní společnost, že? Dostal se do nějakých potíží, když jeho loď zadrželi na cestě do Severního Irska s nákladním prostorem plným zbraní.“

Zástupce hodil složku, kterou držel, Ryanovi do klína. „To je on. Způsobil spoustu problémů, protože ty zbraně byly prvotřídní. Tisíc 40milimetrových automatických granátometů, osm tisíc nábojů, bedny plné kulometů Victor ráže 7,62 s trojnožkou. Všechno vyrobený v pobočce Denei Arms, kde má vláda většinový podíl. Není divu, že Britové byli vzteky bez sebe. Objevily se dohady, že Gray ty zbraně shromažďoval, aby je prodal nejvyšší nabídce, ale on se z toho nakonec dostal pomocí nějakých právnických kliček.“

Naomi vykulila oči a Ryan prudce vzhlédl. „To je ten problém,“ poznamenal. „Pokud je to pravda, pak je tu vysoká pravděpodobnost, že má al-Káida docela slušnou palebnou sílu.“

„Já bych řekla, že to ani není pravděpodobnost,“ doplnila Naomi. „Chci říct, podívejte se na fakta. Gray vlastní lodní

společnost, kterou už využil k pašování zbraní. Jedna z jeho lodí přiveze do Států výbušniny, které jsou použity při teroristické akci al-Káidy. Tady musí být přímá souvislost.“

Harper zvolna přikývl. „A já se klidně vsadím, že ta souvislost je Jason March.“ Z podlahy zvedl druhou složku. Byl to tmavohnědý pořadač, na kterém, pokud Naomi viděla, nebylo žádné označení. Podal jí ho dozadu. „Kharmaiová, myslím, že je čas, abyste koukla na tohle.“ Kealey na ni vrhl tázavý pohled, ale ona ho ignorovala a začala prohlížet obsah. Mezitím zástupce ředitele vysvětloval: „Je to kompletní historie Jasona Marche... teda všechno, co o něm víme, abych byl přesnější. Není toho o moc víc než ve složce 201. Jeho výsledky byly dost dobrý, aby se dostal do armády, a když jste jednou v ní, nikdo se už moc nezajímá o ostatní.“

Zvědavě vzhlédla. Ryan hleděl ven do deště. „Co tím myslíte?“ zeptala se.

„Chci říct, že neexistoval, dokud nevstoupil do armády,“ vysvětloval Harper. Užasle se na něj podívala.

„To přece nemůže být pravda,“ namítla. „Vojáci chtějí vidět rodný list, řidičský průkaz, dokonce vysvědčení ze střední školy, ne? Jak se jen tak –“

„Každý kus papíru, který předložil, byl výmysl.“ To promluvil Ryan a ona se otočila k němu. „Vyplňování prvních papírů bylo trochu riskantní, ale ani tehdy to neprohlíželi podrobně – armáda vždycky zoufale hledá lidi. A jakmile byl jednou přijatý, všechno se bralo jako fakt. Škola Rangers, výsadkáři, škola odstřelovačů, kurz SERE* – to je kurz pro přežití, vyhýbání se, odpor a útek – hodnocení a výběr pro zvláštní jednotky... Do toho všeho se dostal díky svým vojenským záznamům a všude uspěl. Byl to dokonalý voják. Generálové, kteří mu podepisovali papíry, neměli důvod pochybovat o tom, co uváděl ve svém životopise, o tom, co dělal, než nastoupil do armády.“

* Survival, Evasion, Resistance, and Escape

Naomi v Ryanových slovech zaznamenala hořkost a znovu se jí vybavila slova generála Halea: *Prostě jsem to, co říkal Kealey, nebral... Znělo to paranoidně... Přesto jsem měl poslouchat... Měl jsem poslouchat...* Procházela složkou. Marchovy úspěchy byly snad ještě víc ohromující než jeho velicího důstojníka. Na první straně byla uvedena jeho vojenská specializace (MOS) jako 18 Charlie neboli seržant ženista zvláštních jednotek. Kromě škol, které vyjmenoval Ryan, seržant March absolvoval ještě EOD* a kvalifikoval se jako potápěč a HALO** seskoky z velkých výšek se zadrženým otevřením padáku.

Když ovšem přišlo na seznam vyznamenání a odměn, byl DD214 viditelně chudý. Nejvyšší vyznamenání, které March dostal, bylo vyznamenání za vzornou službu. Kromě toho nebylo už o čem mluvit.

„Když to byl tak velký voják, jak to, že nedostal víc pochval?“

Ryan musel chvíli přemýšlet, byla to dobrá otázka. „Počínal si dobře a dostával standardní medaile, který dostáváte postupně se získáváním vyšších hodností, a každý slušný seržant čtyři dostane medaili za vzornou službu. Jenže on našel spoustu důstojníků a za vyznamenávání jsou zodpovědní oni. Vždy se vyděloval ze sobě rovných, nikdy nechtěl být týmový hráč. Spoustě lidí se nelíbilo, jak se chová... Znervózňoval je.“

Včetně vás, pomyslela si. Avšak Ryan Kealey nahlédl do Marchovy mysli hlouběji než ostatní a viděl, co tam ve skutečnosti číhá, dávno předtím, než na to přišli jiní. Jeho nelze obviňovat z toho, co March udělal před sedmi lety, nebo ze zločinů, které spáchal od té doby. Vrátila složku zástupci ředitele.

„Teď máte alespoň částečnou představu o tom, po kom jdete.“

* Explosive Ordnance Disposal, odstraňování výbušné munice

** High Altitude Low Opening

Podařilo se jí nehnout ani brvou, ale měla dojem, že Ryan pobaveně zvedá koutek úst. Bylo jasné, že Harper nevěděl, jakého vyšetřovatele tady nasadil.

„Chci, abyste zaletěli do Kapského Města a zjistili, co může Gray říct. Přestavěl si tam skladiště na kancelář a základnu svých operací. Má taky lodní dopravu v Durbanu a Richard's Bay, ale základna je v Kapském Městě.“

Ukázal dozadu na složku ležící Kealeymu na klíně. „Tam by mělo být všechno, co potřebujete vědět. Jak si jistě dokážete představit, není Stephen Gray od té doby, co se mu podařilo vyvlíct se z těch obvinění, právě oblíbeným občanem. Máme pro tuto operaci neoficiální podporu jihoafrické vlády. Přeloženo to znamená, že něco přehlídnu, ale ne všechno. Tentokrát mě slyšíš, Ryane?“ Díval se na mladšího muže a jeho hlas připomínal ocel.

Kealey uctivě přikývl, což u Kharmaiové vyvolalo určité pobavení, dokud ji Harper nezpražil stejným pohledem.

„Musím vám taky říct, že místní policie není v obraze a v nejbližší době ani nebude. Nevědí, kdo jste... Bylo by dobrý, kdybyste to měli na paměti. Nebudou váhat a budou střílet, pokud si budou myslet, že jste hrozbou. Neříkám to kvůli vlastnímu zdraví, jasný? Americké velvyslanectví nejbližší ke Kapskému Městu je v Pretorii, což je přes 1 000 kilometrů. Moc chyb teda udělat nemůžete, takže to nezvorejte, protože vás nikdo nekryje.“

Jonathan Harper se otočil na sedadle, aby něco ukázal řidiči. Blížili se odletové části Norfolk International. Pod koly syčela mokrá ulice, protože se konečně rozpršelo, a déšť bubnoval na střechu vozu i na ulici.

„Skoro jsem zapomněl.“ Harper se zase otočil dozadu a oběma dal po složce. „Tady jsou vaše pasy a řidičský průkazy. Blahopřeju, nyní pracujete v Silicon Valley. Znamená to pro vás pro oba podstatný nárůst platu, i když jen na papíře.“ Slova doprovodil úšklebkem. „Všechno, co budete potřebovat, dejte do výdajů, ale nezapomínejte, komu to nakonec spočítají, jasný?“

Vrátil se k práci a úsměv z jeho tváře zmizel. „Neexistuje žádný důvod pro to, abych seděl tady místo ve svý pohodlný malý kanceláři v Langley. Téhle situaci věnuje plnou pozornost taky ředitel a prezident. Spoléhám na vás na oba.“

* * *

Malý konvoj se přesunoval směrem na severozápad už skoro osm hodin. Cesta je vedla přes Dašte Lút, velkou solnou poušť, prostírající se ve všech směrech zdánlivě do nekonečna. Když se nakonec v dálce objevilo podhůří Zagrosu, vyprovokoval tento pohled mladého policistu, sedícího ve druhém landroveru na sedadle spolujezdce, ke krátké děkovné modlitbě. Před policistou jelo vozidlo s mužem z al-Káidy, plukovníkem letectva a jeho dvěma pobočníky, za ním International 4900, řízený Američanem a vezoucí kovový kontejner, jenž směřoval do továrny v Araku.

Projeli městy Nikšahr a Bampúr, při opatrném průjezdu úzkými uličkami jim vzrušeně mávaly skupinky dětí. O čtyři hodiny později bylo na severu vidět město Bam, nad čímž muž na zadním sedadle, jenž z rozlehlé osady pocházel, začal nadšeně hulákat. Ujeli pouze dalších 80 kilometrů od periferie města.

Zpočátku byly překvapivé kontrasty pouště pro Alího Ahmedího, který celých svých osmadvacet let strávil v ulicích Teheránu, vítaným rozptýlením. Jeho představa íránské krajiny byla dosud omezena na rozeklané vrcholy hory Damavand, nejvyšší v Íránu, kousek na sever od hlavního města. Nikdy nezažil poušť, až teď při cestě do Behešti, a neviděl obrovské bílé kumuly zářící proti jasnému modrému pozadí oblohy, klesající k horizontu ostrému jako břitva, kde začínal písek, kamení a suché bahno slanisk.

Teď už byl vzduch chladný, a když se mu nad hlavou usadily hvězdy, stáhl Ahmedí okénko, aby dovnitř vpustil vánek. Za chvíli budou muset zastavit, protože jízda přes slaniska byla dost nebezpečná i ve dne, kdy byly vidět stopy kol a okolí se dalo odhadnout.

Vozidlo řídil přítel a kolega z *Komité*, vzadu seděli tři z plukovníkových pobočníků. Jak ubíhaly hodiny, Ahmedí je poslouchal zpočátku pobaveně, pak s narůstající netrpělivostí a nakonec ho přímo otravovali.

Dokázali se bavit jen o tom Američanovi.

Jejich rozhovor byl plný předpokladů a teorií. Američan vůbec není Američan, nýbrž evropský žoldák. Američan je špion Velkého satana. Američan je vrah nejvyšší úrovně, jaký nemá ve světě rovného.

Ahmedí si pomyslel, že to poslední má určité opodstatnění.

Díval se, jak Američan svým vzhledem filmové hvězdy a očima zmije srovnal toho muže z al-Káidy a pak se odebral do kanceláře správce přístavu. Vzpomínal, jak správce křičí, že sklad se nemůže otevřít, že si nákladník mají najít jinde. Američan vešel do boudy z vlnitého plechu a nikdo už správce přístavu neviděl...

Nikdo si potom netroufl vstoupit do kanceláře. Ahmedí usoudil, že muž z al-Káidy má z Američana strach a že ten strach s ním sdílají i plukovník a jeho pobočníci.

Reflektory nákladního auta za nimi zablikaly a policista za volantem Ahmedího vozu zablikal také. Konvoj se zastavil a motory ztichly. Z prostoru za sedadly vytáhli spacáky a studený větřík zvedl do temné noci písek pouště. Do Araku zbývalo ještě dvanáct hodin. Vyrazí za úsvitu.

KAPSKÉ MĚSTO, JIŽNÍ AFRIKA

Kapské Město založil v polovině sedmnáctého století guvernér Jan van Riebeeck a ožilo jako zásobovací stanice na námořní trase holandské Východoindické společnosti pokračující dál na východ. Město v příštích letech vzkvétalo, nejdřív za britské okupace a pak od roku 1803 opět pod Holanďany. V roce 1806 padl přístav zase do britských rukou a brzy se stal hlavním městem kolonie Mys Dobré naděje. Když vznikla v roce 1910 Jihoafrická unie, veškerá administrativa se přestěhovala na sever do Pretorie, ale město na pobřeží se dále rozrůstalo díky diamantovým a zlatým dolům v Transvaalu, které dodávaly na export obrovské množství lukrativních surovin. Ryan Kealey proto chápal, proč si Stephen Gray za základnu své společnosti vybral prosperující obchodní a průmyslové středisko, které představovalo vstupní bránu na africký kontinent.

Do Kapského Města se dostali ve tři odpoledne po cestě dlouhé téměř 13 000 kilometrů. V únavném vedru se sluncem nad hlavou řídil Ryan bílý Nissan X-Trail hlouběji do města. Naomi seděla na sedadle spolujezdce s velkou mapou na klíně a navigovala na západ na Strand a k přístavu. Podle výrazu jejího obličeje usoudil Ryan, že se nezabývá jen směrem další jízdy.

„Tak o co jde?“ zeptal se nakonec. „Přivádíte mě k šílenství tím svým pohledem. O čem přemýšlíte?“

Otočila se, viditelně utrápená. „Dělá mi starosti, jak zvládneme toho Graye. Chci říct, nezdá se vám, že je nás na to nějak málo?“

Ryan pokrčil rameny, soustředil se na cestu. „Vlastní jednu z největších lodních společností v zemi, takže zřejmě bude docela inteligentní. Pokusíme se ho přesvědčit. Vážně pochybuju, že si přeje vydání do Států. Je to obtížný, ale ministerstvo zahraničí o vydání požádá, když na tom Brenneman bude trvat. A nezdá se mi, že by Jihoafričani chtěli dělat obstrukce, vám jo?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla. „A co když nebude chtít naslouchat hlasu rozumu? Tady odbočte.“

Ryan otočil džíp kolem rohu a tiše nadával, protože jen taktak minul menší vozidlo. Pořád si ještě nezvykl na jízdu vlevo. „Tak daleko nepřemýšlím,“ prohlásil nakonec a nesměle se na ni usmál.

Pomalou projížděli úzkými uličkami kolem Nábřeží královny Viktorie a prince Alberta, známého místním jako V&A. Je to jedna z hlavních turistických atrakcí města a ulice zde lemují drahé obchody a jejich zákazníci, opálení turisté ploužící se po chodnících pod obvyklým nákladem kamer, batůžků a nákupních tašek. Nábřeží bylo zrekonstruováno koncem osmdesátých let, a přestože mnoho budov bylo zmodernizováno, některé se stále ještě pyšnily zbytky viktoriánské industriální architektury, která tu zbyla po britské vládě. Naomi si pomyslela, že dojem z okolí je celkově příjemný. Mezitím džíp přejížděl nízký kopec a na druhé straně bylo vidět třpytící se vody Table Bay.

„Zpomalte,“ přikázala Naomi. Podívala se na mapu. „Tady doprava.“

Ryan odbočil do další ulice. Vzdaovali se obchodnímu centru a vjížděli do průmyslové oblasti. Změna byla zpočátku nepatrná a upozorňovala na sebe jen menším počtem lidí na ulici. Netrvalo však dlouho a vysoká skladiště z červených cihel a šedého cementu zcela nahradila exkluzivní restaurace a butiky sídlící v obchodním centru.

„Co hledáme?“ zeptal se Kealey.

Naomi se znovu soustředila na mapu a pak ukázala na jednu z mnoha stejných budov. „Tohle,“ řekla. Před skladištěm parkoval stříbrný poslední model Mercedesu třídy E.

„To je výmluvný, co?“ podotkl Ryan. „Takových tu kolem moc nebude.“ Díval se po utajených strážných v postranních uličkách kolem skladiště, ale nikoho neviděl. „Vidíte něco?“ zeptal se Naomi. Ta zavrtěla hlavou a Ryan zrychlil.

„Co chcete –“

„Moment, přemýšlím,“ odpověděl. I když ulici už měl za sebou, tvar a rozmístění budov měl dokonale zaznamenaný v paměti a teď si v duchu probíral, co bude potřebovat k nenápadnému sledování... Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že má posluchačstvo.

„Naomi, promiňte. Co jste říkala?“

„Nic důležitého,“ opáčila. „Víc mě zajímá, o čem jste teď přemýšlel vy.“

Cestou zpět ulicí kolem zálivu si hluboce vzdychl. „Přemýšlel jsem o tom, že to nebude tak jednoduchý. Jako známý obchodník se zbraněmi zřejmě nemá moc velký zabezpečení. To ovšem odporuje zdravému rozumu. Musí proto mít neznámý počet ozbrojených strážných uvnitř skladiště plus nějaký poplašný systém. Nejlepší by bylo ho dostat při přesunu, ale to nám neprojde u Harpera – předpokládá se, že nebudem dělat velký kravál.“

Naomi hned neodpověděla, její pozornost poutaly temné vody zálivu. Ryan se vracel do obchodního centra. Dobře osvětlené výkladní skříně ubíhaly vpravo, vlevo se otevíral působivý výhled na vodu. Naomi bezmyšlenkovitě pozorovala poziční světla nesčetných lodí, které se pohupovaly na mírně zvlněné hladině Atlantiku. „Možná je to prosté,“ prohodila zamyšleně.

„Co myslíte?“

„Gray porazil vládu v její vlastní hře – chytili ho při činu, a jemu se přesto podařilo vyhnout vězení. Teď je ještě bohatší než dřív. Možná už je tak arogantní, že si myslí, že je mimo jejich dosah.“

„To je dobrá úvaha,“ připustil Ryan. „Ale my musíme mít jistotu.“ Jeho oči nechtěně sjely na její hrdlo a při představě, co se mohlo stát, se otrásl. „Myslím, že už jsme riskovali dost.“

Neodpověděla. Ryan zatočil s pronajatým nissanem na parkoviště hotelu Victoria and Albert. Zapsali se v recepci a rozhodli se pro lehké jídlo na verandě s výhledem na záliv. Ačkoliv byli oba vyčerpaní, neodmítli, když číšník s menu přinesl i vinný lístek.

Jídlo bylo vynikající a strhující pohled na záliv ho ještě vylepšoval. Kdyby nebylo vidět ohnivě rudé nebe a plochou Stolovou horu jako siluetu proti zapadajícímu slunci, zdálo by se, že se voda táhne do nekonečna.

Konverzace byla zpočátku upjatá, ale po nějaké době začal Ryan svou počáteční nechuť vůči Naomi Kharmaiové překonávat. Věděl, že je to částečně jejím vzhledem a částečně vínem, ale jak noc pokračovala, byly jeho pocity vůči ní hřejivější. Vybavil si její samolibý úsměv před Kennedy-Warrenovou budovou, zvážil i její bleskové reflexy v baru v Norfolku. Vzpomínku na její nedostatek vděčnosti rychle následoval obraz vlhkých tváří a rychle utíraných horkých slz v jasně osvětleném hotelovém pokoji. Přes rozporuplné pocity, které se mu honily hlavou, se dlouze zadíval do jejích zelených očí, když je na něho přes stůl upřela.

Dlouho potom, kdy dojedli, přinesl jim číšník druhou láhev bordeaux. Naomi první sklenku vypila rychle a další vychutnávala. Bavili se o letu a prvních dojmech z afrického kontinentu. Když začalo světlo ustupovat po teplých kamenech verandy, zjistili, že mluví o svých prvních rocích v Agentuře, třebaže Ryana zajímala všechna její léta.

„Vím, že je to neslušná otázka,“ prohodil s chlapeckým úsměvem, „ale kolik je vám vlastně let?“

„Nemáte s čím hrát,“ odpověděla se svým typickým úsměvem. „Já už vím, kolik je vám.“

„To je pravda,“ souhlasil. „Vy toho vůbec víte hodně.“

„Proto jsem taky tady, a ne v té mrňavé kabině v Tyson's Corner,“ prohlásila se šibalsky zvednutým obočím. „Ředitel se domníval, že alespoň jeden z nás by měl *něco* vědět.“

Zasmál se a zvedl láhev, aby oběma nalil další sklenku.

„A jak je stará vaše snoubenka?“

„Její věk za váš.“

Když položila sklenku a zamyslela se, objevil se na její tváři pobavený výraz. „Tak dobře,“ souhlasila, „já vám v tomhle prostě budu muset důvěřovat. Je mi devětadvacet. A teď vy.“

„Dvacet devět?“

Úsměv pohasl. „Třicet. Bože, dvacet devět přece zní mnohem líp, ne?“

Zasmál se a splnil svou část dohody. „Katie je čtyřadvacet. Víím, že to pro mě vypadá špatně – a na svou obranu vlastně nemám co říct. Je moje bývalá studentka, což to celý, hádám, ještě zhoršuje.“

„Vy jste učil?“ zeptala se překvapeně. „Nejste na to krapet mladý?“

„Jsem jenom docent nejnižší úrovně. Tu práci snad pořád mám, pokud budu říkat ty správné věci a trochu se plazit. Proč? Nevypadám na to, že?“

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ odpověděla. „Můj otec učil v Cambridgi. Byl opravdu dost známý, první ve svém oboru. Většina lidí by si taky myslela, že na to nevypadá.“

„Proto jste přišla do Států, kvůli jeho učením?“

Přikývla a Ryan si všiml jejího nešťastného výrazu a pohledu sklopeného směrem ke stolu. „Nabídl mi místo na Harvardu, když mi bylo osmnáct. Byl opravdu úspěšný... napsal pár knih, zajistil si trvalou smlouvu. Když mi nabídl úplné stipendium a já ho odmítla, rozzlobilo ho to tak, že se mnou měsíc nemluvil.“ Zaváhala, než pokračovala. „Myslím, že chtěl, abych pokračovala v jeho stopách. Ještě víc ho zklamalo, když jsem nastoupila do Agentury.“

„Proč jste tu nabídku odmítla?“ zeptal se mírně. Konečně vzhledla a setkala se s jeho pohledem.

„Musela jsem to dokázat sama, chápete? Nechtěla jsem, aby mi někdo mou budoucnost podal na talíři. Ted' to vypadá hloupě, ale v té době to byl silný pocit. On byl taky tvrdohlavý, takže jsme dobře nevycházeli. Nebylo to tak, že bych toho chtěla moc. Chci říct, kdyby aspoň *jednou* o mně mluvil, jako mluvíval o mých bratrech –“

Zarazila se uprostřed věty, odsunula se od stolu a rychle vstala, přičemž svou židli převrátila. Ryan se vymrštil na nohy skoro stejně rychle.

„Co se děje? Co se stalo?“

Vrtěla hlavou, zřejmě sama překvapená a našťvaná na sebe. „Nic. Opravdu nic. Bože, já jen někdy strašně žvaním. Omlouvám se. Zapomeňte na to –“

„Naomi.“ Popadla kabát a chtěla odejít. „Naomi.“ Nezastavila se a on ji chytil za ruku. „Jestli nebyl hrdý, tak se mýlil.“

Rychle se mu podívala do očí a zjistila, že svá slova míní vážně. Zaváhala, pak k němu přistoupila a zlehka ho políbila. Poodstoupila jen kousek, její měkké rty zůstaly blízko jeho úst jako příslib něčeho dalšího. Pak ten okamžik přešel a ona kráčela pryč. Podpatky lehce klapaly na hrubě opracovaných kamenech, jak se proplétala mezi prázdnými stoly směrem k hotelu.

Ryan byl zaražený. Stál sám na terase, její sladkou chuť na svých ústech, a přes záliv se blížila tma. Bože, ať se to nestalo. Už to nešlo vzít zpět, a on s ní bude muset ještě dlouho pracovat. Až teď si vzpomněl na Katie, a to taky nebylo dobré. Vynutil si její představu, aby se potrestal, a když se mu objevila jako obraz, stála na skalnatém výběžku umožňujícím přehlédnout Alžbětin mys, a jak se dívala na oceán, silný vítr od moře jí sčesal vlasy z obličeje. Ačkoliv byl v té chvíli naprosto zmatený, její jasné rysy braly dech. Pak se obraz rozsypal na tisíc kousků, a on okamžitě věděl, že je za to zodpovědný.

Když odcházel od stolu, potřásl hlavou. Kéž by se to nestalo...

Příští ráno začínalo pro Ryana časně. Osprchoval se a oblékl, než vyšlo slunce, a cestou dolů se jen zastavil a pod Naominy dveře strčil lístek s pár řádky. Nebylo tam nic o předešlém večeru, jen sdělení, že si bere džíp a doveze nějaké zásoby. Večer vypila víc než on, a tak neviděl důvod, proč jí nenechat pár hodin na zotavenou. Zastavil se v hotelové restauraci na šálek kávy a pak u recepce, aby zjistil, kde najde obchody, jež potřeboval navštívit.

Vzduch venku byl svěží, jemné purporovo-oranžové svítání pomalu pouštělo Kapské Město do dalšího dne. Věděl, že je příliš brzo, aby byly otevřené obchody na Strandu, ale teď prostě Naomi nemohl vidět. *Je to zvláštní žena*, pomyslel si roztržitě. *Tak chytrá a tak tvrdohlavá. Má takový strach, aby neukázala žádnou slabost.* Musel jí dát najevo, že to nikam nevede, ale tak, aby mohli i dál spolupracovat. Byla to obtížná situace. Bude lepší to nechat být? Počkat, co řekne ona? Možná toho lituje stejně jako on.

Jenže byl tady ten dlouhý okamžik, než se od něho odtáhla... Ryan přemýšlel, jestli čekala ve svém pokoji, když odešla z terasy, poslouchala, jestli se na dveřích ozve jeho zaklepání, župan nechala sklouznout níž, aby byla vidět její nahá ramena. Tato představa mu vytanula na mysli, když řídil nissan na západ k průmyslové čtvrti.

Stříbrný mercedes byl na svém místě, jen trochu v jiné poloze. Když si v duchu probíral Grayovu složku od Harpera, vzpomněl si Ryan, že podnikatel má ještě dům ve městě, v Buitengracht, kromě řady dalších nemovitostí dál na sever. Bylo celkem pravděpodobné, že noc strávil na některém z těchto míst a do skladiště přijel ráno. Ryan se podíval na hodinky. Jenom osm minut po sedmé a ten chlap už je v práci. Uložil si tuto informaci do paměti pro příští využití, vystoupil z džípu a využil prázdné ulice, aby si prohlédl uspořádání budov kolem zrenovovaného Grayova skladiště. Chodník naproti byl velmi úzký, téměř žádný, a z něho vyrůstala přední stěna dalšího průmyslového komplexu.

Ryan sledoval tuto stěnu až k rovné střeše a pak jakousi imaginární dráhu táhnoucí se úhlopříčně až k vratům s kovovou zárubní na druhé straně mercedesu. Prošel odpadky pokrytou uličkou kolem rovných betonových zdí, které se nad ním tyčily po obou stranách, a potěšil ho nález hliníkového požárního žebříku, který visel nad kontejnerem na smetí, natřeným odlupující se hnědou barvou.

Když se postavil na kontejner, zjistil, že dosáhne na začátek žebříku. Jakmile zatáhl za spodní příčku, sjel žebřík lehce dolů. Víc v daném okamžiku nepotřeboval. Byl spokojený a stahovací žebřík vrátil do původní polohy, pak seskočil z kontejneru. Vrátil se úzkým prostorem mezi budovami k džípu. Do setmění toho musel ještě hodně stihnout.

Naomi se probudila těsně před desátou, pokrývku shrnutou u kotníků. Když vylezla z postele, překvapilo ji, že je slunce na půli své cesty vzhůru po africkém nebi. Slyšela veselý vřískot dětí pod okny a divila se, proč ji Ryan nechal tak dlouho spát. Jeho jméno ji donutilo vzpomenout si na předešlou noc. Seděla na okraji postele a její mozek se snažil dát dohromady, co se včera stalo.

Panebože.

Nevěřím, že jsem to udělala, pomyslela si. *Nemůžu tomu uvěřit.* Naomi věděla, že vůči Ryanovi něco cítí, ale stejně tak věděla, že by to nefungovalo. Byl zasnoubený a... Nic jiného sice špatně nebylo, ale tohle stačilo. Ale on se vlastně neodtáhl. Teď si to jasně uvědomila. Poskytla mu příležitost a on se neodtáhl. Stejně o ní ale nebude mít valné mínění po tom, co mu vykládala. Blábolení o otci, sebelítost. Už nikdy nic takového, rozhodla se. Ta cesta by vedla do pekla.

ÍRÁN

Dorazili mnohem dříve, než je čekali, těsně potom, co slunce začalo sestupovat nad nejvyšší vrcholy horské oblasti Chondaub západně od Araku. Konvoj se dostal na silnici vedoucí z Kermánu na severozápad přes Jazd a Isfahán a nabral rychlost. Když poslední město zmizelo z dohledu, okolní krajina byla stále opuštěnější, a jak ubíhaly hodiny, nízké kopce podhůří ustoupily skalním stěnám tyčícím se vysoko nad povrch pouště.

V okruhu 30 kilometrů kolem komplexu nebyl jediný soukromý dům, alespoň ne obydlený. Když začala první rekonstrukce těžkovodního reaktoru, ministerstvo vnitra přinutilo rodiny, které tam žily, k odchodu. Za svůj majetek nedostaly žádnou náhradu, ale měly štěstí, že odešly živé. Současný režim by byl mnohem méně šlechetný.

Zařízení bylo umístěné v mělkém údolí. Ploché budovy světle hnědé barvy splývaly s okolními žulovými skalami, jež sloužily jako přirozená ochrana proti přilétajícím raketám. Komplex obklopovaly dva ploty z pletiva, nahoře s ostnatým drátem. Pro necvičené oko to vypadalo na slabé nebo téměř žádné zabezpečení, ale zabezpečení tam bylo. U každého vchodu do budovy byly vidět sudy pro čištění zbraní a maskovací sítě schovávaly rakety země-vzduch SA-8 Gecko na nákladních autech. Zabezpečení prozrazovala radarová anténní soustava umístěná na velitelském vozidle a bunkry, rozeseté po obvodu

spolu se sklady munice a jímkami na likvidaci granátů. Obtížnější už bylo zjistit minová pole rozmístěná na jih od provozu a varovné senzory v horských průsmycích do vzdálenosti 20 kilometrů.

Konvoj byl očekáván, a proto se nemusel potýkat s rozsáhlými bezpečnostními kontrolami. Když už ho jednou pustili hlavní bránou, vydal se klikatou cestou komplexem. Nejdříve minuli třípatrová kasárna pro vojáky a pak největší budovu v celém komplexu: konstrukci z předpjatého betonu, v níž byly umístěny dva reaktory a menší parní generátory. Za budovou s reaktory byla obrovská chladicí věž, která, aniž by o tom velitel základny věděl, sloužila jako referenční bod týmům operátorů satelitů NSA ve Fort Meade ve státě Maryland.

Vozidla nakonec zabrzdila u administrativního bloku, nakupených identických baráků propojených úzkými chodbami, který zabíral nejsevernější část ohrazeného prostoru. Unavení muži vystoupili a začali se protahovat v chladném horském vzduchu. Mezitím přijel autojeřáb a byli povoláni vojáci, aby pomohli s vykládkou kontejneru. March nezůstal, aby dohlížel na vykládání, místo toho následoval Hamzu a íránského důstojníka do chladného vnitřku administrativní budovy.

Marchovi připadaly všechny chodby stejné: bílé zdi bez poskvrnky a čerstvě navoskované podlahy. Žádná výzdoba, žádná okna. Všiml si, že v budově nejsou obvyklé davy úředníků se složkami v rukou a přepracovaných administrativních zaměstnanců. Vlastně během dlouhé cesty nepotkali vůbec nikoho. Ticho by bylo drtivé, nebýt slabého, nepravidelného klapotu jejich bot na lesklé podlaze. Nakonec se plukovník zastavil před neoznačenými dveřmi. Tiše zaklepal a dostal povolení vstoupit. „Počkejte zde,“ přikázal jim a dveře se za ním zavřely.

Důstojník byl pryč pět minut. Hamza se vyhýbal očím druhého muže, ale instinktivně věděl, že Američan se na něho dívá. Dělal mu problém, aby sebou pod jeho upřeným pohledem netrhal. V myšlenkách se pořád vracel do Behešti, k výsměšnému tónu plukovníka, k Američanovým očím

vyjadřujícím pohrdání, k osamělému plechovému baráku sloužícímu jako kancelář správce přístavu.

Hamza myslel na prudké slunce rozpalující kovové plechy a všechno, co se skrývalo uvnitř. Přemýšlel, jestli už správce přístavu našly mouchy.

Dveře se otevřely a oni byli pozváni dovnitř. Vnitřek místnosti se výrazně lišil od sterilních chodeb. Stěny zdobily vkusné obrázky. Kaštanový koberec byl tlustý a měkký. V prostoru byla rozestavená nákladně vypadající křesla. March si všiml, že jeho společník zírá, jako by takový přepych ještě nikdy neviděl.

Na jedné z pohovek seděl Sajíf al-Adel. Když vstoupili do místnosti, povstal s úsměvem přetaženým přes úzký obličej. Hamzovi se ulevilo, když zjistil, že je v dobré náladě.

„Vítej, můj bratře. Obávali jsme se, že tě poušť spolkně spolu tady s naším americkým přítelem,“ pronesl Sajíf.

Hamza se nervózně zasmál a podíval se na dalšího muže v místnosti, iránského ministra Mazaherího. Byl oblečený jako klerik. Pod ozdobným turbanem se mu při pozdravu zvrásnily koutky očí. „Máte kontejner,“ konstatoval. Otázka to nebyla.

Hamza přikývl a ministrův úsměv se ještě rozšířil. „Poskytli jste mé zemi neocenitelnou službu. Já jsem zase zařídil jiné věci, jak jsem slíbil. Náš jihoafrický přítel již balík doručil. Zasloužíte si blahopřání.“ Mazaherí hodil okem na al-Adela a pak se soustředil na druhého Egyptěana. „Pojď se mnou pojíst, příteli,“ vybídl ho a přátelsky mu položil ruku kolem ramen. „Cestoval jsi daleko, musíš si odpočinout, než zásilka dorazí.“

Hamza se podíval na svého velitele a dostalo se mu úsměvu a souhlasného pokývnutí. „Hasane, má pravdu. Zasloužíš si víc než dobré jídlo. Myslím, že nastal čas přehodnotit tvé postavení v organizaci. Svou odměnu sis vysloužil již dávno.“

Přes veškeré úsilí se Hamzovi nepodařilo potlačit malý úsměv, který se mu objevil na rtech. Povýší ho na velitele, budou si se Sajífem rovni... Po všech těch letech to teď už bylo jisté. Lehkým krokem následoval ministra z místnosti, vzpřímený, protože uvažoval o nových pravomocích, které teď bude mít. A

když si představil jednu věc – bylo to jeho jméno vytištěné velkými písmeny v západním tisku hned vedle Zarkáviho a bin Ládina – úsměv se mu rozšířil ještě víc. Neslyšel ministrovo prázdné tlachání a nevšiml si, že Američan jde se Sajífem daleko vzadu, dost daleko, aby mohli mluvit zcela soukromě.

„Víte, kdo jsem,“ řekl velitel.

Bylo to obecné prohlášení a March se nedomníval, že by vyžadovalo odpověď. Procházeli čistými bílými chodbami.

Nakonec al-Adel pokračoval: „Všechno kolem vás mě zajímá. Nechci to tajit. Hasan o vás mluví jen v dobrém, ale já se nenechám tak snadno přesvědčit. Položím vám prostou otázku: co vám Západ udělal, jednomu z vlastních, že ho chcete vidět hořet?“

March nad otázkou uvažoval, ale jen krátce. „Ptal jste se mě už dřív a moje odpověď bude stejná. Ano, vím, kdo jste. Na druhé straně vy víte, co dokážu. Za své akce nic nechci, pouze abyste mi poskytl základní materiál, který potřebuju, abych uspěl. Co jsem dělal v minulosti, kdo jsem, to není vaše starost. Buď budeme pokračovat na tomto základě, nebo vůbec ne. Rozhodnutí je na vás.“

Sajíf al-Adel se podíval na dveře ze skla a oceli před nimi. Hamza a ministr jimi prošli první a okamžitě jim záda zalila rudá záře slunce zapadajícího za hory. „Jste statečný muž, když si dovoluujete mluvit se mnou takhle,“ podotkl nepřítomně. „Kdybych nevěděl, že tomu tak není, řekl bych, že jste blázen. Měl byste vědět, že plukovník od letectva vás chválil. Pověření, které dostal, nebylo náhodné. Udělal jste na něho dojem, takže jste zapůsobil i na Mazaherího. Chci vám něco ukázat.“

Následovali muže před sebou do rychle chladnoucího vzduchu. Ministr a Hamza mířili k jídelně a nechávali za sebou v červenohnědé hlíně, pokrývajícím žulové dno údolí, dva řádky prašných stop. Ze skupinky vojáků čekajících před otevřenými dveřmi, až se fronta před nimi posune, se ozýval smích a hovor.

„Hasana znám čtrnáct let. Je také Egyptan a vždycky sloužil organizaci dobře. Přede dvěma roky mi zachránil život při americkém přepadu ze zálohy a plakal se mnou, když nám byla

odepřena čest pohřbít naše méně šťastné kamarády. Za to a za jeho službu ho mám rád jako bratra.“

March se díval, jak ministr mluví k Hamzovi, poplácává ho po rameni a ukazuje na sousední budovu, jako by nabízel nějaké vysvětlení. Sledoval Hamzu, jak souhlasně přikyvuje. Mazaherí odcházel a Hamza pokračoval k jídelně.

„Na plukovníka jste zapůsobil, ale Hasan nikoliv. Popsal ho jako ‚špatně připraveného‘ a ‚slabého ve střetu s níže postavenými, člověka bez autority‘. Plukovník je Mazaherího zeť, a ministr si ho proto váží a naslouchá mu. Já bych mu ochotně prořízl hrdlo a díval se, jak lapá po dechu, ale Mazaherí je klíčem budoucnosti al-Káidy, a tak ho musíme hýčkat...“

March viděl v Hamzově chůzi aroganci. Pouhá slova, falešné sliby mu zocelily páteř, i když tam předtím žádná ocel nebyla. Díval se, jak vojáci zvedají zbraně. Nastal hrozný okamžik plného pochopení, kdy Hamza zoufale zvedl ruce, když na něho namířili pušky, a křičel, že je to omyl. Bylo tam zřetelné prasknutí jednoho kalašnikova, následované nepřerušovanou automatickou palbou. Byly vidět letící kousky těla, protože kulky roztrhaly napřažené dlaně a zaryly se do hrudníku a obličeje.

Střelba ustala. Hasan Hamza ležel na zemi mrtvý a zpod jeho těla vytékaly proudy krve, které se jako potůčky postupně vsakovaly do trhlin v kamení. Zatím vojáci čistili zbraně a pokračovali v rozhovoru a Mazaherí šel dál. Neohlédl se při střelbě, nezaváhal, když se rány vrátily ozvěnou z hor.

Když se al-Adel otočil a podíval se na Jasona Marche, nebyla na jeho obličeji ani stopa po smutku. „Abych zajistil budoucnost organizace, nechal jsem tato zvířata, aby zabila mého bratra. Když jste k nám přišel vy, přišel jste jako dobrovolník. Neměl jste ani mou důvěru, ani mou úctu. Teď je máte. Pamatujte si však, že mě zklamete jen jednou... Pamatujte si, co se stalo zde. Je to dobrá lekce.“

Upřeně hleděl do Američanových očí, ale neviděl v nich ani náznak strachu nebo nerozhodnosti. Místo toho viděl sílu, která se rovnala té jeho. Sajíf al-Adel věděl, že ten člověk si nebere jeho slova osobně, a byl potěšen.

Co však uslyšel vzápětí, jím otřásl v hloubi duše.
„Vy potřebujete to, co já můžu udělat. Na oplátku chci,
abyste mě vzal na sever.“
Následovalo delší ticho. „Proč?“
„Vy víte proč.“

KAPSKÉ MĚSTO

Skladiště začali pozorovat těsně před svítáním třetího dne.

Pouze ve dvou nebylo možné sledovat Graye mimo budovu. Kealey věděl, že pokud si nedají dobrý pozor, jejich obličejů si někdo brzo všimne a bezpečnost kolem podnikatele prudce stoupne. Chtěl si vytvořit příležitost izolovat Graye, pokud to vůbec bude možné. Ztracené hodiny v Grayově denním rozvrhu sice Ryanovi vrtaly hlavou, nicméně se spokojil s dohledem na skladiště. Bylo osamělé a tiché. Přijíždějící vozidla byla slyšet dávno předtím, než zabočila do úzké uličky, která probíhala změtí továrních budov charakteristických pro tuto zapomenutou čtvrť Kapského Města.

Předešlý den využili dobře. Obchody na Strandu poskytly Ryanovi lepší vybavení, než vůbec doufal. V malém obchodě se sportovními potřebami objevil dobrý dalekohled pro noční vidění Rigel 2350. Koupil ho spolu se dvěma karimatkami a krosnou. Zastavil se také v místních potravinách CNA pro balík láhví s vodou. Pro další věci, které potřebovali, zavolal Ryan do Pretorie. Odtud byl požadavek předán do Langley, kde ho odsouhlasili. Těsně po třetí odpoledne, když Ryan s Naomi končili oběd v podivném tichu na terase, doručil dodávku diplomatický kurýr. Balík, který otevřeli v soukromí Ryanova hotelového pokoje, obsahoval dvě šifrující vysílačky Tait Orca spolu se sluchátky, o která speciálně žádal.

Balíček rovněž obsahoval pistoli P22 Walther spolu s upravenou 12,7 cm dlouhou hlavní, jejíž protažené ústí mělo vyřezaný závit pro těžký tlumič Dalphon, jenž ležel vedle zbraně.

Ryan ani rádia, ani pistoli nepotřeboval hned. Nissan zaparkovali pár set metrů od cíle a pak se od severu proplétali labyrintem budov, až se dostali k hliníkovému požárnímu schodišti na budově naproti té Grayově. Naomi se cestou po žebříku celá třásla a pak se usadila na střeše. Postupně se opatrně po střeše posunovali, aby našli nejlepší výhled na skladiště dole. Slunce začalo právě vykukovat nad obzorem, když se objevil stříbrný mercedes a zastavil u chodníku. Ryan se podíval na hodinky: 7.15. Zdálo se, že Gray má velmi ustálené zvyky.

Pozorovali řidiče, jak vystupuje a obchází auto a při chůzi kontroluje oba konce ulice. Byl to velký běloch s vyholenou hlavou, pěstěnou kozí bradkou a na těle měl víc tuku než svalů. Jeho špatně ušitý oblek se napínal ve švech, a dokonce i na tu vzdálenost Kealey rozeznal bouli v levém podpaždí. Otevřely se zadní dveře a na ulici vystoupil pasažér.

Bylo to poprvé, co Ryan viděl Graye na vlastní oči. Byl malý a upravený, silně opálený, čistě oholený a s nakrátko ostříhanými stříbrnými vlasy. Ten člověk své bohatství nesl dobře. Ryan se díval, jak řidič jde několik kroků před mužem, kterého měl na starosti. Pravou ruku měl pod sakem a očima prohledával sousední budovy. Otevřel vstupní dveře skladiště a Ryan si všiml, že se na chvíli zastavil těsně za prahem, jako by vypínal bezpečnostní systém. Bylo zřejmé, že řidič svou práci ovládá. Bylo by lepší, kdyby byl špatně vycvičený, ale Ryan věděl, že to mohlo být horší. Ulevilo se mu, když zjistil, že Gray není příznivcem velké suity, jak bylo zvykem mnoha jiných boháčů.

Když se za oběma muži zavřely dveře, bylo ve skladišti několik hodin ticho. Za malými okénky v kovových rámech na přední stěně budovy nebyl vidět žádný pohyb. Jak slunce stoupalo a rozpalovalo rovnou střechu pokrytou oblázky, začala se Naomi nervózně vrtět a vrhat po Ryanovi krátké pohledy. Nakonec se posunula k němu.

„Můžu mluvit?“

„Potichu.“

„Jak dlouho tu zůstaneme?“ Byla velice blízko.

„Do setmění.“

Ryan slyšel, jak si něco tiše mumlá, a podíval se na ni. Pila vodu z láhve a několik kapek jí dopadlo na prsa. Jeho oči bezděčně sledovaly dráhu kapek od její tváře k potem se lesknoucí ladné křivce šíje a přes malá pevná nadra napínající propocené bavlněné tričko. Vzpamatoval se a rychle odvrátil zrak, donutil se soustředit zase na skladiště pod nimi. Vztekla si utřel pot a napil se z vlastní láhve.

Naomi ho pozorně sledovala. Přiblížila se ještě o kousek, takže se jejich nohy dotýkaly a rameno mírně tiskla k jeho. „Podívejte,“ začala tiše. „Je mi líto, co se stalo včera večer. Nehodilo se to, a já asi trochu moc pila... Nic jsem tím nemyslela, ano? Znovu se to nestane, slibuju.“

Její tón byl cokoliv, jen ne omluvný. Jako odpověď se od ní trochu odtáhl. „Byla to stejně tak moje chyba jako vaše. Je mi líto, jestli jsem u vás vyvolal falešný dojem.“ Podíval se do jejího obličeje vzdáleného jen pár centimetrů. „Máte pravdu. Nic to neznamenal a nikam by to nevedlo. Víc se k tomu říct nedá.“

Hleděla na něj o vteřinu déle, jako by zvažovala jeho upřímnost, pak svou karimatku pomalu přesunula zpět na původní místo. Ryan se mezitím opět soustředil na budovu dole.

Těsně po jedné zaskřípal před vchodem do budovy otlučený bílý skútr. Mladý černý poslíček seskočil z motorky a tvrdě kopl do dveří. Ty se pootevřely. Škvírou podal velký pytel a za odměnu dostal hrst randů. Peníze zastrčil do špinavých džínů a pak se na ulici znovu ozvaly pneumatiky a skútr s kvílením zmizel.

Hodiny ubíhaly a z Malajské čtvrti se přes střechy budov nesly zvuky pulzujícího života. Po pár slovech, která si vyměnili během odpoledne, vrhl Ryan ještě dva rychlé pohledy směrem k Naomi. V obou případech viděl zřetelně v jejím obličeji hněv a ukřivděnost. Pomalu začal litovat, že tak snadno kapituloval před Harperovým přáním, aby ji vzal s sebou.

S příchodem soumraku se nad unaveným městem začal vzduch ochlazovat. Deset minut po tom, co se rozsvítily pouliční lampy, se těžká vrata skladiště otevřela. Velký muž se objevil jako první, pravou ruku opět před pohledy skrýval pod sakem. Rozhlédl se ulicí a pak kývl Grayovi, který ho následoval ven. Řidič se zastavil, jen aby zapnul poplachové zařízení. Ryan si zkontroloval hodinky. Bylo těsně po osmé večer. Počkal po odjezdu mercedesu pět minut, vstal a vděčně si protáhl bolavé svaly a setřásl ze sebe celodenní nečinnost.

„No, to byl opravdu proklatě dobře strávený čas,“ poznamenala Naomi. Nakopla svou láhev s vodou a koukala se, jak poskakuje po střeše domu a kolem ní se rozlétají kamínky. Ryan se na ni podíval a zjistil, že si mačká stehno, do kterého ji chytila křeč.

Sarkasmus mu sice šel na nervy, ale udržel je na uzdě, sroloval karimatku a schoval ji do batohu. „Máte pravdu. Byl to čas *dobře* strávený,“ pronesl neutrálním tónem. Vyslala k němu zničující pohled. Vstal z pokleku a ukázal na budovu skladiště. „Teď máme alespoň nějakou představu, na co vlastně koukáme. Gray má jen jednoho strážce, ale je to profík. Dívala jste se, jak vystupuje z auta? Nechal otevřené dveře a běžící motor, zatímco kontroloval ulici. Jeho oči se nepřestaly pohybovat po celou dobu, co byli na otevřeném prostoru, což bylo asi patnáct vteřin.“

Už vypadala méně sebejistě, když pokračoval, zdánlivě víc k sobě než k ní. „Pečlivě nastavuje alarm. Nemůžeme se dostat v noci dovnitř a tam na ně počkat, pokud nepožádám Harpera, aby sem poslal někoho z technických služeb. Nějak mám pocit, že bych ho tím nepotěšil.“

„Takže co navrhuje?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou a bezmyšlenkovitě zvedl její věci a přidal je ke svému batohu. „Zatím budem pokračovat v pozorování. Nemáme sice moc času, ale hlavní je udělat to správně. Příležitost se naskytne, dřív nebo později.“

Napřímil se a zamířil k požárnímu schodišti, Naomi se za ním sklíčeně ploužila a představovala si dny, které stráví na rozpálené

střeše a dívat se bude na cihly a maltu. Nevšimla si drobného úsměvu na Ryanově tváři, když přehazoval nohu přes okraj střechy.

„Víte co?“ zeptal se jí. „Chtěl bych vidět, co je na druhý straně té budovy.“

ÍRÁN • KAPSKÉ MĚSTO

Východně od Teheránu ve výšce přes tři kilometry nad povrchem pouště letěl nákladní vrtulník Mi-26 rychlostí 275 kilometrů v hodině směrem na Mašhad. Ovšem Mašhad nebyl jeho cílem. Místo toho helikoptéra přistane na provizorním letišti jižně od Araku, kde March před téměř třemi týdny poprvé vstoupil do země. Po přiletu budou vyměněny čtyři přídavné palivové nádrže a vrtulník, Sověty, kteří ho tak ochotně dodali, označený HALO, bude pokračovat dál na severovýchod, přes hranici do řídky osídlených záplavových oblastí v Turkmenistánu.

Jason March, podřimující na sedadle s keramickým obložením, byl jedním ze dvou pasažérů na tomto letu. Druhý cestující seděl na druhé straně široké, prázdné uličky, zíral do neproniknutelné tmy a hlavou se mu honila spousta myšlenek.

Sajíf al-Adel byl, když nic jiného, pragmatik. V tomto postoji byl neustále utvrzován objevem, ke kterému došel před mnoha lety: šeptaná přátelská slova mohou vyřešit téměř každý problém. Zejména pokud po slovech následuje kulka. Během let zmařil víc životů, než by dokázal spočítat, a to přímo i nepřímo. Nyní si poprvé v životě připustil, že jeho vlastní budoucnost může být v rukou někoho jiného. Tato představa se mu nelíbila.

Pokud zvolí špatně, všechny jeho předešlé úspěchy budou zapomenuty. Mnohého dosáhl a na každý úspěch byl hrdý, i když

pokaždé jiným způsobem. Vzpomínal na svá první léta, kdy byl dobrovolníkem ve vznikajícím islámském džihádu, hloupým mladíkem, který po zavraždění Anvara Sadata vykřikoval hesla na prašných ulicích.

Že dokázal rozeznat pravdu světa již ve svých dvaceti letech, bylo trvalým zdrojem jeho pýchy.

Pak následovalo hlubší zapojení a rostoucí odpovědnost, zatímco méně schopní kandidáti se propadli zpět do každodennosti pozemského života, jako jsou děti, práce a úzkostlivé spoření, aby mohli předstírat jeden týden v roce na přeplněných plážích v al-Kusajru, že jsou něco víc než ovce.

Sajíf by raději umřel, než byl průměrný. Znovu a znovu dokazoval svou odvahu a schopnost vést jiné. Vzpomínal na přeplněné skladiště na břehu Indu, nervózní smích, když jednoho teplého listopadového odpoledne natahovali ovládací dráty k sedadlu řidiče. Vzpomínal, jak objal svého podřízeného, muže, který nákladním autem najede do velvyslanectví v Islámábádu. A také si vybavil to ticho v místnosti, kde se vznášel pach cigaretového kouře a kde čekali na zprávu o úspěchu.

Trináct mrtvých při tomto pokusu, ale velvyslance v Pákistánu minuli. Jen malé vítězství, nic víc. V roce 1996 přišla větší role v bombovém útoku na věžáky Khobar Towers, který připravil scénu pro jeho dosud největší osobní úspěch. Po Chalílově nevysvětlené smrti na prašné horské cestě v Sýrii vznikla ve vyšších patrech organizace mezera. Úspěch v Dahránu obrátil pozornost Ředitele ke jménu Sajíf al-Adel. Dolů prosáklo, že si ho všimli, že dostane operační velení dvou souběžných operací, útoků na zahraniční cíle, které Západ srazí na kolena.

Zpočátku předváděl pochybnosti a použil to, aby zakryl své skutečné touhy. Jako každý člověk bez svědomí byl dobrým hercem. *Jsem příliš mladý*, tvrdil. *Příležitost by měl dostat některý z osvědčených vůdců*. Velitelé tiše oceňovali jeho skromnost a plachost. Pak si ho předvolali, a on prostě měl v povaze považovat to nikoliv za odměnu, ale za příležitost. Další dva roky věnoval přípravě. Usilovné shánění asi 590 kilogramů

TNT, pod falešnými jmény pronájem řady skladišť, kde výbušniny uloží, výcvik a motivace sebevražedných útočníků, kteří se setkají s Alláhem, aniž by se dověděli, co dokázali. To vše spočívalo na al-Adelových bedrech a bylo to korunováno velkým vítězstvím nad nevěřícími. Při operaci zahynulo 224 lidí, z toho desítky Američanů.

Otřesy způsobené silou dvou turbín Lotarev D-136, otáčejícími mohutnými osmi listy rotoru, ho přiměly přeskočit zpět do současnosti. Všechno, co zatím dokázal, nebude znamenat nic, pokud Američan není takový, jaký se zdá. I přes narcismus, který v něm samotném dosahoval neuvěřitelných výšek, nebyl al-Adel slepý, pokud šlo o vlastní chyby. Uvědomoval si, že na Američana chtěl udělat dojem, když mu zařídil audienci, o kterou žádal. To si možná bude nakonec vyčítat. Nezdálo se, že by byl Ředitel nadšený. Byl neustále ve střehu před americkými vojáky pronikajícími na východ přes vyprahlou krajinu, nejnovějším odchovem afghánských vojáků loajálních k Západu a občasnými zrádci ve vlastní organizaci. Aby se někde objevil, znamenalo dodat dostatečně vážný důvod, který opravňoval riziko nebezpečí, kterému ho to vystaví.

To také Američanovi vysvětlil a důvodem k setkání byl plán. Sajífovi toto jednoduché vysvětlení stačilo. Opravdu žasl, když se dověděl o 92 mrtvých před Kennedy-Warrenovou budovou, a okamžitě si uvědomil, že podcenil mužovy schopnosti. Al-Adel měl v Američana větší důvěru, než si byl ochotný připustit.

Věřil, že se ten člověk dostane k prezidentovi. Také věděl, že operace takových rozměrů vyžaduje Ředitelův souhlas. Na základě těchto znalostí se al-Adel rozhodl. Pokud za to nestojí plán a Američanovi se nedostane gratulací za jeho výjimečné schopnosti, osobně ho vyvleče z tábora a zastřelí předtím, než dostane vlastní kulku.

S touto uklidňující myšlenkou se Sajíf al-Adel připojil ke spolucestujícímu, který upadl do bezesného spánku ve vrtulníku rychle se pohybujícím nocí směrem k mihotající se hladině Kaspického moře.

Sakramentskej Ryan Kealey. Naomi byla zase na střeše a slunce bylo stejně nemilosrdné jako den předtím. Na nebi ani stopy po nějakém mráčku. Většinu dopoledne strávila tím, že v duchu proklínala Ryana, a mezitím pravidelně kontrolovala, jestli neožilo její rádio. Ryan si ráno pronajal šestimetrový katamarán, ale ji poslal znovu na střechu s odůvodněním, že nestačí hlídat jednu stranu budovy.

To se mu lehko řekne, pomyslela si. *On je tam na vodě se slušným vánkem a já trčím tady nahoře.* Stříbrný mercedes dorazil ráno načas a od té doby se nepohnul. Dokonce ani poslíček tentokrát nepřispěl s jedinou událostí za celý den. Minutová ručička na jejích hodinkách pokračovala ve svém nekonečném kroužení a ona cítila, jak jí tělo mrtví z nedostatku pohybu.

Hodiny ticha prožívala bolestně. Bylo by to lepší, kdyby mohla mluvit s Ryanem, ale jeho rozkaz byl jednoznačný: Nesahat na rádio, pokud nebudete mít co hlásit. Znala se dost dobře, aby si uvědomovala, že skutečným důvodem její současné nálady není Ryanovo nadřazené chování.

Vyhнала jeho obraz z hlavy a donutila se soustředit na dům dole. Myšlenky se jí s ubíhajícími hodinami začaly toulat, a tak ji překvapilo, že se těžká vrata skladiště otevírají. Noc už nastoupila a úplněk zářil do prázdné ulice a jasně osvětlil obličej jednoho muže.

Jeden člověk. Byl to strážný a Naomi se dívala, jak za sebou pečlivě zavírá dveře a zamyká je. Rychle došel k mercedesu, odemkl dveře, protlačil svou mohutnou postavu do vozu a odjel. Když se natahovala pro rádio po hrubém povrchu střechy, cítila sílící vzrušení.

Studené šedé vody Table Bay pohupovaly velkou lodí, na níž Ryan stál u kormidla a pozoroval obrysy skladiště nad skalnatým břehem. Sledoval jedinou budovu, která byla i tak pozdě v noci jasně osvětlená. Uvnitř nebyl vidět žádný pohyb.

Zpět do reality ho vrátilo praskání výbojů v rádiu ležícím na přístrojovém panelu uvnitř krytého kokpitu.

„Ryane, zvedněte to.“ Uvědomil si naléhavost jejího hlasu a rychle sáhl pro sluchátka.

„Mluvte.“

„Řidič odešel,“ hlásila Naomi a její vzrušení proniklo i hlasitým praskáním. „Právě odjel, sám... Slyšíte mě? Je pryč. Co mám dělat?“

Ryan rychle přemýšlel a zvažoval možnosti. „Tak dobře, poslouvejte. Běžte pro džíp a předjed'te před budovu. Čekejte na předním sedadle a vytáhněte nějakou mapu, jako byste něco hledala. Pokud se řidič vrátí, stiskněte tlačítko selektivního volání*. Na vašem konci rádio nevydá žádný zvuk, ale já to uslyším. A pak odtamtud upalujte pryč.“ Ještě se zamyslel. „V každém případě nezapomeňte vzít s sebou batoh. Je to jasný?“

„Ano.“

Ryan zastrčil rádio do kapsy kabátu a rychle přeběhl na zád' lodě, strhl plachtu kryjící gumový člun, zastrčil přívodní kabel do malého jeřábu, spustil generátor a pak uvolnil lana, kterými bylo menší plavidlo připevněné ke katamaránu. Když se podíval přes vodní hladinu, viděl, že jsou francouzské dveře umístěné jako pěst na oko v rohu opravené zadní stěny skladiště stále otevřené, aby jimi mohl dovnitř proudit chladný noční vzduch. Rozhodl se. Nikdy nebudou mít lepší příležitost.

Naomi běžela spletí tmavých uliček a její kroky se v úzkém prostoru mezi budovami hlasitě rozléhaly. Nervózně hledala klíčky od nissanu, pak hodila dozadu batoh a vklouzla na studenou kůži sedadla řidiče. Teplota po západu slunce prudce klesla, a když startovala a vyjížděla do uličky, zjistila, že se třese.

* Selcall – selective calling, kódování signálu umožňující komunikovat jen s jednou nebo několika předem vybranými radiostanicemi z těch naladěných na stejnou frekvenci

Člun nadskakoval na vlnkách. Ryan měl z burácení přívěsného motoru o síle 40 koní, který vířil vodu za ním, nepříjemný pocit. Po několika stech metrech motor vypnul a nechal člun setrvačností doplout ke břehu. Vyskočil a člun vytáhl za sebou. Na mokřích kamenech skoro upadl, když se z pláže přesunoval k otevřeným dveřím.

Naomi zhasla světla, než zahrula za roh do ulice, a tiše zabrzdila před Grayovou budovou. *Ryane, dělej.*

Kealey prošel dvojitými dveřmi, walthor v ruce, a pokračoval hlouběji do skladiště. Světlo zářivek umístěných vysoko nahoře se valilo po bílých zdech a sahalo dolů, kde se dotýkalo nalakované dubové podlahy.

Stephen Gray seděl za obrovským stolem uprostřed místnosti pohodlně usazený v křesle a usrkával z broušené sklenice chivasku. Polekal se stínu pohybujícího se po zrcadlově hladkém povrchu stolu a vzhlédl, když tmavá postava vstoupila do místnosti.

Okamžitě si uvědomil, že tento střet nepřežije. Jeho budovy přepadly úřady už mnohokrát, ale takhle nepřichází policie, zadním vchodem, s tlumičem na pistoli a zakrytým obličejem. Roztřásl se a jeho ruka se plížila k druhé zásuvce stolu. Snažil se vzpomenout, jestli revolver, který zásuvka skrývala, je nabitý.

Ryan se rychle přesunul, aby mohl kontrolovat situaci. „Stephene Grayi,“ pronesl hlubokým, chladným hlasem. *Snaž se ho přesvědčit*, pomyslel si. *Přesvědč toho chlapa.* „Rád se s vámi konečně setkávám osobně. Mám pár otázek, jestli vám to nevádí. Nehýbejte se, nechte ruce na stole.“

„Běž do hajzlu.“ Grayův obličej byl zkroucený vztekem a vzdorem. Začal vstávat.

Kealey viděl, že přesvědčování nikam nepovede. Rychle se prosmýkl kolem stolu, a než se Gray stačil postavit, kopl ho silně do prsou.

Křeslo se převrátilo a Gray tvrdě dopadl na záda. Vyrázilo mu to dech. Jak lapal po vzduchu, podařilo se mu zvednout se na všechny čtyři, než ho Kealeyho noha zasáhla do břicha.

Gray cítil, jak mu při druhé ráně praskají žebra, a snažil se stočit do klubíčka. Viděl rozmazaně. I přes bolest, která ho nutila zvracet, ucítil hlaveň pistole přitlačenou zespodu k lebce. „*Chci tu spoušť stisknout,*“ zavrčel Ryan. „Máte jednu jedinou šanci se zachránit.“ Sáh do kapsy kabátu a vytáhl pomačkanou fotografii. Bez cavyků ji hodil před podnikatelův obličej. „Odkud znáte toho chlapa?“

Stříbrný mercedes se se skřípáním pneumatik objevil v uličce a zastavil přímo před terénním nissanem. Naomi zadržela dech a sáhla po rádiu. Zuřivě mačkala tlačítko Selcall. Snažila se soustředit na mapu, ale velký řidič už byl z auta venku. Jednou rukou držel plnou tašku s jídlem a druhou jí klepal na okénko. V obličejí se mu jasně odráželo podezření, než vůbec začala stahovat okénko.

„Přísahám, že je to pravda!“

„Nevěřím vám,“ Ryanův prst na spoušti se napjal, jak tlačil chladný kov silněji k hlavě. „Bylo to jediný jméno, které před váma použil?“

„Jeho otce jsem znal osobně. Můžete se podívat sám. Ježíši, podívejte... Podívejte, jen mě nechte se postavit. Nikam neodcházím.“ Každé rozptýlení jeho pozornosti je dobré, myslel si Gray. *Revolver je nabitý, určitě, vím to. Kdybych se k němu dostal, možná bych měl šanci.*

Ryan ho hrubě chytil za rameno a trhnutím ho postavil. Gray se okamžitě pohnul směrem ke stolu. „Je to tady. Mám na něho složku –“

Pěst, která ho držela za košili, s ním trhla dozadu a pryč od stolu. „Sednout,“ nařídil Ryan. Došel ke stolu a začal prohlížet zásuvky. Otočil se ke Grayovi, v ruce revolver Smith & Wesson zvednutý ke světlu. „Tohle jste hledal?“

Vyklopil bubínek a vysypal náboje, jež rachotily a rozletěly se po naleštěné podlaze. Nedbale hodil revolver do stolu, plyným pohybem se posunul a pažbou své pistole udeřil Graye

do obličej. Cítil, jak mu náraz probíhá podél paže. Když se napřáhl k druhé ráně, udeřil přitom rádiem, které měl v kapse, o roh stolu a zmáčkl nechtěně tlačítko příjmu.

„Ne, nemám vůbec ponětí,“ říkala Naomi. „Myslím, že jsem špatně zabočila na výjezdu z Malajské čtvrti... Prostě se snažím dostat zpátky do hotelu Commodore. Můžete mi to ukázat? Myslím, jestli vám to nevadí.“

Podezření v mužově obličejí trochu ustoupilo. Naklonil se do okénka a začal prstem sledovat čáru na mapě. Vyštěkával směry angličtinou s těžkým přízvukem. Jeho prst jel po mapě a pak podél její nohy... Mapu držela pevně oběma rukama. Měla je tak napjaté, že málem roztrhla tenký papír na dvě půlky. Myšlení jí běželo rychlostí blesku. *Zaměstnej ho, Naomi.*

Položila ruku na jeho paži a věnovala mu svůj nejlepší úsměv. „Nevím, jak vám poděkovat. Jste můj zachránce.“ Tón trefila výborně, a tak se dívala, jak se mu po obličejí rozlévá úsměv a jeho oči si vlastně poprvé všimly jejího těla...

Řidič uviděl nějakou změnu v jejím obličejí a rychle ustoupil. Lascivní úsměv zmizel a nahradilo ho pohrdání. Současně sáhl do saka pro zbraň.

Naomina ruka se rychle pohnula k mezeře mezi sedadly a vytáhla Ryanovu berettu. Byla rychlejší. Hlavu měla prázdnou, když namířila zbraň na jeho prsa a dvakrát vystřelila. Výstřely jí zněly v uších a tvář jí zružnil šok.

Vyklopýtala z džípu, rádio zapomněla ve voze. Sklonila se a snažila se najít jeho klíčky, než si uvědomila, že jsou stále ještě v mercedesu, kterému běžel motor. Nevšimla si, že řidič nemá na hrudi krev. Vyškubla klíčky z vozu a běžela ke vchodu do skladiště.

Výstřely byly slyšet i uvnitř budovy. Stephen Gray se podíval na Ryana a usmál se, byl to krvavý, příšerný úsměv. Do očí se mu během řeči dostalo cosi krutého. „Znáte jeho jméno, ale to už nic nezmění.“

Ryan o krok ustoupil a jeho walther stále mířil na Grayův hrudník. „O čem to mluvíte?“

„Dodávka už je ve Washingtonu. Je pozdě ho zastavit. Rozumíte, co říkám? Jde po nich po všech. *Má už všechno, co potřebuje.*“

Ryan se chystal odpovědět, když se rozletěly dveře. Přesunul pistoli a pak pohyb zastavil, když se mu do zorného pole dostala Naomi, která vběhla do budovy... Byla schopná vnímat pouze Ryana.

Gray reagoval okamžitě. Neuvěřitelnou rychlostí oběhl roh a narazil do ní. Pistole jí vylétla z ruky a letěla přes místnost. Rána ji překvapila a snažila se udržet rovnováhu. Gray sáhl za ni, konečky prstů zavadil o berettu. Pak ji měl v ruce a zvedal a otáčel...

Kealey ho střelil dvakrát do prsou. Gray klopýtl dozadu a narazil do zdi. Zíral na Ryana a z úst mu vytékal malý potůček krve, který pokračoval dál na bílou látku košile. Sbíral poslední síly a zvedl pistoli směrem k Naomi.

Ryan neměl na vybranou. Udělal dva kroky, namířil walther a třetí kulku vpálil Stephenu Grayovi do čela.

Vydechl tichou nadávkou. Všechno je tady špatně... Prvním úkolem bylo dostat se z budovy. Ryan došel k mrtvému muži, z jeho ruky si vzal berettu a strčil si ji do kapsy kabátu. Naomi se kroutila u zdi a zděšeně na něj zírала. Sklonil se a trhnutím ji zvedl.

„Kde je řidič?“

„Zastřelila jsem ho,“ sdělila mu tichým, monotónním hlasem. Ryan rychle přelétl místnost. Byla zde celá stěna registratur plných složek s dokumenty a papíry byly také poházené po stole. Chtěl Naomi poslat na loď a mezitím si prohlédnout ty papíry. Odhadoval pravděpodobný dojezdový čas policistů, kteří vyrážejí z obchodní čtvrti, a co najdou, až přijedou. Odhadoval, že Gray nebude mít žádné důkazy o pokoutních obchodech v těchto registraturách.

Rozhodování mu zabralo tři vteřiny. Bylo to příliš velké riziko. Kromě toho už měl to, proč přišel. Chytil Naomi za ruku

a vlekl ji k otevřeným dveřím vedoucím k zálivu. Šouravý zvuk za nimi, nejisté kroky. Okamžik šoku, když uvažoval... Ne, to nemůže být. Neotočil se, aby se podíval.

Utíkali, co jim síly stačily, dokud se za nimi neozvala dávka z automatické zbraně, která prorazila francouzské dveře a ven na pláž poslala skleněné střepy a dřevěné třísky. Ryanovi se zdálo, že se téměř nehýbe, protože se mu nohy bořily do písku, Naomi vlekl jako přítěž za sebou a pevně svíral její ruku. Další dlouhá dávka a pak, když závěr zůstal v zadní poloze nad prázdným zásobníkem, sprosté nadávky v afrikánštině. Ryan přetáhl člun přes kamení, Naomi bez cavyků strčil dovnitř a nahodil motor. Člun tvrdě překonával vlny, gumové dno plácalo o hladinu při každém přeskoku přes hřeben vlny. O dvě minuty později byli mimo dostřel řidičova samopalu a Ryan vypnul motor. Člun pomalu klouzal k zadní straně katamaránu.

Ryan se konečně donutil otočit a podívat na Naomi. Byl si téměř jistý, že to dostala. Zaplavila ho úleva, když zjistil, že není vidět žádné zranění, ale stejně se to nedalo říct s jistotou. Viděl jen záda, jak se kroutila na zádi, horní částí těla nakloněná přes palubu. Prudce zvracela do vod zálivu.

TÁDŽIKISTÁN • KAPSKÉ MĚSTO • PRETORIA, JIŽNÍ AFRIKA

Cesta byla dlouhá a úmorná, ale už se blížili k cíli.

Pro al-Adela bylo nejobtížnější zajistit dost přídavných nádrží pro vrtulník. Musel kvůli tomu křičet do šifrovaného rádia hlasité nadávky a vyhrožovat odplatou v lámané perštině, ale nakonec byly nádrže přislíbeny a slib byl dodržen. Palivové nádrže na ně čekaly pod plachtou na ložné ploše nákladního auta hned vedle opuštěné silnice u Repeteku. Odtud mohli pokračovat na třetí úsek letu. Nebe už potměnělo, když se Mi-26 vydal na severovýchod těsně kolem klikaté západní hranice Tádžikistánu, vedoucí směrem k svěžím a plodným polím údolí Fergana.

Sajíf al-Adel si všiml, že během celého letu Američan vůbec nepromluvil. Lámal si hlavu, jestli to znamená, že lituje svých dřívějších požadavků, ale brzo toto vysvětlení zavrhl, když si všiml, že obličej druhého cestujícího vyjadřuje pouze sebedůvěru. Bylo jasné, že Američan má neotřesitelnou víru ve vlastní schopnosti.

Bylo to nějakou dobu předtím, než se 3 500 metrů nad dnem údolí stočili na východ. Těžký letoun se otřásal při sestupu tmavošedými kumuly, když velká hmota dosedla na vzpěry podvozku, smáčel pancéřování lehký deštík. Cestující vystoupili a obrovské listy rotoru nad nimi dál prořezávaly vzduch. Al-Adel pokynul jednomu ze dvou pilotů za skly kabiny a oba pasažéři se pak vzdálili od stroje, jehož motory nabíraly na obrátkách, až

zvedly vrtulník zase do vzduchu. Stroj ve chvílce zmizel v černých mračnech a byli sami.

March si přetáhl přes hlavu kapuci své bundy, aby ho chránila proti mrznoucímu dešti, který si už našel cestu na jeho krk a pod pulovr. Čekalo na ně auto, ruský UAZ-3151. Al-Adel položil ruksak na blátivou zem a ruce mu zmizely v jeho útrobách. Když našel, co hledal, ukázal se zářícíma očima Marchovi ruční přijímač GPS Garmin.

„Američani by tohle velmi rádi dostali do rukou. Myslím, že by zaplatili spoustu peněz za informace, které to obsahuje. Řekni mi, co by takové peníze znamenaly pro *tebe*, příteli?“

Než Jason March promluvil, upřeně se na druhého muže podíval. „Jestli si myslíš, že jsem se dostal tak daleko, jen abych vás zradil za peníze, pak jsi, Sajífe, hlupák.“

„Uvidíme.“ Egyptanův obličej rozzářil úsměv, pak napřáhl ruku. „Tvou pistoli.“

March zaváhal a Sajífův úsměv byl netrpělivý a jízlivý. „Dej mi svou pistoli, nebo tě tady na místě zastřelím. I kdybys tu kulku přežil, dlouho nevydržíš – teplota už klesla pod bod mrazu a v zimě jsou vlci hladoví pořád.“

March mu váhavě podal berettu. „A tvůj batoh.“ March mu dal i ten a díval se, jak ho Egyptan prohledává. Nakonec se Sajíf al-Adel spokojeně postavil a podíval se na něho tázavě. „Jídlo a voda? Kde jsou ty plány, o kterých jsi mluvil?“

March se usmál a dvěma prsty si jemně poklepal na hlavu. Velitel se zatvářil nevěřícně, ale ihned tento výraz nahradil chladný pohled. „Pak doufám, že máš dobrou paměť. Skutečně velmi dobrou paměť, protože tvůj život závisí na tom, co dnes řekneš.“ Hodil Američanovi ruksak, ale berettu si nechal. „Nastup do džípu.“

„A kam jedeme?“

Al-Adel se obrátil na východ k rozeklaným vrcholům pohoří Ťan-šan.

* * *

Ryan poslal žádost o přepravu na velvyslanectví v Pretorii z katamaránu. Až se to Harper doví, bude peklo, ale neměl jinou možnost. Chvilí zvažoval cestu bez pomoci Agentury, ale věděl, že následky budou mnohem horší, když je zadrží policie a oni nebudou mít žádné oficiální krytí. V tom případě by se moc nesázal, že Langley prohlásí, že s nimi nemá nic společného.

Popravdě by nic jiného ani nečekal.

Kromě toho, že neměli kam jít, uvědomil si Ryan, že ani na vodě zůstat nemohou. První policista na místě si zkontroluje vozidla na ulici, vezme v úvahu rozbité dveře vedoucí na pláž a dojde ke správnému závěru, že k útěku posloužil člun. Policejní kutry vyrazí na vodu a budou mít rozkaz dostat se na palubu každého malého plavidla v okolí a větší mola kolem zálivu budou uzavřena. Už teď, když se blížil k soukromému molu hotelu Victoria and Albert, slyšel policejní sirény na druhé straně zálivu.

Podíval se na hodinky. Odhadoval, že budou muset zabít asi sedm hodin, i kdyby auto velvyslanectví s diplomatickými značkami přijelo na jih, jak nejrychleji to půjde. Po přistání a uvázání katamaránu našel ve skřínce pod lavicí na zádi příkrývky. Ty nacpal do svého batohu spolu s dalšími láhvemi s vodou. Důležitá byla rychlost, nikoliv místo. Nakonec věnoval pozornost Naomi.

Seděla na tvrdé dřevěné lavici těsně za kabinou, objímala si kolena a upřeně ho pozorovala. Když šel k ní, stáhla se před jeho nataženou rukou.

„Naomi,“ řekl netrpělivě. „Na to teď není čas. Jestli nepůjdete teď hned se mnou, strávíme oba spoustu času v jihoafrickým kriminále. Víte, že vám neublížím. Gray měl zbraň – zabil by nás oba bez mrknutí oka.“

Po chvíli mu mlčky podala ruku. Ryan jí pomohl na nohy a vystoupili na molo. Ruku v ruce prošli kolem jasně osvětleného hotelu V&A do prázdné ulice za ním.

* * *

Strmé cesty vedoucí z údolí jim nadělaly nejvíc potíží. Džíp totiž neměl pohon na všechna čtyři kola, a tak stále klouzal k nebezpečnému okraji stezky. Párkrát March cítil srdce v hrdle, když se džíp v hlubokém blátě posouval k okraji útesu vysokého několik set metrů. Měl strach z hor a prudkých srázů, ten strach pocházel ještě z dětství. Cítil na těle studený pot a doufal, že nejedou daleko. Naštěstí brzo opustili okraj údolí. Silnice se vyrovnala a ocitli se na úseku vytesaném do žuly, jenž vedl dál do nitra hor.

I když jelo topení naplno, vzduch byl v těchto výškách štiplavě mrazivý, poháněný vyjícím větrem, který bičoval skalnaté výběžky a jehož ledové závany pronikaly neviditelnými škvírami do vozidla. Jak stoupali výše, měnil se déšť v plískanici se sněhem a pak poletující sních, který jejich postup ještě zpomaloval.

„Vidíš to?“ March sledoval al-Adelův prst k malé kamenné stavbě usazené na skalnatém výběžku nejméně 100 metrů nad cestou. Budova splývala s horskou krajinou tak dokonale, že sám by ji nikdy neobjevil. „To je jedno z našich pozorovacích stanovišť – jen jedno z mnoha. Toto je jediná průjezdná horská cesta do vzdálenosti 10 kilometrů ve všech směrech. Proto bylo tohle místo zvoleno. Pokud Američani přijdou, budeme mít spoustu času tábor evakuovat.“

„Je to dobré místo,“ souhlasil March. Rozeznal další výhody. Ani řízené střely s plochou dráhou letu, Tomahawky a Harpoony, nebudou mít dostatečný dolet, aby ze Severního moře zasáhly tuto základnu uprostřed pevniny. Kromě toho případné přilétající letadlo by muselo proletět vzdušným prostorem řady zemí, než by mohlo zaútočit. A získat k přeletu souhlas všech vlád by bylo obtížné. „Musí být ale těžké řídit organizaci odtud.“

Al-Adel souhlasně přikývl. „Velká odpovědnost byla přenesena na velitele jednotek. Akce teď schvalujeme já nebo Abú Fátima. Ty ho budeš znát jako az-Zaváhirího. Je to velký muž – už ho znám skoro dvacet let.“

Egyptan zmlkl a znovu zkontroloval džípíesku. „Už tam skoro jsme.“ Prostor mezi rozeklanými skalami lemujícími cestu

se začal zužovat, a i přes ječení větru March slyšel tiché bručení dieselového motoru. Brzo se mezi záclonami sněhu objevil obrys pásového vozidla a pak působivý pohled na dělostřeleckou věž s kanonem ráže 100 mm, namířeným na cestu směrem k příjíždějícímu džípu. Al-Adel zpomalil a zastavil. Čekal, až zadním příklopem vyleze mladý muž a prodere se sněhem k jejich vozidlu. Nesl pušku AK-47 a přenosné rádio. Strážný a al-Adel si vyměnili několik slov v arabštině rychlostí kulometné palby, potom mladý voják promluvil do rádia.

Když strážný dokončil zběžnou prohlídku džípu, obrněný transportér BMP-3 couvl a nechal je projet. Cesta vedla na malou plošinu, ze tří stran obklopenou žulovými stěnami, které zadržovaly většinu projevů nevlídného počasí. Plošince dominoval velký stan osvětlený generátorem z velitelského vozidla. Obě zařízení vypadala ve srovnání se stanem jako trpaslíci. Další dva vojáci Tálibánu stáli na stráži před obrovským stanem, jinak na celém prostoru nebylo ani živáčka.

Když vystoupili z džípu, al-Adel s Marchem se pomalu vydali ke stanu a přitom dbali, aby jejich ruce byly stále vidět. Jeden z vojáků je prohledal kvůli zbraním, al-Adelovi vzal obě, a druhý zatím stál opodál s puškou namířenou na nově příchozí. Znovu následovala krátká porada rádiem, pak se odhrnulo stanové křídlo a oběma mužům bylo dovoleno vejít.

Ryan a Naomi šli dvacet minut, než našli vhodné místo přímo naproti domluvenému bodu, kde je měli vyzvednout. Vchod do uličky byl pod nedávno nainstalovanou pouliční lampou a záře žárovky změnila vše kromě prvních metrů v neproniknutelnou tmou. Mezi cihlovými stěnami protilehlých budov byla mezera asi metr a půl a prostor ovládal zápach odpadků hnijících někde blízko. Zápach trochu snižoval studený vánek, který v úzké uličce vyvolával dojem větru vanoucího přímo od pólu.

Ryan zašel hlouběji do tmy, vytáhl z batohu jednu ze dvou přikrývek a přeložil ji na třetiny. Úhledný čtverec položil na špinavou zem a stáhl Naomi na takto připravené sedátko. Pak

sáhl pro druhou deku, kterou ji přikryl. S uspokojením pozoroval, že si hrubou vlnu přitáhla k tělu. Sedl si o kousek dál na hrubý beton, snažil se ignorovat vlezlou zimu a soustředil se na větší ulici vepředu.

Po několika minutách se podíval na Naomi, aby zjistil, jak na tom je, a viděl, že hledí na něj. Ve stínech, které obsadily uličku, zřetelně rozeznával její vlhké zelené oči. Také viděl, že se silně třese, protože jí tlustá látka spadla z ramen. Posunul se a příkrývku jí omotal těsněji kolem těla. Ji si přitáhl k sobě. Po chvíli se uvolnila a položila mu hlavu zlehka na rameno.

„Ryane?“

„Hmmm.“

„Když jste ho zastřelil, cítil jste něco?“

„Co myslíte?“

„Je to pro vás těžké? Myslím zabít někoho?“

„Ano.“

„To je lež,“ zamumlala po chvíli. Neodpověděl. „Dívala jsem se na váš obličej, když jste zmáčkl spoušť... Nic v něm nebylo.“

Její víčka těžkla a přivinula se k němu těsněji, jak na ni padal spánek jako teplé moře.

„Jak se jmenovalo to děvčátko, Ryane?“

Svaly mu ztuhly zlou předtuchou. Nechtěl vzpomínat na to, co jí udělali. Trvalo příliš dlouho, než dokázal zapomenout.

„Není to správné. Není to správné, že nic necítíte, když někomu berete život...“ Dlouhé ticho. „Ta holčička v Bosně. Jak se jmenovala?“

„Sofija,“ řekl nakonec. Hlavu měla skloněnou a obličej schovaný. Nemohla vědět, jakou bolest mu to působilo. „Jmenovala se Sofija.“

„Děkuju.“ Slovo bylo vyřčeno tak tiše, že ho málem neslyšel.

Sám nic neříkal a za pár minut slyšel, jak se její dech zklidnil a zpomalil spánkem. Když se na ni podíval, tvář jí zakrývaly bohaté prameny vlasů. Vidět byl jen její nos, špička vykukovala ze záplavy černých vln. Instinktivně si ji přitáhl blíž. Hlavu

otočil od ústí uličky právě v okamžiku, když se kolem prohnalo policejní auto se zapnutou sirénou.

Chtěl, aby ty hodiny už byly za ním, a čekal, kdy obraz roztrhaného těla mladého děvčete konečně zmizí.

Ve stanu byl vzduch teplý a zatuchlý, kombinovaný výsledek upraveného topidla a usazeného pachu mužů, kteří se nekoupali po mnoho týdnů. Byla zde část oddělená od noclehárny tenounkou dekou zavěšenou na dřevěné tyči. Provizorní závěs nebyl zcela zatažený a March mohl vidět komunikační zařízení na rozkládacím dřevěném stole. Před baterií přístrojů seděl voják se sluchátky na hlavě. Pomyslel si: *Monitoruji rádiovou stí.* Dělal před mnoha lety totéž.

V další oddělené části nastal rozruch a objevili se dva muži, jeden s puškou v ruce. Druhý neměl žádnou zbraň a na sobě měl tlustý vlněný svetr přes lněnou košili a pomačkané kalhoty od obleku. Oči za prostými brýlemi s kovovými obroučkami měl zarudlé nedostatkem spánku, přesto March jasně rozeznal nedůvěřivý pohled jeho směrem. Mladší muž s puškou Marche soustředěně pozoroval, jeho nadřízený si vzal al-Adela stranou a zapředl s ním hovor v energické francouzštině.

March mluvil tímto jazykem plynně, skutečnost, kterou nikdy před al-Adelem neprozradil. Pochopil, že se starší muž na Sajífa zlobí, protože ho dovedl do hor. Náhle se muž otočil a promluvil na Marche kultivovanou angličtinou. „Víte, kdo jsem?“

„Samozřejmě.“

„Proč jste sem přišel?“

„Abych si promluvil s amírem.“ March naklonil hlavu mírně vlevo a muže, jenž stál před ním, hodnotil. Dr. Ajmán az-Zaváhirí, Ředitelův soukromý lékař a nejbližší důvěrník. March věděl, že západní zpravodajské kruhy se většinou domnívají, že tento muž zemřel před několika lety během náletu v jihozápadním Afghánistánu. „Myslel jsem, že vám to Sajíf vysvětlil. Snad to není přehnaný požadavek, vzhledem k tomu, co jsem pro vaši organizaci udělal.“

„Co jste udělal?“ zopakoval lékař ostře. Vyštěkl smíchy a pobaveně se otočil k al-Adelovi a zase zpátky k Američanovi. „Co jste udělal tak zvláštního? Já jsem vedl džihád z egyptského vězení, když vás ještě matka oblékala do školy. Smrt politika, zničení prázdné budovy... To jsou vaše grandiózní výsledky? Nic víc nabídnout neumíte?“

„To je víc, než dokázala celá vaše organizace za čtyři roky,“ poukázal March. Díval se, jak samolibý úsměv pomalu mizí a nahrazuje ho podivně bezvýrazná tvář.

Starší muž se otočil k mladému vojákovi a vydal mu francouzsky rozkaz. Než vypustil poslední slovo, byl March u mladého vojáka a silně ho udeřil do krku. Železný stisk na pušce povolil a voják se popadl za krk, tápavě šmátral po rozdrcené průdušnici a oči mu začaly lézt z důlků. March zbraň zachytil ve vzduchu, vyndal zásobník a náboj z komory vyhodil dřív, než zásobník dopadl na zem. Teprve teď začal al-Adel křičet a volat ochranku. Když dva strážníci stojící před vchodem odhrnuli stanovou chlopeň a vrhli se dovnitř, stál Američan s rukama roztaženými a otevřenými dlaněmi, pušku bez nábojů u nohou.

March ignoroval hlavně u své hlavy a zuřivé arabské nadávky. Ignoroval zvuky dušení, které vydával umírající voják. Než znovu promluvil, zahleděl se přímo do šokovaného obličeje Ajmána az-Zaváhirího.

„Nenechám vás vydat znovu ten rozkaz,“ pronesl March plynou francouzštinou a nijak se nesnažil potlačit zavrčení. „Necestoval jsem tak daleko, abych přišel o život rukou nějakého uhrovitého děcka. Vy byste teď umíral, kdybych se tak rozhodl. Jsem tady, abych vám nabídl příležitost, největší ve vašem životě. Věřte mi, když říkám, že se jí máte chopit. Když nic jiného, aspoň byste mi měli věřit.“

Pušky ani nezakolísaly. V místnosti bylo naprosté ticho. Nakonec lékař ukázal rukou a vojáci pomalu sklonili zbraně. „Prohledejte ho znovu,“ přikázal a nedbale mávl na jednoho z bojovníků. Pozorně Marche studoval, obličej zcela bezvýrazný. „Mou důvěru není tak snadné získat.“

Jeden z mladých mužů k Marchovi přikročil a na vzdálenost paže ho proklepal. Chlapec na zemi se nyní pohyboval pomaleji, křečovitě pohyby přicházely stále řidčeji, protože už mu docházel dech. Devatenáctiletý bojovník si všiml, že Američan se ani jednou nepodíval na zkázu, kterou způsobil. Skončil s prohlídkou tak rychle, jak jen to šlo, ustoupil do komunikační místnosti a okamžitě za sebou zatáhl závěs.

Az-Zaváhirí zvedl bradu směrem k Marchovi a řekl: „Pojďte se mnou.“ Marche překvapilo, že se vydal zase ven. Byl tak překvapený, že mu chvíli trvalo, než si všiml Sajífa al-Adela těsně vedle sebe a jeho syčivých slov a kapiček slin ve svém uchu.

„Jsi mrtvý muž, Američane. *Mrtvý*. To ti přísahám.“

Na to nemohl March nic říct. Ignoroval Sajífa a následoval az-Zaváhirího přes pustou plošinu směrem k prostornému otvoru vytesanému hluboko do skály.

„Pan Kealey? Slečna Kharmaiová? Velvyslanec vás přijme ihned.“

Ryan s Naomi vstali a následovali Gillian Farrisovou, zástupkyni šéfa zastupitelstva, velkými, dubem vykládanými dveřmi, které vedly do prostorné velvyslancovy pracovny. Když vstoupili, Henri Martins zdvořile vstal, ale na jeho širokém, ošlehaném obličejí nebylo ani stopy po úsměvu. Martins měl za sebou téměř třicet let zkušeností ze zahraniční služby, ale za tu dobu se nesetkal se situací podobnou té, v jaké se právě ocitl. Nijak se neradoval z možnosti seznámit se s ní nyní.

„Prosím, posaďte se,“ vyzval je. Obešel psací stůl a připojil se k nim v konferenčním koutku, kde svou hmotu unaveně spustil do jednoho z pohodlných křesel. Ryan se překvapeně díval, jak jim Martins nalévá kávu z malé konvice, jež stála na nízkém stolku. Nakonec si je začal prohlížet zpod svěšených víček.

„Před třiceti minutami mi volal ministr zahraničí. Měl na drátě šéfa jihoafrické policie... Zřejmě jediné vozidlo nalezené

před skladištěm byl stříbrný mercedes sedan pronajatý před třemi lety jednou z holdingových společností Stephena Graye. Tak bude znít mimochodem policejní zpráva.“

Ryan si tiše vydechl úlevou a ze způsobu, jakým Naomi držela ramena, poznal, že z ní opadlo napětí. Nissan si musel vzít Grayův zraněný bodyguard. To byl v každém případě průlom. Vozidlo by je přímo spojovalo s místem činu. I když cestovali pod falešnými jmény, znamenalo o jednu obtíž méně. „Co řidič?“

Velvyslanec povytáhl husté obočí a opřel se pohodlněji. Křeslo na protest proti přesunu zatížení zaskřípalo. „Není k nalezení. Policie ho stejně moc hledat nebude.“ Než pokračoval, dlouze se napil kávy. „Je nutno poznamenat, že to nebude levné. Prezident Mbeke si bude v příštích měsících vynucovat protislužby a hodně toho, o co požádá, dostane. Měli jste rozkaz vyslechnout Graye bez rozruchu, nemýlím-li se.“

„To je pravda. On však nebyl moc vstřícný.“

„Očividně. Mluvil jsem také s Jonathanem Harperem – zřejmě má připraveno několik vybraných slov pro vás oba, až dorazíte do Států. Není to šťastný člověk. Ředitel Andrews je pod ostrou palbou ze strany prezidenta. V soukromí, samozřejmě. Je zázrak, že tento malý debakl unikl pozornosti tisku. Doufám, že jste alespoň získali, co jste hledali.“

Ryan souhlasně přikývl. „Mám pro vás jméno, pane. William Paulin Vanderveen. Víím, že tady nejsem v pozici, kdy bych mohl něco požadovat, ale opravdu potřebuju, aby na tom pracovali vaši nejlepší lidé. Potřebuju rodinnou historii, kohokoliv, s kým může být ještě dnes v kontaktu. Bude-li to vypadat slibně, pak potřebuju sledování. Ze všeho nejvíc potřebuju fotografie. Musím prokázat, že March a Vanderveen jsou jedna a táž osoba.“

Velvyslanec Martins pomalu přikyvoval a pohled přenášel mezi oběma agenty CIA. „Vy dva jste tam byli v obtížné situaci. To chápu, ale chcete toho hodně.“

„Pane, jihoafrická vláda má dobrý důvod nechat se v této věci dotlačit ke spolupráci,“ poukázala Naomi. „Bez urážky, ale

velvyslanectví nemá zdroje, které by to vyřešily. Musíme zapojit zdejší policii. Vanderveen je občan této země a je zodpovědný za smrt více než stovky lidí. Mohl byste zajistit, aby pochopili, jak zapůsobí titulky v *New York Times* – opravdu potřebujeme všechnu pomoc, kterou můžou poskytnout. Kromě toho nedostanou žádné protislužby, pokud celou váhu těchto útoků ponese prezident Brenneman.“

Velvyslanec se usmál. „Vy opravdu nechodíte kolem horké kaše, slečno Kharmaiová. Ale souhlasím, v této věci mají určitou odpovědnost. Budu na ně za vás tlačit pod jednou podmínkou, neopustíte velvyslanectví, jedině když budete nastupovat do letadla. Platí?“

„Není o čem diskutovat. My jsme oba připravení vrátit se do Washingtonu,“ ujistil ho Ryan.

„Fajn, začnu telefonovat.“

Martins vstal a tím naznačil, že rozhovor je u konce. Oba agenti CIA se také zvedli a vydali se ke dveřím, které jim velvyslanec zdvořile otevřel.

„Chci, abyste si oba odpočinuli,“ řekl velvyslanec, když došli do předpokoje. Tam na ně čekala Farrisová spolu s Aaronem Jansenem, velvyslancovým osobním tajemníkem. „Našli jsme pár volných postelí – Gillian vám ukáže, kde to je. A zástupce ředitele by s vámi chtěl mluvit, Kealey. Aarone, něco dalšího z Washingtonu?“ Mladý muž zavrtěl hlavou. „Dobře. Slečna Farrisová vám najde zabezpečený telefon. Měl bych pro vás mít nějaké informace během dne. Seženeme vám také oblečení a pár základních věcí.“

„Děkuju, pane.“

Velvyslanec na poděkování reagoval kývnutím, vrátil se do své kanceláře a tiše za sebou zavřel dveře.

„Myslím, že vám dvěma by přišel nějaký spánek vhod,“ poznamenala Gillian Farrisová s úsměvem. „Pojďte se mnou. Aarone, ministr Zuma chce nějaký čas dnes odpoledne. Můžeme ve velvyslancově rozvrhu najít hodinu tak ve tři?“

„Jistě, slečno Farrisová.“ Tajemník se mile usmál. „Strčil jsem tam šéfa ochranky velvyslanectví, ale klidně ho můžu vrátit na zítřek.“

„Fajn, výborně.“ Nechala Jansena v předpokoji a vedla je budovou k dočasné ubytovně pro zaměstnance. „Bývala to místnost pro tisk, ale přestavěli jsme to po bombových útocích v Tanzanii a Keni, aby bylo víc místa pro další strážné,“ vysvětlovala. „Není to nic moc, ale nic jiného není k dispozici. No, tady máte klíče – přijdu pro vás tak za pět hodin.“

„Děkujeme, ceníme si vaší péče,“ řekl Ryan.

Zástupkyně velvyslance se usmála, zanechala je na jasně osvětlené chodbě a vrátila se zpět do hlavní budovy.

„Uvidíme se za pár hodin,“ prohlásil Ryan a zašel do svého pokoje, aniž by se znovu podíval na chodbu. Za okamžik slyšel, jak se otevírají a s prasknutím zavírají její dveře. Seděl na kraji tvrdé matrace a kroutil hlavou, pak sáhl po sluchátku bezpečného telefonu.

Aaron Jansen sloužil jako velvyslancův osobní tajemník deset měsíců. Bylo to jeho první místo, a dobré. Většina pracovníků v diplomatických službách několik prvních let své kariéry strávila vyplňováním papírů na obskurních místech ve světě. Jansen za svůj úspěch vděčil absolvování univerzity Yale s magna cum laude a rozsáhlým konexím svého otce. Přes svůj privilegovaný původ Jansen zvládal dlouhé pracovní hodiny a velkou zodpovědnost své současné práce. Zvykl si plánovat velvyslancův rozvrh na minuty. Jansen byl mladý, hezký a přívětivý. Pro své spolupracovníky měl vždy vtip nebo vlídné slovo, zejména pro ženy. Uvnitř stěn velvyslanectví byl oblíbený a svou práci měl rád.

Strážní na bráně znali tajemníkovy procházky do centra. Díky velvyslancově nepředvídatelnému časovému rozvrhu nikdy nevyšel z velvyslanectví ve stejnou dobu. Někdy šel přes rozsáhlou betonovou plochu pozdě odpoledne, kdy horko dosahovalo vrcholu a klimatizace ve strážnici jela naplno. Jindy

se objevil večer, kdy slunce zapadlo za světlý kámen, jenž tvořil siluetu města, a vzduch byl chladný a příjemný.

Jen jeden den v týdnu opouštěl budovu ráno přesně v 8.30. Mladý námořní pěšák stojící před velvyslanectvím se díval, jak přechází kruhovou příjezdovou cestu a boty se mu na slunci, které se prodíralo ranním oparem, lesknou. Když se Jansen blížil, desátník, mladý a vnímavý, se postavil do pozoru.

„Dobrý den, pane.“

Aaron Jansen se přátelsky usmál a potřásl hlavou v hrané nespokojenosti. „Desátníku, já jsem tak nejvýš o dva roky starší než vy. Pořád vám říkám, abyste toho nechal. Jak se máte?“

„Dobře, velmi dobře, pane. Děkuju.“

Další smutný úsměv. „No, počítám, že vás nepřesvědčím. Jdu se nadýchat trochu vzduchu... Dejte mi tak dvacet minut.“

„To zní dobře, pane. Máte s sebou svůj průkaz?“

„Jako vždycky.“

„Fajn. Zavolám nahoru.“ Desátník si hleděl detailů, což byl hlavní důvod, proč získal svůj post. Zavolal čas odchodu do operačního střediska. Ještě než otevřel elektronická vrátka pro pěší provoz, zaznamenal čas do deníku. „Uvidíme se za chvíli, pane Jansene.“

„Tak potom, desátníku.“ Tajemník vyšel na rušnou ulici. Z velvyslanectví se dal vlevo a šel po Pretorius. Snažil se přitom vyhýbat nahromaděné hmotě lidství, lemující hlavní tepnu procházející srdcem města.

Vnitřek jeskyně byl vysoký a široký, ale ne hluboký. Jediné světlo bylo sporé, vydávaly ho olejové lampičky visící z vlhkých kamenných stěn. Bylo tam také překvapivě teplo, možná díky velkému počtu mladých tálibánských vojáků shromážděných v tmavém prostoru. Na klíně měli ruční zbraně a soustředěně naslouchali, zřejmě si nebyli vědomi nepohodlí, které působilo sezení na hrubé šterkové podlaze. Každá zbraň byla před jejich vstupem do jeskyně zbavena munice. Jejich společnou pozornost poutal muž stojící před nimi a jeho hlas, kterým lomcovaly city,

jim zněl v uších: „Velebte Alláha, který vás, syny Muhammadovy, přivedl do mé otevřené náruče. Prosíme, aby nám Alláh odpustil naše zlé činy, protože On ve Své velikosti ví, že džihád nemůže vybojovat jeden muž sám a že stojíme proti nemorálnímu nepříteli, jehož hříchy daleko převyšují ty naše. Dosvědčíme ukrutnosti, jež spáchaly ruce sionistů a těch, kdo se s nimi spolčili...”

„*Amín!*“ Hlasy zahřměly jako jeden a přelily se zpět přes muže, který je doprovodil klidnou, odměřenou intonací.

„Copak naši bratři a sestry netrpěli? Děti Palestiny, pronásledované vraždícími Židy, copak netrpěly? A nikdo nekřičí, proč nebyla vydána fatwa? Imperialismus Západu se blíží ke své zkáze, přátelé –“

„*Jaum al-akbír! Amín!*“

March si zastrčil blond vlasy pod zvednutou kuklu a nenápadně se podíval po mužích kolem sebe. Al-Adel měl rty mírně pootevřené, oči mu planuly. S úžasem hleděl na člověka, který lusknutím prstů ovládal davy. Když se podíval doprava, viděl na obličejích az-Zaváhirího podobný výraz.

Začalo mu konečně svítat, že se ocitl na opravdu velmi nebezpečném místě.

„Chtějí šířit svůj jed, jejich paže se prodlužuje každým dnem. Alláh si nás vyvolil, abychom tuto paži rozdrtili... Viděli jsme vyvražďování v Barmě, Malajsku, Čechně a Bosně-Hercegovině. Viděli jsme naši vlast rudnout krví nevinných. Otočili se zády k naší svaté válce, bratři –“

„*Ajwa!*“

„Posmívají se nám, jako bychom nebyli nic –“

„*Ajwa!*“

„Prosíme Alláha, aby nás vedl v čase protivenství, v čase nepohody. On jediný ví, co jsme protrpěli, a On volá po odplatě, On chce projevit Svůj hněv –“

„*Ajwa! Al-Basír, wa tajibato!*“

„Svou budoucnost vkládáme do Jeho rukou, protože On je nejmocnější a Světlo, které hledáme. Alláh plakal radostí, když

Američani ztratili své dva sloupy zhýralosti v New Yorku, památníky jejich nenasytnosti a utrpení Jeho vyvoleného lidu –“

„AJWA, ŠAJCHU!“

March pocítil při mužových slovech a klidné jistotě, se kterou byla pronesena, nával adrenalinu.

„Má slova jsou pravda a vy ji nyní uslyšíte. Neodpočíneme si, dokud naši palestinští bratři nezaženou Židy do moře a armády nevěřících nebudou poraženy a vyhnány ze země Muhammadovy, mír s ním –“

„As-salamo alajna.“

„A toto je jen cesta, protože bylo řečeno: *Setkáte-li se s těmi, kdo odmítají, přerazte jim páteř.*‘ Je to Alláhova vůle a on stojí za vámi ve vši Svě slávě. Vypukne velká radost v našem lidu, až nevěřící na Západě pocítí naplno Jeho hněv, a tak to bude, dokud všichni muslimové nebudou žít pohromadě v Jeho království. Chvála Alláhovi.“

„Subhába Rabbi jal A’la.“

„Rozejděte se v pokoji, bratři.“

Shromáždění bojovníci vyskočili na nohy, jejich lesknoucí se oči sledovaly každý pohyb řečníka a pak propukl mohutný potlesk. Hleděli se zbožňováním, jak pomalu sestupuje z vyvýšené skály u zadní stěny jeskyně. Přitom jim kynul jako hodnostář na návštěvě, a jakmile sestoupil, obklopil ho chumel bodyguardů, důvěryhodných veteránů, jejichž služba sahala zpět až do sovětské okupace Afghánistánu.

Potlesk pokračoval i potom, co řečník zašel za roh a zmizel z dohledu. Za chvíli to byla neuvěřitelná vlna, obrovský hluk, který se od rozeklaných žulových stěn odrážel jako hromobití.

Sajíf al-Adel si setřel slzy a otočil se k Američanovi. Byl to nový pohled, Arabova stránka, kterou zatím neznal... Na tomto místě měl March tvář nepřítele. Obrnil se proti bolesti, čekal, že ucítí nůž nebo kulku v zádech, ale nic se nestalo. Když došel k závěru, že mu v tomto okamžiku nic nehrozí, proběhla mu tělem vlna úlevy. Se zpožděním si stáhl kuklu, aby před davem skryl svůj obličej.

„Pamatuj si, co jsem ti řekl, Američane. Tebe ani tvé rodáky nemá rád. Je ti to teď jasné? Možná začínáš chápat nebezpečí, kterému ses vystavil, když jsi sem přijel.“

„Tys mě přivedl, Sajífe,“ zašeptal March škodolibě. „I tobě jde o krk.“ Ani si nepočkal, aby viděl, jak z Egyptanova obličej mizí barva, místo toho se otočil a následoval az-Zaváhirího dál do skrytých hlubin jeskyně. March na tuto audienci čekal tři roky, a teď byl jen minuty vzdálen od setkání s, podle jeho mínění, největším mužem na zemi.

Aaron Jansen nikam nespěchal. Dnes byl nádherný den. Šel pomalu na východ hlučnými ulicemi a těšil se ze zvuků plných života, vydávaných rušným městem. Zastavil se v malé restauraci vymalované zářivou bílou, kde se slunce odráželo od hladkých povrchů, až to bodalo do očí. Usrkaval teplou kávu při chůzi kolem sportovního areálu Caledonian a ještě jednou se zastavil a chvíli pozoroval poslední minuty zuřivého fotbalového utkání mezi dvěma skupinami mladých mužů.

Veselý pokřik hráčů provázel Jansena pod koruny brazilských jacarand, které rostly kolem hřiště. Chladný stín na zádech byl příjemný, když se brodil purpurovými květy popadanými ze stromů.

S obvyklým ohledem na hostitelskou zemi hodil Jansen prázdný pohárek do koše na smetí a zastavil se u skupiny telefonních budek obrácených směrem ke hřišti.

Už si to číslo zapamatoval, nestvůrnost o patnácti číslicích, která mu v prvních měsících nejistoty v souvislosti s jeho zradou dělala potíže. Rychlá kontrola na Internetu mu umístila mezinárodní směrový kód někam do státu Paraná v Brazílii. To bylo nejdál, kam se odvážil pátrat. Pro Jansena byla nevědomost požehnáním a nevědomost znamenala číslo konta v curyšské bance, jež v posledních šesti měsících vytrvale rostlo.

Na druhé straně někdo zvedl telefon po prvním zazvonění. „*Quem você se está chamando para?*“

„Volám Rodrigueze Holding Company.“

Hlas na druhé straně okamžitě přešel z rychlé portugalštiny na klidnou angličtinu bez přízvuku. „Pokračujte.“

„Jedno jméno, dva popisy. Vztahuje se to k zastřelení Stephena Graye... to jméno je Kealey. Muž, 178 až 183 cm, 75 kg, černé vlasy, šedé oči. Žádné jméno ženy, ale britská státní příslušnost, indický původ, 163 až 165 cm, štíhlá, černé vlasy a zelené oči. Nejlepší odhad: CIA, základna mimo Langley. Dnes se mají vracet do Washingtonu. Měl bych toho víc, ale –“

„Vaše informace budou předány. Děkuji vám za zavolání.“ Hlas zmlkl, telefon u jeho ucha byl hluchý. Jansen třesoucí se rukou položil sluchátko do vidlice a shrnul si vlasy. Celý telefonát trval devět vteřin.

Peníze byly krásné. Moc krásné, ale věděl, že zase v noci nezamhouří oko. Aaron Jansen se otočil a vydal se na dlouhou cestu zpět na velvyslanectví.

Ryan nejdřív zavolal Jonathana Harpera. Rozhovor byl stručný, vyměnili si jen pár slov. Sdělil zástupci ředitele jméno William Vanderveen a pak naslouchal salvám zuřivého očerňování. Po pěti minutách došla Harperovi pára a váhavě Ryanovi pogrataloval k dokončené práci.

Druhé zavolání bylo Katie na Alžbětin mys. Tohle bylo trochu ošidnější, protože vlastně neměl žádný důvod, proč už šest dní nezavolal. Na jejím konci se neozval žádný vířskot ani obviňování, svým způsobem bylo však mnohem bolestnější snášet její tiché rozčarování. Přísahal, že k ní pojede hned, jakmile se vrátí na Východní pobřeží. Harpera sice trefí šlak, jestliže pojede rovnou zpátky do Maine jen po krátké zastávce v Langley, ale Ryan věděl, co je pro něho důležitější.

Jen chvíli trvalo, než si to ujasnil.

O Naomi se nezmínila ani ona, ani on. Doufal, že mu Katie důvěřuje natolik, aby si nedělala kolem toho starosti, ale znělo to pitomě dokonce i v jeho hlavě. Políbil ji... Ne, to nebylo přesné. Naomi políbila *jeho*. Ale aby byl přesný, on ji nezarazil, že ne?

Ryan takové myšlenky rázně přerušil a rozhodl se pro trochu spánku.

Zdálo se mu, že uběhlo jen pár minut, když uslyšel klepání na dveře. Gillian Farrisová nakoukla dovnitř a její ohnivě rudé vlasy ostře kontrastovaly s bílou zdí za ní.

„Velvyslanec by vás rád viděl za dvacet minut, pane Kealey,“ sdělila mu. „Slečnu Kharmaiovou jsem už vzbudila – můžu mu říct, že tam budete?“

Ryan se zasmál a vytřel si spánek z očí. „Říkejte mi Ryane, slečno Farrisová. Ano, a můžete mu vyřídit, že tam budu. To by nebyl dobrý nápad, nechat velvyslance čekat, že ne? Je nějaká šance na snídani?“

„Teď už to bude spíš oběd, ale něco pro vás najdu.“ Přelétla pohledem jeho nahou hrud' a břišní svaly. „Asi byste si měl obléct košili, Ryane. Velvyslanec neocení ty dlouhé hodiny v tělocvičně tak jako já,“ prohodila s mrknutím a povzbudivým úsměvem. Vyklouzla ze dveří a zavřela je za sebou.

Její kroky se vzdalovaly chodbou a Ryan zavřel ústa, propukl v smích a pobaveně potřásl hlavou. Toto je historka, kterou může Katie vyprávět, když pro nic jiného, tak aby její žárlivost změnil ve veselí. Zašel do koupelny a rychle se osprchoval, oholil se a vyčistil si zuby. Nakonec si oblékl šaty, které tu dřív zanechali zaměstnanci velvyslanectví. Usoudil, že zástupkyně je pravděpodobně vybrala osobně, protože na nich byl vidět dobrý vkus a padly nečekaně dobře.

Další zaklepání se ozvalo, když si natahoval košili. Naomi na něho čekala na chodbě.

„Zdravím, vyspala jste se dobře?“

„Ne,“ zněla stručná odpověď. Zamkl za sebou dveře a vydal se k hlavní budově velvyslanectví. „Co říkal zástupce ředitele?“

„Chtěl vědět, jak jsem dostal berettu přes kontrolu na letišti. Poradil jsem mu, ať se jde zeptat kluků z vědy a techniky. Kromě toho pak ještě chvíli nadával a nakonec řekl, že to byla dobrá práce.“

Nevesele se zasmála. „To zní, jako že je všechno v pořádku. Já si ale nemyslím, že jsme něčeho dosáhli.“

Překvapeně se po ní ohlédl. „Proč to říkáte?“

„Co víme teď, co bychom nevěděli už předtím? Jeho skutečné jméno? To teď ale určitě nepoužívá. A to hlídání taky neberu – jsem si jistá, že někdo, komu se daří unikat osm let, nepřijde jen tak domů, aby se podíval na neteře a synovce. Na to je moc chytrý.“

Ryan neodpověděl, blížili se k velvyslancově předpokoji a Naomi trochu povolila. „Je mi líto, něco to je. Mohli bychom –“

„Ne,“ její omluvu odbyl mávnutím ruky. „Máte pravdu.“ Na chvíli se odmlčel. „Víte, co mi Gray řekl jako poslední?“

„Ne, neslyšela jsem to.“

„Řekl: ‚Dodávka už je ve Washingtonu. Je pozdě ho zastavit. Jde po nich po všech.‘“

Obrátila se k němu. „Co podle vás myslel tím – ‚po nich po všech‘? Kterých všech?“

„Přemýšlejte, Naomi. Senátora Levyho zabili, protože vytvořil alianci s Francouzi a Italy. Kdo přijíždí v listopadu do Washingtonu?“

„Chirac a Berlusconi.“ Otevřela doširoka oči, protože jí to konečně došlo. „Panebože, vy si fakt myslíte, že...?“

Ryan pokrčil rameny. „Proč by jinak takhle riskoval? Musí to být něco velkého. Jak už jsem říkal, pro al-Káidu je to eso. Nebudou riskovat, že o něho přijdou při nějaký bezvýznamný operaci.“

„Ale to je sebevražda,“ namítla Naomi. „Není možné zavraždit prezidenta Spojených států – o dvou dalších hlavách států nemluvě – a jen tak odpochodovat.“

Došli k předpokoji a Ryan jí otevřel dveře. „Naomi, Jason March je jeden z nejnebezpečnějších lidí, které kdy americká armáda vytvořila. Jestli to někomu projde, pak jemu.“

Pokračovali hlouběji do útrob jeskyně.

Vítr ženoucí se přes ostré vrcholky pohoří Ťan-šan se v černých chodbách projevoval jen jako vzdálené burácení.

Chodby pokračovaly dolů v zdánlivě nekonečném kruhu. Když se vzdálili od vchodu do jeskyně, vzduch byl mnohem chladnější a March, který slepě sledoval Ajmána az-Zaváhirího, zjistil, že se prudce třese. Ruce držel mírně napřažené, aby nevrážel do stěn, ale větší starosti mu dělalo, že Sajíf al-Adel jde necelé dva kroky za ním. Nemohl se zbavit úvah, jestli ho nevedou do jeho vlastního hrobu.

Jeho obavy však částečně rozptylovalo světlo, které viděl v dálce. Když se přiblížili ke vstupu, az-Zaváhirí se v úzkém prostoru neohrabaně otočil.

„Počkejte tady. Zavolám vás, až bude připravený,“ zamumlal tiše.

March přikývl a opřel se o vlhkou stěnu. Lékař zatím zmizel ve vchodu vysekaném v zemi. K jeho překvapení al-Adel nevyužil příležitosti a zdržel se dalších šeptaných hrozeb. Stejně by na ně neměl moc času, protože starší muž se za okamžik vrátil a jeho mohutné tělo se rýsovalo proti slabému světlu za ním.

„Přijme vás teď, Američane. Sajífe, tebe potřebují nahoře. Tvoje přítomnost zde není nutná.“

March se neotočil, aby se pobavil zaraženým výrazem al-Adela, i když k tomu měl nutkání. Místo toho se zhluboka nadechl, aby uklidnil své třesoucí se ruce, a udělal první opatrný krok směrem ke světlu.

Když se Ryan s Naomi usadil naproti velvyslanci Martinsovi, okamžitě zpozorněl. Tomu člověku zcela zřejmě něco dělalo starosti.

„Doufám, že vy dva jste se vyspali dobře.“ Oba se dívali, jak velvyslanec nalévá třesoucí se rukou kávu. „Omlouvám se, ale dotazy, které jsem dnes ráno vznesl, nevedly ke kladnému výsledku.“

Odkašlal si. „Ne že bychom se nedověděli vůbec nic. Problém je v tom, že jsme podcenili skutečnou nebezpečnost toho muže. Kopie informací, jež jsme shromáždili, jsem již odeslal FBI a ministerstvu spravedlnosti. Myslel jsem, že by je

měli vidět co nejdřív.“ Velvyslanec postrčil složku přes stůl. Ryan si ji hned vzal a otevřel. „To jsou fotografie Williama Vanderveena jako mladíka. Není jich moc – zdá se, že se poněkud stranil objektivů. Nemůžeme ale najít lidi, kteří by to potvrdili, protože...“

Ryan viděl ihned, že March a Vanderveen jsou jedna a tatáž osoba. Tak se zabral do prohlížení fotografií, že přeslechl podivnou velvyslancovu zámku. „Protože proč, pane?“

„Protože všichni nejbližší příbuzní jsou mrtví.“

Naomi se zakuckala kávou, ale Ryan si toho nevšiml. Cele se soustředil na Martinse.

„Nedělejte předčasné závěry,“ pokračoval Martins. „Nikdy neexistoval žádný pádný důkaz, že Vanderveen je za to zodpovědný. Náš nejlepší odhad je, že ze země utekl v roce 1981. Nevím, co dělal, když se dostal do Spojených států, ale jihoafrická vláda velmi ochotně spolupracovala, když dávali dohromady kousky informací ze svých záznamů. Jejich jediný požadavek je, že se to nedostane na veřejnost, a s tím, musím říct, jsme velmi ochotně souhlasili. Tento příběh může mít velmi nepříjemný dopad na armádu, nemluvě o celé zemi.“

„Musím to slyšet celé, pane.“

Velvyslanec tedy začal.

Jeskyňka byla malá, příliš malá, aby se v ní tři lidé pohodlně natáhli. Dva muži tu seděli každý na jednom olivově zeleném vojenském kavalci. Mezi oběma kavalci byla malá kamínka, a když Vanderveen vstoupil, ukázal az-Zaváhirí na třetí kavalec. Američan se posadil a trpělivě čekal. Na tomto místě nebylo vhodné, aby promluvil jako první.

Lékař vytáhl z batohu ležícího na hrubě opracované kamenné podlaze termosku. Nalil čaj do plechového hrnku a ten podal svému nadřízenému. Vanderveen pozoroval, jak nejisté ruce přijímají vděčně hrnek.

Muž se napil teplé tekutiny a pousmál se. Konečně se podíval na svého hosta. „Zde nalézáme malá potěšení... jsou jediná, která máme.“

Will Vanderveen přikývl, aby ukázal, že rozumí, ale nepromluvil. Az-Zaváhirí na něj upíral pohled, který byl téměř souhlasný. Vanderveen by rád věděl, co způsobilo takový náhlý obrat v postoji.

„Nikomu nevěřím víc než Ajmánovi. Slyšel jsem v rádiu o tvých vítězstvích a on mi vyprávěl, cos vykonal. Taký tvrdil, že je v tobě pýcha...“ Ředitel čekal, že Američan promluví, a potěšilo ho, když zůstal zticha. „To je pro mě stejně nepodstatné. Svými činy jsi prokázal svou věrnost. Necht' tě provází Alláhova milost a požehnání, bratře.“

„I tebe,“ řekl automaticky.

Řediteli se na rtech objevil zlověstný úsměv. „Posmíváš se mé víře, Američane?“

Vanderveen se prudce nadechl, ale přesto v tomto podivném okamžiku necítil paniku. Chápal strach, dokonce ho vzácně i sám pociťoval. Strach z jiných mužů nicméně nebyl nikdy součástí jeho rovnice. „Ne, amíre. Chtěl jsem projevit úctu. Omlouvám se, pokud jsem vás urazil.“

Omluvu ignoroval. „Mým jazykem mluvíš dobře, ale jako bych v přízvuku slyšel cosi z údolí Halabža... možná ne. Možná jsem se zmýlil.“

Dlouhé váhání, které vystupňovalo zájem jeho inkvizitorů. *Nic než pravdu*, rozhodl se Vanderveen. *Můžou vědět víc, než připouštějí.* „Když jsem byl v armádě, cvičil jsem v Halabži kurdské povstalce.“

Ředitel si vychutnal další dlouhý doušek. Az-Zaváhirí hned nalil druhý hrnek a podal ho Vanderveenovi, třetí nalil sobě.

„Chápu, že se ti nechce mluvit o tvé minulosti. To je zvyk mužů, kteří mají co skrývat.“

„To nemůžu popřít, amíre. Nicméně věci, co jsem viděl, věci, které znám... vám můžou být jediné prospěšné.“

Tuto větu přivítal náhlý záblesk zájmu. Ředitel se trochu předklonil a ušklíbl se nad náhlou bolestí na prsou. Zachytil Američanovu reakci.

„Nedělej si starosti, příteli. Tvoji krajani se před třemi lety dostali blízko. Příliš blízko, řekl bych, ale od té doby jsem změnil své chování.“

„Nejsou to moji krajani,“ vyplivl Vanderveen s pohrdáním.

Ředitel pobaveně zvedl obočí. „Ne? Bojoval jsi s nimi. Není to tak? Zabíjel jsi pro ně. Tak co tedy jsou?“

Vanderveen otázku ignoroval. Věděl, že tím velmi riskuje. „Předpokládám, že al-Adel vám řekl o našem příteli Shakibovi?“

Vysoký muž na něj dlouho jen hleděl, než odpověděl. *Takže ta arogance tady přece jen je.* „Bylo mi řečeno jen to, že měl nějaké informace. Nic víc.“

Vanderveen se spokojeně usmál. „Nešlo jen o informace, amíre. Účel světlí prostředky. Vlastním itinerář prezidenta Spojených států na dva měsíce dopředu a také prezidentské svodky připravované tajnou službou.“

Oba muži na něj šokovaně zírali, nedokázali zakrýt své překvapení. Az-Zaváhirímu se z nesmírného dosahu tohoto tvrzení až zatočila hlava. Trvalo chvíli, než mu došlo, co ho znepokojuje. Byl to způsob, jakým ten člověk mluvil o „Američanech“, odtažitě, jako kdyby to byla jiná rasa. Ale tento už *byl* Američan, nebo ne? „Proč jsme o tom ještě nic neslyšeli?“

Pokrčení ramen. „Takováhle informace se nepředává dál snadno. Úplnou bezpečnost může zaručit pouze setkání tváří v tvář.“

„Příteli, ty jsi ovšem zapomněl, že tyto plány po Shakibově smrti jistě změnili...“

Lékařova slova se vytratila, když si všiml, že Američan nesouhlasně vrtí hlavou. „Tyto dokumenty nebyly nikdy nalezeny, ani tu nikdy nevzniklo žádné podezření, že by je měl. Jakmile jsem si udělal kopie, vrátil je Shakib na jejich místo a originály se nikdy nedostaly do hlášení jako ztracené nebo vyzrazené. Dejte mi, prosím, kus papíru a tužku.“

Az-Zaváhirí vydoloval požadované a podal je Vanderveenovi. Ten si narovnal papír na koleně, hrubě načrtl kalendář, zakroužkoval určitá data a začal mluvit: „Jak jsem řekl, je to itinerář na dva měsíce, počínaje měsícem říjnem. Do minulého týdne se prezident tímto itinerářem řídil ve všech důležitých bodech. Jsme v prvním listopadovém týdnu. Bohužel, okolnosti nám ponechaly jen velmi málo času k akci. Nicméně... věřím, že dva a půl týdne bude stačit, *pokud* začnu jednat rychle. S vaším svolením, samozřejmě.“

„A co to přesně chceš podniknout?“ zeptal se Ředitel.

Vanderveen se podíval do chladných hnědých očí Usámy bin Ládina a usmál se. „Dvacátého šestého listopadu bude prezident David Brenneman předsedat jednání s francouzským prezidentem a italským premiérem ve Washingtonu. Zabiju je všechny.“

TÁDŽIKISTÁN • PRETORIA

Hluboko v chladných útrokách pohoří Ťan-šan uchvátil muž zvaný Američan své posluchače plánem, který pečlivě dával dohromady posledních několik týdnů. Byl to plán, který al-Káidě zajistí rozhodující vliv na světové události a současně také státního sponzora, totiž Írán.

Plán upoutal posluchače z těchto, ale i dalších důvodů.

Tři muži sedící v jeskyni sdíleli stejnou nemoc. Byla to choroba, o které se nikdy otevřeně nemluvilo, ale jakmile se jednou zamaskovala za revoluční nadšení, stala se předmětem společného zaujetí na mnoho hodin. Choroba se projevovala zářícíma očima a nadšenými úsměvy, které se objevily, když probírali technické problémy zničení celého městského bloku a zavraždění prezidenta Spojených států amerických spolu s vedoucími činiteli dvou dalších zemí.

„Nejsložitější část celé operace je už hotová,“ vysvětloval Vanderveen. Jeho arabština byla téměř bezchybná. Před jedenácti lety ho poslali do vynikajícího Jazykového institutu ministerstva obrany do Monterey, odkud ho vrátili po třech měsících, když jeho znalosti překonaly znalosti vedoucího kurzu.

V té době přijal skromně mužovu chválu a nasládlý pochvalný dopis. Teď, hluboko v pekelných jeskyních, nijak neskřýval své pohrdání. „Starosti mi dělá jedině Peršan... Dá se mu věřit?“

Az-Zaváhirí přikývl a smutně se zahleděl do prázdného hrnečku. Termoska k jeho lítosti již dávno vyschla. „Nevěřím, že by nás Mazaherí podvedl, obzvlášť po tom, co jsi pro něj udělal, když jsi doprovodil kontejner do Araku. Má mou důvěru.“

„Je to to, oč jsem žádal?“

„Ve skutečnosti je to víc. 545 cihel semtexu H. Ten *plast* pochází z České republiky. Každá cihla váží 2 500 gramů. Celková váha dodávky, jestli se nemýlím, je –“

„Asi 1 360 kilo, takže něco přes 3 000 liber. Věřím, že to bude stačit.“

Na az-Zaváhirího trochu zapůsobila mužova schopnost rychle počítat. Asi by ho překvapilo, kdyby věděl, že Američan stejné výpočty zvládl ve spánku už v pěti letech.

„Problém je v tom, jak vytvořit vražedné pásmo dost velké, aby zahrnovalo celý konvoj,“ pokračoval Vanderveen. „I přes všechno, co máme od Shakiba, některé věci nevíme.“

„Například?“

„Jak se po nedávných útocích změnila bezpečnostní opatření kolem Brennemana, to je jedna věc...“

V době, kdy se Američan snažil vysvětlit početné faktory, které by mohly zabránit úspěšnému útoku, probíhala o 1 200 kilometrů dál směrem na jihozápad velmi odlišná konverzace.

Rodinná historie Vanderveenů, jak ji popsal velvyslanec Martins, byla stručná, a to je slabé slovo. Byl zde vybledlý rodný list, povadlý dokument z východního Transvaalu z roku 1964. Pro jejich potřeby bezcenný.

Zatím zůstávalo prvních deset let života Williama Vanderveena záhadou.

Taky zde byly dokumenty z roku 1975. Byly to lékařské záznamy uchované na univerzitě Rand v Johannesburgu. Ty dosvědčovaly, že mladík doprovázený svou matkou navštívil psychologické oddělení v lednu toho roku. Chlapcovy výsledky byly astronomické, daleko nad 1 procentem těch nejlepších v populaci, ale rodina přesto odmítla četné požadavky na následné testy.

Podle složky psycholog, který provedl zkoušky, nějaký dr. Wilhelm D. Klerk, vyjádřil hořké zklamání nad tím, že žena a chlapec se už nikdy na oddělení nedostavili. Zklamání však poněkud zmírnilo zjištění, že patří k Francisi Vanderveenovi, slavnému jihoafrickému generálovi. Dalo se očekávat, že rodina se v těchto věcech bude snažit udržet vše v soukromí.

Ryan Kealey se snažil poslouchat nezaújatě, ale brzo zjistil, že v něm bojují dva protichůdné pocity. Velice rád by zabil muže, který zradil a zavraždil pět jeho spolubojovníků. Současně se ho zoufale snažil pochopit, jako by pochopení mohlo vymazat část přetrvávající bolesti a pocitu viny. Velvyslanec poslouchal pozorně, ale rychle přišel s otázkami: „Kdo byl ten generál Vanderveen? A proč je tak důležitý?“

Na to Martins odpověděl, jak nejlépe uměl. Mluvil o jihoafrické politice v letech apartheidu a vysvětloval, že armáda byla často první linií obrany proti povstání Afričanů v hlavním městě a jiných větších centrech, jako Johannesburg a Kapské Město.

„Když v roce 1948 převzal moc Daniel Malan, okamžitě propustil několik vysokých důstojníků, o kterých se vědělo, že nepodporují jeho politiku. V té době byl Francis Vanderveen kapitánem v 11. praporu zvláštních služeb. Tu čistku důstojníků přežil hlavně proto, jak se obecně šušovalo, že po léta shromažďoval kompromitující materiály, dokumenty, které prokazovaly vztahy mezi prominenty Národní strany a nacisty za druhé světové války.“

„Jinými slovy,“ podotkla Naomi, „byl Vanderveen nedotknutelný.“

Velvyslanec přikývl. „Přesně tak. To ovšem neznamená, že by s Malanovými názory nesouhlasil. Vlastně byl dlouhou dobu známý svou podporou afrikánského *Broederbond*.

V roce 1959 se stal styčným důstojníkem mezi jihoafrickými ozbrojenými silami a Úřadem státní bezpečnosti. Z této pozice mohl kontrolovat jak vojenské, *tak* policejní operace v celé Jižní Africe. V té době byl plukovník a zodpovídal za prosazování

zákona o vnitřních pasech* a paragrafu 10 zákona o černých městských oblastech z roku 1945. Nebudu vás nudit podrobnostmi, byly to prostě zákony, které sloužily k omezení pohybu černých Afričanů mimo vymezené velmi vzdálené oblasti země, čímž se vytvářela iluze, nikoliv realita, bílé Jižní Afriky.“

„Jak může takovou operaci kontrolovat jeden člověk?“ zajímal se Kealey.

„Taky že nekontroloval,“ odtušil velvyslanec. „Měl k ruce obrovský aparát, a to nemluvím o vlastní armádě. Nicméně *jsou* tady důkazy, že řadu útoků a přepadů vedl osobně. Odhaduje se, že jen v šedesátých letech zorganizoval přesídlení dvou milionů černých obyvatel.“

Naomi se nad tím zamyslela. „Víte, chodila jsem vloni do kurzu na univerzitě George Washingtona, kde jsme dost podrobně probírali apartheid a jeho roli v dějinách Jižní Afriky. Ale nevzpomínám si, že bych se někde setkala s tímto jménem.“

Martins se napil kávy a pomalu přikývl. „Ani ste nemohla. Francis Vanderveen byl velmi výkonný ve své práci, ale jeho taktika přiváděla vládu do nesnází, dokonce i vládu tak bezohlednou, jako byla ta Malanova. Když silou prosazoval paragraf 10, nečekal vždycky, až budou domy prázdné, než tam poslal buldozery. Ještě horší jsou zvěsti, že měl na svědomí masakr v Sharpevillu v roce 1960.“

„O *tom* jsem něco četla,“ přerušila ho Kharmaiová. „Bezpečnostní složky zahájily palbu na skupinu černochů protestujících před policejní stanicí. Policisté později hlásili, že slyšeli výstřely, ale u mrtvých se nenašly žádné zbraně.“

„Ano. Šedesát devět lidí na tom náměstí zemřelo a dalších asi sto bylo zraněno. Vanderveen měl v té době již určitou reputaci. Nikdo nebyl dost hloupý, aby ho obvinil přímo, přestože všichni věděli, že on vydal rozkaz k palbě. Pozoruhodné je, že Vanderveenovu kariéru tyto události neovlivnily ani v

* Pass Law – každý obyvatel Jižní Afriky, který nebyl běloch, musel mít vždy u sebe „pasovou knížku“.

nejmenším. Ve skutečnosti ho v roce 1964 povýšili na brigádního generála. V tomtéž roce se mu narodil syn.“

Ryan se posunul na židli o pár centimetrů. *Konečně se k tomu dostáváme.*

„William Paulin Vanderveen byl druhým dítětem Francise a Julianne Vanderveenových. Jejich první, dcera Madeline Jane, se narodilo v roce 1961. Protože byl generál většinu času pryč, žily děti s matkou na rodinném panství v Piet Retief, v malém městě v údolí Assegai. Podle všech svědectví byla Julianne mimořádně krásná žena a zcela oddaná svým dětem.“ Martins zaváhal. „Co následuje, jsou povětšinou dohady, ale jak jsem řekl, máme problém najít spolehlivé svědky.

Už jste viděli ty kopie. William dosáhl 184 bodů v Stanford-Binetově inteligenčním testu, když mu bylo jedenáct. Rovněž zabodoval na Weschlerově stupnici a Slossonově inteligenčním testu pro děti. Jeho genialita byla nepopiratelná, avšak jeho sestra byla zcela jiný případ. Stala se známou kvůli svému... no, řekněme promiskuitnímu způsobu života. V roce 1975 se všude po vesnici povídalo, že se vídá s jedním černochem pracujícím na sousední farmě. Bylo mu asi dvacet.“

Naomi rychle provedla výpočet. „To jí bylo teprve čtrnáct?“

Martins přikývl. „Dlouho to však netrvalo. Madeline zemřela v témže roce. Zřejmě došlo ke smrtelnému pádu ve skalách poblíž domova.“

Kealey tušil, kam to směřuje. „Generál?“

Ale Martins zavrtěl hlavou. „Ne. Měl by samozřejmě motiv jako hrom, jenomže Francis Vanderveen byl v den smrti své dcery sto kilometrů daleko – dohlížel na zničení celé vesnice v Natalu. Nebyl za její smrt zodpovědný.“

Následovalo krátké ticho. „Nechcete naznačit, že William –“

Velvyslanec zvedl ruku a Naomi zarazil. „Jen vám sděluji fakta.“

„Ale vždyť byl tak mladý,“ protestovala Kharmaiová. „Nezdá se... to v pořádku, jaksí.“

„Nic kolem toho není v pořádku,“ souhlasil Martins. „Ale tím to zdaleka nekončí. Měsíc po pohřbu ten mladý muž, se kterým

se Madeline scházela, zmizel z farmy, kde pracoval. Našli ho o týden později v prvních kopcích vedoucích z údolí Assegai. Tělo bylo doslova rozsekáno na kousky.“

„A dívčin otec?“ zeptal se Ryan.

„V té době byl 1 100 kilometrů daleko. Dohlížel na shromažďování vojenských jednotek na angolské hranici.“

Další odmlka. Tentokrát delší. „Je zbytečné zdůrazňovat, že Julienne byla ztrátou jediné dcery zničená, ale k tomu se vrátím za moment.“

Velvyslanec si v křesle poposedl a zalistroval složkou, kterou mu dali dopoledne. „Francis Vanderveen byl povýšen na generálmajora na jaře 1975, čtyři měsíce před Madelininou smrtí. Do té doby byla bílá populace Jižní Afriky chráněná od nepřátelských afrických zemí kruhem nárazníkových států, které podléhaly kontrole *Afrikánců*. Dva z těchto států byly Mozambik a Angola. Oběma zemím začátkem sedmdesátých let vládlo Portugalsko.

V roce 1974 vedla hospodářská nestabilita k vojenskému převratu v Lisabonu. To v podstatě znamenalo konec finančního přísunu všem portugalským zahraničním územím, včetně armády. Když portugalská velitelé v obou koloniích pochopili, že ztrácejí nad těmito pobřežními oblastmi kontrolu, souhlasili se stanovením data pro vyhlášení nezávislosti. Červen 1975 pro Mozambik a listopad stejného roku pro Angolu.“

„Pane, co to má společného s Francisem Vanderveenem?“ zeptal se Kealey.

„Jen vydržte. Už se k tomu dostanu. Nejvyšší místa v jihoafrické vládě se domnívala, že je nezbytná určitá kontrola nad těmito dvěma státy. Koneckonců v sázce byla samotná jejich vidina bílé Jižní Afriky. Premiér John Vorster a vůdce rebelů v Mozambiku se rychle dohodli. Angola byla k jihoafrickým návrhům méně vstřícná, a tak byla tato země ponechána, aby si každý urval, co dokáže. Byly tam tři hlavní strany soupeřící o nadvládu nad angolským územím: povstalecká MPLA podporovaná Sovětským svazem a Kubánci. FNLA, kterou vedl Holden Roberto a podporovaly ji hlavně Spojené státy, a

UNITA, centristická organizace vedená Savimbim, právníkem, který vystudoval ve Švýcarsku.“

Naomi byla viditelně překvapená. „Myslela jsem, že americká vláda apartheid ostře kritizovala. Proč by se do toho Washington pletl?“

„Z našeho pohledu byli Jihoafričané menším ze dvou zel,“ vysvětloval velvyslanec. „MPLA byla dobře finančně zajištěna dvěma komunistickými vládami a byla zde velká pravděpodobnost, že převáží nad ostatními. Chtěli jsme omezit komunistický vliv na africkém kontinentu, a abychom toho dosáhli, museli jsme uzavřít obchod. Ale on to vlastně nebyl Washington, kdo se do toho zapletl. Vysvětlím za okamžik.“

Když se Vorster rozhodl tam vpadnout, dostalo se mu podpory jak od Francouzů, tak od Američanů. Koncem roku 1974 zorganizovala francouzská vláda setkání mezi Savimbiho UNITA a jihoafrickým Úřadem státní bezpečnosti. Francis Vanderveen byl jedním z prvních pozvaných úředních činitelů. Když přijel do Paříže, obvinil francouzského ministra zahraničí, že se snaží na hřbetech jeho vojáků dostat do Cabindy, což byla na ropu bohatá angolská enkláva. Měl samozřejmě pravdu, ale zničil tím jakoukoliv možnost spolupráce s Francouzi.“

„Takže jsme mu zbyli akorát my,“ podotkl Ryan.

„Přesně tak,“ souhlasil Martins. „A ze začátku to vůbec nevypadalo jako špatný obchod. CIA koupila radiostanice a noviny šířily propagandu proti MPLA. Agentura zřejmě svou část dohody plnila. Vanderveena vybrali, aby vedl invazní jednotky. Hlavní výhrou bylo samozřejmě hlavní město Luanda. Obrněné jednotky vstoupily do Angoly 23. října 1975 a snadno vyhrály první bitvy u Sa da Bandiera a Namibe. Setkávaly se s malým nebo žádným odporem. Jenže jak postupovaly na sever k městu Benguela, situace se začala měnit.“

Velvyslanec povstal a přešel ke svému stolu. Odemkl jednu zásuvku a vrátil se ke konferenčnímu stolku s malou pocínovanou krabičkou. Opatrně ji položil na stolek a znovu se posadil.

„Po našem rozhovoru dnes ráno začali mí lidé hledat žijící příbuzné Williama Vanderveena. Na otcově straně se podařilo najít jen jednoho: Deborah Pooleovou, rozenou Vanderveenovou, generálovu sestru. Dnes je pokročilého věku, ale byla neobyčejně ochotná mluvit s mladým mužem, který se jí přišel vyptávat. A dala mu toto.“

Velvyslanec ukázal stříbrný klíček a krabičku odemkl. Pak ji pootočil tak, aby Naomi a Ryan viděli obsah.

Kealey se předklonil a vytáhl první dokument. Rozložil špinavý, potrhaný papír a začal číst:

*Má nejdražší Julienne,
zakopali jsme se na rozbahněných polích před Nova Redondo. Kdybys tu byla, tak by Ti to, co bys viděla, armádu příliš nepřipomínalo. Nemáme téměř žádnou munici ani pohonné hmoty, a to kvůli mizení našich politiků. Muži jsou už na jediném jídle za den, a to jen pokud mají štěstí. Za celá ta léta v armádě jsem se ještě nikdy necítil tak nedoceněný.*

Na naše mapy se přišel podívat člověk z americké CIA, aby dodal kvalifikovaný posudek. Řekl jsem mu, že víc než cokoli jiného potřebujeme zásoby, a on se mi vysmál do obličeje. Řekl mi, že je to ztracený boj a znovudobytí Angoly už není „politicky žádoucí“. Řekl jsem mu, že by to cítil jinak, kdyby se probojoval stovkami kilometrů, aby hájil svou zemi.

Julie, toto říkám jen Tobě, ale myslím, že je potřebujeme, máme-li se dostat do Luandy. Je to víc než hmotné zásobování: Vorster bude USA potřebovat i po válce, a nemůže si proto dovolit, aby tažení pokračovalo. Kdyby se mu dostalo plné americké podpory, už jsme zvítězili a já bych byl doma, kam patřím.

To, že nás v tomto okamžiku opouštějí, je podle mě nepopsatelná zrada.

Velmi mi chybíte, Ty i William. Brzo vás oba uvidím.

Vždy milující

Francis

Ryan dočetl dopis a podal ho Naomi. Vybral z krabičky namátkou další a rychle ho přelétl. Obsah byl víceméně stejný.

„Panebože,“ zamumlala po chvilce Naomi. Velvyslanec si odkašlal a oba hosté vzhlédli.

„Nemusím zdůrazňovat, že americká pomoc nikdy nedorazila. Od začátku to byla akce Agentury, černočerná operace. Washington se v tom nikdy neangažoval. Samozřejmě jakmile na to přišel Kongres, rychle to zatrhli. Oficiálně odhlasoval Senát zastavení veškeré americké pomoci silám bojujícím proti MPLA 18. prosince 1975. Ve skutečnosti už byla škoda napáchaná. Když se Vanderveenova kolona dostala k Benuele, zahájila MPLA mohutný protiútok. Rebelové měli kubánské vojenské posily a sovětské dělostřelectvo, Vanderveen se potýkal s nespolehlivými zásobovacími cestami a politickou nerozhodností v Pretorii. Desátého listopadu musel své armádě nařídít ústup. Během té doby jsou jeho dopisy Julianne čím dál zahořklejší, zejména ve vztahu k Američanům.

O pět dní později zasáhla palba z ručních zbraní generálův vrtulník, když vzlétl z tábora jižně od Cubalu. Francis Vanderveen a dvanáct dalších vojáků následný pád vrtulníku nepřežili.“

„Neuvěřitelné,“ prohodila tiše Naomi. Ryan mlčel. Dovedl si představit, co bude následovat.

Velvyslanec udělal pauzu, aby měli čas informace strávit. „Byly tam nějaké komunikační problémy, které znemožnily doručit zprávu. Trvalo dva týdny, než se to vdova dozvěděla. Sdělil jí to ministr obrany osobně, jak mi bylo řečeno, vzhledem k Vanderveenově hodnosti a postavení. Předpokládám, že toho bylo na Julianne už moc. Jak jsem řekl, byla zdrcená smrtí dcery. Ztráta manžela musela být poslední kapkou. Té noci spáchala sebevraždu. Podle paní Pooleové to bylo také naposledy, kdy někdo viděl mladého Williama v Piet Retief.“

Naomi pomalu kroutila hlavou. Ryan zůstal zticha. Začal si v hlavě skládat jednotlivé kousky, ale chtěl, aby to velvyslanec vyslovil jako první.

Martins si je prohlédl každého zvlášť. „Naneštěstí tady končí veškerá fakta. Vše ostatní jsou čisté spekulace, ale mám svůj názor, pokud ho chcete slyšet.“

Naomi kývla. „Prosím, pane velvyslanče.“

„Je vysoce pravděpodobné, že William Vanderveen tyto dopisy viděl,“ pokračoval tedy Martins a zlehka položil ruku na kovovou krabičku. „Stejně tak si myslím, že měl něco společného se smrtí své sestry, nemluvě o tom, co se stalo tomu mladému muži, se kterým chodila. Jsem přesvědčený, že William si vybral z otcových slov, co se mu hodilo, protože to bylo mnohem snazší než nést vinu sám. Podle mého názoru našel Will Vanderveen přesně to, co hledal, ve Spojených státech: cíl, na který nasměroval svůj vztek. A nepřestane, dokud se všichni nedozvědí, co cítí.“

Ryanu Kealeymu a Naomi Kharmaiové vydala Jižní Afrika všechna svá tajemství a nemohla jim už nic dalšího nabídnout. Jakmile se jejich schůzka s velvyslancem blížila k závěru, začala Gillian Farrisová chystat jejich návrat do Washingtonu. Když bylo později téhož odpoledne auto velvyslanectví připravené na cestu na letiště Johannesburg International, ponechala svou ruku v té Ryanově hodně dlouho. Gillian bylo velmi líto, že ho vidí odjíždět.

Naomi během krátké jízdy na jih tvrdě usnula, a nechala tak Ryana samotného s jeho starostmi. Nevěděl, jak pokračovat. Když se snažil dobrat odpovědí, vzpomněl si na Naomina slova, ovšem s důrazem, který v jejím slovním projevu chyběl: *„Co víme teď, co bychom nevěděli už předtím? Jeho skutečné jméno? To teď ale určitě nepoužívá...“*

Jméno bylo pro Kealeyho důležité, protože poněkud zmírňovalo pocit bezmoci, jenž ho pronásledoval léta. Jenomže když poznal pravdu, nebyl si jistý, jak s ní naložit.

Během velvyslancova výkladu pochopil, že William Vanderveen obviňuje Západ – lépe řečeno Spojené státy – ze všeho, co se stalo jeho rodině. Bylo zřejmé, že Vanderveen vstoupil do armády země, již nenáviděl, z jediného důvodu, totiž aby se naučil všechno, co bude moci později použít proti svým nicnetušícím dobrodincům.

Postupně se Ryanovy myšlenky vrátily k Vanderveenovým úmyslům ve Washingtonu. Bylo jasné, že návrat do města byl pro něho obrovským rizikem, což znamenalo, že to, co plánuje, za takové riziko stojí. Ryanovi v uších zněla neustále poslední slova Stephena Graye: *Dodávka už je ve Washingtonu... Má už všechno, co potřebuje*. Poslední dodávka do Washingtonu bylo neznámé množství trhavin. Je Vanderveen natolik arogantní, aby se pokusil znovu o tutéž věc, to jest propašovat trhaviny i přes zvýšená bezpečnostní opatření v přístavech?

Mohla přijít stejnou lodí jako první výbušniny, které použil?

Ve svém dřívějším životě byl Vanderveen velmi zkušeným ženistou zvláštních jednotek. Takže mu nechyběla trpělivost a speciální znalosti umožňující provést úspěšný útok na prezidentův život. Ryan se domníval, že se uchýlí k tomu, co dobře zná, bez ohledu na odstřelovačský výcvik v Benningu. Došel k závěru, že se chtít nechtít musí řídit svými instinkty, protože stejně nemá důkazy, které by ukazovaly jedním nebo druhým směrem. Nechtěl myslet na to, co se stane, pokud se zmýlí nebo bude mít pravdu, ale nebude dost rychlý, aby si to všechno poskládal dohromady.

Když se opřel v pohodlném sedadle a snažil se následovat Naomin příklad, došel Ryan k závěru, že je čas znovu navštívit Thomase Elgina.

Boeing 747 se dvěma agenty CIA na palubě se vznesl k jasnému nočnímu nebi nad Johannesburgem. Ve stejnou dobu se Will Vanderveen vynořil z hlubin pohoří Ťan-šan a sledoval Ajmána az-Zaváhirího do tichých prostor jeskyní u povrchu. Byly tu rozestavené kavalce a na nich spali muži. Ve vzduchu se vznášel zápach nemytých těl i přesto, že v jeskyni bylo chladno a byla otevřená.

„Dostaneš tedy 45 000 amerických dolarů na výdaje,“ pronesl az-Zaváhirí tiše. „V pěti splátkách po 9 000 dolarech, všechno na jeden účet.“ Trochu se zamračil. „Budeme potřebovat Mazaherího, aby to převedl.“

Vanderveen pokračoval, jako by ho neslyšel. „Ujistěte se, že peníze půjdou přes západní Evropu, nejlépe přes Anglii nebo Francii. Americké banky jsou povinné hlásit vládě jednotlivé vklady od 10 000 dolarů výš. Udržíme-li vklady pod touto hranicí, snížíme riziko, nicméně je tu pořád určité nebezpečí dané používáním jednoho účtu. Bohužel mám jen několik úplných identit. Vytvořit úplný fiktivní životopis zabere čas, což je jedna věc, kterou nemáme. Za necelý měsíc bude ten itinerář nepoužitelný.“

Vyšli z jeskyně na plošinu a spěchali studeným nočním vzduchem k obrovskému stanu a vytrvale hučícím generátorům.

„Bude se držet itineráře?“

„Zatím se ho drží.“

„A myslíš, že se to dá provést?“

„Žádné záruky tu nejsou, ale lepší příležitost už nikdy nebudeme mít. Věřím, že se to provést dá.“

Egyptan neodpověděl. Konečně vstoupili do zatuchlého tepla stanu. Radiooperátor odhrnul záclonu a zamával na velitele. Za chvilku volal az-Zaváhirí na Američana.

Vanderveen vešel do přečpaného prostoru a vzal si nabízený list papíru. Rychle ho přelétl pohledem, ale jedno jméno ho udeřilo do očí. Hleděl na něj nevěřícně.

„Kealey.“

„Znáš to jméno?“

„Ano,“ zněla přiškrcená odpověď. „Odkud to přišlo?“

„Informace pochází z Jižní Afriky. Máme tam někoho na velvyslanectví.“

„Je spolehlivý?“ zeptal se Vanderveen.

„Naprosto. Dělá za peníze... Obvykle jsou to ti nejlepší,“ dodal az-Zaváhirí. Krátká odmlka. „Je v tom nějaký problém?“

Vanderveen dlouho neodpověděl. „Ne... není to problém.“

„Bude možná lepší, zůstaneme-li v kontaktu, abychom tě mohli informovat o jeho pohybech.“ Řečeno to bylo s určitým důrazem.

„Ne, on v Jižní Africe nezůstane. Kromě toho je to nebezpečné. Nemůžeme riskovat všechno kvůli jednomu

zavolání – já si ani netroufám hádat, jaké má NSA možnosti, zejména v oblasti Washingtonu. Neozvu se, dokud nebude po všem.“

Az-Zaváhirí neodpověděl. Místo toho se otočil k radistovi a upřeně se na něj podíval. Ten rychle vstal a vyšel ven. Potom se lékař obrátil zpět k Vanderveenovi. „To je nepříjemné. Potřebujeme Mazaherího lidi, aby převedli peníze. Bude chtít záruky.“

„Žádné záruky nejsou.“ Vanderveen byl stále netrpělivější. „Tohle už jsme probírali –“

Druhý muž zvedl ruku k uklidňujícímu gestu. „Dostaneš číslo, na které můžeš zavolat. Ministr má kontakt ve Washingtonu, který může nakládat s penězi. Máme pár lidí, odborníků na tuto oblast, od té doby, co dostali v Madridu Zujadího. Pochop, není to otázka peněz. Je to otázka důvěry k tobě při operaci takového rozsahu. Mazaherí se nikdy nevzdá úplné kontroly... Íránci mají také hodně v sázce. Dokonce i když uspěješ, nedosáhneme ničeho, budou-li přímo spojováni s atentátem.“

Az-Zaváhirí na okamžik zmlkl a na jeho hrubém obličeji se objevil zamyšlený výraz. Nakonec řekl: „Budeš nás kontaktovat dvakrát týdně ode dne, kdy se vrátíš, do dne, kdy bude operace dokončena. Než odjedeš, dozvíš se, kam máš volat. O ničem jiném nemůžu vyjednávat. Nepožadujeme, abys hlásil, co podnikáš, ale chceme vědět o všech problémech, které se objeví. Ten kontakt bude výhodou i pro tebe: umožní ti přísun dalších peněz a dokumentů, pokud dojde na nejhorší.“

Vanderveen věděl, že lže. Kdyby se jeho krytí provalilo, Íránci všechno popřou. Pokud se akce zvrtně, nehnou ani prstem, ale teď potřeboval jejich pomoc a potřeboval bezpečný úkryt, až bude po všem. Neměl jinou možnost než hrát požadovanou roli.

„Tak dobře. Je Mazaherího muž ve Washingtonu?“

Ajmán az-Zaváhirí se pousmál. „Kdo mluvil o muži?“

Vanderveen se zatvářil překvapeně. Připadalo mu neuvěřitelné, že by Mazaherí svěřil něco tak důležitého, jako jsou finanční prostředky pro operaci, ženě.

„Je velmi cenným pracovníkem organizace a je naprosto důvěryhodná,“ pokračoval az-Zaváhirí. „Víc vědět nepotřebuješ.“ Úsměv zmizel. „Tohle není žádost. Jestli nezavoláš v určenou dobu, bude úplně jedno, jestli uspěješ. Rozumíš?“

Vanderveen přikývl. „Udělám, co si přejete. A uspěju.“

Následovalo dlouhé, rozpačité ticho. Lékař prostě nemohl uvěřit, že Američan je ochotný spáchat takový zločin proti vlastnímu národu, a to pro nic jiného, než bylo pevné místo v organizaci. Ovšem nakonec neměl jinou možnost než ho podporovat. Bylo to amírovo přání, a tak mělo stejnou váhu jako příkaz samotného Alláha.

„Dobře. Dnes si odpočiň. Vrtulník se vrátí ráno. A pak už to bude, přáteli, jen na tobě.“

Ryan Kealey byl ve Washingtonu pouhé dvě hodiny, když ho zavolali zpět do Virginie, do ředitelovy kanceláře v Langley. Byl otlačený a unavený z dlouhého letu a jeho vztek zvyšovalo to, že se ke Katie v dohledné době očividně nedostane.

Jonathan Harper už čekal ve velkém pokoji, rozvalený v jednom z křesel rozmístěných kolem nízkého stolku. Ředitel seděl naproti němu, a když Kealey vstoupil, oba muži přerušili rozhovor.

Ředitel vstal a podal mu ruku. Byl to mohutný muž, jehož podstatný obvod úspěšně zakrýval oblek šitý na míru, který si oblíbil – Purple Label od Ralpha Laurena. „Bob Andrews, rád vás poznávám.“

Kealey mu oplatil potřesení ruky. „Potřesení je na mé straně, pane.“

Andrews si muže, který stál před ním, prohlížel s jistými pochybami. O Kealeyem už slyšel všelicos a jeho vzhled zřejmě odpovídal jeho reputaci. Měl na sobě těžké pohorky Columbia, tmavé džíny, obnošený šedivý bavlněný svetr ke krku. Obličej měl silně opálený africkým sluncem, dokonce víc než obvykle, a

uhlově černé vlasy měl mírně rozcuchané. Ředitel to vše viděl poprvé a musel si připomenout, co všechno tento muž dokázal.

Ukázal na jedno z prázdných křesel. „Posaďte se, Ryane. Blahopřeju k vašim výsledkům v Africe.“

„Děkuju, pane.“

„Děkuju vám, že jste za mnou dnes přišel,“ pronesl ředitel, jako by měl Kealey možnost volby. Ukázal na hrnečky na stole. „Kávu?“

Kealey kývnutím poděkoval a šel si nalít šálek kávy se smetanou. Mezitím vzal ředitel do ruky složku, která, jak se Ryan domníval, obsahovala jeho osobní data, a začal v ní listovat. „No... osm let v armádě, do výslužby jako major. Záslužný letecký kříž, tři Bronzové hvězdy, dvě Purpurová srdce. Působivé. Nasazení na Kosovu a v Zálivu, dva roky u 1st SFOD-D* ...“ Andrews vzhlédl tázavě od složky. „Delta?“

Ryan přikývl a napil se kávy. Andrews zvedl obočí a vrátil se ke složce. „Takže jste na armádní soupisce osob oprávněných k zacházení s tajnými materiály, mám pravdu?“

„Ano, pane. Když mě ředitel Harper přijímal, podepsal jsem závazek mlčenlivosti. Jinak má 201 je pořád ještě pochovaná někde v Braggu.“ Věděl, že ředitel CIA pochopí, co tím míní. I když armáda velkou většinu osobních záznamů drží na Velitelství lidských zdrojů v St. Louis, 1st SFOD-D byla udělena zvláštní výjimka umožňující ukládat záznamy jejich operativců ve vysoce zabezpečeném zařízení ve Fort Braggu.

Andrews složku zavřel a hodil ji na svůj stůl. „A Zpravodajská hvězda, aby to bylo celé. Tyto stránky ukazují, že se vám pár věcí opravdu podařilo,“ při řeči poklepával prsty na zavřenou složku. „Bohužel to ovšem znamená, že musím váš názor brát vážně.“

Ryan se podíval na Harpera, ale jeho výraz zůstával beze změny.

* 1st Special Forces Operational Detachment-Delta, 1. operační jednotka zvláštních sil, obecně známá jako Delta.

„Jak jistě víte, přilákal jste k sobě spoustu pozornosti tím číslem, co jste sehrál s Elginem. Ještě pořád se to nepřehnalo, ale chci to prozatím ponechat stranou,“ pokračoval ředitel. „Domníváte se, že Vanderveen jde po prezidentovi. Vysvětlíte mi, proč si to myslíte.“

Kealey si nervózně poposedl a začal popisovat svou krátkou konverzaci se Stephenem Grayem a jeho poslední slova na rozloučenou.

„Uznávám, že to vyvolává obavy, ale to je všechno, čím můžete argumentovat?“ zeptal se Andrews silně pochybovačným tónem.

„Pane, víme jistě, že Vanderveen má vazby na nový iránský režim. Byl také napojený na al-Káidu. Chci říct, že máme pásku z jeho setkání s nejvyššími postavenými lidmi v organizaci. Nic, co by se nedalo zpochybnit, nemáme. Ale zvažte fakta: senátora Levyho, největšího oponenta Íránu na Kapitolu, zavraždili za bílého dne ve Washingtonu hned potom, co ujistil tisk, že iránský zbrojní program bude zastaven. Pak tu máme Michaela Shakiba, známého iránského spolupracovníka, jehož záznam z mobilního telefonu ukazuje, že necelé tři minuty před raketovým útokem volal na klonovaný telefon. Když ho ministerstvo spravedlnosti vypátralo, raději se vyhodil do vzduchu, než aby ho dostali živého. Proč?“

Andrews se podíval na Harpera a na obličeji se mu objevil zmatený výraz. „Protože tohle oni dělají, Kealey. Pro ně je to součást boje. Zabít co nejvíc lidí, šířit strach a terorizovat všechny, to jsou jejich primární cíle –“

Ryan zvedl ruku, aby ho zarazil. „Možná je to tak, pane. Ale zamyslete se nad tímhle: co když to Shakib udělal, alespoň částečně, protože *nemohl riskovat, že by se při výsledku zhroutil?*“

Harper vyslal ke Kealeymu tázavý pohled, ale Andrews si toho nevšiml. „Chcete říct, že jim předal informace, o kterých nevíme? Něco, co se vztahuje k prezidentovi?“

Ryan pokrčil rameny. „Já jen říkám, že je to možnost, na kterou bychom se měli podívat. Bůh ví, že se to už stalo i dřív.

Vzpomínáte na ten laptop, co se ztratil na ministerstvu zahraničí *před* čtyřmi lety? Obsahoval vysoce citlivé kódy a nikdy ho nenašli. Stejně věci se na ministerstvu spravedlnosti dějou skoro pořád.“

„Ježíši,“ vydechl Andrews. Otočil se k zástupci ředitele. „Johne, myslím, že bychom měli zapojit tajnou službu. Požádáme je, aby udělali vnitřní audit, a podívej se, co se jim podaří zjistit.“

„Souhlasím,“ řekl Harper, ale jeho výraz slovům moc neodpovídal.

„Bohužel, já budu několik příštích dní sedět na Domácí bezpečnosti. Z těchto jednání se nemůžu uvolnit, John, ale sjednám ti schůzku s Brennemanem. Kealey, chci, abyste tam byl taky,“ dodal Andrews, jako by ho to napadlo až dodatečně. „Možná se vám podaří ho přesvědčit, aby v téhle věci spolupracoval.“

„To by moc pomohlo, pane. Jenom doufám, že se mylím.“

„Já taky,“ odpověděl ředitel upřímně. „Já taky.“

Za pět minut byli Harper a Kealey z ředitelovy kanceláře venku a mířili do prvního patra. Šli pomalu a mluvili jen v krátkých „dávkách“, pokud na chodbě zrovna nikdo nebyl.

„Ježíši, Ryane,“ řekl Harper s úsměvem, „jestli se objevíš v Bílém domě a budeš vypadat jako teď, uteču z toho baráku, ani se neohlídnu, a už se tam nikdy nevrátím.“

Ryan se zasmál a podíval se po svém oblečení. „Asi budu přece jenom muset investovat do obleku.“

„To takhle se oblíkáš, když přednášíš v Oronu?“

„Moji studenti jsou na tom ještě hůř než já, John. Všechno je to otázka srovnávání.“

Ztichli, protože je mýjela spěchající vysoká, pěstěná žena s vlající hřívou kaštanových vlasů, která nesla štos nějakých složek. Když procházela kolem Ryana, hodila po něm úsměvem.

Harper si toho všiml a dloubl do něj loktem. „Kdyby se mi dostávalo aspoň z poloviny takový pozornosti jako tobě, zemřu jako šťastný muž.“

„Pokud by tě ovšem neslyšela Julia. Ta by tě v tom případě asi zabila sama.“

Harper se zasmál, ale vzápětí zvažněl. „Ty voloviny, cos navykládal Andrewsovi... ve skutečnosti tomu nevěříš, že ne?“

„Ne. Řekl bych, že je *možné*, že Shakib vyzradil ještě něco kromě trasy senátora Levyho, ale není to moc pravděpodobné. Andrews tu ještě není moc dlouho, takže by tomu mohl uvěřit, ale nikdy by mě neposlouchal, kdybych mu mohl nabídnout akorát Grayova poslední slova. Takhle má důvod vinit tajnou službu, že nedostatečně kontroluje svoje informace, a my dostaneme, co jsme chtěli. Pomoc při hledání Vanderveena. Bohužel to teď budeme muset prodat i prezidentovi.“ Kealey se usmál pod vousy. „To bude asi trochu složitější.“

Harper zakroutil nevěřícně hlavou. „Vždycky jsem říkal, že na vedení by z tebe byla hvězda, Ryane. Umíš lhát nejlíp ze všech lidí, který znám.“

Mladší muž se usmál. „Nedělej si starosti, Johne. Nejdu po tvém místě. Nikdy bych neměl dost trpělivosti na všechno to lezení do zadku, co musíš provádět.“

Harper se zazubil. „Právě to lezení do zadku tě drží mimo basu, když něco zvoráš, jako to s Elginem.“

„Jo, když už mluvíme o Elginovi, myslím, že ten chlap ví víc, než prozradil. Chtěl bych spolupracovat s Adamem Northem, tím chlápkiem z DEA. Umí držet basu, když přijde na věc. Mým problémem bude, jak se k Elginovi dostat. Můžeš to nějak zařídit?“

Harper pomalu kývl a mezitím se blížili přes vstupní halu k pultu ostrahy. „Bude to obtížné, ale já tě tam dostanu. Nejhorší problém bude vyhnout se tisku. Mám dojem, že ho drží v Alexandrii. Tentokrát na něm nenechávej žádný stopy, Ryane. Neměls to dělat ani poprvý.“

„Nedělej si starosti, já vím, jak to zvládnout.“

Když vyšli ven do chladného virginského vzduchu, podíval se Ryan na dlouhé schodiště a uviděl modré BMW čekající u chodníku. U něho stála Katie a trochu se třásla v krátkých černých šatech. Byl na ni fantastický pohled. Lehký mejkap,

rafinovaně aplikovaný, diamantové kapky visící z ušních lalůčků, vlasy vyčesané, jen několik uvolněných zlatavě hnědých pramenů rámuje obličej. Usmála se na něj, a jemu se zastavilo srdce.

Otočil se k Harperovi, který se potouchle usmíval. „Ty mazanej parchante...“ Položil ruku druhému muži na rameno a stiskl. „Děkuju, Johne. Máš to u mě.“

„Vezmi ji na nějaký hezký místo. Zaslouží si to. Uvidíme se zítra.“

Ryan pustil přítelovo rameno a seběhl ze schodů. Objal ji a pak se dlouze políbili. Harper se na ně seshora díval s posmutnělým výrazem, ale pobavilo ho, jak spolu podivně ladí. Ryan se svými rozčuchanými vlasy, obnošeným svetrem a těžkými botami a Katie, která vypadala, jako by právě sestoupila z předváděcího mola v Miláně.

Harper si vzpomněl na Julii a úsměv se mu roztáhl. Cestou na parkoviště a ke svému autu se rozhodl, že dnes večer si také dopřejí potěšení a vyjdou si do města. Konečně, život je příliš krátký na cokoliv jiného.

ASHLAND, VIRGINIE • WASHINGTON, D. C.

Nicole Milberyová obchodovala s nemovitostmi již šestnáct let a nikdy nechtěla dělat nic jiného. Teď ve svých sedmatřiceti to byla štíhlá žena střední výšky, ve svém oboru známá a velmi vážená. Její medové vlasy po ramena, zastřižené podle nejnovější módy, a hnědé laní oči zakrývaly houževnatou cílevědomost a inteligenci, které byly součástí její povahy a taky příčina jejích velkých úspěchů. Byla jediným majitelem Milbery Realty, agentury se základnou v severním koutě Virginie, která se starala hlavně o bohatší klientelu.

Muž sedící naproti ní do této kategorie nepatřil. Vypadal mnohem skromněji, nejvýš tak na 120 akrů, a to ještě jen nájem. I když z tohoto obchodu bude mít jen mizivý profit, nechtělo se jí jednání uspěchat. Byl to až překvapivě krásný muž. Tmavohnědé vlasy jako by měl postříkané zlatem a padaly mu do očí, jež měly tu nejúžasnější zelenou barvu, jakou kdy viděla. Měl plné rty a dlouhý rovný nos. Jeho dokonale oholená brada byla hranatá a pevná a jeho plet' zářila zdravím.

Do kanceláře vstoupil teprve před pětáctyřiceti minutami. Když si potřásali rukama, usmál se a předvedl chlapecké dolíčky a sadu dokonalých bílých zubů. Dech se jí zadrhl v hrdle a od té chvíle se prostě nedokázala chovat profesionálně, i když to zrovna nejvíc potřebovala. „Takže, pane Nicholse,“ pronesla a záměrně zdůrazňovala svádivé zabarvení svého hlasu. Oči

nemohla odtrhnout od těch jeho. „Myslím, že jsme tady našli několik dobrých možností. Kdy si budete chtít ty nemovitosti prohlédnout?“^{*}

Přikryl si rukou ústa a zakašlal, aby zakryl náhlé pousmání. Když ji slyšel pronášet tohle jméno, bylo mu do smíchu. Zvolil ho z náhlého rozmaru před třemi lety a při zpětném pohledu si uvědomil, že to byla chyba. Samotné jméno přitahovalo občas pozornost, což si v žádném případě nepřál.

Stejně to ale bylo legrační. Ruku dal dolů a už se zase dokonale ovládal. „Jak nejdřív to půjde, Nicole,“ pronesl s dalším okouzlejícím úsměvem. „Dneska mám čas, pokud by vám to vyhovovalo. A říkejte mi Time, prosím.“

Došel k závěru, že třetí dům mu bude dokonale vyhovovat.

Byla to slušná farma, 97 akrů, na půdě, na které by teď zrála červená ozimá pšenice, kdyby ji někdo býval počátkem září zasal. Protože se tak nestalo, nedávné prudké deště odplavily většinu ornice a zůstalo po nich cosi, co se nedalo popsat jinak než jako jezero bláta.

Pozemek byl nedaleko Chamberlyne Road severně od Richmondu. Bylo to venkovské společenství, nejbližší dům byl kilometr daleko, ale silnice první třídy I-295, vedoucí od východu na západ, byla odsud necelých pět kilometrů a I-95, směřující na sever do Washingtonu, jen asi 6,5 km na západ. Když odcházeli od Nicolina Fordu Escort po zpevněném šterkovém příjezdu, obrátil svou pozornost zpátky k jednopatrovému domu z červených cihel.

„Jak sám vidíte, dům je sice poněkud skromný,“ vysvětlovala realitní agentka, „zato velmi hezký. Vypadá malý, ale přízemi je dokončené a poměrně rozsáhlé. Snad největší výhodou je soukromí.“

^{*} Terry Lynn Nichols byl komplicem Timothyho McVeigha, odsouzeného za bombový útok na Federální budovu v Oklahoma City 19. dubna 1995, jenž si vyžádal 168 životů.

Byli uvnitř a procházeli stavbu. „Tady je pracovna. Ve všech místnostech jsou podlahy z tvrdého dřeva.“ Mírně dupla, jako by chtěla své tvrzení dokázat. „Plus příjemný krb pro chladné večery, které přijdou. Perfektní pro vás a... Existuje paní Nicholsová?“

Will Vanderveen zvedl levou ruku, aby bylo vidět, že na prostředníčku nemá prstýnek. Když na ni mrkl, Nicole se začervenala a otočila se.

Rozhlédl se po depresivním okolí. *Příšerná díra*, pomyslel si. Za nic na světě by na takovém místě dobrovolně nežil, ale pár týdnů to snad vydrží. A kromě toho ho usedlost zajímala z jiných důvodů.

„Nicole, myslíte, že bychom se mohli podívat na stodolu?“

Ta byla mnohem působivější než dům, pevná stavba se stupňovitou podlahou sledující mírný svah. Vanderveen se rozhlédl, a co spatřil, ho potěšilo. Od silnice byla vidět jen nejvyšší část střechy, protože stodola byla schovaná za domem. Uvnitř bylo sucho a teplo. Vstup byl možný jen z jedné strany, ale tam byla velká posuvná vrata s mohutným zámkem. Co bylo důležitější, jediný vstup byl dost široký, aby jím projelo velké nákladní auto. Odkopl trochu slámy a objevila se pevná betonová podlaha.

Lepší už to být nemohlo.

Otočil se, aby se na něco zeptal. Nicole byla odvrácená a shýbala se, aby si z boty smetla stéblo slámy. Pomyslel si, že to načasovala dobře. Přelétl pohledem její pevný zadek pod krátkou červenou sukní, po dlouhých, vypnutých nohou až k sedmicentimetrovým podpatkům.

Odstranila nevhodný předmět a rychle se narovnala. Když se k němu otočila, okamžitě si všimla jeho bloudícího pohledu. Na rudých lesklých rtech se objevil malý úsměv. „Líbí se vám?“ Třásla se nedočkavostí. „Myslím to místo.“

Vůbec ho to nepřekvapilo. Díval se jí do očí a řekl, velmi tiše. „Je dokonalý.“

„Takže si ho vezmete?“

„Myslím, že se to tak dá říct, Nicole.“ Přitom už šel k ní a pomalu si rozepínal knoflíky u košile. „Určitě se to tak dá říct.“

Bylo to dva dny po schůzce s ředitelem Andrewsem v Langley. Dopoledne trávil na ředitelství, ale odpoledne měl rezervovaná výhradně pro Katie. Prohlíželi si výklady obchodů v Georgetownu a chodili zavěšení do sebe na dlouhé procházky do Rock Creek parku. Jedli v neuvěřitelně drahých restauracích na Kapitolu, a dokonce šli do Fordova divadla, po čemž ona už dlouho toužila.

Bylo pozdě večer třetího dne. Právě dorazili do Capitol Grille, malé, elegantní restaurace na rohu Šesté a Pennsylvania. Ryana jako obvykle potěšilo, když viděl, jak hlavy sledují Katiin průchod plnou jídelnou. Měla na sobě přiléhavé černé šaty končící v půli stehů a s nimi ladící černé boty na vysokých podpatcích, jež zdůrazňovaly její dlouhé štíhlé nohy. Obvyklý lesklý růžový lak na nehty nahradila průhledným a vlasy měla vyčesané do nemožného tvaru, který se jí nějak dařilo zajistit větším počtem stříbrných vlásenek. Ryan si pomyslel, že nikdy nevypadala nádherněji.

Jídlo bylo vynikající a prostředí nanejvýš honosné. Katie vzrušilo, když se ve dveřích objevil senátor John McCain doprovázený šikem členů svého štábu. Ryan musel málem zasáhnout, aby jí zabránil vyskočit a ukazovat prstem a křičet jako vzrušená školačka. Katie sledovala politiky se stejným nadšením, jaké její vrstevníci projevovali nad hudebníky a dalšími celebritami.

Odhadoval, jak by asi zareagovala, kdyby věděla, že se má za méně než týden setkat s prezidentem Brennemanem, ale došel k závěru, že odměřená atmosféra restaurace nedovoluje to vyzkoušet. Představoval si její možnou odpověď: *Neblbni, fakt? Délaš si ze mě srandu!* A to všechno nahlas, aby to zděšení číšníci slyšeli a mohli přemýšlet, jak se zachovat. Při té představě se hlasitě zasmál, a podobný účinek měl i její tázavý pohled, který k němu přes stůl vyslala.

Když se po půlnoci vrátili do Hay-Adams, bylo teplo apartmá příjemnou odměnou za vlhký sníh, který poletoval městem. Katie padla na postel, aniž by si skopla lodičky. Pořád ještě se jí točila hlava z členů Kongresu, které viděla, a vynikajícího kalifornského chardonnay ročník 94, co si dali k večeři.

„Bože, to byla restaurace! Tenhle hotel je taky fantastický. Myslím, že bychom se měli přestěhovat sem. Stejně v Maine není co dělat. Co myslíš?“

„Myslím, že to nemyslíš vážně. Kromě toho je spousta věcí, co se dají dělat v Maine. Vem si třeba rybaření.“

Našpulila rty a vrhla na něj skeptický pohled. „Vypadám snad jako rybář?“

Usmál se a lehl si k ní do postele. Opřel se o loket a začal jí vybírat stříbrné spony z vlasů. „Ne, nevypadáš jako rybář. Mimochodem, to je dobře... nikdy se mi nezdáli přitažliví.“ Tomu se krátce zasmála. Když znovu promluvil, jeho hlas byl mnohem vážnější. „Pokud si mě pořád chceš vzít, uděláme, co budeš chtít, Katie.“

Překvapeně vzhlédla, ale v tom se poslední spona uvolnila a do obličeje se jí nahrnulý medově zlaté vlasy. „Myslíš to vážně?“

Krátká odmlka, pak se zasmál. „Ne, jen jsem myslel, že to bude znít romanticky.“

Praštila ho do ruky a on se rozesmál naplno. „*Opravdu tě nenávidím.*“ Samozřejmě to tak nemyslela a neodolala, když se k ní naklonil pro polibek. Za několik minut si stáhla ramínka od šatů a on začal zkoumat její tělo, jeho pevné prsty se pomalu pohybovaly po štíhlých křivkách jejích zad.

Zasténala a on sklonil hlavu. Ucítla jeho rty na svých nadrech. Zatahala ho za kalhoty a on jí zkušeným pohybem rozepnul podprsenku. Klouzající krajka se jí na okamžik zachytila na bradavkách. Šaty spadly z postele na podlahu, a když ucítla na břicho jeho rty, zaťala prsty pevně do prostěradla. Nasála vzduch a začala se kroutit a on pokračoval níž a níž...

Vlnami rozkoše pronikl jakýsi zvuk, a jí chvíli trvalo, než pochopila, že je to Ryanův mobil. Zvedl se a sáhl po něm.

Když zmáčkl tlačítko a otočil se od ní, tiše zaklela.

„Kealey. Jo... Dobře, je načase. Jo. To mi vyhovuje. Uvidíme se.“

Když ukončil hovor, seděla na posteli, zabalená do prostěradla, a zírala na něj. „Kdo to byl?“

Zaváhal, a to mluvilo za všechno. „Jo, už chápu.“ Její výraz se změnil. „To byla ta Naomi, že?“

„Ano, byla. Poslouchej. Ráno budu muset vypadnout brzo, Katie. Možná budu pryč, až se vzbudíš.“

„Proč?“ Upírala na něj ustarané oči. „Kam se chystáš?“

„Jen do Langley. Bude to ale dlouhý den. Možná se nevrátím.“ Položil telefon a znovu se k ní naklonil. Když ji však chtěl políbit, odtáhla se. „Co jsem udělal?“

„Nic,“ odpověděla. „Jsem v pořádku, fakt.“ Ryan jí však neviděl do obličeje, ani jí nedokázal číst myšlenky, a tak nezjistil, jak tvrdě ji jeho slova zasáhla: *Možná se nevrátím.*

Nešťastný dvojí význam této věty jí připomněl strach, který ji pronásledoval posledních několik týdnů. Potýkat se s ním bylo těžké už samo o sobě, ale když teď byli zasnoubení, měla pocit, že může ztratit mnohem víc, protože zde byl nevyřčený příslib rodiny a společného života, který se zdál tak blízko, že se ho mohla téměř dotknout.

Chtěla mu říct, jak se cítí, pokusit se mu to vysvětlit. Na druhé straně se nechtěla stát přítěží. Cítila, že ať už dělá cokoli, je to mnohem nebezpečnější, než připouštěl, a tak se nemohla zbavit dojmu, že čím méně ho bude obtěžovat svými starostmi, tím bude mít jasnější mysl, až se dostane do nebezpečí.

Ryana její náhlá změna nálady mátl a automaticky předpokládal, že to nějak souvisí s Naomi. *Ježíši*, nemohl si pomoci, *kolikrát to ještě budeme muset probírat?* Pořád k němu byla otočená zády. Pomyslel si, že zřejmě stále netouží po jeho společnosti, a tak bezcílně bloumal pokojem, až došel k francouzským dveřím vedoucím na balkon. Otevřel je a jen v boxerkách vyšel do chladného nočního vzduchu. Pohled dolů byl

úchvatný. Z apartmánu byl výhled na Lafayettovo náměstí a katedrálu sv. Jana. Pouliční světla osvětlovala bílý poprašek, který pokrýl ulice.

On to však nevnímal. Místo toho vzpomínal na něco, co se přihodilo o pět měsíců dřív.

Tehdy se teprve postupně seznamovali, vychutnávali rozechvění plynoucí z nového a vzrušujícího vztahu, příliš zaměstnaní jeden druhým, aby si všimli nějakých vad. Trávila noc v jeho domě na mysu stále častěji, i když si pořád držela malý byt v Oronu. Jednoho večera přišli nějací její přátelé na, jak tomu uličnický říká, „margarity a kino“. Důraz byl zcela zřejmě na margaritách, protože po takových čtyřech sladkých, chlazených skleničkách udělala její nejlepší přítelkyně z Orona několik velmi dvojsmyslných poznámek o Katiině novém příteli, když byl Ryan zcela zřejmě na doslech.

Katie se snažila to zlehčit, ale když přátelé odešli, bylo jasné, že ji to stále zneklidňuje. Zeptal se jí, co se děje, odmítla však o tom mluvit. Nakonec se po spoustě jemného přemlouvání s pláčem přiznala, že si nemyslí, že by o Ryanovu přízeň mohla soupeřit právě s touto přítelkyní.

Ta událost zahrnovala všechno, co na ní měl rád. Prostě si neuvědomovala, jak je krásná. Přítelkyně, i když velmi přitažlivá, byla ve srovnání s ní nevýrazná. Bylo s podivem, že velká část Katiina kouzla pocházela z její naprosté lhostejnosti k vlastnímu zjevu. Na prstech jedné ruky by spočítal příležitosti, kdy před zrcadlem strávila víc než jen pár vteřin. Co její skromnost dělalo tak pozoruhodnou, byl fakt, že k ní neměla vůbec žádný důvod. Byla to bohyně v každém smyslu toho slova, ale nezáleželo na tom, kolikrát jí to řekl, vždycky se zachmuřila a řekla mu, ať si z ní neutahuje.

Miloval každý centimetr jejího těla, od jemných prstíků na nohou po zlaté pramínky v jejích vlasech – jež zachytávaly a zvýrazňovaly slunce, což byla v Maine opravdová vzácnost. Jak chutnaly její plné rty, jak se zapýřila, když našel knihu jejích básní a naprosto upřímně prohlásil, že jsou skutečně dobré, načež se ona zatvářila skepticky a zeptala se, jestli to myslí vážně.

Co ho ovšem opravdu uchvátilo, byly její oči. Měly dokonalý odstín blankytné modři, krásný tvar pod dlouhými, tmavými řasami a výrazně se měnily s její náladou. Byly světlejší, když byla pobavená nebo šťastná, přišly-li starosti nebo hněv, změnily se na tmavá indigová jezírka, a ve vzácných okamžicích uspokojení...

Sakra! Ryan vztekle kroutil hlavou. Jen kdyby nebyla tak nedůtklivá, když šlo o Naomi, a vlastně o kteroukoliv ženu, s níž se kdy potkal. Jak se probíral ze zamyšlení, najednou si uvědomil scénu pod sebou. V tlumeném světle sněhové vločky zuřivě vířily kolem pomníků Andrewa Jacksona a hraběte de Rochambeau, jako by se mramorovým sochám snažily vdechnout život. Byl to dechberoucí pohled.

Nedal se však přirovnat k pohledu, jaký na něj čekal, když se vrátil do pokoje. Žena, kterou miloval, byla stále odvrácená, což ale nehrálo roli. Byla krásná z každého úhlu. Nemohl neobdivovat, jak její pleť zářila v měkkém světle apartmá, neuvěřitelné křivky jejího těla, dokonale doplňující elegantní atmosféru v místnosti.

Když ji viděl takhle, uvědomil si, že ty její podrážděné záchvaty bude klidně snášet až do konce života. Bylo mu jedno, zda z toho vyrostе, nebo ne. Pokud to měla být cena za to, že ji zná, byla rozhodně nízká a on ji ochotně zaplatí.

Uběhlo pár minut. Katie se snažila vyhnat starosti z hlavy a usnout, avšak na kůži stále ještě cítila jeho dotyky. Pohled jí sklouzl na diamanty blýskající se na jejím levém prostředníčku. Poslední zbytek jejích předsevzetí zmizel. Otočila se k němu a poskočilo jí srdce, když zjistila, že jeho pozornost neochabla. Nic víc nepotřebovala. „Tak dobře, pojd' ke mně,“ vyzvala ho s předstíranou netrpělivostí a náhlým úsměvem. „Ty se tak snadno nevzdáváš, že?“

Jeho úsměv rozsvítil pokoj. O tři kroky později na ni dopadl a ona se smíchem pištěla, dokud jeho pozornost nepřekročila mez a do noci nezazněly její vzrušené výkřiky.

NORFOLK • WASHINGTON, D. C.

Když Will Vanderveen dorazil toho odpoledne na Norfolk International, aby si na terminálu vyzvedl svou zásilku, díky spěchu před koncem směny v kontejnerovém dvoře byl pro dělníky, chvátající přes obrovské prostranství deštěm smáčeného betonu, téměř neviditelný.

Tak si to taky naplánoval. Střídání směn mu umožnilo snadno se ztratit v davu, a také nebylo náhodou, že na sobě měl montérky barvy námořnické modři, boty s kovovou špičkou a námořnickou pletenou čepici, které velmi připomínaly oblečení zaměstnanců NIT nejnižší úrovně.

Všude byly stovky šesti a dvanáctimetrových kontejnerů, naskládaných po čtyřech na výšku a po sedmi v řadě, jak vyžadovaly přístavní předpisy. Nad identickými kovovými krabicemi se tyčily vysoké jeřáby na kolejích, které byly trvale v pohybu a jeden kontejner za druhým pokládaly na ložné plochy nákladních aut.

Přešel volný prostor a zamířil ke třem mužům stojícím u řady kontejnerů. Jeden z nich měl v jedné ruce psací podložku a v druhé kouřící polystyrenový kelímek s kávou. Uniforma ukazovala, že je to kapitán z virginské správy přístavu.

Vanderveen zkoumal kapitána, staršího muže s nakrátko ostříhanými, ocelově šedými vlasy a ostře řezaným obličejem. Světle modré oči měl až nepřírozeně jasné. Vanderveen si byl

téměř jistý, že je to bývalý mariňák, nejpravděpodobněji v hodnosti vyššího poddůstojníka.

„Promiňte,“ řekl Vanderveen, když k nim došel. Nikdo si ho nevšímal, a tak po minutě poklepal muži na rameno. „Promiňte, pane.“

Kapitán se s otráveným výrazem otočil. „Jo, co pro vás můžu udělat?“

Vanderveen vysunul bradu, mírně přimhouřil oči a pečlivě přidal ke svému hlasu odměřené množství tvrdého jižního přízvuku. „Nerad vás votravuju.“ Vylovil nějaké papíry ze složky a kapitánovi předvedl upřímný úsměv, ovšem nikoliv omluvný. „Potřebuju svou dodávku, ale nikdy jsem předtím nevyužíval NIT. Můžu si sem zajet s autem?“

„Lituju, chlapče,“ odpověděl muž ospalým hlasem. Odmlka. „Momentík. Ty máš menší zásilku?“

„Jistě pane, mám.“

„To je potom jiná. Možná ti dovolí tam zajet.“ Ukázal na vzdálenou závoru. „Na druhý straně toho plotu je příjezdová cesta do dvora. Jen jim ukaž průkaz a účtenku za zaplacení vykládky a je to vyřízený.“

Vanderveen poděkoval. „No, pane, jsem vám vděčněj. Jo, a kde seženu něco takovýho?“ zeptal se a ukazoval na kouřící kelímek s kávou.

Kapitán se zasmál a odplivl si. „Tohle bys nechtěl, synku. Chutná to příšerně.“

O deset minut později zajížděl Vanderveen s pronajatým nákladákem k vratům malého dvora určeného pro dodávky jinak známé jako „menší než obsah kontejneru“. Takové dodávky, jak naznačuje název, nevyžadovaly celý kontejner. Byl to vynikající způsob, jak menší společnosti mohly ušetřit peníze za námořní dopravu.

Bylo to také velmi užitečné pro lidi v jiných oborech podnikání.

Když Vanderveen přijel k bráně, strážný stáhl okénko a vykoukl.

„Můžu pomoci?“

„Jo, chci vyzvednout nějaký bedny,“ zapadl Vanderveen zpět do role. „Mám tu řidičák, jestli ho potřebujete.“

„Ukažte taky zaplacenou vykládku.“

Vanderveen se zamračil. „Mám jeden účet, kámo. Mám tu ale nákladovej list. Povídali, že to bude stačit.“

„Jo, to by šlo. Ukažte.“

Když se strážný ujistil, že je všechno v pořádku, otočil se k počítači a vyjel si Správu dvora. Vrátil Vanderveenovi průkaz a nákladový list. Oba dokumenty dokazovaly, že je Timothy Nichols. „V pořádku, pane. Už jste prošel celnicí. Vaše bedny jsou ve skladišti č. 3. Žádný soukromý vozidla dovnitř ale nesměj.“

„No ták.“ Přízvuk spustil naplno. „Jak mám ty svý krámy dostat ven?“

Strážný moudře přikývl. „Já vás chápu. Nikdo lidem nevysvětlí, jak to tu chodí. To se tu děje furt.“ Po malém zaváhání. „Řeknu vám, co uděláme. Zajedťte si tam... Já to pro vás nějak zařídím.“

Vanderveen nasadil ulehčený výraz. „Díky moc, kámo. Tady tudy, jo?“

„Jo, tudy. Dvě řady přímo, pak doleva. Nejde to minout.“

„Mám to.“ Dřevěná závora se zvedla a on projel. Jel podle popisu strážného a za chvíli uviděl skladiště. Zastavil u obrovské kovové konstrukce, vyskočil z auta a nakráčel do jasně osvětleného skladiště.

Téměř okamžitě k němu přistoupila žena středního věku s mírnou nadváhou. Na hlavě měla ochrannou přilbu a mračila se. Vanderveen si ji prohlížel a oči mu sklouzly na jmenovku připnutou na čistou kostkovanou košili: Bobbie Walkerová, správce skladiště.

„Pane, sem nesmíte bez ochranný přilby. Co pro vás můžu udělat?“

Zcela zřejmě nebyla z Jihu, ale teď už nemohl přestat. Netušil, jak dobře zná kapitána a strážného na bráně. Oblažil ji smutným úsměvem. „Omlouvám se, madam. Ten maník na

bráně mi řekl, ať sem zajedu a vemu si své bedny. O přílbách nic neříkal.“

Její výraz trochu změkkl. „No tak jo.“ Udělala pár kroků a vzala jednu z horní police nedaleké skříně. „Nasadte si ji, prosím. No a teď, máte příslušný lejstra, pane...?“

„Nichols, madam, Tim Nichols. Jistě.“ Podal jí řidičský průkaz a nákladový list. Čelo se jí zkrabatilo, když uviděla jméno, ale nedokázala ho zařadit.

Procházeli skladištěm kolem vysokých hromad hliníkových stropnic a balíků celulózy. Srovnávala čísla se seznamem, co měla v ruce, a nakonec se zastavili u sloupce na sebe naskládaných malých dřevěných bedniček.

„Tady to máme. Čtyřicet bedýnek, 34 kilo každá. Docela těžkej náklad.“ Zvědavě se na něj podívala. „Mimochodem, co je vevnitř?“

„Ježíši, nějaký počítačový krámy, aspoň co já vím.“ Lhal lehce, bez jakéhokoliv zaváhání. „Fakt vám to nedokážu říct. Podnik tam dal moje méno, aby to zjednodušili. Já jen dělám, co se mi řekne, paní Walkerová. Nic víc, nic míň.“

Zasmála se, v modrých očkách se jí pobaveně zablýsklo. „Každý má nějakýho šéfa, pane Nicholse. To mě nepřekvapuje.“

Vanderveen se rozhlédl po skladišti. Neviděl nikoho, kdo by ho pozoroval, ale pokud ho někdo sledoval, tak nebyl placený za to, aby se dal vidět. Pokud ho tedy sledují, pak ho napadnou v nejbližších minutách. „Celníci teda se mnou už skončili?“ Snažil se, aby to vypadalo nenuceně, ale její reakci sledoval velmi pozorně.

„Jo, oni nejčastěji kontrolují jen namátkově.“

„Takže to ani neotevřeli.“ *Bude ti lhát. Pokud zalže, zabij ji. Máš nůž?* Jeho ruka se mimoděk přesunula k předmětu zavěšenému na opasku. *Jo, je tady. Použij ho hned. Hned. HNED HNED HNED HNED HNED.*

Zavrtěla hlavou. On také, ale z jiných důvodů. „V poslední době je to tu jako v blázinci, s tím teroristickým poplachem a tak.

Po celým terminálu lítají lidi z OSHA* a celníci. Nadělají víc škody než užitku, řekla bych. Nás ale moc neotravovali. Většinu času prohlíželi sypké náklady a otevřený přepravníky na molu dvě. Stát nemá čas prohlížet všechno, co prochází naším malým dvorem.“

Zdálo se, že mluví pravdu. Pomalu si s úlevou vydechl a přikývl. „Potížisti, to jo. Paní Walkerová, myslíte, že bych si sem mohl zajet a naložit si to? Vezme mi to tak dvacet minut, nanejvýš.“

Zatvářila se váhavě. „Já nevím... je to proti předpisům.“

Další úsměv. „Ale. Myslíte, že nepoznám ženskou, co rozhoduje, když nějakou vidím? K čertu, vy tady děláte pravidla, že jo? Jedinej, kdo je poruší, můžete bejt vy.“

Trochu se začervenala a pak se dotkla jeho ruky. „Vy umíte mazat med kolem huby, to jo. Dobře, zajed'te sem. Dvacet minut a jste pryč. Platí?“

„Budou vevnitř a zase venku, než si toho všimnete.“

Na jeho slova se zachichotala jako holčička. „To bych neřekla, pane Nicholse.“ Ted' už byl její obličej šarlatový. „Vlastně o tom moc pochybuju.“

O pětadvacet minut později vyjel Vanderveen z brány. V držáku vedle sebe měl položenou studenou plechovku koly, dárek na rozloučenou od červenající se Bobbie Walkerové. Zamával strážnému a už opouštěl Terminal Boulevard a zahýbal vpravo na Hampton. Na tváři měl úsměv a v nákladovém prostoru 1 360 kg semtexu H.

Ještě osm dní, pomyslel si. Ještě osm dní a změní svět.

David Brenneman se díval, jak zahrady prostírající se před ním skrápí lehký deštík. Seděl v Modrém pokoji v obyčejném křesle a upíjel z křehkého porcelánového šálku horkou kávu.

* Occupational Safety and Health Administration, federální agentura pro bezpečnost práce, podléhá ministerstvu práce.

Konečně byl zase jednou sám, a samotu využil, aby se kochal krásou okolí.

Brenneman věděl, že řadu jeho předchůdců složitě ozdoby sídla postupně unavily a považovali ho víc za muzeum než za domov, ale jeho stále víc fascinovala historie tohoto místa. Modrý pokoj byl jeho nejoblíbenější – velký oválný prostor nabízející úchvatný pohled na Jižní zahradu. Střed koberce barvy námořní modři zabíral mramorový stůl, který v roce 1817 koupil James Monroe. Nad stolem visel umělecký francouzský lustr pocházející z počátku devatenáctého století. Byl rád, že když zavře oči, slyší pouze tukaní kapek na skleněné tabulky zasazené v olovu.

Krátký oddech by byl nicméně mnohem příjemnější, kdyby ho nečekal návrat k problémům, které mu vřely na prahu.

Před týdnem dokončila sekce výbušnin FBI analýzu pozůstatků po výbuchu Kennedy-Warrenovy budovy. Výbušnina byla identifikována jako semtex H pocházející z České republiky. Když výsledky potvrdila nezávislá laboratoř, bylo jasné, že hlavní nálož musela být do země propašována, což znamenalo, že první na mušce byli celníci.

Samozřejmě velká část viny padala i na muže, který to měl všechno na starosti. Jeho obliba v průzkumech klesla o šest procentních bodů během jediného týdne. Údajně tu také bylo tiché vyjádření nového vůdce senátní většiny, že v nadcházejícím volebním roce stáhne podporu současnému držiteli úřadu. Brenneman věřil, že tyto zvěsti jsou pravdivé, a šokovalo ho a rozzlobilo, s jakou rychlostí vlastní strana odepsala jeho šanci na znovuzvolení.

Ze zamyšlení ho vytrhl agent tajné služby, který se objevil v jedněch dveřích. „Promiňte, pane prezidente, přišel za vámi zástupce ředitele Harper.“

Brenneman nepřítomně mávl rukou „Děkuju, Dane. Pošlete ho dovnitř. Jo, a můžete zavolat do kuchyně, ať sem pošlou další kávu?“

„Samozřejmě, pane.“

Agent se stáhl a Brenneman vstal, když do místnosti vešel Harper. „Johne, rád vás vidím. Jak se má Julie?“

„Má se dobře, pane. Děkuju za optání.“ Harpera stále znovu překvapovala ohromná paměť a neskonalá vlídnost tohoto muže, zvlášť vzhledem k tomu, v jak těžké situaci teď byl.

Brenneman ukázal na křeslo naproti sobě a mrkl na hodinky. „Posaďte se. Měl bych být na jednání s Pattersonem z financí, ale veškerá má pozornost bude příštích dvacet minut patřit vám.“

„Půjdu rovnou k věci, pane,“ řekl Harper, když si sedal do mahagonového křesla. „Víte něco o Jasonu Marchovi?“ Dostalo se mu krátkého příkývnutí. „Pak víte, že March není jeho pravé jméno. Dva naši agenti se právě vrátili z Pretorie, kde se jim podařilo odhalit jeho pravou totožnost.“

Prezident se se zájmem předklonil. „A?“

„Jmenuje se William Paulin Vanderveen, národnost Jižní Afrika, stáří třicet devět let.“ Zástupce ředitele mu podal složku s dokumenty, kterou prezident okamžitě otevřel. Jako první ho upoutaly fotografie. „Jihoafrické úřady jsou přesvědčené, že je odpovědný za smrt jakéhosi Josepha Sobukweho v roce 1975. Vanderveenovi bylo jedenáct, když byl Sobukwe zavražděn. Vanderveenova sestra také zemřela za podivných okolností, ale úředně mu to nikdy nepřišli.“

„Ježíši Kriste.“ Brenneman se opřel a pročítal dál obsah složky. Postupně se před ním začal odvíjet celý příběh: Francis Vanderveen, jihoafrický generál, který byl dokonce ještě krutější než politika, kterou prosazoval. William, generálův brilantní syn svedený na špatnou cestu, zcela oddaný otci. Nesplněný slib amerických peněz a podpory. Ohnivý pád vrtulníku za teplého prosincového rána. Když do místnosti vplul filipínský číšník a nalil kávu ze stříbrné karafy, prezident byl zcela zabraný do složky. Místnost zůstala tichá, dokud číšník neodešel a nezavřel za sebou dveře.

„Takže tenhle chlap, ten William Vanderveen obviňuje nás z toho, co se stalo jeho rodině, je to tak?“

„Zřejmě ano, pane. Našli jsme v Jižní Africe důkazy – dopisy – které naznačují, že William Vanderveen věděl hodně o

generálově antipatii vůči nám v posledních dnech angolského tažení. Pak tu je smrt jeho sestry a následná sebevražda jeho matky... Není ani nutné moc si namáhat mozek, aby si člověk představil, jak se to celé vyvinulo.“

„A my jsme ho vycvičili.“

„Ano, pane.“

„Ježíši Kriste.“ Prezident se v křesle opřel a zavřel složku. „Takže s čím tady vlastně máme co do činění? Jak můžeme ty informace využít?“

„Pane, upřímně řečeno tyto informace budou užitečné k podepření obžaloby, až ho chytíme, a to je asi všechno. Je to taky důvod, proč ministerstvo dopravy vychází naprázdno s bezpečnostními páskami z letišť. Vanderveen má pravděpodobně nejméně dvě ‚neprůstřelné‘ totožnosti, od řidičských průkazů až k rodným listům. Jinak se totiž nedá vysvětlit, proč se dokáže tak snadno dostat do země a zase ven.“

Prezident zvedl šálek a přitom kýval hlavou. „Jistě jste už slyšel, že na mě tlačí někteří poradci, abych uvážil vojenské řešení. Myslí si, že je za tím zcela jasně Teherán, což by oprávnělo letecké údery.“

Harper zvedl ruce. „Pane, my víme, kdo ty útoky přímo provedl, a víme, že se neschovává někde ve výcvikovém táboře. Bylo by –“

„Takže kde je?“ přerušil ho Brenneman. „Co říkají vaši lidé? Ten, no –“ zalovil ve složce – „Kealey. Správně?“

„Ano, pane. Je jedním z agentů, kteří na tom pracovali.“

„Co si o tom myslí?“

„Podle jeho názoru...“

Brenneman zvedl obočí. „Tak ven s tím, Johne.“

„Myslí si, že Vanderveen jde po vás, pane.“

Děšť bušil do oken, jiný zvuk v místnosti nebylo slyšet.

Prezident si poposedl, ale jeho výraz se nezměnil. „Můžu se zeptat, jak k tomu závěru došel?“

Harper opět zaváhal. „Vanderveen tady zatím vždycky uspěl. Kealey si myslí, že zamíří výš.“

„To je vše?“ Brenneman se tvářil skepticky.

„Ne, pane.“ Harper pokračoval a řekl mu o Grayových posledních slovech a jistém souběhu faktů, na který upozornil Ryan během jejich schůzky s ředitelem Andrewsem.

„Dobře, kde je Kealey teď?“

„Objevilo se něco, co může zařídit jen on. Naomi Kharmaiová, jediný další agent přímo zapojený do případu, je s ním, nemýlím-li se.“

Brenneman ignoroval vyhýbavou odpověď. „Co přesně chcete po mně?“

„Pane, mí nejlepší lidé na tom pracují, stejně jako FBI. Je to jen otázka času, jistě, ale jakékoliv změny, které by se daly udělat, aby se zvýšila vaše bezpečnost, by byly –“

„Chcete, abych se schoval v koutě, že ano?“

Harper váhal. Nebyl si jistý, jak bude druhý muž reagovat. „Jako preventivní opatření, věřím – stejně jako ředitel – že by bylo rozumné zrušit pro nejbližších pár týdnů všechna významná, exponovaná setkání. Zejména ta, o kterých se už zmínil tiskový tajemník Bílého domu.“

„Jestli vás chápu správně, tak většina vašich argumentů vychází z instinktů toho Kealeyho. Musíte mu hodně věřit.“

Harper se předklonil. Cítil porážku, ale nechtěl se vzdát bez boje. „Pane, Ryan Kealey v uplynulých několika týdnech riskoval život při pátrání po Williamu Vanderveenovi. Znáám ho osm let a důvěřuju jeho úsudku. Jen díky němu a agentce Kharmaiové můžeme přiřadit ke jménu obličeje. Věřte mi, zatím toho sice nemáme moc, ale dostáváme se blíž, a hrozba je velmi reálná. Vanderveen má silnou podporu a finanční krytí al-Káidy, a máme pádné důkazy, že do toho jsou zapojeni i Íránci. Mají jasný motiv, pane. Kealey toho muže zná a je naší nejlepší šancí, chceme-li ho najít. Když se na to podíváte takhle, nechceme toho zase tak moc. Ani nemusíte tisku sdělovat důvod, proč se mění váš plán schůzek.“

Brenneman se napil kávy a díval se na dešťová mračna proplovající nad zahradou. Trvalo několik minut, než promluvil. „Johne, vážím si vašeho úsudku... a vždycky jsem si ho vážil. Nic z toho, co jste mi teď řekl, můj názor nezměnilo.“

Na druhé straně si nemůžu dovolit změnit svůj rozvrh, pokud nebudu mít něco hmatatelnějšího. Nechci si nic dokazovat. To není nějaká lehkomyšlná odvaha. Počátkem příštího týdne se mám setkat s prezidentem Chiracem a premiérem Berlusconi. Pokud se nám podaří dojít k nějaké dohodě o kompenzacích za ztracené ropné kontrakty, pak by toto setkání docela dobře mohlo znamenat odstrojení íránského zbrojního programu, aniž by na jejich území musel vstoupit jediný americký voják.“ Krátká pauza. „To by pak bylo historické jednání, John, nejlepší věc, kterou jsem za ty čtyři roky v úřadu udělal. To jednání prostě nezruším bez dostatečných důvodů.“

Prezident vstal a naznačil tak, že rozhovor je u konce. Harper se taky zvedl a oba muži se na sebe mlčky dívali a vedle nich stékaly proudy deště po velkých oknech.

„Je mi líto, pane, že to berete takto, ale respektuju vaše rozhodnutí.“

Brenneman si se zástupcem ředitele pevně potřásl rukou. Harper myslel na dráty trčící z rozervaných zbytků Kennedy-Warrenovy budovy a vzpomínal na poničená auta lemující Independence Avenue teprve před necelým měsícem.

„Chci, abyste toho neřáda našel, John.“ Brenneman mluvil tichým hlasem, ale vztek, který cítil, prosakoval jeho jinak chladným postojem. „Najděte ho a zničte ho.“

„Na to vám dávám slovo, pane prezident.“

ALEXANDRIA, VIRGINIE

Byl už podvečer, když Kealey vjížděl na parkoviště vězení v Alexandrii. Dostal se sem po tuhém boji se spoustou vozidel v dopravní špičce na I-95. Zamkl auto a vydal se ke vchodu. Tam už na schodech čekal pokuřující Adam North. Když se Ryan přiblížil, usmál se na něj a potřásl si rukama.

„Je nějak pozdě,“ poznamenal North. „Co se stalo?“

„Ten provoz tady kolem je vražedný. Nevím, jak se s tím lidi můžou srovnávat každý den.“

„To je jasný. Ve městě jsou peníze. Lidi přetrpí cokoliv, když je každých čtrnáct dní čeká výplatní šek. Hele, mám špatný zprávy.“

„Povídej.“

„Elgin si našel právníka a ten odvolal to, že se zřekl práva nevypovídat a práva na obhájce.“

Ryan zavřel oči a potřásl hlavou. „Měl jsem to předvídat. Přidělený soudem, že?“

North naposledy zatáhl z cigarety a odcvrknul nedopalek do kanálu. „Ne, sehnal si někoho celkem slušného, možná za nejmenší možnou sazbu. Elginovy prostředky jsou zmrazený a jsem si jistý, že jeho advokát o tyhle maličkosti nemá ani ponětí.“

Agent DEA se odmlčel, otočil se k slabému světlu a vdechl sychravý vzduch. „V těchto věcech stát reaguje rychle. Už byl

obžalovanej a okresní návladní ho chce žalovat ve třech bodech podle federálních zákonů. Na vedoucí pozici je spiknutí a vražda občanů USA. Možná kdyby to tak neuspěli... nevím. Teď je to už stejně jedno. Nikdy s tebou nebude mluvit mezi čtyřma očima. Chceš to tak nechat a pokusit se o dohodu?“

„Na to nemáme čas. Kromě toho držel na Naomině krku nůž, Adame. Tu informaci nám dá po dobrým nebo po zlým a pak může shnít v base. Kromě toho, co obnáší obvinění ze spiknutí? Dvacet let? Když nebude chtít mluvit, bude mít štěstí, jestli se dožije prvního dne trestu.“

Kdyby to řekl někdo jiný, Adam by nad tím mávl rukou jako nad planou hrozbou. Místo toho se mu okamžitě vybavil Elginův křik v zadní temné místnosti baru Na nábreží. „Kde vlastně je ona?“

„Naomi? Řekl jsem jí, že se to o pár dní odkládá. Doufám, že mi nebude do té doby kvůli tomu volat.“

Ustaraný výraz druhého muže nahradil úsměv. „Nechci vidět její obličej, až to zjistí...“

Ryan zaznamenal záměrnou změnu tématu a vycítil Northovy přetrvávající obavy. „Koukej, viděl jsi jeho záznam, ne?“ Odpovědí bylo váhavé přikývnutí. „Elgin znásilnil třináctiletou holku, že? A to nemluvím o devadesáti dvou lidech, kteří umřeli v Kennedy-Warrenově budově, a on tomu mohl zabránit. Mysli na tohle, Adame. Dvaadevadesát mrtvých, stovky zničených životů, všechno proto, aby Elgin dostal... co? Pár tisíc dolarů, možná? Nezaslouží si žádné soucit, zvláště od nás ne.“

Požádali je, ať odevzdají zbraně. North poslechl a podal jim svůj glock. Kealey jen zavrtěl hlavou a ukázal prázdné ruce. Když prošli detektorem kovů, podepsal North knihu návštěv a Kealey se znučeně rozhlížel kolem sebe. Po Ryanovi chtěli ukázat průkaz zástupce, aby mu mohli vystavit dočasné povolení ke vstupu, a to bylo všechno. To byla jedna věc, na které trval, a Harper to zařídil. Nebude existovat žádný záznam o Kealeyho návštěvě vězení.

Říkal si, jestli si už Harper uvědomil svou chybu. Aby mohli Kealeyho pohnat k zodpovědnosti za případnou nešťastnou nehodu, která by mohla potkat Thomase Elgina, musel by existovat oficiální záznam o jeho návštěvě nápravného zařízení.

Vnitřek budovy vypadal jinak, než čekal. Většina stěn byla vymalovaná šedomodrou a podlahu pokrývaly levné státní koberce, nicméně přece jen to byly koberce. Pomyslel si, že je dost vzácné vidět koberce ve vězení. Nejvíc ho ovšem překvapilo ticho. Trvalo chvíli, než si nepřítomnost zvuků uvědomil. Když pro nic jiného, tak proto, že to byl tak zřejmý rozdíl.

North si jeho zmatku všiml. „Tomuhle říkají vězení ‚nové generace‘. Všecko se kontroluje z jednoho operačního střediska a dozorcí se pohybují volně mezi vězni. Chovance, kteří začnou být hluchí nebo se chtějí prát, okamžitě přemístí a s potlačením hluku se počítalo už při výběru stavebních materiálů.“

„Zřejmě to ale bude dost drahý,“ podotkl Ryan.

„Řekl bych, že výhody převažují nad náklady. Teda nevím, co víš o Správě věznic, ale Elgina už zařadili do systému CIM. Myslel jsem, že k tomu jednou dojde, ale –“

„Počkej, to mi budeš muset vysvětlit.“

Procházeli otevřenou halou plnou dřevěných stolů a pohodlně vypadajících křesel. Několik vězňů koukalo na televizi se ztlumeným zvukem, zcela pohlcení utkáním v košíkové, a dozorce na ně zrudněle civěli. Ryana zarazil ledabylý postoj dozorce a nějak si nemohl zvyknout na poklidnou atmosféru, jaká v nápravném zařízení panovala.

Pozornost opět obrátil k Northovi, jenž mu vysvětloval zkratku: „Jedná se o centrální monitorovací systém vězňů* a spravují ho federálové. Vztahuje se taky k obžalovaným před odsouzením a Elgina do něho zařadili kvůli publicitě, který se jeho případu dostalo.“

Kealey se zamračil. „Doufám, že to neznamená nějaký zvláštní zacházení.“

* CIM – Central Inmate Monitoring System

North zavrtěl hlavou. „Ne, nic takovýho. Dostává se mu však zvláštní *pozornosti*, to jsem tím chtěl říct... Nemůžu zaručit, že tě propašuju do místnosti, kde budete sami.“

Ryan se na něj podíval. „Bez tvý pomoci to nedokážu, Adame.“ Za chvíli promluvil znovu, ale mnohem tišším hlasem: „Abych byl přesnější, potřebuju, aby sis to celý nechal pro sebe, až bude po všem. Už jsme o tom mluvili. Jestli chceš ven, stačí jediný slovo.“

Tón jeho hlasu prozradil Northovi, že odchod už nepřipadá v úvahu. „Dostanu tě tam,“ slíbil.

Ryan se s úlevou usmál. „Fajn.“

Elektronické dveře je propustily do operačního střediska. Za okamžik vstoupil velitel směny a napřáhl velkou ruku.

„Louis Jackson. Rád vás poznávám, pánové.“ Jackson byl mohutný černoš, kterému chybělo jen velmi málo do padesátky. Jeho holá hlava v tlumeném světle střediska přímo svítila. I přes svůj věk byl Jackson silný muž, jak bylo patrné i přes dokonale vyžehlenou uniformu, již měl na sobě. Ryan to ani nepotřeboval vidět, stačilo mu, jak ho po mocném stisku brněla ruka.

„Vy hoši děláte dost velký vlny,“ poznamenal Jackson a znělo to jako hluboké zavrčení. „Dneska ráno mi volal Harper z Langley a taky Nance z DEA. Oba mi řekli, že mi strčí koule do svěráku, jestli vás nepustím k Elginovi.“

North se přátelsky ušklíbl. „Nechceme vám působit nějaké potíže, pane. Věřte mi, kdyby bylo po našem, tak se s tím zmetkem vůbec nebavíme.“

Jackson se taky zasmál. „Jo, je to zmetek, to máte pravdu.“ Zase rychle zvažněl. „Ať je to jak chce, je to ostře sledovaný vězeň v mý péči a jeho advokátka mi může dělat problémy. No, ta je vlastně ještě otravnější než samotný Elgin, ale svý práci teda rozumí.“

„Ona?“ zeptal se Kealey se zřejmým překvapením. *Proč by sakra chtěla nějaká žena hájit Elgina?* „Kdo je to?“

„Jmenuje se Alex Harrisová,“ odpověděl Jackson. „Není to poprvý, co s ní mám co do činění. Má vlastní malou firmu v

Richmond a její záznam je opravdu dobrý. A bych řekl pravdu, divím se, že Elgin měl dost rozumu, aby si ji najal.“

Varovně zvedl prst. „To je teď jedno, podstatný je tohle. Rád vám pomůžu, ale jestli se Harrisová začne navážet do mýho zařízení, protože jste vy dva něco zvorali, pak se můj postoj velice rychle změní. To jen aby bylo jasno.“

North a Kealey zkroušeně přikývli a Jackson mávl na dozorce stojícího u dveří. „To je Matthews. Ukáže vám místnost, kterou jsme vyčlenili pro tuhle malou akci. Počká venku, zatímco budete mluvit s vězněm.“

Ryan stráž nechtěl, cítil, že Jackson spolupracuje jen naoko, a to v nejlepším případě. A co víc, velitel směny vypadal jako člověk, který bez váhání zavrhně rozkazy nadřízených. Kealey nechtěl pokoušet štěstí.

Viděl, že North situaci zhodnotil stejně a vysílá k němu varovný pohled. „Děkuju, poručíku. Tak ať už to máme za sebou.“

Když ušli několik kroků, všiml si Ryan, že agentovi DEA něco dělá starosti. „Já vím.“ Když mluvil, naklonil se k němu a šeptal. „Není to ideální. Dostaň odtud tu právničku, Adame.“

„Jak to myslíš, dostaň ji odtud? Kam ji mám k čertu –“

„Prostě ji nějak dostaň pryč. Tak rychle, jak jen to půjde.“

Zastavili se u neoznačených dveří s plexisklovým okénkem zasazeným do šedé oceli. Matthews se otočil k nim. „Tak jo, pánové, bylo mi řečeno –“

„Nezapomeňte, co chcete říct. Jdu si pro kafe. Chce ještě někdo?“ přerušil ho Ryan.

North zavrtěl hlavou a nenápadně k němu vyslal další tázavý pohled. Matthews souhlasně přikývl.

„Hned jsem zpátky.“ Ryan se vydal chodbou a North mezitím vešel do výslechové místnosti a Matthews zaujal místo přede dveřmi.

„Já pořád nechápu, na co je nutná schůzka,“ řekla Alex Harrisová. Zírala vztekle na Northa, Thomas Elgin se přitom

rozvaloval na židli, sepjaté ruce s propletenými prsty položené na břicho. Nesnažil se skrýt samolibý úsměv, který měl přilepený na tváři.

Adam ho ignoroval a soustředil se na Harrisovou. Byla to překvapivě krásná žena, která se snažila tuto skutečnost potlačit. Její snaha byla povětšinou neúspěšná. Postavu schovávala v beztvarem šedém kostýmu končícím dlouhou sukní, nicméně ladné křivky lýtek naznačovaly, co je pod oděvem, jenž měl potlačit představivost. Rovné lesklé kaštanové vlasy měla vzadu nepořádně svázané. Nosila těžké brýle, které jí stále klouzaly z dlouhého nosu. Tlusté čočky nemohly zakrýt jasně modré oči ani hněv, který z nich teď sršel.

„Na co zíráte?“

Trochu se usmál. „Na nic.“

„Jsem přesvědčená, že to dobře víte, agente Northe, ale můj klient nabídl ministrovi spravedlnosti prohlášení a ten to odmítl. Takže –“

„Vy jste si opravdu myslela, že to ministr přijme a poskytne mu imunitu na základě prohlášení, které může, ale taky nemusí, vést k dalším zatčením?“ zeptal se jí North. Přátelský úsměv nahradil přísný pohled, který většinu lidí ihned umlčel. Překvapilo ho, že to na zkušenou obhájkyni očividně nezabralo. „Chci tím říct, abychom nezapomínali na tuto souvislost. Nebyla to volná nabídka. Podle našeho názoru, váš klient vážně podřívá jakoukoliv dohodu tím, že zadržuje informace.“

„Hele, kámo –“

„Buďte zticha, Thomasi.“ Harrisová zvedla varovně prst a podařilo se jí zarazit klienta, ještě než začal. Její oči se setkaly s Northovým pronikavým pohledem a trvalo několik vteřin, než někdo z nich promluvil.

Ticho nakonec přerušil Adam North. „Mohli bychom si promluvit mezi čtyřma očima, paní Harrisová?“

Důrazně zavrtěla hlavou a přitom se jí uvolnilo několik pramenů vlasů, které jí zakryly obličej. „Můj klient má právo slyšet cokoli, co chcete říct.“

North vstal a šel ke dveřím. „V tom případě můžu ministrovi oznámit akorát to, že váš ‚klient‘ opět projevil neochotu spolupracovat při vyšetřování. Pokud chcete dohodu, paní, pak ji budete chtít hodně dlouho.“

Dveře už měl napůl otevřené, když se ozvala. „Počkejte, agente Northe.“

Za moment ho následovala ven z místnosti. Dveře za sebou zavřela velmi rázně. Otočila se k dozorci u dveří.

„Nepřeji si, aby v mé nepřítomnosti kdokoliv vešel nebo vyšel z této místnosti. Je to jasné?“

„Jasný, madam... Nikdo tam, ani ven.“

Odpověď jí stačila, a tak Alex Harrisová odpochoďovala směrem k návštěvní místnosti a Adam North ji váhavě následoval.

Zabralo to skoro pět minut bloudění po budově, ale Ryan nakonec našel, co hledal. Registrační pult tvořil velký půlkruh se zvýšenou přední stranou obrácenou do haly, podobně jako tomu bývá u vstupních hal hotelů. Za čelní stranou seděly čtyři počítače a řada telefonů. Za vším tímto zařízením byly vidět otevřené dveře, ale osoba, která měla službu u pultu, nebyla v dohledu.

Naklonil se přes pult a studoval jeden z telefonů, zejména rukou psané poznámky u jednotlivých tlačítek. Když našel to pravé, zmáčkl tlačítko, zvedl sluchátko a interkom ožil.

„Dozorci Matthews, prosím, hlase se na informacích, dozorce Matthews na informace.“

Když z místního rozhlasu vypadla tato zpráva, Matthews vzhlédl a zamračil se. *Sakra...* Informace byly na druhé straně budovy a on neměl klíče od vyšetřovny. Avšak taky si nemohl dovolit průšvih. Jackson ho už potrestal před třemi týdny za to, co udělal, nebo lépe řečeno co *neudělal*, při rvačce v obytné části vězení, která skončila jedním lehkým zraněním a druhým mužem v kritickém stavu.

Vážil pečlivě své možnosti. Věděl, že ten velký chlap odešel s právníčkou a Elgin těžko mohl někam zmizet s okovy na

nohou. Jackson mu nařídil, ať zůstane přede dveřmi, a jít proti rozkazu nadřízeného byl obvykle důvod k propuštění.

Matthews ovšem také věděl, že Jackson a šéf informačního spolu hrají basketbal v Arlington Mills skoro každé sobotní odpoledne. Velice závisel na znalostech o různých přátelských vztazích v hierarchii vězeňských zaměstnanců, aby jimi mohl kompenzovat vlastní neschopnost. Matthews si plně uvědomoval své podřadné postavení v nápravném zařízení.

Poslední zbytky nerozhodnosti roztály. Nemohl si dovolit další špatné hodnocení. Na menšího agenta, který tu byl na návštěvě, toho s černými vlasy a šedýma očima, už zapomněl. Nakonec se tedy vydal dlouhou chodbou do informací.

„Takže jak přesně zní nabídka teď?“

Harrisová netrpělivě čekala, až si North zamíchá kávu. Ten mezitím odpočítával vteřiny.

„Čekám...“

„Paní Harrisová, my oba víme, že vašeho klienta tady čekají nepříjemný časy. I když se vám podaří zbavit ho obvinění ze spiknutí, pořád ho máme za dodávky materiálu al-Káidě a za útok na federálního agenta.“

„To není nic nového, Northe. Co tedy chcete?“

Než odpověděl, hluboce se nadechl a lokl si kávy. „Klíčem je obvinění z útoku, je to tak? Já ho osobně dosvědčím, pokud o to žalobce požádá. Sakra, já mu svoje svědectví nabídnu. O tom ostatním se ale dá jednat. Víte, kdo je hlavní svědek proti Elginovi, že?“

Přikývla. Netrpělivost se začala vytrácet a nahradil ji mírný zájem. „Váš informátor.“

„Správně. Je chytrý a mnohem spolehlivější než většina lidí, se kterými musíme pracovat. A myslím, že to bude dobrý svědek. Takže abych to vyjasnil. Jeho paměť se může poněkud zamlžit, pokud se váš klient rozhodne spolupracovat.“

Alex Harrisová položila ruce na stůl dlaněmi nahoru v uklidňujícím gestu. „No, myslím, že tu máme něco, na čem

můžeme stavět, ale zatím to nestačí. Potřebuju odstoupení vašeho informátora a potřebuju ho písemně. Jinak Elgin mluvit nebude.“

North neodpověděl hned, ale jeho mozek pracoval na plné obrátky. *Možná budete překvapená, madam. Váš chlapec možná bude mluvit dřív, než si myslíte.* Jeho oči bezděčně zabloudily k hodinám na stěně návštěvní místnosti. Od okamžiku, kdy opustili vyšetřovnu, uběhlo pět minut.

Pro mladého agenta DEA ještě nikdy nebylo pět minut tak dlouhých.

Ryan odcházel od pultu, když se za ním ozval hlas: „Pane? Promiňte, pane... Co jste tady teď dělal?“

Šel dál a hlas zesílil. „*Pane*, prosím, odpovězte mi.“

Ryan otočil hlavu, aby odpověděl, ale pokračoval v chůzi. Nebyl vážně znepokojený. Slova sice byla rozhodná, ale hlas zněl nejistě. Mluvila žena a její tón nebyl typický pro zástupce šerifa zakaleného léty hlídání vězňů. „Jsem federální agent. Vyřídíte si to s Jacksonem, on nařídil zavolat.“

Ryan si uvědomil, že jeho poslední věta postrádá smysl, ale hlavně se neminula účinkem. Recepční se za ním zmateně dívala s ustaraným výrazem. Sáhla po telefonu. Už o poručíku Jacksonovi něco slyšela, šeptané zvěsti o jeho legendami opředené prchlivosti. Proč ho bez dobrého důvodu otravovat? Kromě toho muž odcházející od jejího pultu zcela jistě nebyl vězeň.

Co se mohlo stát?

Sluchátko se vrátilo do vidlice a recepční si sedla na své místo a pustila se do práce.

Po třech chodbách a dvou rozích, kolem kterých prošel, ocitl se Ryan zase přede dveřmi vyšetřovny. Ulevilo se mu, když viděl, že Matthews je pryč, ale pocítil náhlý záchvat vzteku, hlavně na sebe, když si uvědomil, že dozorce pravděpodobně dveře zamkl, než odešel.

Jestli ano, je po všem. Neměl čas se dostat přes zámek. Bylo jen otázkou několika minut, než se objeví North s advokátkou

nebo si Matthews uvědomí, co se stalo, a vrátí se s posilami. Jen jestli je dozorce tak hloupý, jak vypadá...

Zřejmě byl. Když Kealey zmáčkl kliku a ta se v jeho ruce pohnula bez odporu, tiše si oddechl.

Strčil do dveří a vstoupil.

„Měla byste být realistická,“ pokračoval North. Hrbil se nad stolem a upřeně hleděl na Alex Harrisovou. „Úplný stažení písemně, to nejde, protože by to znamenalo imunitu proti obvinění ze spiknutí a napomáhání zahraniční teroristický organizaci.“

„Já myslela, že o tom tady melete,“ řekla překvapeně. „Vy čekáte, že mi bude stačit vaše slovo a pak vám Elgin předá prohlášení? Je to tak?“

Díval se na ni dlouho. Uběhlo sedm minut. Doufal, že Ryan sebou hodí. „Paní Harrisová, uvědomujete si, že ministerstvo financí zmrazilo všechny prostředky vašeho klienta?“

Její výraz se změnil a ona se pokusila zakrýt to tím, že zvedla kelímek a dlouze se napila. Podle toho, jak jí hořely tváře, poznal North, že ji tato informace překvapila. Rozhodl se kout železo, dokud je žhavé.

„Není důvod, proč by vás o tom měli informovat, protože to nevyvolal председаjící soudce. Z toho, co jsem slyšel, usuzuju, že máte malou firmu. Nedovedu si představit, že máte moc času na veřejně prospěšnou činnost –“

„Tím chcete říct co?“ přerušila ho uprostřed věty. Její hlas sledoval její rozpoložení a začal stoupat. „Že mám vyplnit papír o stažení z případu? Nechat to nějakému čerstvému absolventovi večerní školy? Jestli vám šlo o tohle, pak jste plýtvál svým časem. A mým taky.“

Vstala, popadla aktovku a vztekla si posunula brýle, které jí sklouzly ke špičce nosu. Když se chystala opustit místnost, zavolal na ni.

„Tak proč ho zastupujete?“ Zastavila se a otočila k němu. „Žádné peníze z toho nekoukají a jako způsob, jak si získat

reputaci, je to dost pochybný, protože ať to vezmete tak nebo onak, dvacet let ho nemine.“ Krátké ticho, když North zvažoval, jestli má položit další otázku. Nerozhodnosti se rychle zbavil, protože ho její odpověď opravdu zajímala. „Máte přístup k jeho trestnímu rejstříku. Víte, co udělal. Jaký důvod máte, jako žena, pomáhat člověku, jako je on?“

Když se konečně usmála, North viděl chladnou, odtažitou vypočítavost, která mu dala odpověď, ještě než Alex Harrisová otevřela ústa. „Ale agente. Nebud'te naivní. Přelíčení bude na titulních stránkách až do vynesení rozsudku. Pro takovou pozornost jsem ochotná odložit svůj feministický program, aspoň dočasně. Koneckonců, za zásady si nekoupíte vysílací čas, že ne?“

Mrkla na něj, skutečně na něj *zamrkala*, otočila se na podpatku a vyšla z místnosti. North se narovnal. Tak to tedy máme. *Hodně štěstí, Ryane. Radši ty než já, kamaráde.*

Zvlášť budeš-li mít co dělat s ní.

Když Kealey vešel do místnosti, neřekl ani slovo. Dokonce se ani směrem k Elginovi nepodíval. Zavřel za sebou dveře a zamkl je a podíval se po kameře v horním pravém rohu, těsně pod stropem. Když uviděl jenom prázdné zdi, otočil se k vězni. Elgin už stál a choulil se na vzdáleném konci místnosti. Jeho pohyby byly podivné kvůli poutům na ruku a nohou a také dlaze na levém kolenu, která byla připomínkou jejich posledního setkání. Jeho vypočítavý výraz dávno zmizel a nahradila ho maska čisté hrůzy.

„*Co do prdele! Co tady děláte? Kde je má advokátka?*“

Kealey se pohnul s neuvěřitelnou rychlostí. Cestou k vězni odkopl kovovou židli. Jeho pravá pěst dopadla na Elginův solar plexus. Elgin se zlomil v pase a chytal dech. Mezitím ho Ryan zvedl, přitiskl ke zdi, levou rukou ho popadl za krk a pevně stiskl.

„Už nemám čas na blbosti, Tommy. Jednou jsi mi řekl jen půl pravdy. To už se nestane. Na nákladovém listu bylo ještě jedno jméno, že ano? Ty mi ho –“

„Já nevím! Nic nevím, přísahám!“

Kealey ustoupil o pár kroků a plnou silou praštil zraněným mužem o zed'. Okamžitě následovala další tvrdá rána do břicha. Ta druhá nebyla tak silná jako první, protože se Ryan snažil současně držet muže zpříma a udržet vlastní rovnováhu.

Přesto to stačilo. Elgin začal zvracet a hroutil se k zemi. Ryan ho pustil a sáhl po malém předmětu, který měl vzadu za opaskem.

Když Elgin uviděl nůž, vytřeštil oči. Snažil se odtáhnout od zbraně, což Ryanovi ulehčilo práci. Chytil ho za špinavé vlasy a táhl mu hlavu dozadu, čímž jeho hrdlo zůstalo nechráněné.

„Vzpomínáš si na to?“ Kealey mával keramickým nožem před Elginovými očima vylézajícími z důlků. *„Jsem si jistě, že ano. Bylo to špatný, mimochodem. Vážně jsi mě tím divadýlkem dostal. Nicméně pořád na ni napadáš, vid'?"* Zřejmě nejseš takovej tvrďas, jak si myslíš... Na nákladovém listu bylo další jméno, že? Jinak by nezmizel z kanclu šéfa přístavu v NIT. Poslední šance – *Jaký jméno to bylo?“*

Další prudké škubnutí hlavou. Ryan pevně svíral páskou obalenou rukojeť. Zacházel daleko a věděl to. Nůž byl na Elginově hrdle a Ryan přitlačil, až se ostří začalo bořit a objevila se tenká rudá čára, drobné stružky krve stékaly dolů a dělaly louži na chladné dlaždici. Elgin křičel, tlumeně řval, dokud si Ryan neuvědomil, že mu drží ruku přes ústa. Stáhl ji a snažil se uklidnit. Všiml si, že se mu třesou ruce.

„Řeknu to! Řeknu cokoli! Prosím, nechte toho! Jenom... Ježíši, jenom přestaňte.“ Elgin pokračoval v nesouvislém blábolení, složeném z pokřivených slov, kvůli strachu a bolesti zcela nesrozumitelnému.

„To jméno, Tommy. Hned.“

Byla to dlouhá chodba, ale Alex Harrisová nijak nespěchala, pořád ještě zuřila nad arogancí agenta DEA a svou vlastní raněnou hrdostí. Ta věc s penězi bolela obzvlášť, protože to byla pravda. Velkou část uplynulého desetiletí strávila ve známé firmě, jež měla ústředí v Chicagu, ale její vlastní firma byla ještě

v počátečním stadiu a ona neměla ani čas, ani peníze, aby zastupovala klienta, který nemůže platit, a to ani klienta, jehož případ přitáhne širokou publicitu. Navzdory tomu, co řekla v návštěvní místnosti, neměla na vybranou. Nezbude než podat žádost o stažení z případu. Po chvíli zjistila, že se její vztek soustředí na agenta, který jí tu zprávu přinesl. *Jaká ztráta času, pomyslela si. Ten chlap mé odtáhl, aby mi nabídl něco, k čemu stejně asi neměl oprávnění, a navíc –*

Najednou se jí rozsvítilo a praštilo ji to jako kladivo: *Byla to bouda. Chlapovi nebylo víc než třicet a nemohl mít žádné právní vzdělání. Proč asi poslali někoho s falešnou nabídkou? Tím nemohli nic získat, pokud...*

Náhle si uvědomila, že dozorce už přede dveřmi výsledkové místnosti není. Vlastně na chodbě neviděla nikoho, i když za zády slyšela vzdálený rozhovor. Rozběhla se, těžká aktovka jí otloukala nohu, ještě třicet metrů a blížila se. Dozorci, kteří šli za ní, překvapeně vykřikli, když zahlédli náhlý pohyb.

Nevšímal si jich, doběhla ke dveřím a vrazila do místnosti. Podívala se do vyděšených očí svého klienta.

Pak jí sklouzl zrak na krev, která stékala prasklinami v dlaždicích na podlaze.

Uskočila a začala křičet strachem a šokem, pak vztekem, a mezitím k místnosti dobíhali dozorci.

Ryan zahrnul za roh směrem k východu, a když spatřil, co ho čeká, začal v duchu nadávat. Naomi Kharmaiová se hlasitě hádala s Adamem Northem, který vyměnil propustku za pistoli a vrátil ji do pouzdra.

Naomi ho spatřila a její vztek se obrátil od agenta DEA na něj. „Co tady *sakra* děláte, Ryane? Měla jsem se všeho zúčastnit, pamatujete? Tohle je *svinstvo*! Počkejte, až o tom uslyší zástupce ředitele...“

Pokračovala pořád dál, mezitím co Ryan ukázal průkaz a plácl propustku na pult. Dozorce, který ji sebral, se široce křenil, zřejmě se scénou, kterou mu Naomi udělala, dobře bavil.

Ryan se bavil méně. Věděl, že ho od ostrého zapraskání rádia a následného naléhavého hlášení dělí jen vteřiny. To bude znamenat druhé zavolání náčelníkovi směny, který si rychle zjistí, co se stalo.

Dveře na parkoviště byly vzdálené nejvýš 5 metrů.

„Ted' toho nechte, Naomi. Ano?“ Popadl ji za napřaženou ruku, přitáhl ji k sobě a chraplavě zašeptal: „Musíme se odsud dostat. *Okamžitě.*“

Vyškubla se mu, ale jejich obličeje byly pořád vzdálené jen pár centimetrů. Zmlkla, když ji vyváděl k východu. North už vyšel do mrazivého vzduchu. Podržel jim dveře a oni ho následovali přes práh.

Ryan si v otevřených dveřích uvědomoval všechno, teplou Naominu ruku ve své, zvuky útočící ze všech stran: vzdálený rozhovor na ulici, trubení vzteklého řidiče. Skřípot jejich bot, když se z dlaždic dostali na mokrý asfalt, praskání rádia u dozorcího, než se za nimi zavřely dveře.

WASHINGTON, D. C. • OKRES HANOVER, VIRGINIE

Ani s největší fantazií by tento byt nešlo považovat za místo vhodné k životu. Prostor byl přecpaný, ale nábytku tu bylo málo. Na špinavých oknech visely potrhané bílé záclony. Jídelní pult, pokud by z něho někdo uklidil nedojedky hotových jídel, což se ovšem nestávalo často, byl nenapravitelně potřísněný. Místo páchlo zatuchlým cigaretovým kouřem a potem. Zápach, který ji provázel posledních šest měsíců. Odhadovala, že většina proniká z pokojů dole a zbytek vydává její tělesný strážce. I teď, když seděla v ošoupaném koženém křesle, slyšela, jak se pohybuje v sousední místnosti.

Fátima Darabí se opřela a tmavohnědé oči upřela na blikající televizi. Na kraji stolu ležel mobil a také pistole Makarov ráže 9 mm. Telefon ani zbraň nebyly nikdy dál než pár decimetrů od její ruky. Bradu si podpírala levou dlaní. Dívala se na...

Fátimu překvapovalo, že na celostátní televizi stále dokola ukazují ohavnosti. Ještě víc ji udivovalo, že to vláda dovoluje. Zřícení Kennedy-Warrenovy budovy nebylo nic příjemného na pohled, dokonce ani pro někoho, kdo nenáviděl Ameriku jako ona. Věděla ovšem, že pro televizní síť bylo dost nákladné získat tyto záběry, a už dávno se poučila, že v této zemi je všechno dáno peněžní hodnotou.

V takovýchto chvílích se těšila ze svého poslání. Zde byla ona, v srdci této země, dobře znala muže, který nachystal bombu

v Kennedy-Warrenově budově, a přesto Američané nemají ani ponětí o její existenci. Mít takovou výsadu...!

Hněv, který ji poháněl, nebyl její vlastní, byl v ní vypěstován. Když křižník amerického Válečného námořnictva *Vincennes* sestřelil v červenci 1988 nad Atlantikem let 655 Iran Air*, nazvali to admirálové v Pentagonu nešťastnou náhodou a tvrdili, že jsou nevinní, dokonce i v době, kdy americká munice nadále proudila do Bagdádu. Její bratr tím letadlem letěl, vracel se na americkou univerzitu v Dubaji po dvou týdnech doma.

V letech před bratrovou smrtí byli její rodiče mírumilovní lidé, vřelí a starostliví. Nicméně byli schopní nenávidět, a když objevili tutéž schopnost u své dcery, začali o ni pečovat, jako pečovali o její tělo a duši.

Fátimu její současný úkol těšil. Dostala školení týkající se některých věcí, ale byla chytrá a věděla, že peníze, které rozptýlila na víc než padesát zahraničních účtů, jsou určeny někomu důležitému. Samotné jméno jí nic neříkalo a stejně bylo určitě falešné. Mužův hlas jí napověděl jen velmi málo. Nebylo obtížné odhalit francouzský nádech na druhém konci drátu, ale předpokládala, že je to nahrané jen pro ni. V těchto věcech neměla výcvik, ale to nehrálo roli. Ničemu by neprospělo, kdyby se v tom vrtala moc hluboko. Dostala příkazy od samotného ministra, skutečnost, na kterou byla hrdá. Nebude žít v této díře věčně. Brzo ji povolají zpět do Teheránu, aby zaujala své zasloužené místo po Mazaherího boku.

Ted' ovšem čekala na další zavolání. Až přijde, bude to nejspíš jen pár okleštěných vět, nejpravděpodobněji mumlaná žádost o další peníze. Muž neztrácel čas hovorem. Bylo to pro něj charakteristické a Fátima to ocenila.

Zavrtěla se v křesle. Mobil zazvonil...

* Airbus A300 iránských aerolinií byl sestřelen tímto křižníkem nad Perským zálivem během iránsko-irácké války.

Den se táhl, jako by nikdy neměl skončit, ale dlouhé hodiny v kanceláři nebyly příčinou její nálady. Jen byly doplňkem k problému.

Nicole Milberyová odtrhla oči od telefonu a pokusila se soustředit na prodejní smlouvu, kterou vyplňovala na počítači. Nemohla pochopit, proč se neozval. Myslela na to, že dvě hodiny, které spolu strávili ve stodole, byly fantastické a určitě stály za pokračování, ale její nejnovější klient si to zřejmě nemyslel.

Cítila se podvedená a ponížená, a tyto pocity ještě zhoršovalo to, že po něm stále toužila, toužila po tom, aby zavolal, toužila po tom, co prožila jen před několika málo dny.

Nebyla zvyklá být trpělivá, čekat, až se věci urovnají. *Když nezavolá do zítřka, rozhodla se s konečnou platností, bude toho litovat. Nikdo se mnou nebude takhle zacházet.*

Uvědomila si, že zase zírání na telefon. Pokusila se ignorovat kapky vytvářející se pod víčky a vrátila se ke vzteklému mlácení do klávesnice.

Frank Watters pozoroval s jen chabě skrývaným zájmem, jak se jediný zákazník pohybuje mezi domácími potřebami a elektrickými přístroji. Muž, jenž minul velké lednice a složité stereosystémy, nezapadal mezi jeho pravidelné zákazníky. A jeho oblečení nevykazovalo prach ze stavby, žádné skvrny po rychle zhltnutém obědě z korby nákladáku.

Watterse těšilo vlastní pozorování a neváhal v něm pokračovat. Stejně toho tichého čtvrtedního odpoledne neměl nic jiného na práci.

Wattersova prodejna elektro jižně od Ashalandu v okrese Hanover byla rájem hospodyněk a elektrikářů ze tří okresů rozložených všemi směry. Podnik neměl nedostatek zájemců o nákupy, ale plno tam bylo jen brzo ráno, když přicházeli pravidelní zákazníci pro věci, které budou ten den potřebovat k práci.

Osamělý zákazník byl v obchodě asi dvacet minut, bezmyšlenkovitě si hrál s televizí s velkou obrazovkou a pak

konečně donesl seznam Wattersovi. Když strkal papír přes pult, pocítil Watters záchvěv uspokojení z toho, že jeho původní pozorování bylo správné. Na opálených rukou nebyly žádné škrábance a jizvy, tak charakteristické pro elektrikáře nebo jiné řemeslníky pracující na stavbách. Prsty měl dlouhé a štíhlé, ale přesto působily mužným dojmem, stejně jako jeho rozložitá ramena. Watters se svou bezmeznou zvědavostí si pomyslel, že jsou to ruce spíše spisovatele nebo pianisty, možná...

Nicméně zákazník věděl, co chce, a případné pochybnosti, jež ve Wattersovi přetrvávaly ohledně jeho odbornosti, se rychle rozplynuly. Požadavky nebyly neobvyklé, a tak je starý majitel obchodu snadno dodal ze svého skladu. Patnáct metrů měděného drátu č. 18, jednopólový páčkový přepínač se dvěma odkrytými vývody, kvalitní štípací kleště, několik šroubováků různých velikostí a izolační páska.

Watters za tento drobný nákup vděčně přijal hotovost. Nemohl vědět, že jeho odpolední zákazník navštívil dva další obchody, aby si svůj nákup doplnil, ani k čemu vlastně měl nakoupený materiál posloužit. Všechna podezření, která by mohl mít, potlačilo mužovo slušné chování a úsměv, který mu nabídl, když odcházel.

V pravém srdci státu, daleko od rušných měst Richmondu a Norfolk, mimo venkov s pohodlným způsobem života kolem vyhlídkové Blue Ridge Parkway a také daleko od výhledů po krajině nabízených dalšími krutícími se cestami, ležela hustě zalesněná kopcovitá země, většinou nedotčená časem a peněženkami projíždějících turistů.

V noci se vzduchem nesly pouze tiché tóny ptačích písní a cvrkání cvrčků. A také se mezi nejvyššími větvemi bez listí proháněl vítr směřující na severovýchod.

Na listopad zažívala Virginie určitou anomálii. Stát získal pro tento měsíc pochybné prvenství tím, že měl nejvyšší počet dnů s měřitelnými srážkami ze všech předešlých měsíců roku. Pršelo osmnáct dní a devatenáct nocí a Will Vanderveen, který seděl

nad prací pod šikmou střechou stodoly za svým skromným domem, začal chápat pocity, jaké musel mít Noe.

Když pomyslel na oblouk duhy zvedající se nad potopou, povznášelo ho to také, ale nebyla to vyhlídka na záchranu.

Vnitřek stodoly neprodělal za tu krátkou dobu, co tu byl, žádné velké změny. Vlastně zůstal víceméně ve stejném stavu. Bylo zde jen několik patrných stop. Široký pás nastlané slámy byl z betonu podlahy odklizen do stran, aby udělal místo bílé dodávce Ford Econoline, která teď dominovala volnému prostoru. U vzdálenější stěny naproti posuvným dveřím stál velký dřevěný stůl. Na jeho hrubém povrchu ležela spousta nástrojů a materiálů, trpělivě čekajících, až je vezme do ruky.

Kromě věcí, které koupil u Watterse, se podařilo Vanderveenovi sehnat přenosný obráběcí stroj s lampou a mikroskopem, který bude důležitý při práci na jemnějších detailech. Stroj stál na stole hned vedle páječky s výkonem 20 wattů, spolu se 60 gramy svařovacího drátu Antex.

Vedle páječky odpočíval ampérmetr a 9 metrů elektroinstalační trubky. Všechno toto zařízení by bylo bezcenné bez dvou mobilů, které Vanderveen koupil na předměstí Richmondu, spolu s tříměsíčním celostátním provozem. Nebude sice telefony potřebovat víc než pár týdnů, ale odchýlit se od plánu by znamenalo, že by si někdo mohl něčeho všimnout, čímž by si koledoval o pozornost...

Seděl na tvrdé dřevěné židli, naslouchal tichému bubnování kapek na střeše a jeho ruce se pohybovaly rychle a s jistotou. V duchu se toulal daleko od záludností pájených spojů, daleko od napjatého vztahu mezi napětím, proudem a odporem v obvodu.

Starosti mu dělalo, že peníze nebyly zasílány přímo jemu. Mohli je klidně poslat přes Kajmanské ostrovy, místo jejich vlastního prostředníka. Snížilo by to výrazně riziko, i když ta žena pracovala zatím dobře a finance byly rychle dostupné.

Z větší části však jeho myšlenky zaměstnávala jiná žena, realitní agentka.

Při zpětném pohledu připouštěl, že to byla chyba. Hluboko uvnitř mu nějaký hlásek říkal, že v těchto dnech dělá nějak moc

chyb. Upocené odpoledne strávené na slámě ve stodole nestálo za sebemenší riziko odhalení. Tím, že jí dal, po čem toužila, uvolněním tiché beznaděje, jí povolil přístup. Přístup k sobě, přístup k tomu, co dělá. Teď už nebylo nepředstavitelné, že se rozhodne zastavit se bez ohlášení.

Byl rád, že na posuvných vratech je zámek. Současně si ale uvědomoval, že je to jen dočasná překážka.

Říkal si, že za jeho slabost může to, že před Washingtonem a Mašhadem strávil dva týdny se Sadrovými poradci v Nadžáfu a předtím sedmnáct týdnů na strachem prostoupených vražedných polích Ramalláhu. Kdyby mu věřili, dostal by ženu. Oni ho ale jen tolerovali, nepřijali ho mezi sebe. Uznali ho až později, když odešel, když přestal být hrozbou pro tamní organizace.

Po tak dlouhé době, pěti měsících nucené abstinence, byla noc s realitní agentkou jako balzám na otevřenou ránu.

Až se z toho stala vážná hrozba pro jeho svobodu a jeho život. Když bylo po všem a ona ležela nahá, ovinutá kolem něj v měkké slámě stodoly, mluvila bez obalu o tom, jak pohrdá svým manželem. Rozeznal v ní potřeby, potřeby, které doma nenašly naplnění.

Pokud by uspokojil tyto potřeby, jako to udělal už jednou, pak tato žena ohrozí jeho svobodu a život.

Raději podobné myšlenky zahnal. Stalo se to, a on už to nezmění. Jestliže je slabost potřebovat ženu, pak to je slabost, se kterou dokáže žít.

Měděný drát se mu v rukou kroutil. Zpět k úkolu, jež měl před sebou. Prošel si schéma, které nosil v hlavě. Začne to u napěťového zdroje, od baterie k vývodům na vypínači. Baterku tam ale připojí až na poslední chvíli. Pořád ještě musel zjistit, jak dlouho může být obvod sepnutý, než se baterka vybije a nedokáže dodat požadovaných 12 voltů. Ale to má ještě čas.

Od vypínače povede dvojitý měděný drát k obnaženým obvodům mobilního telefonu a pak k rozbušce č. 6.

Zatím visel měděný drát zplihle z okraje dřevěného stolu.

Vanderveen si své vybavení prohlížel s uspokojením. Bedny vyzvednuté z norfolkského terminálu byly dobře ukryté ve

stodole pod slámou, avšak nesměl zapomínat na zvědavou mysl realitní agentky ani na dokonale kombinující mozek svého bývalého velícího důstojníka.

Kealey... Vanderveen na něj nemyslel často. Diskrétním vyptáváním zjistil, že ten člověk byl těsně před výbuchem přítomen u Kennedy-Warrenovy budovy. Pohrával si s představou: *Jak by se bývalo hodilo, kdyby Kealey při explozi zahynul*. Nedomníval se, že jeho starý přítel může nějak vážně ohrozit jeho plány.

Současně si však uvědomoval, že problém se zaangažováním jeho bývalého velitele bude muset nějak vyřešit. Jeho práci nesmí nic narušit, protože může kdykoliv a v neomezeném rozsahu vzbudit strach, nakrmit paranoii, která se v americké veřejnosti šíří jako mor.

Když se 11. září zhroutila Dvojčata, bylo to pro něj, jako by se znovu narodil. V týdnech po útocích byl svědkem, jak Američané vrhají obvinění do všech koutů světa, nicméně hlavní dávku schytl bin Ládin a jeho organizace. A teprve až se to podařilo zúžit, když to bylo jisté, začal Vanderveen pracovat na rozšíření svých obzorů.

A v době největšího nebezpečí, kdy byli noví dobrovolníci přijímáni s největší nedůvěrou, bez problémů pronikl do organizace, protože nenávisť, již cítil ke své adoptivní vlasti, se nedala předstírat a tu nenávisť neuspokojila ani smrt tří tisíc Američanů.

Velmi jemně přiložil obroušenou špičku páječky na mechanický spoj jednopólového spínače. Po dokončení bude dvoudrátový signální kabel tvořit paralelní okruh. Bude nutné zkontrolovat proud na každém detonátoru, protože dobře věděl, že každá rozbuška bude vyžadovat pro správnou funkci 2 až 10 ampérů. Napětí nebylo problém, protože to byl jediný společný parametr v obvodu, který vymyslel. Rozhodl se pro čtyři detonátory, i když skutečně nutná byla jen jedna rozbuška, ale on nechtěl riskovat, že selže.

Pracoval až do rána, ruce se pohybovaly klidně a zařízení dostávalo formu. Před šesti měsíci to byl sen. Před čtyřmi nápad.

Dva měsíce, pracovní plán. Teď to byla jistota. Drát v jeho prstech byl teplý a táhl se tam, kam mu určil, dokud nezměnil rozhodnutí. Bylo to jeho dílo a vůbec nepochyboval, že to nebude fungovat tak, jak si naplánoval. Pořád ho čekalo ještě mnoho dnů práce a spousta věcí se mohla pokazit.

North se dostal z parkoviště jako první. Jeho zablácený 4Runner skočil na Mill Road a vzápětí zapištěly gummy, když ostře zabočil na Eisenhower Avenue. Jakmile se Naomi nasoukala na sedadlo spolujezdce, Ryan otočil klíčkem v zapalování. Za dalšího jekotu pneumatik vypadli z parkoviště. Ryan naplno využíval šestistupňového řazení a motor souhlasně burácel. Nejdřív zamířil na jih, po Huntingtonu, až se ulice spojila se silnicí č. 1. Pak auto vyhnal na Jefferson Memorial Highway, kterou sledoval několik kilometrů, než prokličkoval zpět do Washingtonu.

„Co to mělo sakra znamenat, Ryane?“ Naomi se na něj dívala a z očí i celého jejího postoje vyzařoval hněv.

„Potřebovali jsme výsledky, Naomi. Tak jak jste to naplánovala, by to nefungovalo –“

„Jak to můžete vědět?“ Hlas jí zase začal stoupat. „Vy jste *mému* způsobu nedal šanci!“

„Dal mi ho, Naomi. Elgin mi řekl to jméno. Ten nákladový list vzal z terminálu, aby měl něco v ruce na pozdější dobu, pro každý případ. V té době neměl ponětí, jak velký to je. Jméno byla jen pojistka, to je všechno.“

„Jak jste to z něho dostal?“

„To teď není podstatný. Druhá osoba na nákladovém listu byl George Saraf. Soudě podle příjmení asi zjistíte, že je to druhý jméno Michaela Shakiba. Není to přímá linka na Vanderveena, ale pořád je to něco.“

„Jak jste dostal to jméno, Ryane?“

Do města se vrátilo mrholení. Byl to jemný dotek bouřkového systému vznášejícího se nad centrální Virginíí. Na dálnici bylo jen málo aut a on byl vděčný za prázdný asfalt, když

se kolem ve tmě míhaly bílé ukazatele na Arlingtonský národní hřbitov.

Ryan se otočil, aby na ni viděl. Věděl, že nepřestane, dokud to neřekne. „Vymlátil jsem to z něho, Naomi.“

Oči jí začaly lézt z důlků, asi tak milimetr nebo dva, ale neřekla nic. Nakonec to čekala.

Následovalo dlouhé ticho. Opřela se na sedadle, vděčná za pravdu, v domnění, že vysvětlování skončilo. Cukla sebou, když promluvil dál, jako by vůbec nepřestal.

„Ale on pořád nechtěl mluvit, víte? Když je to takovej zmetek jako Elgin, myslíte si, že to bude lehký, ale někdy vás překvapí. Někdy překvapí i sami sebe...“ Ryan si říkal, že to nechá být, že ji ušetří podrobností, ale slova plynula dál, zdánlivě z vlastní vůle. „Měl jsem jen pár minut. Uvázli jsme na mrtvým bodě. Vy to víte, já to vím. Mám na stole v Langley stohy papírů, vy jich tam máte ještě víc, ale od kancelářského stolu se k Vanderveenovi nepřiblížíme.“

V hlase mu zazněl hořký tón. Otočila se a koukala z okna, ale on ještě neskončil. Levou rukou zašátral dozadu. Neviděla, co dělá, dokud se v jeho napřažené ruce neobjevil nůž, rukojetí napřed. „Chtěla jste to vědět? Ptala jste se... Takhle, Naomi. Takhle jsem ho přinutil mluvit.“

Nejdřív se od nabízené zbraně odtáhla, ale ovládla ji podivná zvědavost, a tak zírala na vlastní ruku, která se natáhla a zbraň přijala. Všimla si, že Ryan odstrojil dřevěnou rukojeť, zřejmě proto, aby nůž nespustily uvnitř budovy detektory kovů. Aby se dala použít, omotal kolem holé rukojeti izolační pásku. Kluzký černý povrch byl stále ještě lesklý a vlhký od potu.

Když nůž obracela v ruce, ozářily pouliční lampy čepel.

Uviděla na své dlani krvavou šmouhu.

Nůž jí vypadl z ruky, odrazil se a dopadl na podlahu u jejích nohou.

„Musel jsem ho přesvědčit, Naomi. Musel jsem mu ukázat, že to myslím vážně. Byl to jediný způsob, Naomi.“

„Zavezte mě domů, Ryane.“ Slova byla tichá a žalostná. Krev na její ruce byla vlhká a lepkavá a ona se zoufale rozhlížela, ale na dosah nebylo nic, o co by si mohla ruku otřít.

Ve stínech neviděl na její ruku ani na obličej. Váhal, protože si nebyl jistý, jak zareaguje. „Potřebuju, abyste na tom pracovala dál. Já pravděpodobně vypadnu, až Harper –“

„Já vím.“ Její slova téměř nebyla slyšet. Kopala do zbraně, aby ji dostala pod sedadlo a neviděla na ni. „Jen mě odveďte domů.“

Bydlela v přelidněné řadě městských domů na M Street. Byly to fádňi budovy s drolícími se cihlovými fasádami a sešlými georgiánskými ozdobami. Když těžký sedan přirazil k chodníku, otevřela beze slova rychle dveře. Ryan se díval, jak běží jemnou clonou deště a mizí v domě, a současně se mu na obličej střídaly různé výrazy.

Ryan věděl, že jí ukázal něco nového, a na to nebyl hrdý. Možná ji to posílí, nakonec možná bude moudřejší, ale za tuto zkušenost se musí platit. Bez ohledu na to, co ví o jeho minulosti, se na něj již nikdy nebude dívat stejně. Vědomí, že v jejích očích klesl, ho zlobilo. Zadíralo se do jeho pocitů jako smirkový papír do sluncem spálené kůže a on přemýšlel, proč tomu tak je, když se neznají ani celý měsíc.

Hněv pomalu polevoval. Otočil BMW a vracel se do středu města. Zvedl mobil ležící na sedadle a z paměti vytukal číslo. Katie odpověděla na první zazvonění.

„Haló?“ Z nějakého důvodu nepoužívali mobily pro vzájemný kontakt často. Nepřekvapilo ho proto, že nepoznala jeho číslo.

„Katie, tady Ryan.“

„Ahoj. Bože, já už měla starosti! Kdy se sem vrátíš? Umírám hlady, tak jsem myslela, že bychom mohli –“

„Poslouchej, potřebuju, aby ses sbalila a odhlásila z hotelu, hned.“ Bylo těžké nepostřehnout v jeho hlase naléhavost, přesto se zeptala.

„Proč? Já chtěla –“

„Žádný otázky, Katie! Vysvětlím ti to později. Jen si seber věci a běž, ano? Je to nutný.“

Dlouhé ticho. Když nakonec promluvila, její slova vyznívala rezignovaně. „Kde na mě počkáš?“

„Nemůžu zastavit před hotelem. Až vyjdeš, zahni doleva a jdi tři bloky. Vezmi si jen to, co uneseš. Nahradím cokoliv, co tam budeš muset nechat.“

„Nechci, abys mi nahrazoval věci, Ryane. *Chci*, abys mi řekl, co se děje. Čekám tu celý den a teď najednou –“

„Vysvětlím ti to později, slibuju. Patnáct minut, jasný?“

Bezmyšlenkovitě zaklapl telefon, aniž by počkal na její odpověď, a hned si začal spílat, protože si uvědomil, že jí zavěsil.

Netušil, jak zlé to ještě bude. Pokoj v Hay-Adams byl rezervovaný na jeho jméno a věděl, že jakmile se to dostane ven, začnou reportéři obvolávat místní hotely, aby sehnali nějakou potravu a video pro ranní zprávy. Nechtěl vidět své jméno vytištěné v novinách nebo svůj obličej na obrazovce a nechtěl, aby Katie zažila takové urážlivé zacházení. Útočiště se dá pořád najít v Langley, ale zatím nechtěl chodit Harperovi na oči nebo poslouchat jeho výčitky. Potřeboval čas, aby si poskládal slova, čas, aby si připravil vysvětlení, proč téměř zabil vězně ve federálním vězení.

Výhrou bylo jméno, ale bez záruky. V tomto případě si nebyl jistý, zda výhra bude stačit, aby to zachránilo jeho krátkou kariéru v Ústřední zpravodajské službě.

To mu nakonec vyhovovalo. Slíbil něco Katie a chtěl to dodržet.

Přes závoj deště se v dálce objevila zářící fasáda Hay-Adams. Doufal, že Katie v malém obchodě v hotelovém vestibulu sehnala plášť do deště, ovšem uvědomoval si, že jemu to nepomůže. Ať už se do auta dostane suchá nebo promoklá na kůži, čekaly ho téměř určité další výčitky.

Aniž by o tom přemýšlel, vylovil pod sedadlem spolujezdce nůž a zastrčil ho pod kobereček pod svýma nohama. Naomi

Kharmaiová, ač byla připravená, jak jen to jde, byla dvakrát během posledního měsíce vystavená pohledu na násilnou smrt. V případě Stephena Graye vyplynula jeho smrt z nutnosti. Někdo by mohl tvrdit, a on se domníval, že by se to dalo i prokázat, že to byl jen krůček od přímé vraždy. Pokud to *byla* vražda, pak byla pochopitelná, dokonce ospravedlnitelná. Co se nedalo rozumem zvládnout, byla náhodná, nesmyslná smrt, s níž se setkala v rozvalinách Kennedy-Warrenovy budovy.

Ryan pro ni teď nemohl udělat nic. Dotkla se studené, ostré hrany reality a buď se utopí, nebo poplave, potřebný čas záleží na ní. Myslel si, že v ní rozeznal sílu odsunout to do pozadí a pokračovat v úkolech, které před ní stály.

Kdyby ji toho mohl ušetřit úplně, rád by to byl udělal.

Jeho největším přáním však bylo, aby se Katie s něčím takovým nikdy nesetkala. Proto chtěl, aby odešla z hotelu, a proto taky strčil nůž pod kobereček. Pokud na ni byl tvrdý, když jí přikazoval, místo aby žádal, dělal to ze strachu, že jednoho dne bude i ona muset nést stejné břímě, rok za rokem, dokud ji nerozdrtí.

Stejně jako by dal cokoli za to, že mu bude nablízku, tak by udělal cokoli, aby ochránil její nevinnost.

Nikdy by jí neřekl, na co teď myslel. Neměl to v povaze a slova by zněla podivně, neohrabaně a nepřesně.

Přesto doufal, že to ví. Doufal, že to cítí. Jen jedna věc, pro něj přednější, a brzo bude Katie jeho všechno, jediné, na čem mu bude záležet. Věděl, že až ten den přijde, konečně dokáže nechat minulost odpočívat.

WASHINGTON, D. C. • LANGLEY

Podnikl jednodenní výlet do Washingtonu, aby se podíval na trasu a zvážil možnosti.

Na cestování to byl hezký den. Pryč od mraků, které visely nad centrální Virginií, pryč od jednotvárných výpočtů, od otupující práce s páječkou. Vzal si svou nejnovější hračku, čtyři roky starý motocykl Honda VT1100 Shadow, samý chrom a lesklý kovový povrch. Snažil se vyhýbat používání dodávky, pokud to nebylo absolutně nezbytné. Kdyby s ní zajel do středu města a zastavili ho pro porušení dopravních předpisů, bylo by pro něj vozidlo dál nepoužitelné.

Na motorce vyrazil na sever po I-95, sjel na exitu 170 a proletěl západním okrajem Alexandrie. Když přejížděl Potomac, řeka vrhla na vyleštěné křivky motocyklu odlesky sluníčka.

I-95 byl většinou zdánlivě nekonečný pás lemovaný po obou stranách borovicemi. Byl v pokušení přidat plyn a získat z jízdy také nějaké potěšení, ale to pokušení potlačila nezvykle silná policejní přítomnost a Cessna 182s virginské státní policie vysoko nad hlavou. Přesto byl otevřený prostor velkou úlevou po uzavřené stodole, kde měl kvůli zamčeným vratům a nebezpečí návštěvy realitní agentky dojem, že se stěny každým dnem přibližují.

Zabočil na US Route 50, také známou jako Newyorská třída. V okamžiku, kdy přejel přes řeku Anacostia, opustil

marylandský okres Prince George a pokračoval do jihovýchodního cípu Districtu of Columbia. Když se před ním objevilo Washingtonské kongresové centrum, zahrnul vlevo do 7. ulice. Velký motor hondy páral studený vzduch a přiváděl některé ze spokojených turistů k životu. Zašklebil se nad jejich překvapenými výrazy a přejel Independence směrem na jih. Jen lehce otočil hlavou, aby se podíval po délce třídy.

Pohled nevyvolal žádné pocity. Trosky byly dávno uklizené, spálené vraky aut uskladněné v nepoužívaném hangáru na Dullesově letišti, kde týmy forenzního oddělení FBI a Státního výboru pro bezpečnost v dopravě dál oškrabávaly jejich povrch v nekonečné snaze najít nějaké důkazy.

Vanderveenův zájem nepřekročil zájem zvědavého motoristy, který se ohlédl po troskách na okraji ulice. Od scény se odvrátil ještě dřív, než otevřený prostor nahradila nekonečná řada zaparkovaných aut a domovních fasád.

Od mostu Francis Case Memorial na konec Water Street vede lávka. Na druhé straně kanálu je nakrátko stříhaná tráva a prapory jasných barev patřící golfovému klubu East Potomac. Marínu s 310 úvazišti, která je téměř stále plná, stejně jako golfový klub, stíní Washingtonský památník, zvedající se na západě.

V marině kotvily všechny možné čluny: devítimetrové bostonské velrybářské, dieselem poháněná catalina, menší katamarány, plachetnice a elegantní laminátový Fairline Squadron o délce 17,7 m – jeden z největších motorových člunů v přístavu.

Jedna jachta však stála stranou toho davu, a právě toto plavidlo poutalo Vanderveenovu pozornost, když se rozhlížel z pěšiny vedle mariny, obcházel skupinky turistů a držel se dál od vlastní hráze. USS *Sequoia* byla dlouhá něco přes 30,5 m a většina hlavní paluby včetně kormidelny byla obložená týkovým dřevem a sklem. Loď viděl sice poprvé, ale znal její historii. Věděl, že Nixon na prezidentské jachtě plul dolů po Potomaku

osmaosmdesátkrát a že to bylo místo setkání Eisenhowera s Churchillem a polním maršálem Montgomerym v předvečer 2. světové války*. Vanderveen se také dověděl, že *Sequoiu* prodal prezident Carter v roce 1977 do soukromých rukou a pak chátřala v doku až do roku 1984, kdy začala její restaurace.

Nyní patřila *Sequoia* Presidential Yacht Group, s. r. o. Bylo možné si ji pronajmout, avšak pokud projevíli o loď zájem prezident nebo viceprezident, měli tito přednost před soukromými osobami.

Will Vanderveen tohle všechno věděl, a stejně tak věděl, že si prezident Brenneman již přes úřad pro styk s veřejností Bílého domu rezervoval *Sequoiu* na 26. listopad.

Zpočátku věděl mnohem méně o Brennemanovi než o jachtě a mátl ho, že se chce prezident plavit v ledových vodách tak pozdě v roce. Teprve později, když procházel mikrofiše v richmondské okresní knihovně, zjistil, že Brenneman je nadšený námořník a hrdý majitel Thomasonova keče, kotvícího v bostonském přístavu.

Vanderveen odhadoval, že politikové italský a francouzský budou mnohem méně nadšeni studeným větrem bičujícím hladinu Potomaku. Usmál se při té představě a prohlížel si *Sequoiu* přes sluneční brýle, obličej částečně schovaný pod ošoupanou baseballovou čapkou. V jistém okamžiku zvažoval útok na samotnou prezidentskou jachtu. Atentát by se dal snadno provést s jedinou podvodní minou, jako je švédská Rockan. Viděl je s úspěchem používat v Hormuzském průlivu a na jiných místech. Věděl, že tajná služba nemá žádný předpis pro předcházení takové hrozbě, a kdyby ocelové pouzdro miny upevnil blízko kotvy *Sequoie*, snížil by tím její akustický „otisk“

* Zde došlo na autorově straně k omylu, USS *Sequoia* nebyla od roku 1936 prezidentskou jachtou, nýbrž jachtou ministra námořnictva. Sice ji používala řada vysoce postavených činitelů včetně prezidentů, ale hlavně se nepodařilo překladateli najít zmínku, že by na ní jednali Churchill a Montgomery s Eisenhowerem, už proto, že v předvečer 2. světové války byl Eisenhower málo známým štábním důstojníkem a první velitelskou funkci dostal až v roce 1942.

a zmátl jejich obstarožné vybavení na hledání min. Jenže nedůvěřoval citlivé elektronice miny a nevěřil dálkovému ovládání, pokud ho nedal dohromady vlastníma rukama. Zásada, která mu byla vštípena před mnoha lety a on se jí stále držel, zněla, „jednoduchost znamená úspěch“. Omezení počtu součástek a stále opakované testování odpalovacího systému mu jako jediné dávalo jistotu, že to bude fungovat.

Také nábreží ho znervózňovalo. Těch několik málo cest, které odsud vedou, obsadí agenti tajné služby, připravení v případě útoku uzavřít po obvodu všechny odjezdové trasy. Nemohl snést představu, že zůstane uvnitř utahující se smyčky federálních agentů, ani tehdy, bude-li mu odměnou pohled na *Sequoiu* potápějící se na dno Potomaku. I kdyby předpokládal, že střet přežije, pak následující roky, kdy by hnil ve federálním vězení, by za pár týdnů celonárodního smutku nestály.

Ne, dával přednost tomu, aby celou akci přežil. S 1 360 kg semtexu H strategicky umístěnými na trase kolony bylo přežití reálnou možností a úspěch téměř zaručený.

Vrátil se k hondě, vyšvihl se do koženého sedla a otočil klíčkem v zapalování. Nakopl rychlost, vyhnal nahoru otáčky a hnal se po Sedmé směrem na sever k Pennsylvania Avenue. Než opustí město, musí ještě prohlédnout spoustu věcí.

„Já tomu sakra nemůžu uvěřit. Andrews se sem po tvé malé eskapádě v Alexandrii přihrnul jako velká voda. Víš, jak tomu říkal? Neobhajitelné. To slovo použil aspoň desetkrát. Tys mě neslyšel, když jsem ti říkal, že na něm nesmíš nechat žádné stopy? *Neslyšel?*“

Ryan se opět ocitl na židli před Jonathanem Harperem a opět se rozhovor obrátil k horšímu.

Rozhodl se pro útok. Stejně už nemohl moc ztratit. „Já klidně odejdu, John. Už jsem ti říkal, že chci z toho ven, ale jsem tvoje –“

„Co?“ Harper se ponuře usmál. „Jsi moje co? Nejlepší prostředek proti Vanderveenovi? Tos chtěl říct? Protože ředitel tomu už nevěří a já začínám taky pochybovat.“

„Nikdo jiný nedokázal vůbec nic –“

„Nikdo jiný nezastřelil dobře známého obchodníka na cizí půdě, Kealey. Nikdo jiný nenapadl vězně ve federální věznici. Pokaždý, když ti řeknu, abys jednal potichu, ty změníš původně jednoduchou operaci v pekelný divadlo.“

Ryan si pomyslel, že tentokrát zašel moc daleko, protože Harper začal používat jeho příjmení. To se stávalo zřídka. Navzdory zdravému rozumu ale tlačil dál: „A co těch dvaadevadesát mrtvých na Connecticut Avenue, Johnne? Osm agentů tajné služby a jeden senátor Spojených států mrtví? Jak říkáš tomu?“

„To protože nehrajeme podle jejich pravidel, Ryane. My jsme lepší než oni –“

„Protože nehrajeme podle jejich pravidel, proto *sakra prohráváme*.“ Slova vyplivoval spolu s posledními zbytky sebeovládání.

Následovalo dlouhé ticho, kdy na sebe hleděli přes Harperův stůl a čekali, až v tom druhém odezní vztek.

„Ty mi mou práci zrovna neulehčuješ, Ryane.“ To bylo poslední dloubnutí a právem patřilo zástupci ředitele. „Jistě se divíš, proč popis tvý včerejší návštěvy nedoputoval na první stránky *Washington Postu*.“

„Jo, to mě taky napadlo.“

„Uzavřeli jsme s Elginem dohodu. Plná imunita, posvěceno z nejvyšších míst.“

Ryan se chystal vybuchnout, ale Harper ho zastavil zvednutou rukou. „Do tohoto nemáš co mluvit, protože to bylo tvoje dílo. Ministr spravedlnosti tu nabídku poslal přímo Elginovi, protože ta obhájkyň... Setkal ses s ní?“ Krátké, vzteklé zavrtění hlavou. „No, advokátka míří vysoko. Chtěla vzít raději publicitu kolem skandálu než dohodu svého klienta, ale Elgin, jak je tupej, pochopil, co je pro něj lepší. Prohlásil, že ji vyhodí, pokud dohodu poruší, a to Harrisové připadalo horší, než kdyby klient odešel svobodný a čistý.“

Jinými slovy, Ryane, měli jsme z pekla štěstí. Harrisová byla snadnější část – stále ještě se snažíme přesvědčit velitele směny,

že pro všechny zúčastněné bude lepší, když to nechá být. Ani on nechce publicitu, to nám možná trochu pomůže. Jenom – a chci, abys tomu věnoval zvláštní pozornost,“ při těchto slovech píchal ukazováčkem do stolu, aby svá slova zdůraznil – „proto, že máme něco na Elgina, sedíš pořád ještě naproti mně. Bez týchle karty, kterou jsme mohli vynýst, byl by s tebou ámen, o tom nepochybuj. Děláš mi to těžký, skoro nemožný, když ti mám krýt záda. Máš jméno, to je fakt. Jméno je jiný než to v pase použitým ve Valencii. To je taky dobrý. Ale být tebou, doufám, že ty informace budou zlatý důl. Věř mi,“ pokračoval Harper zamračeně, „nic by pro tebe nemělo být v týchle chvíli důležitější.“

Naomi Kharmaiová se opřela o třetí černý suburban a třásla se bez ohledu na bledé slunce na obloze a tlustý vlněný námořnický kabát, ve kterém byla zachumlaná. Lezlo jí to mimořádně krkem, což bylo jasné i velicímu agentovi na místě. Požádala Harpera, jestli to může zůstat v Agentuře, a žádost vypadala skoro jako žebrání, ale zamumlal cosi o „tlaku na spolupráci“, a ona teď byla prakticky mimo hru. Přestože byla jedním z prvních lidí na místě, bylo jí naprosto jednoznačně řečeno, že ji do vyšetřování zahrnuli čistě jen z profesionální zdvořilosti.

Poslouchala banální řeči agentů kolem sebe a řinčení automatických zbraní, jak operativci z HRT* vytahovali z dodávek výstroj a navlékali si těžké neprůstřelné vesty.

Trhla sebou, když se ozval hlasitý řev motocyklu ženoucího se po silnici kolem parkoviště. Jak se otočila po zvuku, téměř ji oslepilo světlo odrážející se od pochromovaných částí motorky a jejího modrého nátěru. Dívala se za ní a znovu sebou trhla, když jí na rameno dopadla ruka.

„Tak za dvacet minut,“ uslyšela.

* Hostage Rescue Team – zásahová jednotka FBI, která není nasazována pouze v případech s rukojmími.

Otočila se a hleděla do obličeje Billa Greena, který ve washingtonské úřadovně nahradil Luka Hendrickse. „Na co přesně čekáte?“

„Povolení k prohlídce,“ odpověděl. „Právě jsem mluvil s jedním ze svých lidí v soudní budově. Soudkyně zřejmě nebyla nadšená z toho, jak jste tu informaci vydolovala. Měla dlouhý rozhovor s Alexou Harrisovou, což trochu pomohlo –“

„Myslíte, že to protahuje schválně?“

„Tak to vidím já. My ovšem nemáme jinou možnost, takže tady počkáme, dokud se nedovíme, že můžeme dovnitř.“

„Hej, šéfe.“ Oba se otočili k přicházejícímu agentovi, což byl jeden z Greenových podlézavých pomocníků, vysoký, dobře oblečený, typ studenta soukromé přípravy. Velicímu agentovi předal tlustou obálku. „Právě to přišlo ze soudu.“

Naomi netrpělivě čekala, až se Green probere obsahem. „Tak co?“

Zvedl zrak a blýskl po ní úsměvem plným rovných bílých zubů. „Je to. Jdeme.“ Dřív než mohla odpovědět, utíkal k vedoucímu vozidlu a křičel rozkazy na velitele HRT a pak přes rameno na ni. „Vemte si auto. Vy můžete koukat z chodníku, Kharmaiová, ale týmy jsou úplný. Zůstanete *mimo* místo akce, jasný?“

Na odpověď nečekal. Sledovala, jak nastupuje na místo spolujezdce v prvním autě, které rychle vyrazilo z parkoviště.

Našla si místo v posledním vozidle, nacpaná mezi dva zpocené operátory a jejich hromady přístrojů. Suburban vylétl ze Sedmé do D Street a sklopná opěrka samopalu MP-5A3 ji již potřetí bolestivě uhodila do kolena. Zaskřípala zuby, a jako již mnohokrát v uplynulých týdnech, tiše proklínala Ryana Kealeyho za to, že ji do této situace dostal.

Obytná budova na D Street nepůsobila bůhví jakým dojmem. Zvenku vypadala celkem slušně, čtyřpatrová, s cihlovou fasádou a sešlapanými schody, které vedly k vybledlým dubovým dveřím. Ovšem jakmile vstoupila dovnitř, zápach ji zasáhl jako

facka. Puch byl kombinací různých odérů z vaření, které se táhly pode dveřmi a pronikaly do zdí, všudypřítomného smradu rozlitého piva a něčeho, co mohlo být obsahem dětských plín. Bylo jí na zvracení, dokud nezačala dýchat ústy, a pak si všimla, že ostatní dělají totéž.

Do toho ještě pronikavý řev dítěte a hlasité nadávky korejské dvojice nahoře na schodišti. Naomi se držela za Greenem a příslušníky HRT, kteří rychle vyběhli do prvního patra. Dostala devítimilimetrovou pistoli, která jí volně visela na boku.

„Jak se dostanou dovnitř?“ zeptala se Greena, když ho konečně dohnala.

„Záleží na tom, co uslyší. Pokud se tam něco bude dít, vypálí několik ran, pokud tam bude ticho, vyrazí dveře.“ Přikývla a vydala se dál, ale on ji chytil za rameno. „Počkejte, až zaujmou pozice.“

Poslechl si něco ve sluchátku, jež měl v uchu, a otočil se k Naomi. „Tak jdem. Držte se za mnou.“

V přecpaném bytě v posledním patře sledoval Abdulláh Azíz al-Marúb poslední dva agenty na schodech. Když už se to muselo stát za jeho hlídky, byl rád, že to přišlo brzo, než převládla jednotvárnost práce. V jinou hodinu už by ho bolela záda a víčka by mu ztěžkla. Mohl je docela dobře přehlédnout.

Vzpomínal, jak snadné bylo přesvědčit na jaře 1998 správkyni domu, když se jejich předchůdci poprvé usadili ve městě. Stačilo pár pomačkaných dvacetidolarovek a měli její dovolení. Kamera šla nahoru ještě téhož dne. Umístili ji těsně nad překladem vstupních dveří, takže poskytovala jasný obraz každého, kdo šel dovnitř nebo ven. Nebyl tam zvuk, kabel videa dodával jen obraz na dvacetipalcovou obrazovku před ním. On stejně věděl, kdo ti lidé jsou a proč tady jsou.

Zavolal na Fátimu, aniž by odtrhl oči od obrazovky.

* * *

Když Naomi vyšlapala do posledního patra, viděla, že operativci jsou již na určených pozicích. Držela se zpátky s Greenem a srdce jí prudce bušilo.

Jeden z mužů ze svého batohu vytáhl hada z vláknové optiky a v levé ruce držel miniaturní monitor. Poklekl a podstrčil malou kameru pod otlučené dřevěné dveře bytu č. 5A.

Vanderveen byl na 12. ulici a jel na jih, když mu v kapse saka zabzučel mobilní telefon. Postavil motocykl k okraji chodníku a okamžitě odpověděl. Jen jedna osoba měla toto číslo a měla příkaz nevolat kromě případů nouze. „Ano?“

„Poslouchejte pozorně, nemám moc času. Policie jde právě po schodech nahoru.“

„Kolik?“

„Sedm. Pět jich je těžce ozbrojených.“

Přinutil se zůstat klidný, přestože právě tato žena mu osobně převáděla finanční prostředky na jeho konto a znala jméno, které v současnosti používal. „Co budete dělat?“

„Nedělejte si starosti. Nebudu tady, abych jim cokoli řekla. Místo, kde jsme, je čisté. Už končíme s mazáním disků.“

„Co telefon? Můžou vysledovat –“

„Telefon byl klonovaný. Věřte mi, nemáte se čeho bát. Dělam to už dlouho. Máte potřebné finance?“

„Už mám většinu toho, co budu potřebovat, i peníze na zbytek.“ Chvilku zaváhal. „Takže konec.“

„Obávám se, že ano. Hodně štěstí.“

Fátima Darabí zavěsila, aniž by počkala na odpověď, a když mazala záznam o hovoru, třásl se jí ruce. Věděla, že k tomu může dojít, ale skutečně to nejhorší nikdy nečekala. Teď, kdy k tomu nejhoršímu došlo, věděla, že splní svou povinnost. Cítila, jak se v ní něco hroutí, a myslela na to, jestli její bratr procházel něčím podobným, když jeho letadlo padalo na hladinu Atlantiku. Její zasnění přerušil al-Marúb, jenž vyšel z ložnice, v náručí automatickou pušku. Vzhlédla. „Hotovo?“

Přikývl a Fátima sáhla po své zbrani.

Aniž by se otočil, se agent u dveří přikrčil a zvedl jeden prst, pak dva. Najednou vykulil oči, které soustředěně upíral na malou obrazovku v levé ruce. Naomi, na schodišti těsně za velitelem, se zrovna nakláněla k jeho uchu, aby se na něco šeptem zeptala, když dveřmi před vedoucím operativcem proletěla salva kulek. První kulka ho zasáhla přímo do prsou a odhodila ho přes špinavé dlaždice. Současně opětoval útočný tým palbu.

Když chodba vybuchla, Naomi padla na zem. Ruku měla pod tělem a tahala za pistoli, pak zašátrala po pojistce. Dveře před padlým operativcem roztrhaly kulky, stejně jako tenké přepážky po obou stranách. Agenti hledali úkryt, ale tři padli, než se dostali z linie palby. Bill Green ležel vedle Naomi na schodech a snažil se promluvit. Ústa se mu plnila krví. Na obličeji měl zkoprnělý výraz vyjadřující nevíru. Naomi si s hrůzou všimla, že mu nejmíň tucet kulek rozsekal neprůstřelnou vestu.

V okamžiku ochromení pocítila strach, jako by jí srdce svírala železná pěst. Lapala po dechu, oči pevně zavřené. Slyšela svist kulek narážejících na přepážky jen centimetry nad její hlavou. Zranění operativci řvali bolestí, dokud jeden z teroristů nepokropil chodbu dalším celým zásobníkem nábojů 7,62 mm.

Dva agenti, kteří přežili, nakonec situaci zhodnotili. Jeden kryl druhého, a ten do díry zející ve dveřích vhodil oslepující granát. Naomi, s očima pevně sevřenýma, neviděla prudké světlo, které proniklo i na chodbu, ale výbuch granátu ji omráčil, a tak nesledovala agenty, když vrazili do dveří a zmizeli z dohledu.

Vanderveen seděl na hondě na okraji ulice a pozoroval provoz kolem. Obličej měl bezvýrazný, ale jeho mozek pracoval na plné obrátky.

Byl čas odejít. Navzdory tomu, co mu ta žena řekla, věděl, že něco přehlédne. To bylo nevyhnutelné. Koneckonců se jim nějak podařilo ji vysledovat. Měl další sadu dokumentů, o kterých ona neměla ani ponětí. Nosil je pořád na těle. Už je použil a bude je

potřebovat 26., ale teď mu můžou posloužit jiným způsobem. Národní letiště bylo jen přes most, pouhých pár kilometrů směrem na jih. Odtud může chytit let do některého mezinárodního centra a za necelé dvě hodiny vypadnout ze země.

A pak co? Existovaly určité pravdy, které musel brát v úvahu. V organizaci pro něho nebude místo, pokud z toho teď vycouvá, to je jisté. Íránci byli největší hrozbou. Můžou pochybnosti uplatnit v jeho prospěch, ale pravděpodobnější bylo, že dojdou k závěru, že ženu prozradil on. Ať tak či onak, jeho vlastní budoucnost byla nyní nerozlučně spjata s výsledkem operace.

Mnohem důležitější však byla jeho osobní touha dotáhnout to do konce. Po mnoho let byl nadšený ze zvrácené ironie, že země, kterou nenáviděl, mu poskytovala prostředky ke svému vlastnímu zničení. Nebylo snadné předstírat loajalitu, zejména zpočátku, kdy se po něm chtělo, aby žil ve špinavých kasárnách a musel jíst s těmi, o kterých tvrdili, že jsou mu rovni. Když nakonec v Sýrii vystoupil, měl na mysli jeden z konečných cílů: způsobit bolest, kterou pociťoval on, takovému počtu z nich, kolik jen bude v lidských silách. To, co čekalo ve stodole na Chamberlayne Road, posune jeho cíl daleko vpřed. Nemůže, *nechce* to teď zahodit.

Začal si uvědomovat vzrůstající vztek. Musí ho potlačit, teď mu k ničemu neposlouží. Zůstávala otázka, jak se to vůbec mohlo stát? Je jasné, že nemají jeho bankovní konto, které použil pro nákup domu a dodávky, jinak by po něm šli ve Virginii. Musí to být nějaký vnější zdroj... Shakib? Pokud věděl o bezpečném bytě, pak je to jistě možné. Nikdy se to však nedoví, protože Shakib je mrtvý, roztrhal ho výbuch v Kennedy-Warrenově budově, kde Ryan Kealey čekal dole na ulici.

Při této vzpomínce se na Vanderveenově obličeji nic nezměnilo. *Kealey*. Neměl nejmenší pochybnosti o tom, že jeho velící důstojník má s těmito nešťastnými událostmi něco společného. Zlé bylo už to, že ten člověk měl dost drzosti přežít smrtelnou ránu v Sýrii. Teď zcela jasně pokouší své štěstí.

Cosí mu blesklo hlavou. Jestliže se chce Kealey zúčastnit, tak ať se zúčastní. Vanderveen nastartoval hondu a zařadil se do provozu.

Když přišla k sobě, byla Naomi na chodbě sama. Vstala a s obavami, co zjistí, zkontrolovala, zda není zraněná. Jako zázrakem zůstala nezraněná. Když vykročila ke zničenému bytu, podlamovaly se jí nohy. Právě došla ke dveřím, když se v nich objevili dva zbývající agenti, a aniž by si jí všimli, mluvili rychle a klidně do mikrofonů u rtů.

„Operační středisko, tady Alfa 4, mám čtyři padlé agenty, potřebuju zdravotníky, *okamžitě*.“

Naomi vstoupila do zpusťšeného bytu a pistoli vrátila do pouzdra. Levný nábytek byl téměř zničený, koberec posetý třískami a skleněnými střepy. Jeden z teroristů ležel s rozpráženými rukama na zemi. Když viděla, co zbylo z jeho obličeje, začal se jí zvedat žaludek. Rychle odvrátila zrak a donutila se několikrát krátce vdechnout, přičemž zachytila hlasy za sebou. „Operační středisko, opravte to na pět padlých. Opakuji pět padlých. Dva protivníci vyřazení. Potvrďte, že je ambulance na cestě.“

Když došla do ložnice, uslyšela vzdálené sirény. V pokoji nebylo moc nábytku, nejnápadnější byl stůl rozbitý kulkami a něco, co vypadalo jako zbytky laptopu.

Fátima Darabí seděla opřená o zeď, kam upadla. Tělo měla zničené, ale mozek zůstal nedotčený a vnímala pouze bolest. Otevřela ústa, aby se nadechla. Když se nic nestalo, uvědomila si, že jí zbývá už jen pár vteřin. Skrz rychle postupující tmu pozorovala omámeně vypadající ženu, která zabloudila do pokoje.

Fátiminy hasnoucí hnědé oči zalétly k pistoli ležící vedle ní. Jeden z agentů ji odkopl, když do její hrudi vypálil půl tuctu kulek. Byla to dálka, ale stejně se pokusí natáhnout. Tělo umíralo, ale její nenávisť byla stejná jako vždy.

* * *

Naomi prohlížela stůl a vtom si za sebou uvědomila pohyb. Otočila se a zadívala se na ženu opřenou o zeď. Myslela si, že se jí ten zvuk zdál – dokud si nevšimla pohybu očí. Pak nevěřičně zírala, jak žena natahuje ruku po makarovovi ležícím pár desítek centimetrů od ní. Agenti, zřejmě ve snaze dostat se co nejrychleji k padlým kamarádům, předpokládali, že subjekt je mrtvý. Ale ona mrtvá nebyla, nebo alespoň zatím nebyla, a v ruce měla zbraň, kterou zvedala, zatímco Naomi horečně tápala po své pistoli.

Byla příliš pomalá. Umírající teroristka zamířila a stiskla spoušť.

Telefonní automat byl na druhé straně pozemku, skrytý při pohledu od výkladu za řadou polorozpadlých aut, kde vykukoval z hromady odpadků a nedopalků. Kovová schránka byla potlučená a poškrábaná a telefonní seznam už dávno někdo utrhl z kovového řetězu a odnesl.

Vanderveen nepotřeboval seznam, číslo měl už dávno vypálené do paměti. Byla to poslední věc, kterou potřeboval vyřídit ve městě. Nemohl zavolat z mobilu nebo pevné linky, kterou měl v pronajatém domě ve Virginii. Ani nemohl volat z nábřeží, i když pravděpodobnost, že by hovor vysledovali tam, byla velmi malá. Zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Haló, dovolali jste se do Asociace rangerů americké armády. Já se jmenuji Pam, co pro vás mohu udělat?“

„Ahoj, Pam. Jmenuju se Ryan Kealey. Jsem členem vaší organizace a dostávám váš bulletin ‚Ranger Register‘. V poslední době mi ale přestal chodit... nedávno jsem se stěhoval, a tak mě napadlo, jestli máte v papírech mou novou adresu.“

Při tomto přístupu zde bylo jen malé riziko. Mohla po něm chtít číslo sociálního pojištění, dřívější adresu, datum narození... cokoli z dlouhé řady věcí, o kterých on nic nevěděl. Pokud se zeptá, tak prostě zavěsí a zkusí nějaký jiný způsob.

„Jaká je vaše nová adresa, pane Kealey?“

Tiše vydechl úlevou. „Je to 1662 Manor Drive, Springfield, Illinois.“ Dal jí směrový kód. „Nejsem si jistý, jestli jsem ji poslal, nebo ne... Máte tam tuhle?“

Z telefonu slyšel vzdálené bušení do klávesnice počítače. „Ne, pane. Mám tu 1334 Village Creek Road, Alžbětín, Maine. Já vám to tu hned změním.“

„Děkuju vám mockrát.“

„Můžu vám ještě s něčím pomoci?“

Vanderveen podrážděně vzhlédl, než odpověděl. Po Dwight D. Eisenhower Freeway se hnalo několik sanitek a on ženu přes řev sirén skoro neslyšel. „Ne, moc jste mi pomohla.“

„Rádo se stalo, pane. Přeji hezký den.“

Vanderveen zavěsil a vrátil se k hondě. Pamatoval si Kealeyho jako muže s jedinečnou oddaností jednotkám, ve kterých sloužil. Protože sloužil v řadě jednotek, vyžádalo si to řadu telefonátů. Popravdě příliš mnoho telefonátů. Vanderveen to téměř vzdal, než to konečně vyšlo.

V tom vzrušujícím okamžiku zjevení si vzpomněl, že Kealey šel za velícím generálem v Braggu s nápadem uskutečnit sbírku pro nadaci Ranger Memorial Foundation. Tato vzpomínka ho pak přivedla k Asociaci, jedné z hlavních organizací vedených bývalými armádními rangery.

Cestou přes Francis Case Memorial Bridge pocítil záblesk uspokojení. Ztemnělé panoráma Washingtonu nechával daleko za sebou. Dospěl k rozhodnutí. Bude pokračovat. Už došel příliš daleko a pracoval příliš tvrdě, než aby to celé zahodil. Předpokládat, že si ta žena vzala život dřív, než promluvila, vyžadovalo z jeho strany velký kus důvěry, ale rozhodl se riskovat. Kdyby neriskoval, mohl by ztratit opravdu hodně.

Byl to užitečný den a Vanderveen si dovolil záblesk uspokojení nad tím, že je opět pánem nad životem a smrtí muže, jehož osud měl zpečetit již před sedmi lety na tom syrském kopci.

Po nočním úprku z hotelu Hay-Adams si Kealey vybral mnohem skromnější hotel na předměstí Alexandrie. Zaplatil v

hotovosti, ještě než se dověděl, že Elginova historka je mrtvá. Domníval se, že kdyby se ho podařilo novinářům vystopovat, získali by pravděpodobně poutavý příběh. Byl vyčerpaný – tělesně z dlouhých hodin trvalého napětí a citově z táhnoucího se sporu s Harperem, který se dosud nevyřešil.

Nedělal si iluze, že by jeho působení v Agentuře mohlo pokračovat, ale Harpera si vážil, počítal ho mezi své přátele a trápilo ho, že odešel z Langley, aniž by se mu podařilo tu trhlinu mezi nimi zacelit.

Zastavil BMW ve skomírajícím světle hotelového parkoviště. Dýchal zhluboka a zavřel oči, dovolil si, jen na okamžik, pohled na život, jaký by mohl být, až všechno bude dokončené a uzavřené. Jeho učení na Oronu nebylo špatné. Byla to sice nuda, ale s tím by dokázal žít. Možná ho to víc vtáhne a vezme ještě nějaké hodiny navíc. Možná se přestěhují, najdou si něco blíž městu. Katie to nedávno naznačila, ale nebyl si jist, jestli to myslela vážně, nebo ne.

Mohli jít kamkoliv. Ryan měl celkem dost peněz, většinou zděděných po dědečkovi z matčiny strany. Snažil se nepředvádět bohatství... Bylo tu auto a exkluzivní hotely a dům na Alžbětině mysu byl sice pohodlný, avšak nebylo to nic přehnaného a odchod do důchodu zatím nebyl nic jiného než vzdálená možnost. Ten zásnubní prsten byl jeho zdaleka nejdražší nákup v uplynulém roce.

Na druhé straně nebyl skrblick a bylo tolik míst, kam můžou odejít...

Vystoupil z auta a vydal se k jejich pokojům. Možná, alespoň na chvíli, bude dobré dostat se pryč. Uvažoval, co by řekla na oběd při slunce západu na pláži ve Středomoří, a na obličej se mu objevil úsměv, když si představil její reakci. Najednou se nemohl dočkat, až se jí na to zeptá.

Když odemkl dveře a vstoupil, přivítalo ho jen ticho. „Katie?“ Žádná odpověď.

Rozhlédl se a oči mu padly na postel. Trůnila na ní její zavazadla a sypaly se z nich její šaty. V tom okamžiku vyšla z

koupelny, a když ho uviděla, prudce se zastavila. Výraz jejího obličejě říkal vše.

Je to tvoje vina, Ryane, ozýval se hlásek uvnitř. Ignoruješ ji už celé týdny. Mohl jsi to čekat.

Stejně se musel zeptat. „Co děláš? Co se stalo?“

Následovalo dlouhé ticho, během kterého sbírala odvalu. Když se jí to povedlo, její slova byla jako políček. „Odjíždím, Ryane. Vracím se do Maine.“

Viděl, jak to přichází, ale to nijak nezmenšilo dopad, když slova uslyšel vyřčená nahlas. „Proč?“ Neodpověděla, místo toho šla nacpat zbytek oblečení do tašky. „Katie, prosím, jen... Mohla by ses na chvíli zastavit?“

Její pohyby se zpomalily, až se úplně zastavila a podívala se na něj. I přes celý pokoj viděl, že usilovně zadržuje slzy.

„Proč odjíždíš?“

„Proč?“ zopakovala nevěřicně a hleděla na něj s podivnou směsí hněvu, zklamání a ublíženosti. „To se mě ptáš vážně? Ryane, v posledních dnech jsem tě skoro neviděla a můžu myslet jediné na to, co děláš a jestli jsi v pořádku. Chápeš vůbec, jak je to těžký? Pamatuješ si vůbec, proč jsem sem vlastně přijela?“

„Ano, *pamatuju*, řekl jsem ti –“

„Jsi lhář,“ přerušila ho hořce. V očích se jí odrážela bolest, kterou cítila. „Vůbec nic nechápeš. Kdybys to chápal, jen trochu, nenechal bys mě tím procházet. Věděl bys, jak to bolí.“

Začalo mu docházet, jak je to vážné. „Katie, je mi to líto. Bože, je mi to tak líto. Nevěděl jsem, přísahám...“

Pořád na něj upírala oči. Rozladění ustoupilo nedůvěře, která byla svým způsobem ještě horší. „Miluju tě, Ryane,“ řekla nakonec. „Opravdu, ale nemůžu tady zůstat, dokud se děje to, co se děje, prostě nemůžu. Být tady, tak blízko, a nevědět, co se děje, přemýšlet nad tím, že někdo zaklepe uprostřed noci na dveře a řekne mi, že jsi –“ Náhle se odmlčela, neschopná nebo neochotná vyjadřovat myšlenky slovy. „Je toho na mě moc.“

Venku se ozval klakson. Katie si utřela oči rukávem svetru a popadla tašku. „To je pro mě,“ zašeptala. „Zavolala jsem si taxík. Letenka na mě čeká na letišti.“

Ryan nevěděl, co má dělat. Přes všechnu sklíčenost, jakou cítil, nejhorší bylo dívat se na její bolest. Chtěl se jí dotknout, zadržet ji, ale pochopil, že to by věci ještě zhoršilo. Namáhavě hledal slova. Jak často se všechno omezí jen na několik vět? Co jí mohl nabídnout, aby to změnilo vzdálenost mezi nimi? *Řekni něco.*

„Katie?“ Ve dveřích se sice otočila, ale nezvedla zrak. „Doufám, že to, co jsem řekl předtím, o tom, jak tě potřebuju... Myslel jsem to upřímně, víš? Nenapadá mě nic jinýho, co by bylo pravdivější.“

Vydala zvuk, co mohl být potlačený vzlyk, ale pořád nezvedla oči. „Nevolej mi, Ryane.“

„Cože?“ Začala v něm stoupat panika. Udělal krok směrem k ní. „Katie, poslouvej –“

„Ne!“ Zvedla třesoucí se ruku, aby ho zastavila. „Jen... nedělej to, ano? Nějakou dobu. Potřebuju čas.“

„Katie!“ A byla pryč, dveře za ní se pomalu zavřely.

Nevěřicně za ní zíral, chtěl ji následovat, ale stál neschopen pohybu a zoufale se snažil pochopit, co se vlastně právě stalo. Rozhlédl se kolem sebe a jen napůl vnímal sterilní obrázky a konfekční nábytek. Takový bude život bez ní. Ploché pozadí a nehybný vzduch.

Nemohl se k tomu vrátit, ne po tom, co mu dala. Potřeboval čas, čas všechno si promyslet, čas, aby přišel na to, jak ji získá zpět, ale cosi pronikalo jeho myšlenkami. Byl jako omámený, pořád se pokoušel nějak tu současnou pohromu pochopit. Jeho mobil se válel na nočním stolku, kam ho předtím odhodil. Když na něj koukal nejméně dvacet vteřin, konečně si uvědomil, že telefon zvoní.

Ryan už za třicet vteřin utíkal k autu. Pneumatiky BMW zanechaly za sebou asi dvoumetrovou stopu, když vyrazil do noci. Mířil zpět k světlům města, zpět k Washingtonu. Vzal si kabát a telefon. Prozatím musí rozhodování ohledně Katie počkat.

WASHINGTON, D. C.

Když Naomi přicházela k sobě, byl to postupný proces. Nejdřív vycítila stíny na stropě, oddělené od sebe jen jemnými proužky žlutého světla. Když si začala uvědomovat okolí – *nemocnice?* – zdálo se jí, že světlo se sráží do tmavších skvrn, takže brzo začala rozeznávat obličeje nad sebou. Jak se jí upravovalo vidění, snažila se v nich číst. Když rozeznala v jejich očích starost, ale ne strach, celým tělem jí proběhla vlna úlevy.

Ryan ji vzal za ruku a Harper šel zatím hledat sestru. „Naomi, slyšíte mě?“

Pokusila se promluvit, ale hrdlo měla suché a k řeči měla ještě daleko. „Mmmm.“

„Budete v pořádku,“ ubezpečoval ji. „Dostala jste dvě kulky, ale vesta zachytila obě. Nějakou dobu bych se ale být váma nehýbal. Bude to bolet.“

Jasně. Ucítla prudkou bolest, když se pokusila posadit. Ryan jí položil hlavu zpátky na polštář a uhladil jí vlasy. „Ježíši, říkám, že se nemáte hýbat,“ pronesl podrážděně. „Občas vás nechápu. Kdybych vám řekl, abyste nevbíhala do ulice, pravděpodobně tam vběhnete, jen abyste mě naštvála.“

Slabě se usmála. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Asi tři hodiny. Jak se cítíte?“

Otestovala své končetiny a trhla sebou. „Bolí to. Můžu dostat trochu vody?“ Ryan odešel.

„Kdy budu moci jít domů?“ zeptala se, když se Ryan vrátil se skleničkou vody

„To se teprve uvidí,“ odpověděl jí mírně. Podal jí skleničku. „Zkuste si trochu odpočinout.“ Stiskl jí ruku, když pila. Vrátil se Harper a za ním přiběhla uštvaná sestra, která hned začala kontrolovat Naominy životní funkce, a Ryan mezitím odváděl zástupce ředitele ke dveřím.

Jakmile se dostali na chodbu, vrhl na Harpera vzteklý pohled.

„Co *krucifix* dělala na té akci, Johnne?“

„Je dospělá,“ odpověděl tiše Harper. „Chtěla příležitost a já jí tu příležitost dal. A to nemluvím o tom, že nemáš žádný právo mě vyslýchat, Ryane, zejména po tom průseru s Elginem.“

Mladší muž se podíval stranou a snažil se uklidnit. Vztek mu tady nepomůže, a on to věděl. Nakonec se zeptal: „Co se stalo v tom bytě?“

„Nic moc, ale zatím je brzo. Pořád se snažíme identifikovat ty, kdo tam bydleli. Domáci má samozřejmě jména, ale nejsou k ničemu. Bylo by krásné dostat jednoho z nich živého. FBI našla jeden mobil, neporušený, ale klonovaný. Z toho asi nevytáhneme nic užitečného. Odchozí hovory byly vymazané. Byl tam taky laptop, ale někdo do něho nasázel půl tuctu kulek, když začala ta přestřelka.“ Harper se opřel zády o zeď a promnul si oči. „Nebyl to dobrý kšeft, Ryane. HRT ztratil čtyři agenty a jeden umírá. Sejmout se nechal i velící agent. A za to všechno nemáme ani ň. V FBI je hotový pozdvižení. Dva jejich vedoucí agenti na východním pobřeží padli během jednoho měsíce. Jediná dobrá zpráva je, že se nám podařilo svést tisk ze stopy. Berou to jako velmi riskantní zatčení, který se zvrtil.“

„V celém bytě nebyly vůbec žádné dokumenty? To se mi nechce věřit.“

„Tak tomu věř,“ odpověděl Harper. „Věděli dobře, co dělají.“ Na obličeji se mu objevil zamyšlený výraz. „Nejvíc mě zajímá ta ženská. Víš, jaký mají iráňští zastánci tvrdý linie obecně vztah k ženám. Použijou je, jen když je to bezpodmínečně nutný a nemají jinou možnost. Cokoliv pro ně dělala, muselo být něco speciálního. Domáci říká, že se ti dva objevili na jejím prahu asi

před šesti měsíci, čili naši lidi musí zkontrolovat záznamy o vstupu do země ze začátku roku. Jestli to měli být dlouhodobí spáči, pak zalezli do díry hned po příletu. Bude to z Teheránu do západní Evropy, aby přetrhli stopu, a pak Washington. Je dost velká šance, že je dřív nebo později najdeme.“

Ryan vzhlédl. „Co tě vede k tomu, že to byli Íránci?“

„Naomi řekla, že je slyšela volat na sebe persky, když to střelení začalo.“

„To věci zužuje. Persky se mluví v Afghánistánu, Iráku, Bahrajnu... to tak přichází v úvahu skoro celý Střední východ.“

Zástupce ředitele se netrpělivě zamračil. „Vzhledem k poslednímu vývoji bych celkem s určitostí vyloučil Iráčany. Tahle stopa začala se Shakibem, vzpomínáš?“

„Jo...“ Kealey si těžce povzdechl. „Jo, máš pravdu.“

Harper se na něj zvědavě podíval. „Co je to s tebou?“

„Nic.“ Uvědomil si, že odsekl. „Co dál?“

Harper na něj pořád zkoumavě hleděl. „Naomi pustí asi za hodinu nebo dvě,“ řekl nakonec. „FBI odfaxuje seznam věcí v bytě do Langley, takže bych se rád dostal zpátky a podíval se na to. Můžeš tu na ni počkat?“

„Jo, počkám.“ Ryan si unaveně promnul obličej. Byl utahaný a nechťelo se mu posedávat tady hodinu dvě a dumat o Katie, ale nechat Naomi samotnou v nemocnici taky nemohl. „Nevadí. Stejně si musím něco promyslet.“

Harper přikývl a lehce poplácal Kealeyho po rameni. Když odcházel, Ryan chvíli zaváhal, pak na něj zavolal.

Jonathan se otočil. „Jo?“

„Ta ženská, která střelila Naomi...“

Harper pomalu vrtěl hlavou. „Naomi ji nezastřelila. Naomi se podařilo párkrát vystřelit, ale minula. Byl to jeden z těch chlapů od FBI.“

„Tak jo... děkuju.“

„Není zač.“

Když Harper odešel, měl Ryan pocit, že se zbavil nějaké tíhy, která mu ležela na ramenou. Tohle by bylo to poslední, co by

Naomi teď potřebovala. Žít s takovou zátěží. Byl rád, že nebude muset.

Vrátil se, aby na ni počkal.

OKRES HANOVER • LANGLEY • WASHINGTON, D. C.

Bouřkový systém nad centrální Virginií se konečně rozpadl a nechal po sobě provlhlou půdu a větve stromů ztěžklé celými týdny deště. Stálý vítr vanoucí od jihozápadu postrkoval oblaka přes ranní slunce a na ošlehané dřevo stodoly házel kapky vody.

Vanderveen se pohyboval v hlubokých stínech domu a vidět ho bylo, pouze když mráčky nechaly slunce za sebou a do otevřených oken kuchyně vpustily mlhavý paprsek světla. Prohlížel si ledničku a hledal něco, čeho by se napil. Přitom uvažoval o svých plánech na tento den.

Nakonec si vybral malou láhev pomerančového džusu Tropicana. Byl nesmírně unavený, protože předešlé noci toho naspal jen velmi málo. Po návratu z Washingtonu pozoroval dům skoro čtyři hodiny. Napůl čekal, že uvidí nějaké známky policejní činnosti. Když se konečně usnesl, že dům je bezpečný, slunce už vykukovalo nad vrcholky stromů. Že do domu nevpadli, svědčilo o jediné věci: ta žena dodržela slovo. Necítil žádný smutek nad její smrtí ani žádnou vděčnost za její oběť. Vlastně byl rád, že je mrtvá. Byla nejnebezpečnějším pojítkem mezi ním a Íránci. Když vypadla z obrazu, byl v bezpečí, alespoň prozatím.

Všechno šlo podle plánu. Hlavní nálož dokončí po obědě, zajistí v zařízení součástky náchylné k poškození a znovu otestuje zapojení. Večer začne s pracným skládáním těžkých

betonových kvádrů ke kovové přepážce oddělující kabinu vozu od ložné plochy. Kvádry poslouží k nasměrování síly výbuchu ven z vozidla zadními dveřmi.

Síť v rámu na dveřích se za ním s bouchnutím zavřela a on kráčet po černé hlíně směrem ke stodole. Najednou strnul, protože vedle stodoly uviděl zaparkovaný Ford Escort realitní agentky. Posuvná vrata, které nechal zavřená, ale nezamčená, byla nyní doširoka otevřená do chladného rána.

Potichu zaklel. Jak byl zamyšlený, ani ji neslyšel přijíždět, a z kuchyňského okna nebyl výhled na hlavní silnici, kde by auto, blížící se k usedlosti zezadu, viděl. Zvážil situaci a po chvíli pokračoval v chůzi.

Stála vedle auta na holém betonu posypaném slámou. Rychle se rozhlédl, aby zjistil, čeho se mohla dotknout, a pak se jí teprve podíval do obličeje, který se ztrácel ve stínech uvnitř stodoly.

Přišla ho potěšit. Mohl to odhadnout podle upjatých džínů a bolerka odhalujícího břicho, z lehkého dotyku jahodové rtěnky, vlasů, které bezvadně rámovaly vysoko posazené lícní kosti. Také bylo jasné, že toho viděla příliš.

„Ahoj.“ S pobavením sledoval její nejistotu plynoucí z toho, že se jí plánovaný výstup zhatil. Snažil se vzpomenout na její jméno. *Nicole*. „Chtěla jsem... jen zaskočit, protože... No však víš.“

„Ahoj, Nicole. Nemusíš nic vysvětlovat. Jsem rád, že jsi přišla.“ Blýskl po ní podmanivým úsměvem a bez zaváhání pokračoval v chůzi. Udělala dva kroky dozadu, ale neměla kam ustoupit. Přitáhl si ji těsně k sobě, políbil ji na rty a rukama sjel po celé délce jejích zad. Na jeho doteky nereagovala a on okamžitě zaregistroval, že je příliš vystrašená, než aby se pohnula. *Zajímavé*.

Prudce se odtáhl a šel prozkoumat svůj pracovní stůl. Nebyl si úplně jistý, ale domníval se, že světlo nad jeho lupou bylo zhasnuté, jenže teď bylo zapnuté a jasně osvětlovalo věci na stole. Mírně ho to rozladilo.

„Já – já tu jsem jen vteřinu. Jen jsem – jsem tě chtěla znovu vidět... Když nechceš, abych se tu stavovala, tak nebudu. Lituju, opravdu jsem...“

Slova dál plynula. Myslel si, že trubky odpočívají v dřevěné bedně, ale teď se pár kusů povalovalo *vedle* bedny. Rozladění se změnilo v proud vzteku.

„Ničeho, ničeho jsem se nedotkla... Omlouvám se, jen jsem sem přišla, měla – měla jsem zaklepat. Měla jsem jít nejdřív do domu, já vím...“

Myslel si, byl si téměř jistý, že jeho detonátory ležely těsně vedle sebe, ale teď byl jeden zvlášť, na druhé straně pistole ráže .40. Proud se změnil v řeku vzteku. Zvedl zbraň, v dlani cítil její uklidňující váhu.

Už byla skoro u dveří, šla a pořád mluvila. „Ni – ni – nic jsem neviděla, př – přísahám...“ Její hlas začal stoupat, protože otočila hlavu a uviděla zbraň. „Prosím, nech mě jít. *Prosím! Je mi líto! Nic jsem neviděla, NIC, PŘÍSAHÁM PŘI BOHU!*“

Zvedl zbraň a střelil ji do břicha a s uspokojením pozoroval, jak se hrouť na beton.

Seděli v Harperově kanceláři v šestém patře a hověli si ve stejných křeslech jako před pár týdny. Naomi se zotavovala doma, na čemž Harper trval. Toho rána se sice v Langley objevila, ale hrbila se bolestí. Harper ji poslal domů, aby si trochu odpočinula, avšak její počáteční odmítnutí odejít na Ryana zapůsobilo. Nechtěl myslet na to, co to znamená.

Zástupce ředitele byl v povznesené náladě. FBI se podařilo vysledovat taxikáře, který Íránku vezl na letiště National Airport v prvním listopadovém týdnu několik dní po sobě. Protože nikdy skutečně do letadla nenastoupila, nebylo pro agenty vedoucí vyšetřování obtížné odhadnout, co tam dělala.

„Používala skříňku v úschovně,“ řekl Ryan.

„Správně.“ Harper se opřel v křesle. Očividně byl sám se sebou spokojený. „V bytě nenašli žádný osobní průkazy, ale skříňka byla na stejný jméno jako to, co řekla domácí. Theresa

Barzanová. Uvnitř našli saúdský pasy, její a jejího tělesného strážce.“

„A tahle jména *něco* říkají?“

Harperova žoviální nálada trochu ustoupila. „Zatím ne. Vyšetřování využívá spousty zdrojů. Začínají koukat do bank – to je teď, co platí zákon Patriot Act, mnohem jednodušší. FBI si myslí, že možná převáděla peníze pro Shakiba.“

Kealey se tvářil skepticky. „Johne, než projdou banky, bude to trvat věčnost. Ty se federálům budou bránit na každém kroku. Co Vanderveen? Dá se předpokládat, že jemu taky převáděla peníze?“

Zástupce ředitele pokrčil rameny. „Kdo ví? Určitě tu ta možnost je. Ale stalo se ještě něco, o čem bys měl vědět. Ředitel seděl na schůzích celý týden – a jedním z výsledků je, že návštěva Chiraca a Berlusconiho dostala označení NSSE.“

Ryana to nijak nepřekvapilo. NSSE je zkratka z National Special Security Event (událost celonárodního významu, vyžadující zvláštní bezpečnostní opatření) a vládní agenturou, která podle prezidentského příkazu (Presidential Decision Directive) č. 62 zodpovídá na prvním místě za bezpečnostní plánování, a za následné zabezpečení takovéto akce je tajná služba. Ryan si uvědomil, že 26. listopadu úplně uzavřou marinu a na pomoc povolají FBI, FEMA* a washingtonskou metropolitní policii.

„V tom je jediný problém, Johne. Kvůli tomuhle označení se to dostane do rukou tisku. Vanderveen se to doví a provede příslušný úpravy ve svém plánu. Ted' už v žádném případě necouvne.“

Harperovi se poněkud protáhl obličej. „Nevím, co dalšího bychom ještě mohli udělat, Ryane. Já vím, že ty banky jsou na dlouhý lokte, ale nemáme moc času. A kromě toho nemáme žádný pádný důkaz, že je v zemi, o Washingtonu ani nemluvě.“

* Federal Emergency Management Agency, federální agentura pro mimořádné události

„Je tady, Johnne, na to vsadím krk.“ Kealey usilovně přemýšlel. „Co nemovitosti?“

„Co s nimi?“ zeptal se Harper. Pak se chytil. „Myslíš pevnou základnu pro operaci.“

„To přesně mám na mysli,“ odpověděl Ryan. Následovala dlouhá pauza. „Podívej, je načase začít dělat určitý předpoklady. Vím, že je to riskantní, ale nevidím jinou cestu. Máme spoustu drobných vodítek, ale nedaří se nám je dost rychle provázat. Musíme předpokládat, že Vanderveen jde po všech třech. Brennemanovi, Chiracovi i Berlusconi.“

V Harperových očích zablikala vzpomínka. „Kvůli tomu, co ti řekl Gray v Kapském Městě.“

„Přesně tak. Vanderveena cvičili jako snajpra, ale on je především ženista. Aby je dostal všechny tři najednou, k tomu téměř jistě použije bombu. Pokud budeme předpokládat, že tohle opravdu chystá, pak je tu otázka: kde ji staví?“

Harper chvíli přemýšlel. „Ne ve městě.“

„Ne.“ Ryan vrtěl hlavou. „Ne ve městě. Plný lidí, moc potenciálních svědků. Na druhý straně, nebude chtít být příliš daleko. Až ji dodělá, bude ji muset převízt. To je samo o sobě riskantní.“

„Tak kde? Virginie, Maryland...?“

„Tam bych začal. Nejnovější pronájmy budou dobrým začátkem. Jestliže přistoupíme na to, že skladuje trhaviny, potřebuje přístup do domu. Samozřejmě musíme prohlídnout obrovskou rozlohu, takže to bude chtít nějaký vymezení. Bude potřebovat slušný kus půdy, ne aby ji využíval, ale aby si zajistil soukromí. Musíme hledat ve venkovských oblastech. Začněte s farmami, pak se přesuňte do předměstí. Bude chtít přístup na únikové trasy, a to znamená hlavní silnice – cokoliv dál než osm kilometrů od dálnice nepřichází v úvahu.“

Harper na něj zíral. „Odkud to všechno máš, Ryane?“

„Říká se tomu OPSEC, jako Operational Security – bezpečnost operací. Hlavním cílem je minimalizovat riziko prozrazení. Vanderveen to zná stejně dobře jako já, ale nic není zaručený a vyžaduje to na naší straně spoustu odhadů. Proto jsem

to taky nenavrhoval už dřív... Pokud do toho investujeme lidi a prostředky a já se mylím, poskytneme mu obrovskou výhodu.“

Zástupce ředitele pomalu přikývl. „Stejně si myslím, že v tomto okamžiku to prostě musíme risknout. Promluví s Andrewsem, aby z toho udělali v Tyson's Corner prioritu. Navíc to poslouží ještě jednomu účelu, protože to zapojí FBI a tajnou službu.“ Harper se unaveně pousmál. „Věřím ti, Ryane, ale nechci, aby v tom Agentura jela sama. Nechceme, aby nám zůstal černý Petr, kdyby to náhodou vybuchlo.“

Vanderveen se plně soustředil na nejdelikátnější část procesu. Hrbil se nad lupou a pečlivě sledoval své mechanické spoje. Bude muset s páječkou opatrně, ale spojení musí důkladně otestovat, aby si byl jistý, že odvody tepla fungují, jak mají. Jinak by se mohlo stát, že teplo páječky poškodí citlivé součástky vyzváněče mobilního telefonu.

Když za sebou uslyšel nějaký hluk, zamračil se a otočil hlavu.

Nicole Milberyová ležela zkroucená do fetální polohy, ruce křečovitě přitisknuté k ráně, jako by z ní chtěla vymačkat tu příšernou bolest. Podařilo se jí odplazit se asi metr. Dráha byla označena nepravidelnou krvavou stopou, vedoucí zpět ke krvavé louži. Pořád ji však od jejího mobilu dělil nejméně metr a půl.

Vanderveen ji prohledal, hned jak upadla. Úkol mu ztěžovala tím, že byla kluzká, ječela a mrskala sebou v agonii. Telefon našel téměř okamžitě, a pak pocítil sladký záchvěv úlevy, když zkontroloval odcházející hovory a zjistil, že poslední je asi tři hodiny starý.

Byl v bezpečí, ale ona téměř všechno zničila.

Vzteky ho přivedl k tomu, že mobil zlomyslně položil na okraj betonu, těsně vedle slámy. Louže krve se kolem ní šířila a ona se mezitím vyptávala, prosila, vykřikovala sprostá slova, ale každé její slovo se setkalo jen s mlčením. Pak, když na ni téměř zapomněl, se otočil a fascinovaně ji sledoval, jak se plazí k

telefonu a sténá u toho, protože jí každý sebemenší pohyb vysílal do břicha ostrou bolest.

Potrásl hlavou. Kam si myslí, že se dostane? Přece musí vědět, že jí nikdy nedovolí, aby se k telefonu opravdu doplazila.

Byla mnohem silnější, než předpokládal, ale bylo jasné, že to konečně vzdala. Odhodlání již před deseti minutami uvolnilo místo žalostným vzlykům. Teď už nevydávala skoro žádné zvuky a světlo už začalo v jejích něžných hnědých očích hasnout.

Když Národní bezpečnostní rada schválila stupeň NSSE, dostaly se věci na Water Street a v jejím okolí rychle do pohybu. V samotné marině byl rychle postaven drátěný plot a stavěla ho firma, jejichž dvacet pět stálých zaměstnanců si předsunutý tým tajné služby důkladně proklepl. Ti už byli na místě a v plné práci. *Sequoia* byla prohledána odshora dolů, jestli tam nejsou skryté zbraně nebo výbušniny, a byly nařízeny důkladné kontroly obyvatel žijících v domech na nábřeží.

Po vzrušené debatě bylo rozhodnuto, že přidělováním propustek na tuto akci bude pověřeno tiskové oddělení Bílého domu. Seznam lidí, kteří budou mít přístup na prezidentskou jachtu, byl omezen na několik vybraných poradců, jejichž fotografie, životopisy a otisky prstů byly poslány z Paříže a Říma diplomatickými kurýry vedoucí předsunutého týmu. Ta fotografie prozkoumala a zajistila, aby si je její lidé prohlédli. Pak se vrátili k svým přípravám.

Nebyl by spokojený, kdyby nejdříve neprovedl zkušební odpal zařízení. Už ho měl rozložené na betonu. Stál ve stínu, který vytvářelo pozdně odpolední slunce, a studoval v klidu práci, která mu zabrala téměř celé dopoledne.

Z baterie vedl odizolovaný měděný drát rozdělený do dvou drah, ty se pak znovu spojovaly na vývodech páčkového přepínače. Elektroinstalační trubka izolovala drát od kovového plechu skříně dodávky. Tady ji však nepotřeboval, protože beton

splní stejný účel. Drát se na přepínači dělil a znovu se spojoval na odkrytém obvodu mobilního telefonu. Odtud dál připomínal žebřík. Na vodicích tyčích nebylo nic neobvyklého, ale každou ze čtyř příček přikrýval pětilibrový pytel s pískem. Každý pytel s pískem pak skrýval několik rozbušek č. 6. Chtěl rozbušky č. 8, byly po osmi gránech PETN na rozbušku, tedy ve srovnání se šestkou silnější a bezpečnější, s menší pravděpodobností odpálení hydrostatickým tlakem. Vzato kol a kolem dokola, byl celkem spokojený s tím, co měl. Nakonec to svůj účel splní.

Nicméně nechtěl nic riskovat. Poprvé použil digitální ampérmetr dopoledne, aby změřil odpor každé rozbušky. Vyšlo mu zhruba 1,9 ohmu na rozbušku a o trochu víc než 2 ohmy na vlastní přepínač.

Výpočty se mu v mozku objevovaly jako náhlý závan větru za klidného letního dne. Převrácená hodnota součtu mu dala celkový odpor obvodu 0,384 ohmu, což je při paralelním zapojení vždy méně, než je odpor jednotlivých součástí. Odtud 12 voltů děleno převrácenou hodnotou mu dalo celkovou hodnotu proudu procházejícího obvodem: 31,26 ampéru. Což převedeno dávalo něco víc než 6,31 ampéru v drátech vedoucích každou rozbuškou. Použil ampérmetr, aby si výpočty ověřil, a dovolil si drobný úsměv, když viděl čísla na LCD displeji. Všechno fungovalo perfektně.

Vanderveen věděl, jak může být zkušební odpálení nebezpečné. I teď, kdy měl jenom čtyři rozbušky, dodržel všechna bezpečnostní opatření.

Nakonec nemusí vidět samotný výbuch. Potřebuje vidět jen následky.

Postavil se za dodávku Econoline a vytáhl z kapsy druhý mobil. Číslo prvního měl v rychlé volbě. Dech se mu zrychlil, i když se vlastně nic důležitého nemělo stát. Prst držel nad tlačítkem. Kolem sebe měl jen nehybný vzduch a částice prachu vznášející se v tlumeném světle vnitřku stodoly.

Žena nevydávala žádné zvuky. *Proč ne?* Vykoukl za okrajem dodávky a podíval se na její tělo. Uvědomil si, že ji neslyšel

pohnout se už nejméně dvacet minut. Musela zemřít, když začal natahovat dráty na betonu.

Trochu ho překvapilo, že odešla tak tiše, ale to stejně nehrálo roli. Vrátil se na místo a plně se soustředil na to, co se stane. Zády se opíral o studený kov dodávky. Zhluboka se nadechl a cítil, jak mu suchý vzduch stodoly plní plíce.

Zmáčkl tlačítko.

Joshua McCabe, zástupce ředitele úřadu pro výzkum ochrany tajné služby, přijel v poledne, aby se poradil s velitelkou předsunutého týmu. Jodie Riversová byla drobná žena se skřítcím obličejem, zkoumavýma oříškově hnědýma očima a kaštanovými vlasy po ramena. Ve dvaatřiceti byla na svůj post mladá, ale vysoká inteligence spolu se schopností vyhmátnout problémové situace dávno předtím, než se z nich stanou katastrofální situace, jí zajistily rychlý postup a zároveň i neochotné uznání nadřízených.

McCabe nařídil řidiči svého Lincoln Town Car, ať čeká, a následoval Jodie po lávce. Ukazovala mu různé úpravy, které provedli. Zástupce ředitele znal její reputaci uvnitř služby jako člověka, který jde tvrdě za svým cílem, člověka s nevyčerpatelnou energií, ale teď si pomyslel, že vypadá unaveně, a zdálo se mu, že ji velikost úkolu drtí.

„Jak vidíte,“ vykládala, „bezpečnostní plot uzavírá konec Water Street pod mostem. Je to stejně slepý konec, ale čekáme na betonové zábrany, které budou na druhé straně plotu. Budeme mít tři, možná pět kontrolních bodů pro pěší provoz v oblasti – zatím jsem to nedokončila, ale zkoumáme místa, kde 6., 7. a 9. ulice ústí do Maine. Tahle místa mi dělají starosti, protože jsou tak otevřená. Určili jsme 4. ulici jako východní okraj obvodu a chceme použít divadlo Arena Stage jako velitelské stanoviště. Dnes budu mluvit s uměleckým ředitelem, abych zjistila, jestli to bude fungovat... Hlavní bude udržet vozidla mimo tuto oblast. Největší starosti nám dělají výbušniny, takže na ně soustředíme naše úsilí.“

„Jak to vypadá s kontrolou původu a životopisů?“

Jeden z agentů se dožadoval její pozornosti. Ukázala mu, ať jí dá ještě minutu, a dál se soustředila na otázku zástupce ředitele. „Zatím dobře – na našem radaru se nikdo neobjevil. Pořád ale máme dlouhý seznam, který musíme zkontrolovat. Začali jsme s majiteli obchodů, protože ti budou nejvíc plakat kvůli zákazu vjezdu aut. Pak budeme pokračovat s lidmi, kteří mají lodě v marině. Se spoustou věcí nám pomáhá GPSA... To je asociace majitelů lodí v Marina Gangplank.“

McCabe přikývl. „To byl dobrý nápad, zapojit je do toho. Parkoviště mariny jste zavřeli, že?“

„Samozřejmě.“ Zaváhala. „Pane, dostat všechny civilní lodě z mariny asi není realistické. Shluknou se v kanálu a obrátí se to proti nám. My potřebujeme dostat pryč všechny lodě tak do tří set metrů od *Sequoie*. Ani tři sta nestačí, abychom měli dobré vyhlídky, ale dál to asi nepůjde. Udržet auta mimo, to je to jednodušší – starosti mi dělají lodě a plavební kanál.“

„Kdybyste si nedělala starosti, Riversová,“ odpověděl McCabe, „řekl bych, že neděláte svou práci dobře.“ Pousmál se, aby ukázal, že žertuje. „A kromě toho to je hájemství námořnictva. Zítra dorazí jejich vybavení na hledání min. Ještě bych po vás chtěl koordinovanou spolupráci s Pobřežní stráží. Chci vidět jejich kutry na vjezdech do kanálu a nejmíň dva další na trase, kterou popluje *Sequoia*, to kromě našeho osobního doprovodu. Taky zajistíte vyčlenění UHF kanálu na námořním rádiu. Kromě toho mi všechno ostatní připadá v pořádku. Co kolona aut?“

Jodie Riversová měla pocit, že s McCabovými slovy mizí část jejího napětí. Vždycky se snažila dělat svou práci bez ohledů na politikaření s ní související, ale pochvala nadřízeného jí dělala dobře jako každému jinému. „Pokud pojedeme Maine tunelem na Dvanáctou a po ní dál na sever na Pennsylvania Avenue, omezíme počet prudkých zatáček a můžeme zvednout rychlost. A navíc, zavřít Dvanáctou bude mnohem jednodušší než Sedmou, a možností moc nemáme. Větší části Čtrnácté a

Dvanácté severně od Pennsylvania jsou už zavřené kvůli rekonstrukci, takže musíme odbočit na Třináctou ulici –“

„Toho jsem si vědom,“ připomněl jí McCabe. „Stavba je v předběžné zprávě.“

Riversová nad chvilkovým výpadkem paměti pokrčila rameny. „Trasa bude uzavřena v noci před tím setkáním – řemeslníci budou navíc zavařovat poklopy kanálů a odstraňovat poštovní schránky.“

Na McCabea opravdu zapůsobilo, co všechno už dokázala udělat a zařídit. Dotkl se opatrně jejího ramene a dbal na to, aby to nebylo nic víc než přátelské gesto.

„Riversová, dřete moc tvrdě,“ poznamenal. „Nechte některé své lidi, ať nesou část zátěže. Pojděte, koupím vám kafe. Vypadáte, že ho potřebujete.“

Výbuch byl jenom ostré křupnutí, tlumené váhou pytlů s pískem. Pytle Vanderveen odnesl, a když si prohlédl rozbušky, potěšilo ho, že ani jedna nezůstala nedotčená.

Trochu ho znepokojovalo zpoždění, které bylo nevyhnutelné při použití mobilu jako spouště. Jakmile bylo aktivováno vyzvánění na odkryté desce s tištěnými spoji, obvod se uzavřel a proud si našel cestu z baterie do rozbušek. Tento děj však zabral nějaký čas, a Brennemanova kolona mu nedopřeje to potěšení, že se zastaví těsně u nákladáku.

Musí to dobře načasovat. Zprávy o zesílených bezpečnostních opatřeních kolem připravované státní návštěvy mu starosti nedělaly. Většina zabezpečení bude kolem vlastní mariny, ale on, až bombu odpálí, bude daleko od kontrolních bodů a pozorovatelů na střechách.

Vlastně už měl perfektní sedadlo na to představení.

Hodil připravené pytle s pískem do slámy a poklidil beton, než si sedl k pracovnímu stolu. Ten byl teď s jedinou výjimkou prázdný. Dokument ležící na dřevěném povrchu měl 134 strany, řádkování 2 a obsahoval diagramy a schémata.

První stránka byla nadepsána: „Program akcí a protokol.“ Měl razítko DŮVĚRNÉ.

Nikdy se Shakiba neptal, jak k němu přišel, a rozhodl se silou vůle tuto otázku potlačit. Nemělo smysl dumat nad skutečností, že jeho úspěch zcela závisí na přesnosti informací obsažených na těchto stránkách.

Věděl, že zpráva je pravá. Ve své dřívější profesi viděl nespočet jiných dokumentů se stejným úsporným vyjadřováním a frazeologií. Co ale nevěděl, bylo, jak označení NSSE ovlivní bezpečnostní opatření, a když byl Shakib pryč, neměl ani možnost, jak to zjistit.

Při uvažování poklepal nepravdělně prsty na dokument. Byla by to směla, kdyby se nakonec ukázalo, že je bezcenný. Pod prsty měl celé bohatství informací a znalostí. Stránka čtyři mu říkala, že v automobilové koloně bude třicet šest vozů. Stránky pět až deset mu sdělovaly pořadí vozů a zakroužkovaný odstavec na straně sedm informoval Vanderveena, že šesté vozidlo v průvodu poveze prezidenta Spojených států. Brennemanův cadillac bude šikovně zastrčený mezi GMC Suburban, ve kterém pojedou čtyři agenti tajné služby, a záložní limuzínu. Čtrnácté vozidlo poveze italského premiéra a ve dvacátém prvním bude francouzský prezident.

Na rozdíl od toho, co řekl Řediteli hluboko v jeskyních, si nemyslel, že se mu podaří dostat do kruhu zasaženého výbuchem všechny tři cíle. Vlastně si uvědomil, že je to téměř nemožné. Vzdálenost mezi vozidly byla příliš veliká.

Ovšem vůbec se nedalo odhadnout, jakou zkázu způsobí bomba o váze téměř 1 500 kilo v přecpaném městě. Dokonce ani Will Vanderveen se svými důkladnými znalostmi z teorie a fyziky výbuchů si nemohl být výsledkem předem jistý.

Těšil se však, že se poučí.

Zašel k vratům do stodoly a zadíval se na pole. Bezmyšlenkovitě pozoroval řadu stromů v dálce a přemýšlel, jestli to bude vhodné místo, kam zakopat Nicolino tělo a schovat její auto.

TYSON'S CORNER, VIRGINIE • ALŽBĚTIN MYS
• OKRES HANOVER

Integrované středisko pro teroristickou hrozbu* zahájilo svou činnost v ústředí CIA v Langley ve Virginii, načež se po dokončení budovy v roce 2004 přesunulo do moderního zařízení v Tyson's Corner. Vzniklo jako jedna z mnoha změn, ke kterým došlo po katastrofálních událostech z 11. září, a ve společném podniku zpočátku pracovalo 125 lidí z FBI, CIA, Domácí bezpečnosti a ministerstva zahraničí. Třebaže lidé pracující v TTIC nyní mají plný přístup ke zdrojům svých mateřských agentur, jejich hlavním úkolem je třídit přicházející informace tak, aby vznikla použitelná zpravodajská data, nikoliv chodit soustavně do terénu a informace sbírat.

Tento rozdíl trápil Naomi Kharmaiovou, když dosedla do svého křesla a zírala na hromadu map a dokumentů, ležící před ní. Navzdory tomu, že zdroje střediska byly plně nasazeny na hledání Willa Vanderveena, bylo v uplynulých dvou dnech dosaženo jen velmi malého pokroku. Poprvé si sama uvědomila, jak obtížné to bude, když při předběžném průzkumu zjistila, že v minulém roce bylo jen v okrese Hanover prodáno 381 farem s rozlohou menší než 180 akrů. A to byl jen *jeden* z 135 okresů ve státě Virginie. Nejhorší na celé věci byly limitující parametry

* TTIC, Terrorist Threat Integration Center

jejich průzkumu. Jestliže se Ryan mýlí ohledně některé části Vanderveenových úmyslů, pak možná hledají na nesprávném místě.

Potřetí za poslední hodinu se otočila v křesle, aby se podívala po Ryanovi. Místnost byla plná lidí nakloněných nad obrazovkami počítačů, beroucích telefony, stojících u faxů, a obecně se všichni snažili, jak mohli, aby dosáhli nemožného: najít jednoho muže, který mohl být kdekoliv ve třech státech, jejichž obyvatelstvo dohromady tvořilo 13 milionů lidí.

Viděla zástupce ředitele Harpera zabraného do hluboké diskuze s Patrickem Landrieuem, ředitelem TTIC. Naomi si nebyla jistá, ale vypadalo to, že se kvůli něčemu hádají. *To není dobré znamení*, pomyslela si, zatímco se dál rozhlížela po Ryanovi.

Nakonec to vzdala a snažila se soustředit na mapu severní Virginie. Opět si ucucla vlašné kávy a zamlženým zrakem zírala na myriády cest. Po dlouhých úvahách se rozhodla, že se soustředí na šest okresů severně od Richmondu: Caroline, Hanover, Spotsylvania, Stafford, Prince William a Fairfax. Středem jejího zájmu byla dálnice I-95 vedoucí na sever do Washingtonu a svůj průzkum začala omezovat přesně podle toho, co doporučoval Ryan: cokoliv dál než 8 km od dálnice okamžitě vyřadila ze seznamu, stejně jako všechny pozemky větší než 180 akrů.

A tak jí zbylo šokujících 564 farem prodaných v šesti okresech za poslední tři měsíce. Naomi znechuceně potřásla hlavou a zvedla třicet šest stránek odfaxovaných Svazem farmářů Virginie. Vzápětí svazkem praštila o stůl, aniž by přečetla jediné slovo. Chystala se zvednout další papíry, když si uvědomila, že někdo sebou plácl do křesla vedle ní.

Vykulila oči, když uviděla, v jakém je stavu. „Panebože, Ryane! Kde jste byl? Máte vůbec ponětí, kolik je hodin?“

Ignoroval ji a natáhl se pro kávu, co měla na stole. „Už se něco objevilo?“

Přelétla pohledem jeho oblečení – stejné džíny a tričko, jako měl na sobě včera. Na bradě měl alespoň týdenní strniště a oči

zarudlé a krhavé. Vypadal vyčerpaně. „Zatím nic. Pracuje na tom šedesát sedm lidí, a to jen v této místnosti. Začínám si myslet, že je to nemožné.“

Odfkl si. „Samozřejmě že je to nemožný. Všechno tohle je neuvěřitelně blbá ztráta času.“ Dívala se, jak pije kávu z kelímku, který pak hodil na stůl před sebou. „Neznáte toho mizeru tak jako já, Naomi. Může být kdekoliv. Může sedět v týhle místnosti, co já vím. Je prostě zatraceně dobrej v tom, co dělá.“

S každou vyslovenou slabikou jeho hlas sílil. Když domluvil, uvědomila si Naomi ticho kolem sebe. Vzhledla a zjistila, že zástupce ředitele přešel místnost a stojí teď těsně za nimi. Sklonil se a pošeptal Ryanovi něco do ucha, načež spolu odešli.

S těžkým povzdechem se vrátila ke stránkám z faxu a snažila se neposlouchat kravál kolem sebe, který se brzo vrátil na obvyklou hlasitost.

Jonathan Harper stál před skleněnými dveřmi protiteroristického střediska a píchal mladšího muže prstem do prsou. „Co si sakra myslíš, že děláš, Ryane? Potřeboval jsem tě tady před čtyřma hodinama. Byl to *tvůj* nápad, vzpomínáš? V čem je problém?“

„Spletl jsem se, Johnne,“ odsekl Ryan. „Všechno je to blbost. My *neděláme* nic. Jen tu posedáváme a čekáme, až blesk udeří podruhé –“

„Nic jinýho v týhle chvíli *nemůžeme* dělat. Asi těžko můžeme chodit dům od domu a ptát se po Williamu Vanderveenovi, ne?“

Kealey si rukou prohrábl zplhlé vlasy. „Ne, já...“ Potřásl hlavou a hledal správná slova. „Ježíši, já nevím. Jen si myslím, že toho můžem dělat víc.“

Harper ztišil hlas a stiskl mladšímu muži rameno. „Podívej, včera jsi udělal pár dobrých poznámek, pár dobrých návrhů, ale já tě pořád potřebuju. Poslouchal jsem, cos říkal, protože věřím tvému úsudku. Víím, že je tu na tvůj vkus málo činnosti, ale myslím, že by to mohlo vyjít. Ať už je to jakkoliv, prozatím je to

naše nejlepší šance.“ Viděl, že jeho slova nic nezměnila. Byl čas na výstřel do tmy. „Co ti dělá starosti? Katie?“

Když se Kealey podíval jinam, věděl, že se trefil. „Co se stalo?“

Dlouhé mlčení. „Opustila mě v hotelu, vrátila se na mys. Řekla, že to nezvládne...“

„Ona se zas objeví, Ryane.“ Tmavošedé oči k němu vzhledly. „Víš, o co jde. Prošel jsem si tím s Julií nejmíň tisíckrát, když jsem ještě dělal v terénu. Čím dřív to dokončíme, tím dřív se k ní vrátíš. Takhle se na to dívej.“

Mladší muž kývl. „Asi máš pravdu.“ Zhluboka vydechl a opřel se o zed'. „Mě tohle svinstvo zabíjí, John.“

„Viděl jsem, jak se na tebe dívá. Bude na tebe čekat, až se vrátíš do Maine, za to ti ručím. Víš co? Vrať se do hotelu. Osprchuj se, ohol se, něco sněz a převleč se. A pak mi udělej laskavost a vrať se sem. Naomi je bez tebe ztracená.“

To poslední říkal s úsměvem. Ryanovi se podařilo mu ho krátce vrátit, než se odpoutal od zdi a zamířil k výtahům. Už k nim skoro došel, když za ním Harper znovu promluvil.

„Je blízko, Ryane.“

Kealey se otočil a podíval se na něj, a přitom prosil Boha, aby to byla pravda.

„Věř mi, už je to skoro za námi.“

Když se Jonathan odpoledne vydal hledat Kealeyho do Tyson's Corner, našel ho zase, jak sedí vedle Naomi. Ryan si vzal k srdci jeho ranní doporučení a teď vypadal skoro jako normální člověk, i když jeho volba oblečení zůstávala Harperovým představám cosi dlužna. V místnosti pečlivě ostříhaných a oblečených agentů FBI a zástupců ministerstva zahraničí měl Kealey obnošené džíny a starou košili – navlečenou přes tričko a nezastrčenou do kalhot – s rozepnutými prvními třemi knoflíky.

Harper nad jeho zjevnou snahou nepřizpůsobit se průměru kroutil hlavou, ale stejně to nechal být. Pokud šlo o výsledky,

domníval se, že je v tomto okamžiku Ryan nejcennější člověk v místnosti, a nic jiného než výsledky ho nezajímalo.

Při jeho příchodu zvedli Naomi s Ryanem zrak od map, které si prohlíželi. „Máte minutu?“

Naomi přikývla a odstrčila židli. Když si Harper sedl, všimli si oba, že se usmívá. Na stůl před ně položil hromádku bankovních výpisů.

„Konečně jsme něco dostali z těch saudských pasů, co federálové našli na letišti. Theresa Barzanová byla majitelkou bankovních účtů ve třech velkých londýnských bankách, na které nedávno přišlo několik velkých vkladů. Hádejte, odkud ty peníze přišly?“

„Teherán?“ hádala Naomi.

„Zkuste Súdán. First Central Bank, Chartúm. Chytrý tah od té ženy... Se Súdanci nemáme diplomatické vztahy, takže je nemůžeme nutit, aby nám řekli jméno vkladatele.“

„Ovšem můžeme sledovat ty prachy z Londýna, ne?“ zeptal se Ryan. Trochu se zamračil „S tím ve skutečnosti nepřišli federálové, že?“

„Ne, dostalo se to až k FATF^{*}. Ministerstvo financí usoudilo, že tak budou Britové lépe spolupracovat.“

Ryan přikývl. Pracovní skupina proti praní špinavých peněz byla zřízena koncem osmdesátých let, aby bojovala s organizovaným zločinem, ale po 11. září se stále víc zapojovala do sledování teroristických fondů. Jak Spojené státy, tak Spojené království byly zakládajícími členy. „Toto určitě je vodítko, ale problémem je čas.“

„Souhlasím,“ ozvala se Naomi. Jela prstem po dlouhém sloupci čísel. „Tohle je typické, to, co tady udělala. Říká se tomu smurfing^{**}. Když celkovou sumu rozdrobí na malé částky, vede

^{*} Financial Action Task Force on Money Laundering, pracovní skupina proti praní špinavých peněz

^{**} „Šmoulování“, bankovní žargon pro kriminální delikt „structuring“, jenž spočívá v rozdělení větších finančních obnosů při mezibankovním převodu na menší částky s cílem vyhnout se dohledu regulátorů nebo policejních složek.

to obvykle k tomu, že se ztratí v obrovském počtu transakcí prováděných každý den. A to je jen začátek. Z Londýna by měla původní sumu směřovat do přinejmenším dalšího tuctu bank. I když známe výchozí bod, bude chvíli trvat, než vysledujem příjemce.“

„To je jen další důvod, abychom sledovali ten Ryanův nápad,“ odvětil Harper. Postrčil k nim druhý papír. Byla na něm hlavička, která okamžitě upoutala jejich pozornost. „Tohle není nic, co by nám pomohlo,“ komentoval to Harper. „Takže si nedělejte naděje. Francouzské ministerstvo zahraničí vypálilo na naše ministerstvo dnes ráno raketu s dotazem na ‚současný stav teroristické hrozby‘. V podstatě chtějí vědět, jestli máme věci pod kontrolou, a celkem bez servítků nám sdělují svůj názor na naše protiteroristická opatření.“

Naomi se zatvářila překvapeně a Ryan si tiše hvízdal. „Sázím se, že spolu nevychází moc dobře.“

Zástupce ředitele se smutně usmál. „To si ani nedovedete představit. Pokud se Chirac jen podívá na odpověď, co jsme jim poslali, pak pravděpodobně přeruší diplomatické styky už ze zásady. Totéž s Italy. Nakonec se rozhodli, že dodrží časový rozpis. Chtěl jsem vám jen sdělit, že už jsou na cestě. Ať ho najdem, nebo ne, ta schůzka se uskuteční.“

Vanderveen stál u otevřených dveří dodávky a s uspokojením si prohlížel jednoduchou eleganci svého výtvaru. Je skoro škoda, pomyslel si s úsměvem, že ho bude muset brzo zničit.

Dodávku Ford E-350 koupil od elektrikáře v důchodě a řinčící nákladní plocha vypadala, že obsahuje cokoli, jen ne 1360 kg brizantní trhaviny.

Bývalý majitel si udělal dřevěné police sahající po celé délce vozu a přišrouboval je k horní části karoserie. Pod policemi byly na obou stranách široké pásy dírkovaných desek, ze kterých visely všechny představitelné druhy nástrojů. Věcho toho se za mírnou cenu zbavil, protože rychle zjistil, že život důchodce přijde na víc, než si představoval.

K nástrojům patřily také čtyři velké ocelové schránky o rozměrech 80 x 45 x 35 cm. To samozřejmě nestačilo. Po pár rychlých výpočtech, se započítáním trubek nahoře, koupil Will další bednu přes velkoobchodní sklad v Richmondu. Pak přišrouboval pět ocelových beden k podlaze. I s tou přidanou stále zbývalo 11,5 kg špinavě bílé hmoty, která se do beden nevešla. Nedělalo mu to starosti, protože si byl jistý, že pro ně najde nějaké využití.

Když se rozhodl použít bedny, musel poněkud pozměnit elektrické zapojení, které vymyslel, ale stále měl k dispozici spoustu rozbušek č. 6. Pokud počítal jednu rozbušku na bednu, pořád tu bylo něco přes 37 ampérů probíhajících obvodem, ale proud procházející každým detonátorem odpovídal jemu vypočítanému 6,31 A. To stačilo zajistit zničení každé rozbušky, ale zároveň to bylo málo na to, aby vznikl elektrický výboj, který by téměř určitě způsobil předčasný výbuch.

Bylo mu jasné, že použití beden je, a to v nejlepším případě, slabý pokus skrýt skutečný náklad před zvědavýma očima. Na druhé straně nechtěl do zadních okének vozu dávat záclonky, nebude-li to bezpodmínečně nutné. Kdyby je tam dal, téměř určitě by vzbudil podezření u policistů, kteří budou kontrolovat vozidla kolem trasy prezidentské kolony. Cesta do města, kdy je prozrazení nejpravděpodobnější, bude nejnebezpečnější fází operace. Až bude dodávka zaparkovaná, bude moct v případě, že by hrozilo odhalení jeho zařízení, odpálit bombu z bezpečí svého pozorovacího stanoviště.

I kdyby prezident unikl bez škrábnutí, což Will považoval za velmi nepravděpodobné, věděl s naprostou jistotou, že nic nezabrání jeho výtvoru, aby předvedl svou plnou sílu.

Vanderveen se vrátil k pracovnímu stolu a opatrně natáhl ruce nad hladký dřevěný povrch. Prsty ho bolely od toho, jak balil semtex H do ocelových schránek, ale bolest ignoroval a otevřel Shakibův dokument na straně 117. Když prohlížel hustě popsané řádky a doprovodné diagramy, pomyslel si, že ten, kdo plánoval bezpečnostní opatření pro tuto situaci, se dopustil

několika podstatných chyb v úsudku, které on strašně rád využije.

Usadil se pohodlně v křesle, dlouze se napil kávy a s potěšením vnímal jemný studený průvan, který si nacházel cestu mezerami mezi starými prkny dřevěné stěny. Ještě musel leccos udělat, ale měl čas.

Měl spoustu času.

TYSON'S CORNER • OKRES HANOVER

Kealey zvedl zrak od hromad papírů, které pokrývaly zapůjčený kancelářský stůl před ním, a rozhlédl se po omezeném prostoru protiteroristického kontrolního střediska. Bylo v něm nacpáno víc než 80 lidí, kteří, pokud by člověk soudil jen podle jejich zuřivé gestikulace a zvýšených hlasů, mohli klidně být obchodníky na newyorské burze těsně po oznámení fúze mezi Microsoftem a IBM.

Při té představě se chtěl zasmát, ale byl tak unavený a ustaraný, že na tom nakonec nic legračního neviděl. Pracovali nonstop už tři dny, ale jejich úsilí nepřineslo téměř nic nového. Ve snaze omezit dál vyhledávací kritéria, navrhl Ryan vynechat vlastní Washington D. C, protože je to příliš obydlená oblast, aby tam Vanderveen mohl bezpečně provést své přípravy. Emily Susskindová, zástupkyně ředitele FBI, jeho návrh bez zaváhání odstřelila.

Naomi byla o trochu úspěšnější s podnětem uvolnit pro státní policii ve Virginii a Marylandu obecný popis Williama Vanderveena. Nejdřív byl i tento nápad zamítnut. Ředitel Landrieu argumentoval tím, že další protiteroristické varování bez jasných důkazů jen zvýší paniku, čemuž se prezident snaží zoufale zabránit. Susskindová s ním souhlasila, ale Joshua McCabe se postavil za Harpera a myšlenku podpořil. Protože označení National Special Security Event dávalo tajné službě

celkovou kontrolu nad průběhem nastávající události, padlo rozhodnutí popis přece jen uvolnit, spolu s pečlivě sestavenou žádostí o spolupráci, ve které se slovo *terorista* nevyskytovalo ani jednou.

Přesto telefony a faxy v kontrolním středisku jely od té doby bez přestávky, různé informace přicházely z úřadu pro oblast 17 v Augustě, ze čtvrtého oddělení ústředí ve Wytheville a z Marylandských kasáren ve Forestville, z College Parku, Eastonu a Rockvillu. Napětí v přečpané místnosti stoupalo s pracovním nasazením a Naomi, když viděla další stoh lejster na tácu pro příchozí dokumenty, začala o svém návrhu zapojit státní policisty pochybovat.

Ucítila někoho u svého ramene, a když vzhlédla, uviděla vedle stát Ryana. „Něco, co by stálo za prohlídnutí?“

Zavrtěla hlavou a ukázala mu zmačkané listy faxů. „Tohle je všechno bezcenné. Pokud nějaký běloch, muž mezi dvaceti a čtyřiceti pěti, udělal v posledních třech měsících něco, co upoutalo pozornost policie na východním pobřeží, pak tady na něho mám pravděpodobně složku,“ ukazovala na hromadu zpráv. „Člověk by řekl, že mají víc rozumu, než aby plýtvali naším časem na takové smetí.“

Kealey pokrčil rameny. „Nestává se každý den, aby státní policie dostala žádost o pomoc od TTIC. Dávali jsme si pozor na formulace při popisu, který jsme jim poslali, ale oni vědí, odkud žádost přichází. Z toho usuzují, že je tu teroristická hrozba, což znamená, že jejich pomoc je velmi cenná, až se příští rok budou schvalovat jejich rozpočty. Snaží se pomoci v první řadě sami sobě, Naomi.“

„Ono by bylo fajn, kdyby během toho mohli taky pomoci nám.“

Ryan se zašklebil a položil jí zlehka ruku na rameno. „No ták, pomůžu vám to projít. Jestli je to tak bezcenný, jak říkáte, pak jsme hotoví do dvanácti a já vás zvu na oběd. Platí?“

Poprvé toho dne se jí na tváři objevil úsměv. „Platí.“

* * *

„Co je *tohle* za blbost?“

Seržant Richard Pittman zvedl oči od nejnovější haldy papírů, kterou měl na stole, a rozhlédl se po místnosti. „Odkud se to sem sakra dostalo? Jimmy?“

„To ne já, seržo. To přišlo přímo od poručíka.“

„Jo, přímo na *tvůj* stůl,“ hudral Pittman. „Hele, chlape, seš si jistě, že to není tvoje?“

Druhý policista zavrtěl hlavou a ukázal k otevřeným dveřím. „Stejně nechápu, na co si stěžuješ, Pitte. My jsme na odpoledne dostali dvouhodinový školení, kterému se vyhneš. Každý už tam je. Kdokoliv ti to hodil na stůl, tak ti asi prokázal službu.“

„Jo, děkuju mockrát,“ brblal Pittman. Byl jediný, kdo zůstal v místnosti, za což byl vděčný, protože si mohl ulevit dlouhou sérií sprostých nadávek. Mezitím vzal těžký stoh složek a hodil je vedle faxu. Po osmi letech u virginské státní policie si Rick Pittman myslel, že už má tyhle otravné úkoly za sebou.

Listoval jednotlivými papíry a viděl, že zřejmě všechny patří na stejné místo. *To vypadá slibně*, pomyslel si. *Musí tu být sedmdesát pět různých hlášení. Aspoň nebudu muset zapisovat různá telefonní čísla pro každé z nich.*

Vyťukal číslo uvedené nahoře na prvním listu a začal strkat papíry do faxu. O čtyřicet pět minut a dvě kafe později strčil do přístroje zprávu o pohřešované osobě pro databázi NCIC*.

Zprávu o pohřešované podal Jack Milbery, jehož manželka bude za přibližně patnáct minut nezvěstná přesně tři dny.

V době, kdy fax vrčel u příjemce v Tyson's Corner, zatočil Will Vanderveen s hondou na úzkou příjezdovou cestu odbočující z Chamberlayne Road a nechal za sebou spršku šterku. Den strávil v Richmondu, kde si opatřil ještě pár věcí, které potřeboval. Malých levných položek, bez nichž by ovšem

* The National Crime Information Center, Národní středisko informací o zločinech, patří FBI.

úspěchu nedosáhl. Stejný nákup provedl před třemi týdny, ale své zásoby spotřeboval při dvou jiných příležitostech.

Cestou na jih i zpátky pečlivě sledoval tachometr, ale jeho krátký pobyt ve městě proběhl bez incidentů a velká část nebezpečí byla už za ním. Až přijde čas a bude příště opouštět farmu, ať už se potom stane cokoliv, nikdy se tam nevrátí.

Motorku zaparkoval za stodolou. Vedle vnější zdi stálo několik obrácených květináčů. Vanderveen zvedl třetí zleva a objevil se objemný předmět pečlivě zabalený do kuchyňské utěrky. Sebral svůj HK USP Compact ráže .40 a pečlivě uklidil stodolu a dům. Nákupy si potom odnesl do kuchyně. Poučil se z nešťastného incidentu s realitní makléřkou. Znovu nebude tak nedbalý.

V ostrém světle jediné koupelny opřel svůj poslední pas o popraskanou dlaždičku a upřeně se zahleděl do obličeje Clauda Bidaulta. Pak se podíval na svůj odraz v zrcadle.

Bez kosmetických přípravků byl jeho obličej překvapivě mladistvý, uvážíme-li, že mu táhlo na čtyřicítku. Poprvé si všiml jemných čar, které se mu objevily kolem očí, ale jinak vypadal celkem stejně jako před dvaceti lety. Nenápadné známky stárí mu nedělaly nejmenší starosti. Jako všichni lidé s dokonalým vzhledem, mohl si Vanderveen dovolit to potěšení být ke svému zevnějšku lhostejný.

I když dával přednost hladce vyholené tváři, nechal vousy poslední dva týdny růst, a tak pěkně zhoustly. Světlé chlupy na bradě ostře kontrastovaly s jeho přirozeně opálenou pletí. Jeho vlasy se vrátily k původní zlaté pomocí chemického šamponu. Přebarvení vlasů na hnědou byla jediná kosmetická změna, kterou udělal při návratu do Spojených států. V prvních týdnech byl tak zaměstnaný, jeho plnou pozornost vyžadovalo tolik věcí, že se nechtěl zatěžovat ještě nějakým složitým přestrojením.

Claudem Bidaultem se stal už dvakrát předtím: jednou, když kupoval dodávku Econoline, a podruhé, když si vyzvedával registraci auta na oddělení motorových vozidel v Richmondu. Ted' nastal čas pro třetí a poslední výstup. Nejdřív vybral své nákupy z papírového pytle, který mu ležel u nohou, a vše

vyskládal na polici. Cestou do města se zastavil ve čtyřech obchodech a v žádném nekoupil víc než dvě věci.

Barva na vlasy nebyla trvalá, dala se snadno smýt teplou vodou. Použil malý kartáč s tvrdými štětini, aby dostal černou barvu mezi chlupy na tvářích, a pak větší kartáč na ten zbytek. Když barva zaschla, znovu prozkoumal fotografii, zvedl nůžky a začal stříhat. Claude Bidault byl zedník, nezávislý řemeslník, který přišel do Ameriky hledat práci. Nebylo by vhodné, kdyby měl takový člověk drahý zástřih. Imigrant pachtící se za prací si bude nejspíš stříhat vlasy sám a s nelichotivým výsledkem.

Když skončil, byly jeho nyní černé vlasy stále dost dlouhé, ale výsledek byl bezesporu hrozný. Práce byla nicméně odvedená a odvedená dobře. Mezi ním a mužem na fotografii byl jediný zřejmý rozdíl, jenž se dal snadno napravit. Když si nasadil nedioptické kontaktní čočky zabarvené dohněda a podíval se do zrcadla, zjistil, že Will Vanderveen zmizel beze stopy.

Celkový zjev doplní boty s ocelovou špičkou a nedbalé oblečení člověka, který většinu pracovního dne tráví na staveništi. Podle pasu vážil Claude Bidault něco přes 90 kg. Vanderveen vážil asi 77 kg, ale spoléhal na několik vrstev oblečení, které tuto skutečnost skryjí. Sako navlečené přes několik košil s dlouhým rukávem na mrazivých ulicích Washingtonu koncem listopadu nebylo nic nezvyklého.

Sklonil hlavu, zadíval se do výlevky a snažil se přijít na to, jestli přece jen něco nezapomněl. Ještě pořád se musel zbavit 12 kilogramů semtexu H a měl by pro ně najít dobré použití. Shakibův dokument pojede s ním do města. Bylo sice riskantní cestovat s ním. Možná zbytečné riziko, ale pořád by mohl být užitečný. Neraď by ho tady nechával. Zbylé barvy na vlasy a další materiál odnese na smetiště za stodolou a spálí je. Dům byl pronajatý na jméno Timothy Nichols, stejné jméno použil při registraci motorky. Průkazy na toto jméno strčí do tašky a zničí je také za stodolou. Poznávací značky z motocyklu odšroubuje a zahodí je hluboko v lese. Tato bezpečnostní opatření mu sice nezískají moc času, pokud úřady vysledují jméno Timothy Nichols, ale i troška času byla lepší než nic.

Na nic dalšího si prozatím nedokázal vzpomenout, ale nebylo proč spěchat. Spočítal si svou časovou osu velmi pečlivě, a vyplatí se počkat. Čím déle bude ve městě, tím větší je riziko odhalení. Kromě toho měl pořád spoustu práce, kterou vyplní zbylé hodiny, a taky neuškodí kratší spánek. Postel v přízemí mu bude plně vyhovovat.

Když se vrátil do stodoly, pozorně prošel několik zbývajících věcí na pracovním stole. Začal se v něm rodit nápad. Vybral pár věcí a strčil je do látkového pytle u nohou. Pak si ho hodil přes rameno a vydal se po mírném svahu nahoru k domu.

Do temných hlubin dokončeného suterénu sestoupil za necelou minutu. Světlo, které ho odmítalo následovat, se jen na okamžik dotklo temene jeho hlavy, aby pak ustoupilo černočerné tmě.

K tomu obědu se nikdy nedostali, a popravdě ani k večeři ne. Místo toho se spokojili s nekonečnou řadou kelímků vlažného kafe. Ryan byl u svého pátého hrnku a pociťoval následky. V žaludku mu vřela kyselina a v hlavě mu tupě bušilo, čemuž se v místnosti určené pro 60 lidí, kde jich bylo nacpáno 87, ani nešlo vyhnout. Budova byla přetopená a jen mizerně větraná, což situaci určitě nezlepšovalo, a ostré světlo zářivek téměř zakrylo fakt, že se rychle blíží půlnoc. Studené větry bičující skalnaté břehy Alžbětina mysu by po zatuchlém horku kontrolního střediska přišly jako vítaná úleva, ale myšlenku zahnal, když se na malebné scéně objevil jiný obraz.

Ted' na ni nesměl myslet, ať si to sebevíc přál. Měl tady plno práce a čas jim utíkal. Prezident se se svými hosty měl nalodit na USS *Sequoia* už za necelých deset hodin.

Ryan si třel spánky a snažil se soustředit na rozmazaný text před sebou. Po několika minutách si uvědomil, že nepřečetl ani slovo. Potřásl zoufale hlavou a zjišťoval, jestli na tom je Kharmaiová líp.

Byla nakloněná nad jedním z faxů, telefon vtisknutý mezi tvář a rameno, a zároveň zápolila s tlačítky. Ryan ji pobaveně sledoval, jak nadává a mlátí do přístroje dlaní.

Když vstal a šel k ní, jen mu ukázala na list papíru, aniž by přerušila konverzaci: „Ano, co nejdřív... Správně, potřebuju všechna za poslední tři měsíce, včetně fotokopii řidičáků, pokud je máte... Co chcete říct tím, že ‚je pozdě‘? Nezajímá mě, kolik je hodin, zavolejte mu domů, jestli budete muset...“

Zatímco mluvila, Ryan rychle přelétl nabízený dokument. Když došel na „zaměstnání pohřešované osoby“, zrak se mu trochu zaostřil.

Naomi položila telefon o chvilku později. Ryan se na ni podíval a viděl, že jí jasně zelené oči jiskří.

„Nemovitosti, že jo?“ řekl. „To zní zajímavě.“

„A je to ještě lepší,“ opáčila. „Nicole Milberyová se specializuje na farmy. Sídlo firmy má v Ashlandu. To je okres Hanover, přesně na půl cesty mezi Richmondem a Washingtonem. To je přesně to místo pro něho... Ryane, umíte donutit tu pitomou mašinu, aby pracovala, jak má?“

Musel se usmát nad způsobem, jakým to řekla. Ťukl na několik tlačítek, aby vyčistil frontu. „S kým jste to mluvila?“

„S dozorčím noční směny virginské státní policie ve služebně v Hanoveru. Zavolá okamžitě vyšetřujícího policistu domů. Jakmile ho najde, budeme mít další podrobnosti.“

„Jen nepodlehnete nadšení,“ varoval ji. „Taky to nemusí nic znamenat.“

Odradit Naomi nebylo zas tak snadné. „Taky to může znamenat všechno.“

Službukonající seržant z Hanoveru zavolal za deset minut. Naomi chňapla po telefonu a pozorně poslouchala. Ryan ji mezitím pozoroval jako vrostlý do země, s podivnou směsí očekávání a obav. Nějak měl pocit, že konečně na něco narazili.

Naomi sluchátko trochu oddálila od úst a řekla: „Milberyová pronajala statek před necelými třemi týdny. Těsně pod sto akrů,

pět kilometrů východně od I-95.“ Soustředila se opět na telefon. „Nechal tam – fajn nechal. Výborně, potřebuju, abyste mi to odfaxoval. Ještě jednou to jméno?“

Ryan chtěl něco říct, ale ona mávla rukou. „Skvělé. Moc vám děkuju za pomoc, seržante. Mohl byste sehnat svého kapitána? Budu s ním potřebovat mluvit, jestli se ukáže, že to dává smysl... Fajn, děkuju.“

Zavěsila a otočila se k němu. „Timothy Nichols. Říká vám to jméno něco?“

Minutu přemýšlel, všelijak přehazoval jména a pak i písmena a zase je spojoval dohromady. Když mu to došlo, zbytek místnosti jako kdyby zmizel. „Je to on.“

„Cože?“ vzhledla k němu. „Jak to víte?“

„Timothy McVeigh a Terry Nichols,* Naomi. Vždycky to byl arogantní zmetek.“

Když si uvědomila, co říká, zbledla. „Panebože.“

Jako by pochopil nárážku, začal fax pracovat a vyplivl jeden list papíru. I když řidičský průkaz nebyl zvětšený, aby byly rysy lépe vidět, a samotný obličej byl rozmazaný kvůli zkreslení při kopírování, když Ryan zvedl list ke světlu, věděl přesně, na koho se dívá.

„To je Will Vanderveen.“

* Terry Lynn Nichols byl komplicem Timothyho McVeigha, odsouzeného za bombový útok na Federální budovu v Oklahoma City 19. dubna 1995, jenž si vyžádal 168 mrtvých.

TYSON'S CORNER, VIRGINIE

Patrick Landrieu stál v čele leštěného dřevěného stolu a prohlížel si lidi rozesazené kolem. Přestože byl nejvýše postavenou osobou v místnosti, věděl, že nemá smysl uplatňovat postavení na skupinu, kterou měl před sebou. Jejich ego a ambice snadno převládly nad jeho titulární nadřazeností, a on si uvědomoval, že ho dokážou snadno rozdrtit v okamžiku, kdy se jim bude zdát, že je to v jejich nejlepším zájmu.

Landrieu byl malý kulaťoučký mužík s výrazným nosem, řídkými šedými vlasy a červenými tvářemi, což způsobily léky na srdce, které bral dvakrát denně, nebo aspoň tehdy, když mu to sekretářka připomněla. Zvyk pracovat šestnáct hodin denně se odrážel v jeho poněkud ošuntělém vzhledu. Nicméně jeho menší postava nikdy neměla vliv na kariéru. Ve státních službách začínal před téměř tříadvaceti lety jako analytik v oblasti terorismu a jeho postup do vyšších funkcí byl pozoruhodný. Pracoval jako náčelník kanceláře ředitele Ústřední zpravodajské služby a ještě nedávno jako zástupce výkonného ředitele, než ho současný ředitel jmenoval na nynější post.

Když se podíval na moře obličejů před sebou, uvědomil si, že oni na oplátku hodnotí jeho. Řada z nich zřejmě přemýšlela, jak dlouhá bude Landrieuova vláda. Už teď byl pod palbou kvůli zpravodajským selháním, jež vedla k nedávným katastrofálním událostem ve Washingtonu, stejně jako kvůli neúspěchu při hledání muže zodpovědného za teroristické útoky.

Kromě Landrieua bylo v místnosti přítomno ještě sedm dalších osob. Po jeho pravici seděla zástupkyně ředitele FBI Emily Susskindová, vedle ní asistent ředitele Joshua McCabe z tajné služby a vedoucí jejich předsunutého týmu Jodie Riversová. –

Přítomen byl také plukovník Stephen Plesse, superintendent virginské státní policie. Plesse přiletěl vrtulníkem z administrativního velitelství VSP v Richmondu teprve před deseti minutami. I přes časnou hodinu byl v plné uniformě a obličej měl ještě stále zarudlý od ostrého zimního větru, který v posledních hodinách sílil a nyní zpíval kolem budovy.

Tři zbývající lidé v místnosti seděli vlevo od Plesseho. Byli to Jonathan Harper, Ryan Kealey a Naomi Kharmaiová.

„Takže,“ začal Landrieu, „všichni víte, jaký účel má toto shromáždění. Navrhují jít rovnou k věci. Nemáme času nazbyt.“

„Máme nějaký odhad, kolik toho času skutečně zbývá, pane?“ zeptala se Riversová. Vůbec netoužila být na této poradě, protože za své místo považovala nábřeží a dokončení bezpečnostních opatření. I kdyby chtěla, nemohla v žádném případě uvolnit jakékoliv prostředky na cokoliv, co se tady vymyslí.

Ředitel se rozhlédl po místnosti a jeho oči se zastavily na Jonathanu Harperovi. „Má na to někdo odpověď?“

„Časový rozvrh záleží na zbrani, kterou chce použít, čímž se dostáváme k tomu, jaký má vůz,“ vysvětloval Harper. „Zřejmě bude potřebovat větší časové okno, pokud bude chtít dostat bombu do města. Myslím, že jsme v tomto směru našli něco solidnějšího, Emily?“

Susskindová vzhlédla od kávy a chvíli přemýšlela, její tenké prsty tancovaly na okraji šálku. „Jediné vozidlo registrované ve státě Virginie na Timothyho Nicholse je čtyři roky starý motocykl Honda. Popravdě to vlastně neznamena nic. Mohl získat jiný vůz na jiné jméno nebo mohl nějaké ukrást – nemáme prostě, jak to zjistit.“

Je tu však jiná věc, kterou bychom měli vzít v úvahu. Když se podařilo zjistit jméno, pod kterým vystupuje, rychle jsme

přišli na spojení mezi Vanderveenem a Theresou Barzanovou. Pořád nevíme, kdo ve skutečnosti byla, ale víme, že s použitím svého saúdského pasu na něj převedla v průběhu několika minulých týdnů 35 000 dolarů. Peníze šly přes Kajmanské ostrovy a Cookův ostrov, což znamená, že se to dá velmi těžko sledovat. To není dost peněz na pořádný úplatek, ale stačí to na nákup spousty drahého vybavení.“ Odmlčela se a lehce si odkašlala. „Vybavení, které potřeboval pro výrobu a ukrytí velkého výbušného zařízení.“

Následovalo chmurné ticho, během něhož lidé kolem stolu novou informaci zvažovali. Nakonec ticho rozbil odměřenými slovy Jonathan Harper.

„Existuje možnost, že se vrátil ke zdroji, a to i přes zesílená bezpečnostní opatření po bombě v Kennedy-Warrenově budově. Byla tato informace porovnávána se záznamy v Norfolku?“

„Mám tam lidi, kteří na tom pracují právě teď,“ odpověděla Susskindová. „Nepodařilo se nám kontaktovat ani provozního ředitele, ani správce terminálu. Nejvýš jsme se dostali k pomocníkovi kontrolora kontejnerové divize, a tato konkrétní osoba není zrovna příkladem spolupráce.“

Na to se ozval zvучným hlasem superintendant. „V tom bych vám mohl pomoci. Naše oddělení těsně spolupracuje s jejich osazenstvem. Určitě vám ušetří spoustu času, pokud se spojíte s Garym Thompsonem a odvoláte se na mě. Je generálním manažerem NIT.“

Susskindová si poznamenala jméno a vděčně na mohutného plukovníka kývla.

„Tyto záznamy budou rozhodující,“ pokračoval Harper. „Jestliže Vanderveen použil terminál podruhé, je zřejmě schopný obejít celníky, jinak bychom nebyli v tomhle průšvihy. Na druhé straně tam bude záznam o typu a váze dodávky, která mu přišla. To nám může hodně pomoci při zjišťování, jak ji miní doručit.“

„Dostat se k těmto záznamům by mělo mít nejvyšší přednost,“ souhlasil Landrieu z čela stolu. „Tady musíme trochu zatlačit. Hodně času zabere už to, než dostaneme povolení k prohlídce, nepotřebujeme ztrácet další čas.“

Otočil se k zástupkyni ředitele FBI. „Dejte jim v Norfolku vědět, že pokud budou zdržovat, bude to mít velmi vážné následky. Co samotné místo pobytu?“

„Pozorovatelé jsou na místě,“ odpověděla Susskindová. „Zodpovědný agent to řídí z Richmondu. Zřejmě je na scéně také virginská státní policie. Státní policisté zablokovali oba konce Chamberlayne Road a kolem domu je taky zřízený volný perimetr až do vzdálenosti půl kilometru ve všech směrech. Místo zásahu je asi kilometr po silnici – tato část státu je naprosto venkovská, což některé věci usnadňuje a jiné naopak ztěžuje. Například tam nemůžeme poslat žádný vrtulník, aby se naše přítomnost neprovalila.“

„Víme, jestli tam je?“ zeptal se McCabe.

„Ne, to nevíme. Světla jsou zhasnutá, což nic neznamena, takhle brzo ráno bude pravděpodobně spát.“

„Co infračervené kamery?“

„Zkoušeli jsme to, ale okna jsou příliš malá. Nemůžou dostat dobrý sken celého domu.“

McCabe pomalu přikývl. „Jsou na pozemku nějaká vozidla?“

„Je tam pořádně velká stodola,“ vysvětlovala Susskindová. „Ale vrata jsou zavřená, a nedostaneme se dost blízko, pokud nechceme riskovat prozrazení. Až vyrazíme, musíme mít jistotu.“

Plesse si odkašlal. „Co zátarasy na silnicích? Domnívám se, že jako preventivní opatření –“

„Nepřicházejí v úvahu,“ řekl McCabe přes stůl. „Z té části Virginie do Washingtonu je to méně než dvě hodiny. Nejméně hodinu by zabralo zřídit kontrolní stanoviště alespoň na hlavních silnicích.“

„Mimoto, co bychom řekli lidem, kteří tam budou nasazeni?“ zeptal se Landrieu. „Musím opět připomenout, že prezident si nepřeje přitahovat k této situaci jakoukoliv pozornost, jež není bezpodmínečně nutná. Postavit něco, co se blíží kruhové obraně kolem města, by znamenalo zatáhnout do věci stovky lidí. To je naprosto nepřijatelné.“

„Pane, při vší úctě, ale domnívám se, že jsme dávno za bodem, kdy jsme si dělali starosti s publicitou. Tím, že věnujeme takové úsilí, abychom všechno udrželi pod pokličkou, poskytujeme Vanderveenovi obrovskou výhodu.“

Ryan při nečekaném výbuchu Kharmaiové zamžikal a čekal na nevyhnutelné pokárání.

Patrick Landrieu se napřímil a upřel zrak na mladou ženu na druhé straně stolu. „Promiňte, slečno. Nezachytil jsem vaše jméno.“

„Naomi Kharmaiová, pane. Pracuji –“

„V Ústřední zpravodajské službě, já vím. Sám jsem v této agentuře sloužil víc než dvacet let. Bez urážky, slečno Kharmaiová, ale domnívám se, že vážnost situace poněkud přesahuje rozsah vašich omezených zkušeností.“ Okamžitě svou pozornost zaměřil jinam. „Takže pokud někdo má rozumné návrhy...“

Když Ryan přeladil z toho chlapa a rychle se podíval na Naomi, zjistil, že se skrčila v křesle. Dívala se na zem a tváře jí hořely.

„Promiňte, pane řediteli.“

Landrieu překvapeně a otráveně vzhlédl. „Ano?“

„Víte, kdo jsem já, pane?“

Landrieu zaváhal, což neuniklo pozornosti všech přítomných. „Ano, vím, pane Kealey.“

„Rád bych zdůraznil, že jediným důvodem, proč tady jsme, je obrovská práce, kterou Naomi odvedla při dohledávání toho jména. Pokud chce něco říct, bude to jistě stát za čas, který jí věnujete.“

Kdyby byl člověkem schopným kompromisů, ochotným snést mírnou výtku v zájmu udržení pozitivní atmosféry, mohl to ředitel odbýt pokrčením ramen. Protože takový nebyl, rozhodl se dát najevo vztek. „Jsem sice přesvědčený, že jsme všichni slečně Kharmaiové vděční za její úsilí, nemyslím si však –“

„Pane řediteli.“

S tímto jediným proneseným slovem Landrieu zjistil, že se dívá do nejstudenějších očí, jaké kdy viděl. Chystal se otevřít

ústa a mluvit dál, ale pak se rozhodl pro opak. Zauvažoval, jestli to, co viděl v Kealeyho tváři, je třeba alespoň částečně výplod jeho vlastní fantazie. Jako bývalý zástupce ředitele měl pořád dost kontaktů na nejvyšších místech Agentury. O muži, jenž seděl před ním, věděl všechno.

Patrick Landrieu spolkl svou hrdost a odkašlal si. Když promluvil, byla jeho slova sotva slyšitelná, třebaže v místnosti panovalo zaražené ticho. „Samozřejmě, slečno Kharmaiová, máte-li nějaké návrhy, s radostí si je vyslechneme.“

Naomi byla z toho, co se právě odehrálo, mírně v šoku. Rychle se však soustředila a mimovolně se v křesle napřímila. „Děkuji, pane řediteli. Připouštím, že politické důsledky dalšího bombového útoku, obzvlášť v době státní návštěvy, jsou poněkud mimo můj obzor. Současně si nemůžeme dovolit pustit ze zřetele skutečnost, že prezident není jedinou ohroženou osobou. Nelze pochybovat o tom, že pokud Vanderveen uskuteční svůj plán, ať už je to cokoliv, zemře velká spousta lidí. Jak jste všichni viděli na kopii řidičského průkazu, provedl Vanderveen jen drobné změny svého vzhledu, když se vydával za Timothyho Nicholse. Musím připustit, že se mohl této identity zbavit úplně a provést důkladnější změnu zevnějšku, když se chystal na závěrečný krok své operace, pokud to skutečně je závěrečný krok.“

Prohlášení bylo přijato tlumeným mumláním nešťastných hlasů.

„Jestliže je Vanderveen stále tam, pak nic neztratíme, pokud vtrhneme dovnitř. A jestliže je pryč, potřebujeme to vědět co nejdřív. Pokud se místu budeme věnovat s největší možnou opatrností a uvážlivostí, aby všechny důkazy zůstaly netknuté, je tu jistá šance, že najdeme něco, co nám naznačí, jak vypadá teď. V tomto okamžiku stejně nemůžeme dělat nic moc jiného. Myslím, že je načase soustředit naše úsilí.“

Nešťastné zvuky se postupně změnily na všeobecné souhlasné mumlání. Současně Naomi překvapila rychlost, s jakou Landrieu souhlasil. „To mi připadá rozumné. Se silničními zátarasy zatím počkáme. Stálo by nás to obrovské úsilí,

zmobilizovat takovou sílu a ještě ke všemu tak brzo ráno. Emily, navrhuji, abyste se začala poohlížet po soudci, kterého vzbudíte. Kdy budete připraveni vyrazit?“

Zástupce ředitele Susskindová se mrkla na hodinky. „Většina mých lidí je na místě. Jakmile budeme mít povolení... řekněme v pět.“

„Vynikající.“ Landrieu si vyhrnul manžetu u košile a podíval se na hodinky. „To znamená za tři hodiny. Informujte mě, až dorazíte do Virginie. Není důvod budit prezidenta v tuto hodinu. Počkáme a uvidíme, jestli budeme mít něco užitečného, co bychom mu mohli sdělit. Všichni, kdo nebudou v akci, se tu sejdou v 7.00.“

Prezident Chirac a premiér Berlusconi dorazili včera, dámy a pánové. Výlet na lodi je plánován na 9.00. Máme tedy šest hodin na to, abychom chytili muže, který nám uniká sedm let. Navrhuji dát se do práce.“

O pět minut později byla místnost téměř prázdná. Ryan odcházel mezi posledními a chvíli mu trvalo, než zahlédl Naomi mizet na konci chodby. Téměř utíkala, a musel sebou proto hodit, aby ji dohnal.

„Hej, kam –“ Pak uviděl její výraz. „Co se děje?“

„Co myslíte tím ,co se děje‘? Víte přesně, co se děje.“

„Ne, to teda nevím.“ Pořád šla rychle a on byl zcela upřímně zmatený. „Naomi, vy mě silně přeceňujete. Vemte na vědomí, že jsem ve skutečnosti dost hloupej a opravdu nemám ponětí, o čem mluvíte.“

Neusmála se. „Neměl jste hrát to divadýlko, Ryane. Já to nepotřebuju, jasné? Bylo to urážlivé. Já si svoje bitvy bojuju sama.“

„To já vím... Naomi, zastavte se chvilku.“ Když nečekaně poslechla, musel udělat pár kroků zpět, aby jí viděl do tváře. „Kam vlastně jdete?“

„Mám místo v příštím vrtulníku do Richmondu.“

„S kým?“ zeptal se překvapeně.

„Se superintendantem Plessem a zástupcem ředitele.“

„Kterým zástupcem ředitele?“

„Susskindovou.“

Ryan povytáhl obočí. „A Harper to schválil?“

„Byl to jeho návrh.“ Naomi zkřížila ruce na prsou a vzdorovitě se na něj dívala. Líce jí stále ještě hořely a lesklé černé vlasy jí padaly v nepořádných vlnách kolem obličeje a na ramena.

Ryan si pomyslel, že nikdy nevypadala lépe.

„Poletím taky.“

Pomalu zavrtěla hlavou. „Harper řekl jasně, že vy máte zůstat tady.“ Její výraz trochu povolil, stejně jako napětí v jejím hlase. „Ryane, my nevíme, jestli tam ještě je, a musíme hlídat oba konce. To vám přece nemusím vysvětlovat.“

Zaváhal, protože si uvědomil, že má pravdu. Vykročila, ale on ji chytil za loket. „Poslouchejte, je mi líto, co jsem řekl tam uvnitř. Měl jsem mlčet. Jenže Landrieu je takovej kretén...“

„Pravda. Já si myslím totéž.“

Krátký okamžik ticha, kdy se na sebe dívali. Náhle se Ryan impulzivně naklonil a políbil ji na tvář. „Dávejte na sebe pozor, Naomi.“

„Budu v pořádku. Koneckonců, vy tam tentokrát nebudete, abyste mě střelil.“ Otočila se, než se vzmohl na nějakou vtipnou poznámku, a uháněla ke schodům. Když za pár minut vykročila do studeného větru, široce se usmívala a přes tu zimu cítila teplo po celém těle.

RICHMOND, VIRGINIE • OKRES HANOVER

Jakmile Bell 206 LongRanger dosedl na velitelství státní policie, jeho tři cestující rychle vystoupili a vděčně se vydali ke schodišti a teplu uvnitř budovy. Venku zalézal chlad za nehty a zimu zhoršovaly ještě poryvy mrazivého větru, které bičovaly střechu a pronikaly oblečením. Z rozhovorů, které během dne vyslechla, Naomi věděla, že zhoršující se počasí je prvním náznakem zimní bouře, jež se začala formovat před třemi dny u pobřeží Floridy a teď se propracovává dál na sever.

Úzkostlivě čistými chodbami sledovala oba vyšší důstojníky a přitom si uvědomila, že by jim spoustu starostí a problémů ušetřilo, kdyby bouře nabrala na síle a prezidentská plavba na *Sequoi* by musela být zrušena. Současně však věděla, že tak snadno z toho nevyklouznou. Prezident Brenneman byl plněním svého časového rozvrhu stejně posedlý jako Vanderveen tím, mu ho překazit.

Zástupkyně ředitele Susskindová se těšila z tepla v budově jen tak dlouho, než sjela výtahem do přízemí. Čas ve vrtulníku využila k tomu, aby se prokřičela několika hovory rušenými praskáním elektrických výbojů a zařídila si, aby ji auto odvezlo rovnou k Apelačnímu soudu Spojených států pro čtvrtý okrsek, kde soudkyně Lucy Kleinová usrkávala druhý šálek kávy a přemýšlela, čím si zasloužila takové kruté zacházení ze strany státního aparátu, kterému věrně sloužila osmnáct let.

Zatímco bude Susskindová předkládat svůj případ soudkyni, Naomi doprovodí superintendanta Plesseho na místo akce, kde se měli setkat s velicím agentem z úřadu FBI v Richmondu. Plesseho doprovázela skleněnými dveřmi centrály ani ne deset minut potom, co odjela Susskindová. Rychle došli k Lincoln Town Car stojícímu u chodníku. Brzy už směřovali na východ k dálnici Midlothian. Projížděli ztemnělými ulicemi a sledovali mírné zákruty James River, tekoucí asi kilometr odsud severním směrem.

Ve 3.40 ráno byly silnice pusté, a tak se na I-95 dostali rychle. Když se dostali na dálniční nájezd, řidič sešlápl plynový pedál a brzo ujížděli k okresu Hanover nejvyšší rychlostí, které bylo auto schopno.

Na místě akce panovalo zatemnění, což znamenalo, že tam bylo jen několik svítících tyček, známých jako chemická světla, rozmístěných po obvodu. Na místě nebylo nic jiného než pár vozidel FBI postavených do neuspořádaného kruhu jako vozy osadníků připravené k obraně před zlodějskými indiány. Boční cestu označovala rezavá vrata, která někoho napadlo otevřít dokořán a řetězem přivázat ke stromu, čímž umožnil vozidlům dostat se snadněji ve spěchu na mýtinu nebo z ní.

Naomi hned po vystoupení z Town Car zasáhl mrazivý poryv větru. Slepě se hnala ve tmě za Plessem, který míjel zachumlané agenty, až doběhl k suburbanu s běžícím motorem a zaklepal na okénko. Když se spustilo, zeptal se na velicího agenta a odměnou mu bylo neurčité kývnutí směrem k největšímu vozidlu na mýtině, černé dodávce Chevrolet. O deset vteřin později bušil rukou v rukavici na zadní dveře.

V přehřátém prostoru uvnitř vozidla osvětleném komunikačním zařízením seděli už dva lidé. Naomi zřetelně rozeznala dva monitory zobrazující signál infračervených kamer na obvodu.

Brett Harrison, velicí agent, byl světlolasý, typický Američan se širokými rameny a modrýma očima. Naomi k němu

pocítila nedůvěru od samého začátku, zejména když si pak všimla, že má uštípnutý přední zub. Pomyslela si: *Fotbalové zranění*, a zamračila se. Z nějakých důvodů, které si nikdy zcela neujasnila, pociťovala vůči fanouškům mírné nepřátelství, zejména fanouškům středního věku, kteří se nikdy nedokázali přenést přes skutečnost, že už nebydlí na koleji.

Harrison se usmál a napřáhl ruku, kterou mu Naomi váhavě potřásla, stejně jako superintendant Plesse. „Brett Harrison, rád vás poznávám.“ Ukázal palcem za sebe. „Tohle je Al Maginnes, velitel zásahové jednotky.“

„Maginnes?“ zeptala se Kharmaiová.

Velitel se zasmál. „Ma jako máma, pak Guinness jako pivo. Legrační je, že ho nesnáším.“

Naomi mu úsměv oplatila. Těžké irské pivo také nesnášela. Maginnes byl štíhlý muž kolem čtyřicítky, jak to odhadla, s menší pleší na temeni, hustým prokvétajícím hnědým knírem a pozornýma hnědýma očima. Měl na sobě kamuflážní goretexové kalhoty a černé tričko. Všimla si, že v pouzdře na noze má těžkou pistoli a vedle sebe opřenou karabinu M4. Vypadal schopně a Naomi zauvažovala, jestli ho sem Susskindová nedostala, aby dohlížel na mladšího velícího agenta.

„Takže jak jsme na tom?“ zeptal se Plesse a netrpělivě se na nepohodlné malé sedačce zavrtil.

Harrison si sundal sluchátka a nechal si je na krku. „Vaši hoši uzavřeli oba konce cesty, takže tam je to v pořádku. V domě pořád není žádný pohyb a my jsme tady a koukáme od... co, Ale? Asi od jedné ráno?“ Druhý muž přikývl. „Takže je to asi tři hodiny bez pohybu. Ale je tu něco, co byste, myslím, měl vidět...“

Harrison položil sluchátka na rádio a otočil židličku k prostřední konzole. Všichni se namačkali kolem nízkého stolku a v těsném prostoru dodávky se dotýkali rameny. „Toto jsou plány domu. Měli jsme štěstí a sbalili jsme je u majitele. Ten postavil dům sám v roce 1988, než se rozhodl ho pronajmout. Důležité je tohle tady...“

Část, na kterou ukazoval, měla dvě úrovně, přičemž farma měla být přízemní. „Podsklepený,“ zeptala se Naomi. „Ve Virginii?“

„Nejen to,“ vysvětloval Harrison. „Majitel tvrdí, že ten sklep dokončil a navíc ještě vybavil nábytkem. Vanderveen zná naši techniku a my to musíme mít na paměti. To znamená, že může být docela dobře tam dole a –“

„A termovize to nezjistí,“ dokončila Naomi.

Harrison znovu souhlasně přikývl. „Správně. A tak pořád nevíme, jak se tam dostat. Proto počkáme, až co sem prosákne z Norfolku. A taky na zástupkyni ředitele a příkaz k prohlídce.“

„Můžete se dostat do sklepa jinak než přes dům?“ chtěl vědět Plesse.

Harrison zavrtěl hlavou a úsměv mu zmizel z tváře. „Ne, dolů vedou jediné dveře a ty jsou vevnitř. Taky tam nejsou žádná sklepní okna.“

„Přes ty stromy nevidím dům,“ ozvala se Naomi. „Ráda bych se podívala zblízka.“

Velící agent otevřel ústa, ale první promluvil Maginnes. „Vezmu ji tam, Brette. Stejně potřebuju mluvit s Larsenem.“

Mladší muž kývl na souhlas a Naomi následovala velitele zásahovky, který si vzal M4 a otevřel zadní dveře auta. Plesse se ze své sedačky ani nehnul.

Venku se roztřásla a řekla: „Bože, tady mrzne.“

Maginnese, stále jen v tričku, mrazivý vítr zřejmě nevyvedl z míry. „Asi bychom vám mohli něco vyhrabat, než půjdeme dál. Po obvodu nejsou žádná auta, takže chvíli budeme muset zůstat venku.“

Otevřel zadní dveře z jednoho z vozů a prohrabával se hromadou vybavení. Po chvíli se napřímil s hromádkou v ruce a vítězoslavným úsměvem na tváři. „Tohle patří tomu nejmenšímu v mé jednotce, což znamená, že je to jen o osm čísel větší, než byste potřebovala.“

„Kde se můžu převlíct?“

Už se rozhlížel a pak ukázal velký dub asi pět metrů od nich. „Asi támhle za stromem.“

„Nikde tu není teplo?“

„Nikde, leda by vám nevadilo, že vás při striptýzu pozoruje dvacet chlapů.“

„Vzdávám to,“ řekla a zasmála se.

Za deset minut už šli pomalu po Chamberlayne kolem dvou hlídkových vozů virginské státní policie, zaparkovaných na konci cesty. Naomi vyměnila svůj kalhotový kostým za tmavomodré pracovní kalhoty Columbia a černý pulovr se zipem, pod kterým měla několik košil s dlouhým rukávem. Její nohy vypadaly poněkud divně v o dvě čísla větších vojenských kanadách. Musela si navléct tři páry ponožek, aby v nich mohla chodit. Nohy se jí v horku panujícím ve voze trochu potily, ale bylo to lepší než vystoupit a do dvaceti minut zmrznout.

„Nechci tahat nákladák blíž, než kde je teď,“ vysvětloval Maginnes. Světla vozů byla zhasnutá a on je vedl díky brýlím pro noční vidění, které měl na popruzích na hlavě. „Zbytek cesty musíme nějak projít.“

Potmě přes pole postupovali jen pomalu. Maginnes se zastavoval každých pět metrů a bez vysvětlení zase najednou vykročil. Pravidelně volal své hlídky, aby je při příchodu nezastřelili vlastní lidi. Trvalo téměř dvacet minut, než se z pohodlí vozu dostali na obvod místa akce.

Maginnes si klekl na zem a upravil si mikrofon. Naomi, už vyčerpaná, se skrčila vedle něho. „Operační středisko, tady Magpie, kontrola spojení, přepínám.“

„Magpie, operační středisko,“ ozval se Harrisonův hlas ze sluchátka. „Slyším Lima Charlie, konec.“

Provedl ještě několik kontrol spojení. Poslední byla s velitelem jeho útočného týmu Chrisem Larsenem. „Alfa jedna, Magpie. Podej krátké situační hlášení, přepínám.“

„Magu, tady Alfa. Všichni lidi i zbraně zkontrolování. Tým Sierra provádí vlastní kontrolu. Z naší pozice pořád není nic vidět, přepínám.“

„Jsem...“ Maginnes se rychle rozhlédl kolem, „asi tři sta metrů jižně od hnízda, v dolíku těsně vedle třetího stanoviště od silnice. Vidíš nás, přepínám?“

„Nikoliv, Magpie, přepínám.“

„Vydrž vteřinu, přepínám.“ Maginnes si stáhl brýle AN/PVS-7 a podal je dozadu Naomi, která se prakticky pohybovala poslepu. Měsíc a hvězdy skrývaly na obloze olověné mraky obtěžkané sněhem, ale když si natáhla popruhy a otočila vypínačem, svět kolem ní se náhle znovu objevil v nepřírozených barvách. Dům, který neviděla, když se k němu blížili, byl najednou na dohled, světlý proti tmavě zelenému pozadí otevřené krajiny. Od skupiny stromů naproti stodole se ke zdem domu táhly bílé čáry.

„Panebože,“ vydechla.

„Vidíte je?“

Přidržela si brýle na obličejí levou rukou a pravou ukázala. „Támhle.“

Maginnes si přestal hrát s rádiem. Zapnul zaměřovač na své M4 a zbraň obrátil k okraji lesa. „Slyšíš, Alfo jedna?“

„Jasně.“

„Za jak dlouho tu můžeš být?“

Krátká odmlka, pak ve sluchátku zapraskalo. „Deset minut, pro jistotu řekněme patnáct.“

„Nemusíš spěchat, Chrisi. Magpie, konec.“

Velící agent popíjel kávu a bavil se s Plessem, když vzduch najednou zaplnila Schubertova *Symfonie č. 8*. Zvedl svůj mobil, a než ho otevřel, zamračil se nad číslem. „Harrison.“

Plesse viděl, jak mladší muž zbledl a vzápětí zrudl vzteky. „Vy si děláte srandu! Ví ona vůbec, o co tu jde? Takže co teď? Dobře... dobře, fajn.“

Za pár vteřin zaklapl telefon a dostalo se mu zpytavého pohledu. „Zástupkyni ředitele se podařilo vzbudit tu nejprotivnější soudkyni ve Virginii,“ vysvětloval. „Nedostaneme povolení, alespoň ne dost rychle, aby to k něčemu bylo.“

„Do prdele.“

„Nedokázal bych to vyjádřit líp.“

Následovala dlouhá, nepříjemná pauza, než Plesse bezděčně zopakoval slova toho druhého. „Takže co teď?“

Harrison neodpověděl. Po třiceti vteřinách vnitřní debaty sáhl po sluchátkách.

Když třináct minut po velitelově zavolání dorazil Larsen, udělal to tak tiše, že Naomi málem vyskočila strachem z kůže. Pozorovala soustředěně dům a hledala nějaké známky života a Maginnes ležel vedle ní natažený, když se pár kroků za nimi ozval tichý hvizd. Prudce se otočila, než si uvědomila, že Maginnes vůbec nereagoval.

„Slyším tě už na kilometr, Chrisi.“

„Promiň, šéfe.“

Naomi se nevěřícně dívala, jak se před ní ze země zvedá postava.

„Nicméně pořád mám dvě minuty k dobru.“

Maginnes se proti své vůli zasmál. „Vytáhni pár chemickéjch světel. Jo a tohle je Naomi Kharmaiová. Je z Agentury.“

„Rád vás poznávám.“

Naomi přikývla a pozorovala Larsena, jenž z batohu vytahoval malé plastové tyčky. Každou z nich ohnul, až skleněné ampule uvnitř praskly a chemikálie se smíchaly. Když je protřepal a hodil na zem, plochu o průměru asi jeden a půl metru osvětlila jemná modrá záře.

Larsen byl možná o pár let starší než ona, měl úzký obličej a nakrátko ostříhané vlasy. Rysy mu rozmazávala zelenohnědá kamufláž, ale všimla si, že ji tmavohnědé oči pečlivě hodnotí. Sledovala ho, když volal členy svého týmu, aby se ujistil, že chemická světla nejsou vidět z jejich stanovišť. Pak z batohu vytáhl mapu.

Velitel zásahové jednotky sebral pár kamenů a položil je do rohů velkého archu papíru. „Tak se podíváme, co tu máme.“

Larsenovy prsty se vznášely nad nespočetnými hnědými vrstevnicemi. „Jeden tým mám tady,“ ukazoval na místa s hustou vegetací na severní straně domu. „Jestli půjdem dovnitř, půjdu s nima. Druhý tým jsem nechal Aguilarovi. Je přes cestu směrem na západ. Tady se vyskytl problém... Chtěl jsem někoho u vstupních dveří, ale tam se není kam schovat a museli by přejít asi šedesát metrů otevřeným prostorem, než by se dostali dovnitř.“

„To nějak uděláme,“ řekl Maginnes. „Co ta nezalesněná část?“

Larsen vytáhl z poutka na neprůstřelné vestě voskovku a označil s ní několik míst na mapě. „Grierson naskládal většinu svých odstřelovačů k mému druhému útočnému týmu, protože tam je obrácená většina oken. Sedíme tu už několik hodin, Ale. Prošel jsem si palebný sektory a každého jsem posunul, aby na tom byl co nejlíp. Pak jsme to znova zkontrolovali a jsme zlatí. Mí lidé vědí, kam můžou a kam nemůžou střílet. Jo, a ještě jedna věc. Jones je pár set metrů dál po cestě s nula padesátkou. Pokud se subjekt nějakým zázrakem dostane k svému autu, Jones mu na tu vzdálenost snadno vpálí jednu do bloku motoru.“

Maginnes souhlasně přikývl. „Fajn. Kdo má na starosti trhavinu?“

Larsen zaváhal. „Canfield má nejvíc praktických zkušeností, ale Hudson byl na měsíčním cvičení s Deltou, takže –“

„Kdy to bylo?“

„No... v lednu.“

„Dej to Canfieldovi,“ nakázal mu Maginnes. „Hudson je pořád trochu moc zelenej, ale může pomáhat. Chci, aby všem tvým lidem udělali krátký školení o výbušných nástrahách. Vem si ty plány s sebou a ať se všichni podívají, kde by se mohly naskytnout problémy.“ Krátká pauza. „Chci, abys to neuháněl, Chrise. Víme, že není v přízemí, čili máme čas manévrovat. Ten čas musíme využít, abychom to udělali správně. Chci, aby odsud všichni odešli po svých.“

Larsen kývl na souhlas a obrátil se k Naomi. „My o tom chlapovi zatím nic nevíme. Co nám můžete říct?“

„Býval ženista u speciálních jednotek. V roce 1993 se přihlásil na likvidaci munice, pak se v 94. stal instruktorem. Museli na to sehnat tříhvězdičkového generála, aby to povolil. Nikomu se ten přechod nepodařil rychleji. Má odstřelovačskou školu v Benningu a pak kurz SERE v Camp Mackall. O senátorovi Levym a Kennedy-Warrenově budově víte...“ Oba muži přikývli. Larsen se samolibě usmál, aby dal najevo, že na něho Vanderveenův služební záznam neudělal žádný zvláštní dojem, ale ona vycítila, že to je jen naoko. Po krátké přestávce dospěla k závěru, že si zaslouží všechna fakta. „Ještě jedna věc... V roce 1997 zabil pět svých kamarádů, vojáků, když byli nasazeni v Sýrii. Potom prakticky zmizel z povrchu zemského, přinejmenším dodneška. Nevím, co bych vám mohla ještě říct.“

Larsenův arogantní úsměv zmizel. Chystal se něco podotknout, když Maginnes zvedl varovně ruku a druhou si podržel na uchu. Chvilku poslouchal. „Rozumím, centráló. Dejte nám pár minut. Přepínám.“

Dal ruku dolů a zvedl ztrhaný obličej. „Povolení k prohlídce nebude.“

Naomi svěsila hlavu, Larsen mumlal nadávky. Nikdo skoro minutu nepromluvil.

„Jak moc se tam potřebujete dostat?“ zeptal se nakonec Maginnes.

Naomi se na něj podívala. „Zoufale.“

„Jak moc si zoufáte?“

„Strašně.“

Pomalu kývl a zřejmě se rozhodl.

„Chrisi...“

„Jo?“

„Máš s sebou jednorázovku?“

Larsen poplácal batoh u svých nohou. „Vždycky.“

„Je čistá?“ ujišťoval se velitel.

Larsen se zatvářil ublíženě. „Samozřejmě že je čistá.“

Al Maginnes přikývl a upřel tmavé oči na Naomi. Když promluvil, vyjadřoval se pomalu a přesně. „Stalo se toto: rozhodli jsme dostat se trochu blíž, jasný?“

„To беру,“ řekla a pocítila drobné bodnutí mezi lopatkami.
„Chrisi, ty ses podíval oknem a uviděl jsi na zemi zbraň.“
„Správně.“
„Správně.“ Maginnes se poškrábal na hlavě a zauvažoval.
„Takže jo. On bude těžko mít legálně drženou pistoli. Nelegální zbraň nám umožňuje vstoupit do objektu.“ Podíval se na ni. „U vás v pořádku?“
„Zní to trochu ošemetně, ale... Jo, u mě v pořádku.“
Podíval se na Larsena: „A co u tebe?“
Mladší muž pokrčil rameny a naklonil hlavu. „Jasně.“
„Takže jsme domluveni.“ Maginnes udělal z dlaně kornout, aby odstínil vítr. „Centrálo, tady Magpie... No, vypadá to, že v domě je zbraň. Má subjekt povolení na zbraň? Přepínám.“
Harrison pochopil, o co jde, a odpověděl hned. „Velitelství sděluje, že subjekt nemá žádné povolení na zbraň ve státě Virginie.“
„Zkontrolujeme to, přepínám.“
Odpověď byla poněkud vzrušená i přes praskání v éteru.
„Rozumím, Magpie.“

Larsen se se svými muži vrátil za deset minut. Maginnes a Kharmaiová se krčili vedle sebe a dívali se na dům mezi stromy.

„Za nějaký horký kafe bych teď i zabíjel,“ poznamenal Maginnes.

Chvilku přemýšlela. „V přeneseném smyslu, nebo doslova?“

„Doslova.“

„Jéje, vidím, že nekecali, když říkali, že vy jste pěkní tvrdáci.“ Zívla, opřela se a poškrábala se na zadku, pak si všimla, že se usmívá. „Copak?“

Potrásl hlavou. „Nikdy jsem neviděl ženu takhle se drbat.“

„Pak jste nedával pozor,“ zašeptala. „My to děláme pořád.“ O vteřinu později: „Lítá tu kolem moc testosteronu a já měla pocit, že nějak nezapadám.“

* * *

Uběhlo dalších dvacet minut. Začal poletovat sníh, a přestože mrzlo a fučelo, Naomi začala klímbat. Bylo 5.05 ráno, když se Maginnes zamračil a zase si dal ruku k uchu.

„Rozumím, Alfo jedna, čekejte, přepínám.“ Natáhl ruku a zatřásl s ní. Naomi sebou trhla a podívala se na něj. „Můžeme jít.“

Pořád ještě ze sebe sklepávala spánek. „Hmmm... tak jo. Jak? Chci říct, jak půjdou dovnitř?“

„Jestli tam je, nesmí mít čas se zabarikádovat,“ vysvětloval tiše. „Půjdem tam se šňůrou primacordu na futrech.“

„Ať si dávají pozor,“ poznamenala celkem zbytečně.

„Dají si pozor.“ Maginnes si vysílačkou zkontroloval jednotlivé týmy a zavolal zpět Larsenovi. „Fajn, Chrisi. Jděte.“

„Rozumím, Magi. Bourači jdou na to, konec.“

Uběhlo několik minut. Naomi neviděla nic kromě jejich dechu, který v mrazivém vzduchu kondenzoval, a také to řekla.

Velitel jí podal brýle na noční vidění. „Zkuste tohle. Ale nedívejte se na dveře, až to odpálí.“

Když si nasadila brýle, okamžitě uviděla tmavé postavy postupující řídkým sněžením. Jeden muž zůstal vzadu se zbraní namířenou na čelní stěnu budovy, druhý postupoval dál a oblepil dveře šňůrou.

„Kde jsou?“

„Už u dveří,“ odpověděla.

Maginnes zamručel do mikrofonu. „Sierra jedna, co máte? Přepínám.“

„Žádný pohyb za okny.“

„Sierra tři, Magpie. Máte něco?“

„Nikoliv. Nic nevidím, přepínám.“

„Tady Alfa jedna. Dveře jsou hotové,“ ozvalo se za chvíli.

„Sundejte si brýle, Kharmaiová.“ Když si je posunula na čelo, přiložil si Maginnes dlaně k ústům a řekl: „Odpalte to.“

Krátký záblesk světla pronikl sněhem, následován ostrým prásknutím. Po několika napjatých vteřinách se ozval Larsen. „Žádné sekundární exploze, Magpie. Povolte pokračovat, přepínám.“

„Postupujte, Chrise. Pomalu.“

„Rozumím.“

Maginnes čekal tak dlouho, jak to vydržel, a pak sebral Naomi brýle. „Ach.“

Všiml si, že s brýlemi vzal i několik jejích vlasů. „Promiňte.“ Když zaostřil na dům, neviděl v oknech žádný pohyb.

Naomi začínala být netrpělivá. „Co vidíte?“

„Nic,“ odpověděl ustaraně.

Chris Larsen vstoupil do domu jako třetí, po Canfieldovi a Hudsonovi. Hned po něm následoval tým pěti útočníků, kteří rychle poslechli jeho signály dávané rukou a přesunuli se na předem určené pozice.

„Magpie, Alfa jedna. Zajišťujeme přízemí, přepínám.“

„Rozumím, Alfa jedna.“ Larsen pozoroval své muže, jak kontrolují první dvě místnosti vpravo, a pak je tiše následoval do obývacího pokoje. Kuchyně byla za volným prostorem a on se pohyboval plynule, se samopalem Heckler a Koch MP5 pevně opřeným o rameno. Prohlížel zdi ve výšce kolen a kotníků a hledal případné dráty vedoucí k nástrahám. Pomalu se posunul podél prolamovaných tapet, zhluboka se nadechl, než vystrčil nejdříve zbraň a pak i hlavu za roh... nic.

Sklonil zbraň a otočil se. Uviděl jednoho ze svých mužů stát před zavřenými dveřmi. Larsen byl jediný, kdo si všiml pode dveřmi nacpaného ručníku. „Myslím, že tu něco máme...“ začal muž.

Larsen měl čas jen vykřiknout: „Ne –“ než se dveře rozletěly na kousíčky. Kevina Hudsona, jenž je otevřel, odhodil výbuch zpět a nahoru. Prorazil zeď stavěnou nasucho a tlustou 20 centimetrů, než narazil hlavou na strop, což mu s ní trhlo dopředu a okamžitě mu zlomilo vaz.

Larsen se otočil, chtěl utéct, ale s hrůzou zjistil, že se jeho nohy nedotýkají podlahy, a navíc to vypadalo, že ve skutečnosti běží *obráceným* směrem než zbytek těla...

Naomi spatřila oslepující záblesk, pak uslyšela tlumené *huf*, když se dům roztrhl. Maginnes byl okamžitě na ní a chránil ji tělem před kusy cihel, dřeva a skla, jež na ně pršely.

Nakonec se rozhostilo ticho. Maginnes jí ležel na zádech. Nic jiného se nedělo, dokud se nepřevalil a ona neuviděla kus nohy asi půl metru od svého obličeje.

Tehdy začala ječet.

TYSON'S CORNER • OKRES HANOVER • WASHINGTON, D. C.

Zpět ve středisku TTIC přestal Ryan konečně bojovat s únavou a rozhodl se trochu si odpočinout, dokud to jde. Lehl si v kanceláři sekretářky, ale spánek nepřicházel. Hlavou mu probíhalo příliš mnoho událostí a všechno, co se dělo kolem, ale především se jeho myšlenky točily kolem Katie.

Ryan si uvědomoval, že za jejich současnou situaci je zodpovědný především on, přesto měl pocit zrady, protože utekla, aniž by se nejdřív pokusila s ním o tom promluvit. Myslel na to a hněv v něm narůstal, dokud si neuvědomil, že sám udělal přesně totéž, když ho Harper poprvé požádal, aby přijel do Washingtonu.

Ta vzpomínka ho vůbec nepotěšila. Mnohem jednodušší bylo vinit ze vzniklé situace ji, ale současně si nepřál nic tolik, jako znovu ji uvidět. Pokud by bylo podmínkou omluvit se jako první, pak to byl ústupek, který byl připravený kdykoliv udělat.

A stačilo by jenom zvednout telefon. V tlumeném světle kanceláře se podíval na nástěnné hodiny: 05.23. Věděl, že nebude vzhůru, ale Katie stejně nebyla ranní ptáče. Bude mnohem snadnější se jí omluvit za pár hodin.

Zavřel oči a snažil se podvolit únavě. Byl nepohodlně stočený na pohovce a myslel na to, jak jí všechno vysvětlí, když se rozletěly dveře, světlo se rozsvítilo a on uslyšel vzdálený hlas volající jeho jméno.

Najednou se už nezdál tak vzdálený. Když otevřel oči a uviděl výraz zástupce ředitele, okamžitě se probral. „Co je? Co se stalo?“

Harper mluvil přiškrceným hlasem. „Vanderveen právě dostal sedm příslušníků HRT v Hanoveru.“

Ryan stál a rozhlížel se po svých botách. „Jak? Byl tam?“

„Ne. Něco nastražil ve sklepě. Snaží se zjistit, co to bylo.“

Ryan se zarazil a najednou ho zamrazilo. Nechtěl se zeptat, ale věděl, že musí. „Naomi?“

Zhluboka si oddechl, když Harper zavrtěl hlavou. „Byla tři sta metrů daleko, když to bouchlo. Je ale dost otřesená.“

„Do prdele,“ ulevil si Ryan. Dlaněmi si přejel strniště na tvářích. „Do prdele.“

Kolem domu se to v 6.45 hemžilo policejními vozy a ambulancemi, jejichž blikající světla už nebyla tak nápadná, protože se slunci občas podařilo nakouknout dolů mezi těžkými mraky. Hasiči svou práci víceméně dokončili, přičemž jim trochu pomohl i mokrá sněh, který se snášel na trosky i okolní pole.

Stodola zůstala téměř nedotčená. Naomi seděla zády opřená o dřevěnou stěnu, kolem ramen měla tlustou deku a hleděla na to, co zůstalo z domu.

Když se rozhlédla, viděla vyšetřovatele FBI, kteří se snažili stanovit hranice oblasti, kterou budou prohledávat. Maginnes bezcílně bloudil kolem ohořelých trosek a v jeho výraze se svářela bolest se zmatkem. Přišel o Larsena, Canfielda a Hudsona a také o čtyři další příslušníky jednotky. Jednoho člena útočného týmu odhodily vstupní dveře a podařilo se mu vyváznout s popáleninami druhého stupně, zlomenou nohou a otřesem mozku. Již ho letecky dopravili do nemocnice v Richmondu.

Naomina zranění byla jen drobná, jen pár škrábanců, víc po tělesné stránce neutrpěla, ale ten černý pahýl nemohla vyhnat z hlavy, stejně jako jí znělo v uších Maginnesovo zanaříkání, když ho po pár vteřinách uviděl i on. Zavřela oči ve snaze všechno to odblokovat, a znovu je otevřela, když slyšela volat své jméno.

Sháněl ji Brett Harrison. Stál vedle skupiny kriminalistů a držel v ruce mobil. Postavila se a na nejistých nohou zamířila k němu. Přitom si pomyslela, že velicí agent vypadá ještě hůř než Maginnes. Obličej měl bílý jako křída a zřejmě se na nic nedokázal soustředit déle než pár vteřin. Když k němu došla, zamumlal jen „TTIC“ a podal jí telefon.

„Tady Kharmaiová.“

Byl to Kealey. „Naomi? Jste v pořádku?“

Když v jeho hlase uslyšela starost, konečně to na ni všechno dolehlo. Otočila se zády ke skupině a pokusila se utlumit vzlyk. „Ne.“

„Ježíši.“ Nedokázala rozluštit tón jeho hlasu. „Jste zraněná?“

„Ne, jen...“ Ryan slyšel nějaké divné zvuky a uvědomil si, že se Naomi snaží zakrýt pláč. „Bylo to moc špatné, víte? Panebože, byl to můj nápad, Ryane. Já jsem ten –“

„Naomi, vy za to nejste zodpovědná,“ přerušil ji ostře. „Tihle hoši věděli, co riskují, když tam šli. Udělal to Vanderveen. Jasný?“

Dlouhá pauza. „Je mi to líto,“ řekl už tišším hlasem. „Měl jsem tam být –“

„Ne,“ namítla důrazně a podvědomě svá slova podtrhla kývnutím. „Byl byste v domě. Nemohl... to bych nezvládla.“

Na druhém konci se Ryanovi nedostávalo slov. Po chvíli ze sebe vypravil jen: „Vraťte se do Washingtonu, Naomi. Myslím, že – prostě myslím, že byste se měla vrátit zpátky.“

Viděla, že se jí to snaží ulehčit. Bylo by snadné přestat být tvrdá. Může se vrátit do Washingtonu, kde jí přátelsky ukáže, že o ni má starost, a nic víc. Mohla by sedět za stolem v kontrolním středisku a pít kávu, dívat se na to v CNN a být dokonale v bezpečí.

Jenomže Vanderveen pořád někde běhal, a jí se nechtělo to vzdát. A Ryan se chystal říct, než si to přece jen rozmyslel, že stejně ve Virginii nemůže nic dělat. *Tak jo, ty běž taky k čertu.*

„Já se nevrátím.“ Na druhé straně Ryana překvapila ocel, co se náhle objevila v jejím hlase. „Jdu si najít jednoho z

Harrisonových poradců a chci mluvit s některými lidmi. Chci vědět, jaké má auto, jak vypadá. Jinak pořád pobíháme naslepo.“

„V pořádku,“ prohlásil po krátkém zaváhání. „Vydržte chvíličku.“ Předal zprávu Harperovi, který přerušil velmi vzrušenou konverzaci s Patrickem Landrieuem a dal najevo svůj souhlas. „Harper říká, že souhlasí. A je rád, že jste v pořádku, já taky, vy –“

Přerušila ho. „Já vím. Dám vám vědět, kdybych něco zjistila.“

Zavěšila, než stačil odpovědět, pak se znovu rozhlédla po okolní zkáze a utřela si pár zbývajících slz. *Tak dobře, Naomi, řekla si, je čas vrátit se do práce.*

Washington osvětlený svítáním. Mraky se valily od jihu, ale mezi nimi občas vykouklo slunce a náhodně posílalo zářivé paprsky na objekty i lidi. Jodie Riversová se rozhlížela po nábřeží, popíjela z cestovní termosky a tiše obdivovala obraz před sebou. Během minulého týdne se dopracovala až k vyčerpání, a i když toho na ni ještě hodně čekalo, ani za nic se nehodlala zřeknout potěšení z ranní kávy. Zvlášť když ji do TTIC zavolali v jednu v noci a po poradě následovaly hodiny beze spánku.

Barvy města působily živě, jak se stávalo při určitém typu oblačnosti. Naproti přes jiskřící hladinu kanálu vypadala zelená tráva golfového klubu East Potomac jako nekonečné moře smaragdové zelené. I když zrovna nepršelo, vzduch byl těžký a nehybný, a ona dostala několik hlášení o bouřkách, které přijdou na začátku odpoledne.

Jí ovšem už nepomůžou. Na zemi zatím nebylo ani stopy po dešti nebo sněhu, a tudíž žádný důvod zrušit výlet lodí, který měl podle plánu začít za necelé dvě hodiny. Přinejmenším žádný důvod, který by se dal úspěšně uplatnit u prezidenta Brennemana nebo jeho šéfa štábu Eda Rigneyho.

Bolestně si uvědomovala, že pouhé tři týdny po dvou úspěšných teroristických útocích představují neodolatelný cíl. Bohužel o tajné službě rozhodovala libovůle prezidenta, a když

se ten jednou rozhodl, jim nezbyvalo než dobře hlídat okolí a jeho obklopit tolika agenty, kolika bylo prakticky možné, a následně se odevzdat do vůle boží.

Zátarasy na přístupech k Maine Avenue už konaly svou povinnost. Vysoko nahoře na střechách pozorovatelé silnými dalekohledy přehlíželi skupiny demonstrantů a tu a tam zašeptali popis do vysílačky na linkách vyčleněných pro tajnou službu. Na základě tohoto popisu některý z agentů rozptýlených v davu do někoho vrazil. Ve všech případech si dotyčný vůbec nevšiml, že byl důkladně zkontrolován, jestli nemá zbraň. Tajní agenti, kteří se tvářili jako demonstranti, neměli transparenty a oblečení byli slušné, i když ne vyloženě konzervativně, a občas vykřikli nějaké heslo, aby splynuli s davem. Zatím byly demonstrace mírumilovné, za což byli městští policisté, sledující demonstranty, vděční.

Na jih směrem k nábřeží směřovalo nekonečné procesí limuzín z velvyslanectví převážejících francouzské a italské diplomaty. Příslušníci uniformované složky tajné služby Spojených států kontrolovali každé vozidlo TV kamerou upevněnou na tyči, již zasunuli pod podvozek, a obraz sledovali na obrazovce 4,5 palce drženou ve výši pasu. Osobní doklady a obličej pečlivě porovnávali s existující dokumentací a další agenti přihlíželi s MP5, které drželi nízko u boku. Dva mladé diplomaty z francouzského velvyslanectví, kteří si zapomněli pasy, vytáhli z auta a zadrželi je na dvacet minut, dokud se nepodařilo ověřit jejich totožnost, což poněkud konsternovalo francouzského velvyslance a jeho šéfa ochranky.

Riversová si pomyslela, že přípravy byly sice nekonečné, ale zřejmě se vyplatily. Nicméně neporušený bezpečnostní okruh kolem celého setkání v mnohém závisel na duševních pochodech potenciálního atentátníka. Věděla, že se nedá zaručit ochrana, pokud se jednotlivec rozhodne obětovat život, aby zabil prezidenta. Jednotlivec na sebevražedné misi byl něco, čeho se všichni agenti tajné služby nejvíc obávali, Riversovou nevyjímaje. Uvědomila si, že myslí na Vanderveena: *Bože, dej, ať se mu chce žít.*

„Zase sníš s otevřenýma očima, Jodie?“

Ohlédla se a usmála se na Joshuu McCabea. „Ne. Jen se kochám výhledem. Krásný, že?“

Sledoval její pohled ke golfovému hřišti na druhé straně kanálu. „Jo. Špatný pro golfisty, že?“

„Asi jo.“ Hřiště bylo uzavřeno podle rozkazu prezidenta Spojených států č. 62 s odůvodněním, že je příliš velké, aby se dalo účinně hlídat s omezenými počty lidí, které měli k dispozici. „Co se děje?“

„Všechno je, jak má být. Mimochodem, odvedla jsi dobrou práci, když jsi dala dohromady dokumenty o Francouzích a Italech, teď je můžeme odbavovat rychleji.“ Na kompliment odpověděla přikývnutím. „Slyšela jsi o Virginii?“

Prudce vzhlédla. „Ne.“

Zaškaredil se a potřásl hlavou. „Někdo ti to měl říct... Útok se podělal. Vanderveen tam nastražil past a dostal celou partu z HRT. Vozidlo ve stodole nenašli.“

„Jak se mu to povedlo?“

„Nějaká bomba. Pořád to zkoumají. Předpokládají, že se vydal naším směrem. Takže...“

Zavřela oči a přemýšlela. „Nevím, co ještě udělat,“ řekla nakonec a pokrčila rameny. „Nemáme lidi, abychom kontrolovanou zónu ještě rozšířili. Poslal jsi to dál Storeymu?“ Jeff Storey, agent velící přímé ochraně prezidenta, měl dorazit za dvě hodiny s hlavní částí výpravy.

„Samozřejmě. Nadnesl jsem to i prezidentovi. Radost z toho samozřejmě neměl, ale pořád pokračujeme.“

„Sakra, co je s tím chlapem?“ zabručela s pocitem zoufalství. „To si neuvědomuje, jak velké mu hrozí nebezpečí?“

„On to ví.“ Odmlčel se. „Je zoufalý, Riversová. Když se mu podaří tohle prosadit, může získat takovou podporu, že by mohl začít uvažovat o dalších čtyřech letech. Jinak je vyřízený.“

„No, ono je jaksi dost těžké řídit zemi, když jsi mrtvý.“

McCabe zamrkal. „Proboha, dej si pozor, ať to neřekneš před někým jiným. Hele, musím se vrátit do Tyson's Corner. Zastihneš mě tam, kdybys potřebovala, ano?“

„Díky.“

McCabe přikývl a odešel k čekajícímu autu. Jodie Riversová zírala do šedých vod kanálu a hlavou jí probíhala, jeden za druhým, řada příšerných scénářů. Když nechala svou fantazii zběsile pobíhat asi pět minut, váhavě šla znovu překontrolovat bezpečnostní zónu a její obvod, a také seznam zahraničních hodnostářů, kteří měli povolený vstup.

Bože, prosím, jenom ať se to nestane za mé služby.

TTIC bylo nekuřácké pracoviště a Jonathan Harper se tohoto zlozvyku vzdal už před léty. Jenže tlak, který na něho teď doléhal, si žádal nějaké uvolnění, a on nepatřil k těm, kdo křičí.

Kouřil venku, právě začínalo svítat, a Ryan stál vedle něho. Mladší muž v jednom okamžiku zkrřížil ruce, pak si je strčil hluboko do kapes, jako by nevěděl, co si se sebou počít. Na obrovské betonové ploše byli sami a znali se už sedm let. Na tichu nebylo nic zvláštního. Zástupce ředitele cítil, že se Kealey propracovává k rozhodnutí, a tak čekal, až promluví.

„Chci se podívat do mariny.“

Harper si dal dalšího dlouhého šluka a pomalu vypustil kouř. „Tam toho pro tebe není moc na práci,“ poznamenal.

„To vím.“

„Co potřebuješ?“

„Nějakou identifikaci,“ odpověděl Ryan. „Chci, aby lidi věděli, kdo jsem. Nechci, aby mě zastavovali každých pět metrů.“

„Podívám se, co se dá dělat. Ne přes nás... přes TTIC možná. A promluví s McCabem.“

„Potřebuju svou zbraň. Mám ji s sebou... Jen nechci, aby to byl pořád problém.“

„Nebude.“

Harper dokouřil cigaretu a chvíli postáli v přátelském tichu. Slunce zatím překonávalo koruny stromů. „Co si myslíš o Naomi?“

„Líbí se mi. Je... vytrvalá.“

„A taky vypadá docela dobře.“

Ryan se usmál. „To je fakt.“

Harper odhodil nedopalek do nádoby s pískem, ale škaredě minul. „Zpočátku jsem ji na tomhle nechtěl. Je nějak neobroušená, rozumíš? Neumí vlastně zacházet s lidmi. Ale učí se, i když... myslíš, že něco najde?“

„To nevíme. Je docela rychlá. Bude záležet na tom, jaký bude mít štěstí.“

„Štěstí je jen část toho celého,“ souhlasil Harper a dodal: „Jed' do mariny. Zavolám tam, než tam dorazíš. Poznáš ho, když ho uvidíš?“

„Možná... Jo, poznám ho,“ rozhodl se Ryan. Zaváhal. „Myslím, že ho poznám.“

„On bude znát *tebe*,“ podotkl Harper. „Takže si dej pozor.“

„To si dávám vždycky.“

Pokoj odpovídal tomu, co si představoval: pohodlný, ale ne okázalý, s několika vkusnými zarámovanými grafikami na stěnách. Byla zde obligátní televize ve vysokém dřevěném příborníku, dvojitá postel a noční stolky a také malý stolek u dveří. Když před skoro dvanácti hodinami vstoupil do pokoje, zamířil rovnou k oknu, aby si zkontroloval výhled. Byl perfektní. Dodávka stála asi ve vzdálenosti 200 metrů, obrácená předkem k němu, a asi 75 metrů od křižovatky Třinácté a Pennsylvania Avenue.

Nejhorší okamžik nastal včera v noci. Musel třikrát objet blok, než našel vhodné místo. Naštěstí, jak se domníval, si toho nikdo nevšiml. Po rozednění prudce vzrostl počet pěších, ale nezdálo se, že by si někdo prohlížel velkou dodávku zaparkovanou u chodníku. Vzhledem k tomu, že průjezd 12. ulicí uzavřeli ani ne půl hodiny po jeho příjezdu, pohybovalo se po této souběžné ulici jen málo aut. To umožňovalo hlídat dodávku mnohem snadněji než za normálních okolností.

Potřeboval změnit několik věcí uvnitř pokoje. Na klice zvenku visela cedule NERUŠIT, drobný detail, ale důležitý.

Vytáhl z rohu lenošku a vtěsna ji mezi postele. Pak vytáhl příborník z užšího konce pokoje, dostřkal ho na místo, kde byla původně lenoška, a otočil ho do pravého úhlu vůči velkému oknu. Dřevěnou židli odnesl od stolu a postavil ji vedle okna před příborník.

Tyto drobné úpravy znamenaly, že mohl současně pozorovat televizi i vozidlo. Vanderveen věděl, že kabelová televize MSNBC má na programu přímý přenos prezidentova projevu z nábřeží. S trochou štěstí se mu podaří ověřit dobu prezidentova odjezdu. Ze Shakibova dokumentu věděl, že se má prezident vrátit do Bílého domu v 11.40, ale nebylo od věci to překontrolovat.

Na FOX News už ukazovali, a vypadalo to na smyčku, následky toho, co se stalo ve Virginii. Měli jen krátkou stopáž a málo informací, a tak se uchýlili k divokým domněnkám a záběrům hořících trosek z dálky, pořizovaných z nízko letícího vrtulníku, který řídil třesoucí se pilot.

Vanderveen nevěděl, jak ho FBI vysledovala až tam, ale velké starosti mu to nedělalo. Od cíle ho dělilo jen několik hodin a v žádném případě ho nemohli zastavit včas. Kromě toho byl nanejvýš spokojený s účinky svého improvizovaného zařízení. Jestliže komentátorovy odhady byly správné, podařilo se mu zabít osm příslušníků zásahového týmu HRT, pýchy FBI. Slyšet o tom z druhé ruky bylo sice méně příjemné než pozorovat krvácející realitní agentku, jak umírá, ale určité uspokojení mu to přesto poskytovalo.

Cítil se dobře, přestože se dlouhé čekání chýlilo ke konci. Volání na mobilu bylo zapnuté, ale krytý vypínač v kabině byl v poloze OFF, takže do odkrytých drátů nešel proud. Telefon, který použije k odpálení bomby, odpočíval vedle něho, jenže kdyby zavolal teď, nic by se nestalo. Podíval se na hodinky, levné timexky, které dokonale ladily s jeho současnou osobností. Na displeji bylo 7.25. Kolem jedenácté zajde dolů k dodávce, zdánlivě proto, aby si vzal notebook, který nechal záměrně ležet na sedadle spolucestujícího. Při troše štěstí budou prezident a

větší počet jeho poradců mrtví ani ne za hodinu potom, co zapne vypínač.

Udělal všechno, co mohl. Opřel se v křesle a dál pozoroval ulici pod oknem.

WASHINGTON, D. C. • ASHLAND

Na východ po Interstate 66 to Kealeymu netrvalo dlouho, než se propracoval do města a posléze k nábřeží. Vlastně bezpečnostní kontrola, které ho podrobili, když přijel, zabrala skoro polovinu času co cesta. Pořád však od okamžiku, kdy odjel z Tyson's Corner, neuplynulo ani tři čtvrtě hodiny, než ho pustili do mariny. Pak trvalo ještě pět minut, než našel osobu, kterou hledal.

Ryan si připadal trochu jako pitomec, když pronásledoval Jodie Riversovou skrumáží novinářů namačkaných na kovové zátarasy. Cestou davem do nich strkali fotografové a kameramani, kteří se snažili urvat co nejlepší snímky prezidentské kolony, jež měla dorazit každou minutu. Potřeboval s ní mluvit, ale ta ženská byla neustále v pohybu.

Téměř do ní vrazil, když se konečně zastavila u branky pro novináře. Stáli tam dva muži v tmavých oblecích a slunečních brýlích a kontrolovali průkazy a povolenky vydané speciálně pro tuto příležitost a přidělované den předtím tiskovým oddělením Bílého domu. Riversová se obrátila na agenta, který na kontrolu dohlížel, a ostatní nechala pracovat.

„Máte fotografie?“ Muž přikývl. „Ukažte mi je.“

Agent, který byl skoro o dvacet centimetrů vyšší a dvakrát tak těžký, okamžitě sáhl do vnitřní kapsy saka a vyndal složený papír.

„Hoši dávají pozor?“ zeptala se.

„Ano, madam. Každého kontrolují podle seznamu.“

Ryan si pomyslel, že úcta, kterou mohutný agent projevuje drobné Jodie Riversové, působí úsměvně, ale moudře si to nechal pro sebe.

Vedoucí předsunutého týmu mu ukázala list papíru. Byla na něm zvětšená kopie fotografie z Vanderveenova řidičského průkazu na jméno Timothy Nichols a také několik dalších obrázků, které ho ukazovaly kromě jiného také s brýlemi, dlouhými vlasy, tmavými vlasy a bradkou.

„Jsou to upravené fotky,“ vysvětlovala zbytečně. „Vzali jsme originál a udělali některé menší změny. Není to nic moc, ale mí lidé aspoň koukají pozorněji, prostě jsou soustředěnější.“ Otočila se zpět k agentům. „Dobře, hoši. Dávejte pozor.“

Agentovi vrátila papír a s překvapivou rychlostí se zase začala pohybovat, s Ryanem v těsném závěsu. Najednou se zdálo, že si uvědomila jeho přítomnost, a otočila se k němu. „Už jsem mluvila se zástupcem ředitele Harperem, pane Kealey, stejně jako s ředitelem Landrieuem. Můžete do této oblasti přicházet a odcházet podle libosti... Vlastně jsem ráda, že tu jste. Každý pomůže. Co potřebujete ode mě?“

Když se zastavili u dalšího kontrolního bodu, získal Ryan konečně jednu nepřerušovanou minutu. „Já, agentko Riversová, chci zkontrolovat okolní cesty a ulice. Vypadá to, že tady máte všechno pod kontrolou, takže si myslím, že bych měl být tam, kde máte málo lidí.“

„Co hledáte?“

„Nevím. Něco, co upoutá mou pozornost, myslím... že se cítím lín, když jsem v pohybu.“

Tvářila se skepticky. „Zní to jako bloudění bez cíle.“

„Já vím, ale stejně toho nemůžeme moc dělat.“

Zřejmě ji to uspokojilo. „Takže ještě jednou. Co přesně potřebujete ode mne?“

Pokrčil rameny. „Mám... řekl vám o tom Harper?“ Přikývla a instinktivně přejela očima po jeho těle. Měl na sobě košili patřící k obleku, která mu nesedla, s vyhrnutými rukávy, nezastrčenou

do kalhot, a kalhoty od maskáčů. Pistoli neviděla a uvědomila si, že ji má pravděpodobně vzadu za opaskem. „Nechci mít problémy s vašimi lidmi po obvodu zóny. Můžete jim dát vědět, že přijdu?“

Zamračila se. „Můžu to říct svým lidem, ale s komunikacemi máme hromadu problémů. Hoši od metropolitní policie provádějí spoustu kontrol vozidel a k tomu používají VKV rádia. Máme s tím problémy už celý den, ale uvidím, co se dá dělat. Jak je to s průkazem?“

Ted' se zamračil Ryan. „Harper mi nic nesehnal. Víte, technicky vzato jsem z Agentury odešel do důchodu a Landrieu s tím má nějaký problémy. Nepodpořil mě.“

V obličeji jí zacukalo. „Tak to bude problém.“

„Já vím.“ Zaváhal. „Kdybyste mohla něco říct tomu z vašich, kdo tam velí, mohl bych se začít rozhlížet, aniž bych vyvolal rozruch.“

Začala přikyvovat, když jí zapraskalo ve sluchátku. Soustředěně naslouchala a Ryan přihlížel.

Riversová se na něho podívala: „Prezident přijíždí.“

Ryan už uviděl přes její rameno dlouhou kolonu vozidel, která zatačela kolem rohu Maine Avenue. Světla na střechách suburbanů tajné služby blikala, i když sirény zůstávaly potichu. Když se kolona objevila, vyvolalo to horečný pohyb v davu novinářů, protože se fotografové a kameramani začali cpát na výhodná místa. Začal také sílit vzdálený řev demonstrantů, přestože na kolonu prakticky neviděli.

Ryan si všiml, jak Riversová znervózněla. Podívala se na něj a pokusila se o nesmělý úsměv. „Ten novinářský sektor mi způsobí infarkt. Je mnohem větší, než jsem chtěla, jenže McCabe podlehl nátlaku... Televize se zbláznily, když jim poslal náš první seznam požadavků. Přestaly hrozit žalobami až u třetí verze. První dodatek ústavy je strašná věc, alespoň z mého pohledu.“

S pochopením přikývl. „Už tu máte velicího agenta Brennemanova doprovodu,“ upozornil ji. „To vám trochu odlehčí.“

„To si myslíte vy.“ Vzdechla a pak se vrátila k tomu, o čem se bavili původně. „Takže pokud jde o mé lidi, všechno severně od parku Bena Bannekera jsme víceméně předali protisnajperským týmům na střechách. Je to sama o sobě podivná směs metropolitní policie, policie Kapitolu, mých vlastních odstřelovačů a taky jsme tam pro pořádek přihodili pár lidí z FBI... Nicméně komunikace je docela dobrá, až na lidi od metropolitní policie. Pokusím se jim dát vědět, že přijdete, ale nemůžu nic zaručit. Nevím, co se tam děje. To je jedna z těch drobností, které jsme přehlídli, a mně to dělá starosti.“

Vypadá ustaraně, pomyslel si Ryan, a taky docela dobře. Nemohl si pomoci, všiml si jejích tváří rudých hněvem, ale slušely jí. Kdyby neznal situaci, štípl by jí do tváře jako studentku s veselou tvářičkou, protože její zápal ji dělal o pár let mladší. Protože situaci *znal*, trochu ji litoval. Tajná služba, to bylo prostředí zcela ovládané alfa samci, a někdo, kdo vypadal jako Jodie Riversová, musel pracovat dvakrát usilovněji než ostatní, aby ho brali vážně. Byl si jistý, že do svého současného postavení se nedostávala snadno.

Nechal myšlenku odeznít a pokusil se přemýšlet o tom, co dalšího by po ní mohl chtít, ale ona už byla daleko před ním. „Potřebujete auto?“

„Ne, jedno mám.“ Harper se z Tyson's Corner nedostane celý den, a proto Ryanovi půjčil explorer 98 barvy lesní zeleně. „Pořád platí, že se budou vracet do Bílého domu po Dvanácté, ano?“

Mrkla na něho, zaváhala, pak přikývla. *Jestli Landrieu říká, že je prověřený...* „Ano, většinu cesty. Protože je Dvanáctá uzavřena kvůli opravám mezi Pennsylvania a H, musíme zahnout na Třináctou. Podle časového rozvrhu bychom se měli vracet kolem 11.40. Částečně to závisí na počasí. Počítáme, že odpoledne to bude divoké.“

„Slyšel jsem, že nás to může minout,“ poznamenal Ryan a podíval se nahoru, jako by si chtěl ty zvěsti potvrdit.

„No, snad...“ pokrčila rameny. Prezident vystoupil z auta a vyslal k shromážděným novinářům široký úsměv, načež se na něj snesla smršť vykřikovaných otázek. „Uvidíme.“

Přestože nespal skoro osmadvacet hodin, Vanderveen cítil, jak mu tělem proudí energie. Bylo mu zatěžko zůstat sedět v křesle, a ubíjející pohled nabízený oknem hotelu pramálo pomáhal potlačit nudu.

Rozsah pokrytí celé události televizí MSNBC ho překvapil a potěšil. Kamery zprostředkovaly živý přenos prezidentské kolony již před dvaceti minutami. Rychlé počítání vedlo k třiceti šesti vozidlům, a jemu se ulevilo, protože to vypadalo, že informace ze Shakibova dokumentu pořád platí. Jistě, pokud by se něco změnilo, Dvanáctá by nejspíš nebyla uzavřena, ale přesto ho uklidnilo, že se tajná služba cítí jistá v kramflecích a pokračuje podle plánu. Nikdy nechtěl zaútočit na automobilovou kolonu před setkáním. Až potom, až ohlásí svou vzájemnou hlubokou oddanost, pak náhlá smrt amerického prezidenta nejvíc poškodí křehkou koalici. A už je tak blízko...

Podíval se na hodinky: 09.31. Usmál se. Bylo téměř neuvěřitelné, že se dostal až do tohoto bodu. Hleděl z okna a zasníl se nad změnami, které brzo přijdou. Budova na křižovatce bude poškozená nejvíc. Brzo to budou otevřené pokoje, nebudou je uzavírat zdobné kamenné zdi a jiskřící okenní tabulky, nýbrž zkroucená ocel a drolící se beton a rozmlácená těla nešťastníků, kteří tam bydleli.

Natolik ho pohltily obrazy ohně a zkázy, že si hned nevšiml osamělé postavy kráčející ulicí. Vytřeštil oči, vstal a přitiskl nos k oknu, aby lépe viděl. Když se jeho podezření potvrdilo, prudce vydechl mezi zuby a okno se zamlžilo. *Měl jsi dávat lepší pozor*, pomyslel si, ale vlastně tu žádný problém nebyl, pořád ještě měl čas.

Rozhlédl se po pokoji a hledal, co bude ještě potřebovat. Rozhodl se rychle. Oblékl si těžký kabát, chytil kartu od zámku pokoje a pas. Sál po dočasných vízech, ale pak si pomyslel: *Raději netlačit na pilu*. A vyrazil ke dveřím.

Ryan důvěřoval Jodie Riversové natolik, že věřil, že vyřídí telefonická upozornění tak, jak slíbila. Potloukání kolem se mu už zajídalo, a tak po krátkém rozhovoru se stejnými agenty, které už viděl hlídat vchod pro novináře, prošel bez rozruchu detektorem kovů a zamířil k Harperovu exploreru. Stál na 7. ulici otočený směrem na sever, ale když si vlezl na sedadlo řidiče a podíval se předním sklem, padla na něj náhle nerozhodnost.

Ulice před ním byla plná aut a totéž platilo pro její druhou stranu. Viděl policisty, kteří procházeli sem a tam podél řad vozidel, rádiem nechávali kontrolovat čísla aut a prováděli rychlou vizuální kontrolu. Stejně tolik aut bylo na ulicích, které ústí do Dvanácté, dobrá polovina z nich zřejmě byly nějaké typy dodávek, což právě hledal.

V záchvatu beznaděje plácl rukama o volant a vystoupil z auta. Ulice byly v tuto ranní dobu plné lidí dojíždějících do práce a z pomalu jedoucího auta toho mohl udělat jen málo. Lépe bude jít pěšky.

Začal na Sedmé – ošoupanou berettu pevně v pouzdře na bedrech – a zdravil metropolitní policisty, které na ulici míjel. Ve studeném vzduchu se třásl, pak si vzpomněl, že si kabát nechal v Harperově autě. Chvilku se rozhodoval, pak se podíval na dlouhé řady aut. Ten pohled mu připomněl obrovitost jeho úkolu a rychle ho přivedl k rozhodnutí. Spěšně se vrátil k exploreru.

Když už to k ničemu nepovede, aspoň se bude cítit příjemně. Brzo se vracel ulicí v koženém saku, které stále ještě bylo na některých místech potřhané a odřené od výbuchu Kennedy-Warrenovy budovy, připravený na dlouhé a bezvýsledné hledání.

Jared Howson neměl výhodu koženého saka přes svou uniformu a zima mu bylo od začátku směny přede dvěma hodinami. Uvítal by relativní a jistě vytopené pohodlí policejní stanice 1. okrsku na Čtvrté, ale věděl, že by mohlo být ještě hůř. Koneckonců měl na starosti jen tuto jednu ulici a nebyla to těžká práce. Prostě se podíval na auto, zavolal poznávací značku,

rychle auto prohlédl a pokračoval k dalšímu. To byly veškeré informace, které dostal, ale Howson byl dost dlouho u sboru, aby pochopil, že tato zvláštní bezpečnostní opatření nějak souvisejí s prezidentovým výletem po vodě a teroristickými útoky, které otrásly městem před necelým měsícem. Cítil vztek, stejně jako každý Američan, kvůli tomu, co se tehdy stalo, a snad byl ten vztek ještě větší, protože byl v tomto městě strážcem zákona a ti *parchanti* si myslí, že můžou přijít *sem* a vyhazovat do vzduchu *nevinné lidi*...

Kdykoliv si na to vzpomněl, začal s ním lomcovat vztek, který teď musel setřást a dokončit kontrolu modré toyoty a přesunout se k dalšímu vozidlu. Byla to velká dodávka, přesně taková, jakou mu řekli, že má hledat. Ford Econoline, jak viděl, opatřený poznávacími značkami Virginie a s pomačkanou karoserií, která se už potkala s větším počtem nárazníků, než byl její spravedlivý díl. Chystal se nahlásit číslo, když si všiml, že dveře u spolucestujícího jsou otevřené a muž si bere něco z auta.

„Promiňte, pane. Pane...?“

Muž vzhlédl, v ruce notebook, na tváři pod hustým voussem široký úsměv. „Ano?“

Howson okamžitě zachytil přízvuk. „To je vaše auto?“

„Ano, to je moje.“

Howson si ho pečlivě prohlížel. V kapse měl stejný list papíru, který dostali agenti tajné služby v marině, a dal si načas, když si ho na stanici prohlížel. Tento člověk ve skutečnosti nepřipomínal žádnou z upravených fotografií, i když celkový tvar obličeje *byl* celkem správný...

Jenže to platilo o přinejmenším 30 procentech populace a vlasy byly špatně. Kromě toho měl mít subjekt jasně zelené oči. Howson právě hleděl do nevýrazných očí barvy dubového dřeva. Nemluvě o tom, že ten člověk byl zcela jasně Francouz.

„Máte nějaký průkaz, pane?“ zeptal se pro jistotu.

Muž mu vyhověl a z tlustého kabátu vytáhl pas. „Samozřejmě, samozřejmě. Tady, *monsieur*.“

Howson si vzal karmínovou knížku a podíval se na desky: *Communauté Européenne* a pod tím *République Française*.

Uvnitř byly všechny požadované informace o jistém Claudeu Bidaultovi a cosi, co vypadalo jako vstupní razítko do USA, i když on vlastně pořádně nevěděl, jak by mělo vypadat. Howson zemi nikdy neopustil a nikdy netrpěl neodolatelným nutkáním tak učinit.

Spokojeně vrátil muži pas. Ten nevypadal vůbec, že by ho vyptávání policisty znepokojovalo.

„Co je to tady za... aktivitu? Tohle není obvyklé, že ne?“

„Vlastně, pane, váš prezident je ve městě, aby se sešel s naším. Divím se, že jste o tom neslyšel.“

„Ach...“ Muž se rozzářil, jako by si právě na tuto maličkost vzpomněl, nicméně radost nedorazila až do očí. „Jo, ano. Velké setkání *n'est-ce pas*?“

Mladý policista se musel usmát. „Ano, správně.“ Přistoupil blíž k dodávce a prohlížel si vnitřek zadním okénkem. Elektrické přístroje. Spousta. „Vy jste elektrikář, pane?“

Muž nadšeně přikývl. „*Oui*. Ano, patřím k té velké stavbě na ulici M. Staví se tam nová restaurace. V Paříži se hledá těžko práce, víte. Tak jsem přišel dělat sem, a peníze posílám sestře. Ta mi hlídá děcka.“

„Manželka?“

Howson viděl, jak přes mužovy hrubé rysy přeběhla bolest. „Ona... Jak to říkáte? Zesnula? Když rodila naši holčičku, mou malou Mirabelle. Příští týden to budou čtyři roky.“

„Ach.“ Howson se málem nakopl. *Raději už mlč*, řekl si, *než uděláš ještě něco horšího*. „No tak děkuju, pane, za váš čas. Hezké odpoledne.“

Úsměv se zase vrátil. „*Merci, monsieur. Et vous aussi.*“ Policista přihlížel, jak muž zavírá dveře u spolujezdce a vrací se ke schodům vedoucím k hlavnímu vchodu do hotelu. Howson ho neviděl vycházet, ale teď se podíval na fasádu budovy a zamračil se. Marriot v této části města znamenal nejméně 180 dolarů za noc. Proč by stavební firma, i když jde o velkou stavbu, platila takové peníze nějakému subdodavateli? To nedávalo smysl a jemu to nějak utkvělo v paměti, i když pokračoval v plnění svého úkolu.

Znepokojení zůstávalo, třebaže ho brzy zastínila vzdálená vzpomínka na teplou služebnu a plný hrnek horkého kafe. Spojení těchto dvou myšlenkových pochodů přehlušilo všechno ostatní, a tak si neuvědomil, že nenechal zkontrolovat poznávací značku Francouzovy dodávky Econoline.

Nikdy ji nenapadlo požádat Harrisona o jednoho z jeho agentů, vzala si však v oblasti vyšetřování jedno z vozidel. To v praxi znamenalo, že Naomi Kharmiová, analytička střední úrovně v protiteroristickém středisku CIA, neměla v severní Virginii větší pravomoc než obyčejný občan.

Byla na toaletách benzinky přímo naproti Milbery Realty. Když se podívala do zrcadla, uviděla ženu, která mohla právě vystoupit z havarovaného auta, avšak v jejím případě by asi po havárii auta vypadala lépe než teď. Vypůjčené modré pracovní kalhoty byly potrhané a zablácené od toho, jak ležela několik hodin v poli, a pulovr byl na několika místech ožehnutý. Vlasy měla rozčuchané a špinavé a všechno oblečení bylo dokonale promočené od tajícího sněhu. Nos měla zcela ucpaný, protože na ni lezla chřipka, a také měla pocit, že není právě příjemně cítit.

Nejhorší to bylo s očima. Odrážely to, co nedávno viděla, a proto vypadala ustrašeně v době, kdy potřebovala působit sebejistě a asertivně přinejmenším ještě pár hodin. Pak si bude moci dovolit se zhroutit, na což se téměř těšila. Po několika minutách oškrabávání a upravování vyšla z toalet, ale nevypadala o moc líp. Od obsluhujícího si koupila dva kelímky kávy a pokusila se vyhnout jeho zvědavému pohledu.

Nechala auto stát a přešla ulici. Podívala se na hodinky. Bylo skoro půl dvanácté. Na následující konverzaci bylo mnohem později, než by si přála, ale vysledovat Lindsay Hargrovovou bylo časově náročné. Naomi se nakonec podařilo sehnat sestru Hargrovovou v Clarsburgu v Západní Virginii, kde byla Lindsay zřejmě týden na návštěvě. Teď byla na cestě zpět do Virginie, ale neměla mobil. Sestra pak *informovala* Naomi, že Lindsay má v každém případě v úmyslu zastavit se cestou domů v kanceláři.

A proto sem přišla. Žena, s níž chtěla mluvit, představovala jen vzdálenou šanci získat další informace, ale lepší něco než nic. Hargrovová, jejíž jméno bylo pod oznámením o pohřešované osobě, odfaxovaném na TTIC, vypadala jako lepší možnost než manžel realitní agentky. Hargrovová totiž pracovala pro Nicole Milberyovou čtyři roky. Naomi odhadovala, že ta žena může vědět víc, než si sama uvědomuje, přestože už vypovídala v kanceláři šerifa. V tomto bodě mohla Naomi pouze doufat, že jí nekladli správné otázky.

Když se dostala před kancelář, nečekala dlouho a objevil se bílý Nissan Altima, jenž zaparkoval na jednom z volných míst před budovou. Z auta nečekaně svižně vyskočila starší dáma. Její úsměv však rychle pohasl, když uviděla, v jakém je stavu žena před ní. „Božíčku,“ vyhrkla s upřímným zděšením. „Co se vám stalo, miláčku?“

Kharmaiová si paní Hargrovovou prohlížela, když odemykala dveře a vcházely dovnitř. Byla to silná žena kolem šedesátky, příjemného vzhledu a se zdravou pletí, která vzdorovala svému věku. Naomi se ihned zalíbila a neviděla důvod, proč by jí měla lhát. „Jmenuji se Naomi Kharmaiová, paní Hargrovová. Byla jsem dnes ráno na Chamberlayne Road.“

Starší žena vykulila oči a usedla do jednoho z křesel, druhé nabídla návštěvnici. Vděčně přijala kelímek s kávou a neptala se, kdo Naomi je nebo odkud zná její jméno. „Ten útok, jak ho byla plná televize? Vy jste tam byla?“

Naomi přikývla. „Bohužel.“

„Byla to jediná zpráva televizních novin... Podařilo se jim něco zjistit o Nicole?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Naomi neměla to srdce, aby jí řekla, že na pozemku našli tělo paní Milberyové v mělkém hrobě a také červený Ford Escape ukrytý hluboko v podrostu a zaházený větvemi a blátem. Tato informace se teprve dostane do místních zpráv, a ničemu by nepomohlo, kdyby jí to sdělila teď. „Zatím nenašli nic, paní Hargrovová, ale pořád hledají.“

Starší ženě se zamlžily bledě modré oči. „Je to taková hodná holka... Doufám, že je v pořádku, ale ten muž mě opravdu oklamal, nevdá mi, že to musím přiznat. Musí to být ďábel sám.“

„Ten, který si pronajal dům?“ optala se Naomi. Paní Hargrovová souhlasně přikývla, ale Naomi byla zmatená. „Moment... Jak víte, že jsem tady kvůli tomu?“

„Můj zeť je u státní policie,“ vysvětlila stará paní. V očích se jí objevila hrdost. „Požádala jsem ho, aby mě informoval, takže mi zavolal, když vaše ministerstvo požádalo o další informace.“

Naomi se zamračila nad nedostatkem utajení v rámci velitelství státní policie, ale řekla si, že to v tomto okamžiku nechá být. „Můžete mi říct přesně, co se stalo, paní Hargrovová?“

Starší žena si poposedla a nadšeně přikývla. „Celkem jsme měly ten den dost volno a Nicole si ho zavedla do kanceláře. Neřekla nic určitého, ale viděla jsem její pohled... Znáte to, takový ten unylý pohled, co má mladá žena, když vidí diamantový náhrdelník nebo nové boty, které si strašně přála?“

Naomi neodolala a usmála se nad tím přirovnáním. „I mě to asi postihlo, a ne jednou,“ připustila.

Paní Hargrovová na ni vrhla vědoucí pohled. „Jsem si jistá, že ano, miláčku. No nic, prostě Nicole se takhle tvářila. Věděla jsem, na co myslí, a ona, vdaná žena... No, to je jiný příběh.“

„A tento muž šel rovnou do její kanceláře? Vám neřekl vůbec nic?“

„Ach ne,“ odpověděla paní Hargrovová a usrkla kávy. „Byl strašně slušný a tak okouzlující, ale mně řekl akorát ahoj. Mám pocit, že měl o Nicole stejný zájem jako ona o něj.“

„Jak dlouho tu byl?“

„Ne dlouho. V kanceláři byli... asi tak deset minut. Pak vyšli a odjeli v Nicolině autě.“

„Spolu?“

„Ano.“ Starší žena se usmála nad možným pohoršením.

„Jak se sem vlastně dostal on?“ zeptala se Naomi. „Máte tady velké okno. Neviděla jste ho přijíždět?“

Paní Hargrovová už vrtěla hlavou. „Ne, neviděla jsem nic. Už jsem to řekla policii.“

„Jste si jistá? Je to skutečně důležité.“

„Jsem si naprosto jistá. Kromě toho mi řekl, že nemá auto.“

Naomi vzhlédla s oživeným zájmem. „Myslela jsem, že jste říkala, že s vámi nemluvil.“

Starší žena se zamračila. „No, když přišel, tak ne...“

Naomi se snažila být trpělivá. „Ale?“

„Ale když odcházel, tak se zmínil, že nemá vůz, ale že chce něco koupit. Tak jsem se ho zeptala, co shání, a on řekl, že by chtěl dodávku.“

„A co jste mu řekla vy?“ Kharmaiová pocítila, že se jí něco pohnulo v hrudi, a zjistila, že je to vzrušení.

Paní Hargrovová vypadala překvapeně. „No, já, víte, mám bratra, bydlí dole u Rivers Bend. Přednedávnm přestal pracovat a vím, že potřebuje peníze. A i když je to budižkničemu, je to pořád můj bratr, a tak jsem mu dala Walterovo číslo.“

„Walter je váš bratr?“

„Bohužel.“

„A on má dodávku?“

„Jo. Velkou. Používal ji ve všech svých zaměstnáních. Pracoval dvacet let jako elektrikář. Ne moc dobrý, musím říct.“

Naomi něco mátl. „Proč jste toto neřekla policistům?“

Starší žena pokrčila rameny. Byla trochu nervózní a přemýšlela, jestli se dostala do potíží, nebo ne. „No, jednak jsem nechápala, jak by jim to pomohlo najít Nicole.“

Naomi musela připustit, že na tom je něco pravdy. Ještě před dvanácti hodinami to bylo běžné vyšetřování zmizení osoby a nebyl důvod, proč podezírat někoho z klientů paní Milberyové. „A další důvod?“

„Řekl, že to není to, co hledá. Řekl, že *nechce* velkou podnikatelskou dodávku... moc velké účty za benzin, povídal. Potřeboval něco, aby se dostal k distributorům v Richmondu. Myslím, že to byl nějaký prodejce, ale nejsem si jistá.“

Naomi chvíli přemýšlela. „Jak často mluvíváte s bratrem?“

Lindsay Hargrovová pokrčila rameny. „Moc často ne. Jak jsem říkala, není to zrovna dobrý člověk. Mluvit s ním není k ničemu. Popravdě to obvykle skončí tím, že mě to něco *stojí*.“

„Zjistila jste vůbec, jestli tu dodávku prodal?“

Třetí pokrčení. „Volala jsem mu ten den, abych mu o tom řekla, on mi ani nepoděkoval, že jsem to zkusila. Takže jsem mu od té doby nevolala. Proč?“

„Ale jen tak. Jaký typ dodávky má váš bratr, paní Hargrovová? Myslím přesně.“

„Tím si nejsem jistá, drahoušku. Myslím, že je to ford. Bílý ford a opravdu hodně velký.“

„Co zvenku? Něco zvláštního...?“

„Ne, asi ne. Má, myslím, nosič žebříku. Kromě toho je to obyčejná stará bílá skříňová dodávka, možná trochu pomačkaná. Walter není zrovna dobrý řidič.“

Naomi vstala, shrnula si za ucho pramínek špinavých vlasů a pokusila se neukázat, jak je vzrušená. „Výborně, paní Hargrovová. Moc jste nám pomohla. Myslíte, že bych si od vás mohla zatelefonovat?“

„Jistě, drahoušku. Cokoliv potřebujete.“ Zaváhala. „Hm, nebude mít Walter nějaký průšvih?“

Naomi se na ni podívala a s naprostou upřímností ji ujistila. „Průšvih? Ne, v žádném případě. Vlastně jeho informace může být velmi důležitá pro národní bezpečnost.“

„Národní bezpečnost? Walter?“ Lindsay Hargrovová o tom pouvažovala a znovu zhodnotila nepořádný zevnějšek své návštěvnice. Zvedla obočí. „Hmmm.“

Když se ozval telefon v TTIC, musel ji Jonathan Harper dvakrát přerušit, než ji donutil zpomalit, aby z ní dostal souvislý popis konverzace.

„Vy ale nevíte, jestli byla ta dodávka opravdu prodaná, nebo ne?“ zeptal se, když Kharmaiová domluvila.

„Ne, ale to, co jí napovídal, mi moc nesedí, pane. Zřejmě ji chtěl prostě od celé věci odstavit, víte? O jednoho svědka, se kterým si musíte dělat starosti, míně.“

Harper slyšel v jejím hlase vzrušení a musel připustit, že to zní slibně. Koukl na hodinky. „Ježíš, Naomi, oni právě končí s projevy.“

Byla skoro nepřičetná. „Pane, *musíte* je zdržet nebo aspoň poslat po jiné trase. On jde pořád za svým, přestože se ho snažíme zastavit. On něco ví, nebo by z toho už vycouval. *Musí* něco vědět.“

„V tom můžete mít pravdu.“ Vrátil se ke Kealeyho varování ohledně chybějících laptopů na ministerstvech zahraničí a spravedlnosti, varování, které oba tehdy rychle odsunuli stranou. Jestliže se Vanderveen k něčemu takovému dostal, určitě to dokáže dobře využít. A tajná služba pořád ještě nedodala svou zprávu k této věci. „Posílám to nahoru, Naomi. Jen doufám, že to není falešný poplach.“

Ještě si v životě nebyla něčím tak jistá, ale věděla, že Harper nezpochybňuje její úsudek. Prostě to musel říct. „Je tam,“ prohlásila s důrazem. „Došel už moc daleko, aby toho nechal. Je tam a číhá.“

Krátké zaváhání. „Tak jo, musím sebou hodit. Zkuste najít toho bratra Hargrovové a zjistěte přesně, co s tou dodávkou udělal. A... dobrá práce.“

„Děkuju, pane.“

„... A je mi proto potěšením, že se mohu připojit k prezidentovi Chiracovi a premiérovi Berlusconiho při oznámení postupného omezení evropských zájmů při těžbě ropy v Íránské republice během následujících tří let, jež začne okamžitým snížením denní produkce o 200 000 barelů na ropných polích Jižní Pars a vyvrcholí úplným stažením průzkumných a těžebních týmů z oblasti do roku 2008. Produkce bude také omezena na ropných polích v Dorú, Salmánu a Abuzaru, což

celkově znamená víc než 70 procent íránské těžby v pobřežních vodách.

Spojené státy se nijak netajily, že udržují sankce proti Íránu od roku 1979. Tato opatření byla během let posílena, zejména zákonem o sankcích vůči Íránu a Libyi z roku 1996. Upřímně věříme, že jednou dojde ke zrušení těchto sankcí a navázání plných diplomatických vztahů mezi Spojenými státy a Íránskou republikou, nicméně pokud bude íránská vláda pokračovat ve své snaze získat zbraně hromadného ničení, budeme pevně stát na svém.“

Prezident Brenneman udělal přestávku a zvedl ruku, aby uklidnil náhlý příval hlasů z davu reportérů, který stál před ním. „Rád bych využil této příležitosti a osobně poděkoval prezidentovi Chiracovi a premiérovi Berlusconiho za to, že přijali mé pozvání a že tvrdě pracovali na tom, aby se tento cíl stal skutečností. Dohoda, kterou jsme dnes ujednali, je přímým důsledkem jejich prosazování Smlouvy o nešíření jaderných zbraní, která má za cíl udělat z hrozby jaderné války věc minulosti a ze světa bezpečnější místo pro budoucí generace. Teď bych jim chtěl přenechat své místo, aby mohli popsat jednotlivá opatření, která budou podle dohody zavedena...“

Jodie Riversová se rozhlédla, potřásla hlavou a pomyslela si, *tohle je šílené*. Přestože seznam hostů byl očesaný na minimum a pečlivě prověřený, v prostoru kolem nábřeží bylo nacpáno víc než 200 lidí a z jejího hlediska každý z nich představoval potenciální hrozbu.

Tři hlavy státu stály na vyvýšeném pódiu dlouhém asi 15 metrů a širokém 6 metrů. Prezident Brenneman se posunul a uvolnil místo francouzskému velvyslanci, který vystoupil nahoru, aby uvedl prezidenta Chiraca. I když na pódiu a kolem něho byl větší počet příslušníků ochrany diplomatického sboru a tajné služby, Riversová si dobře uvědomovala, jak obrovské je to bezpečnostní riziko. Proto nespustila oči z pódia, ani když otevírala zvonící mobil a dávala si ho k uchu. To vyrušení ji rozhodně nepotěšilo.

„Agentka Riversová? Ředitel Landrieu.“

V jeho hlase okamžitě rozeznala naléhavost a najednou pocítila chlad. „Ano, pane.“

„Pro začátek vás chci upozornit, že jste na společné lince čtyř účastníků. Mluvíte také se zástupci ředitelů McCabem a Susskindovou. Poslouchejte pozorně. Máme jisté informace, které Vanderveena umísťují do města s improvizovaným výbušným zařízením. Nemůžu vám na to dát víc než 90 procent, ale stačí to, aby se kolečka roztočila, a nemusím vám říkat, kdo je cílem.“

Panebože, pomyslela si Riversová. Ta nejhorší noční můra se stala skutečností. Musela se přinutit, aby neztratila soustředění.

„... Riversová? Jste tam ještě?“

„Ano, pane. Pokračujte.“

„Hledáte bílou dodávku Ford, podnikatelský typ, pravděpodobně Econoline. Ještě nemáme poznávací značku nebo jméno, ale bude to trvat jen několik minut, takže zůstaňte na příjmu.“

„A co –“

„Jodie.“ Nový hlas, který okamžitě poznala. „Velící agent Storey byl informován. Necháme to sezení ‚Otázky a odpovědi‘ s tiskem běžet co nejdéle, ale tak, abychom nevzbudili podezření, jasné? Konečně jsme se dostali k lidem v Norfolku... Pod jménem Timothy Nichols se Vanderveen před dvěma týdny dostal ke čtyřiceti přepravkám o celkové váze přes 1 300 kilo.“

Na to číslo jí oči začaly lézt z důlků. „Ježíši, město je přecpané –“

Když se znovu ozval, zněl McCabeův hlas autoritativně. „Poslouchej mě, Jodie. Tvá jediná starost je prezident, jasné? Nábřeží máš zajištěné. Sám jsem to viděl. Není nic, co by ti Vanderveen mohl udělat tam, pokud není sebevrah, a obecné přesvědčení, *naděje*, je, že sebevrah není. Normálně bychom prezidenta přesunuli tak rychle a tak daleko, jak jen by to bylo možné, jenže v tomto případě to nejde. Takže ho zatím budeme držet v marině, Storey ví, co má dělat, jen ho sleduj. Jakmile se odsud vymotám, přijedu za tebou.“

Než stačila odpovědět, ozval se další hlas: „Agentko Riversová, tady Emily Susskindová. HRT je na nohou a běží. Rozptylují se do rojnice kolem vašeho stanoviště, někteří jsou v civilu, jasné? Musíte to svým pozorovatelům sdělit co nejrychleji. Nerada bych, aby moje lidi postříleli omylem.“

Přikývla, i když informace přišla po telefonu. „Rozumím.“

Pak znovu promluvila zástupkyně ředitele Susskindová. „Čekajte.“ Přes hluk davu kolem sebe Riversová slyšela v rádiu praskání a vzrušené hlasy. Měla pocit, že to trvá celé minuty, než se znovu ozval McCabe. „Máme jméno, Jodie. Claude Bidault, národnost francouzská. Vozidlo bylo registrováno ve Virginii ani ne před měsícem. Poznávací značka... RND-1911. Připravená na popis?“

„Jistě.“

„Černé vlasy a hnědé oči. Může mít vousy, ale to není na 100 procent. Trochu tlustší než Vanderveen, kolem 90 kilo. Nevíme, jak to dělá, vycpávky pravděpodobně. Stejná výška samozřejmě. S tím nenadělá nic.“

„Posílám to svým pozorovatelům,“ Riversová byla už trochu nervózní. „Pane, musím jít.“

„Já vím.“ McCabe zněl po lince napjatě. „Dej se do toho, Jodie.“

Ryan byl na ulici už dvě a půl hodiny. Zatím nic neupoutalo jeho pozornost, i když si musel připomínat, že Vanderveen nebude měnit návyky a nezačne najednou jednat jako podezřelý.

Trasu si nijak neplánoval ani neměl nějaký zřejmý cíl. Od Sedmé a Maine směřoval na sever a cestou si prohlížel obličej a auta. Nemohl dělat nic jiného než nahlížet dovnitř okénky a prohlížet podvozky. Svým podivným chováním si vysloužil zvědavé pohledy a také pár ustrašených.

Uvědomoval si beznadějnost svého hledání, ale byla tu jedna skutečnost, která převážila: neexistovala možnost, jak odpálit bombu elektrickým vodičem v přeplněném městě, a časový spínač také nebyl praktický, ani v případě, že se Vanderveen

nějak dostal k časovému rozvrhu tajné služby. Jinými slovy, jediná možnost, pokud chtěl Vanderveen uspět, bylo dálkové odpálení, což znamenalo, že musí být někde poblíž, aby mohl sledovat situaci. Kealey toho chlapa znal natolik, aby věděl, že své zařízení odpálí bez ohledu na to, jestli prezident bude v dosahu. Veřejnost tomu uvěří, protože viděla Kennedy-Warrenovu budovu na celostátní televizi, a pro Ryana byla důkazem vystouplá jizva, asi dva a půl centimetru vpravo od hrudní kosti.

Zůstal na Sedmé, dokud se vpravo neobjevilo Národní muzeum letectví a kosmonautiky, pak přešel ulici do široce otevřeného Mallu. Přes trávník se vydal na severozápad a za jeho zády se tyčila kupole Kapitolu. Musel se usmát nad vzrušenými hlasy skupiny školáků shromážděných u skleněných dveří do Smithsonianova muzea. Veselí ho rychle přešlo, protože byl příliš napjatý, než aby sdílel jejich nadšení. Bylo docela možné, že cestou zpět do školy jejich autobus bude míjet Vanderveenovu pozici...

Myšlenku při příchodu na Dvanáctou potlačil. Bylo lepší na to nemyslet. Pak uslyšel zvonit svůj mobil a rozptýlení uvítal, ale ne na dlouho.

„Ryane, tady Harper.“

„Johne, poslouvej –“

„Na to není čas, Ryane.“

Pochytil naléhavost v hlase stejně jako Riversová minutu před ním a okamžitě zmlkl.

Harper pokračoval: „Naomi, jak se ukázalo, měla nakonec štěstí. Náš muž má řidičský průkaz a francouzský pas na jméno Claude Bidault. Pas je pravý, ale skutečný majitel před šesti měsíci nahlásil jeho ztrátu při dovolené na Krétě. Máš to?“

„Jen pokračuj.“

„Susskindová se konečně dostala k tomu chlapovi Thompsonovi v Norfolku. Na Nicholsův průkaz si Vanderveen přesně před osmi dny z NIT vyzvedl 1 500 kilo materiálu. Ten arogantní zmetek nám pod nosem nakráčel do stejného přístavu

dvakrát... Nicméně má vozidlo, které nemůžeme najít. Je to Ford Econoline, dodávka, bílá, s nosičem žebříku na střeše.

V tom okamžiku už Ryan běžel. Stál právě na 12. ulici, když telefon zazvonil. Podíval se na ulici v obou směrech a pak se rozhodl bez nějakého zřejmého důvodu, který by si uvědomoval, jít na sever.

Zdálo se mu, že mu Harperův hlas zvoní v uchu, a mezitím se snažil vyhnout zástupům chodců. Většinu tvořili lidé, kteří šli během polední pauzy na oběd. Někteří na něj vrhali vzteklé pohledy, případně ho častovali nadávkami, když se probíjel davem, a po celou dobu do něj slova zástupce ředitele bušila silou kladiva: „... a virginské poznávací značky, Ryane, RND-1911. HRT jsou kolem v civilu, ale oni...”

„Řekni jim, ať se drží severně od Mallu.“ Myšlenky byly rozmazané, jak se snažil vzpomenout si na bílou dodávku Ford, ale... Ne, žádnou neviděl. Tím si byl jistý. „Severně od Mallu, Johnne,“ zopakoval. „Tam bude. Co se děje v marině?“

„Celá oblast je zcela uzavřená. Zdvojnásobili ostrahu bariér a tým CAT nastupuje na místo,“ vysvětloval Harper. Myslel tím tým tajné služby určený k zásahům proti útoku*, velmi utajenou skupinu, která úspěšně zůstává v pozadí, třebaže prezidenta doprovází, kamkoliv se hne. „Zatím se jim to daří držet pod pokličkou.“

„To jim nevydrží,“ zabručel Ryan, který už silně funěl, protože se hnal plnou rychlostí. Auta se kolem jen míhala a tam už byla bílá dodávka, *přímo zde...* Ne, to je chevrolet. Nezmírnil tempo a uháněl dál kolem zaparkovaných vozů, a spousta chodců se za ním dívala. Prohlížel si také obličeje, hledal někoho, kdo by připomínal popis, který mu Harper právě dal.

Rychle se rozhodl. „Hele, Johnne, nemůžu běžet a mluvit. Končím.“

„Ne, Ryane, POČKEJ –“

* CAT, Counter Assault Team

Ryan zavěsil a strčil si mobil do kapsy. Na okamžik zpomalil, aby zkontroloval berettu a podíval se oběma směry po Constitution Avenue.

Nic. Zůstal na Dvanácté a utíkal dál.

Jeffa Storeyho, agenta velícího přímé ochraně prezidenta, uzemnila zpráva, kterou právě dostal. Terorista ve městě s plnou dodávkou zasraných výbušnin a oni chtějí, aby *nic nepodnikal*? To je neuvěřitelné...

Storey byl zvláštním agentem tajné služby skoro šestnáct let, z toho poslední čtyři sloužil v ochraně prezidenta, které poslední dva roky i velel. Nervózně se rozhlédl. Ježíši Kriste, zástupce ředitele říkal 1 500 kilo. Betonové zátarasy zastaví samotnou dodávku, ale smrtelný poloměr pro takové množství bude nejméně... kolik? Pokoušel se vzpomenout. Bude to nejméně 500 metrů, a ze svého místa na pódiu snadno přečetl středně velké písmo nápisů na zátarasech tam, co se Šestá zatáčela do Maine. *Nic nepodnikat, do prdele*, pomyslel si. *Sedíme tu jako kačeny na rybníce.*

Jak tak stál na pódiu a poslouchal francouzského velvyslance uvádějícího prezidenta Chiraca, myslel na to, jak snadné by bylo pro dodávku vyletět z tamté ulice, a došel k rozhodnutí. Prezidentově ochrance *velí on*, a ne nějaké zasranej Joshua McCabe, a nepřichází v úvahu, že by zabili prezidenta, když je on ve službě. Za šestnáct let u tajné služby nikdy nemusel tasit zbraň, až teď. Stál na pódiu se skupinou diplomatů a poradců, spolu s ostatními splýval s pozadím za třemi hlavami států a teď přesvědčil sám sebe, že je čas konat. Když jeho Sig 228 opustil pouzdro, dva agenti, stojící vedle něj, vykulili oči, a už nebylo cesty zpátky.

Storey si zvedl rukáv k ústům a klidně, ale důrazně pronesl slova, která způsobila, že kolem se zhroutil svět. „Storey týmu! *Hurikán! Opakuji, Hurikán!*“

Jodie Riversová procházela za shlukem novinářů se dvěma podřízenými agenty a překvapeně vzhlédla, když na pódiu došlo k náhlému pohybu. Její překvapení se okamžitě změnilo v hrůzu, když uviděla Storeyho, jak hrubě trhl prezidentem a vleče ho dozadu, zatímco ostatní agenti s tasenými zbraněmi obklopili zbývající hlavy státu. Francouzský prezident a jeho poradci se tvářili zmateně, podobně jako italský premiér, když na scénu vtrhli agenti diplomatické služby přidělení každému z nich, vedení příkladem Storeyho a jeho týmu.

Reportéři a fotografové na molu z toho, co se odehrávalo před nimi, propadli šilenství. Všude blýskaly fotoaparáty a lidé z novinářské skupiny se snažili zjistit, co se vlastně děje. Hlasité otázky zůstávaly bez odpovědí a mezitím se agenti seřadili tak, aby blokovali již dříve stanovenou prezidentovu únikovou cestu, jenomže kovové zátarasy popadaly a média zahodila poslední zdání slušného chování. Tenkou linii agentů brzy převálcoval obrovský dav reportérů a kameramanů.

Riversová nemohla uvěřit vlastním očím. To byl přesně ten důvod, proč McCabe nařídil Storeymu, aby nedělal nic, nic nečekaného. „*Co sakra DĚLÁ!*“ zařvala, než si uvědomila, že agenti vedle to chápou ještě méně než ona.

Ve vzdáleném kontrolním středisku zděšení McCabe, Susskindová, Landrieu a Harper nevěřicně zírali na scénu, kterou MSNBC vysílala živě.

První se probral, s obličejem tmavě rudým vzteky, McCabe. „*Přesně* kvůli tomuhle jsem mu nařídil, ať nic nedělá!“ křičel a bezděčně vyjádřil, co si myslela Riversová. „Musíme to vysílání zarazit *hned teď!*“

Harper byl bledý a jen vrtěl hlavou. „Je pozdě. Jestli to Vanderveen viděl, nepřijde o nic, když to odpálí.“

„*Do prdele!*“ McCabe praštil zaťatou pěstí do stolu před sebou. Záchvat vzteku proťal jasný záblesk a on si náhle uvědomil, že je to téměř jistě konec jeho kariéry u tajné služby, nemluvě o pravděpodobné ztrátě spousty lidských životů. „*DO PRDELE!*“

Když Ryan dorazil k pavilonu u Staré pošty, přešel ulici a cestu si zkrátil pod oblouky federální budovy Ariela Riose. Na široký otevřený prostor se dostal necelých 100 metrů od Mezinárodního obchodního centra Ronalda Reagana. Běžel na sever až ke Třinácté a pak zjistil, že má před sebou růžovošedé prostranství Freedom Plaza. Těžce dýchal a bolestivě ho píchalo v boku, ale hlavu držel zvednutou a očima přejížděl řadu aut před Národním divadlem.

Tam. Okamžitě věděl, že je to správný vůz, přestože neměl držák žebříku a z této strany ani s jistotou nepoznal, jestli je to ford. Poznal to, protože dodávka seděla nízko nad zemí, mnohem níž, než by měla. Ať už vezla cokoliv, nebyl ten náklad lehký.

Vzápětí už zase běžel, přestože Vanderveen s největší pravděpodobností jen čekal, až se dostane blíž, a pak auto odpálí. Così mu říkalo, že by se měl bát, že tady jsou jisté důvody k obavám, ale on se nedokázal soustředit na žádný pocit. Pouze věděl, že se k té dodávce musí dostat co nejdřív.

I když vědomě nic takového nerozhodl, jeho pravá ruka se přesunula dozadu k pouzdra a znovu se objevila s pistolí. Ukázalo se, že to nebyl správný pohyb. Vanderveen nebyl nikde na dohled, zato kolem byla spousta lidí, kteří procházeli nebo seděli na lavičkách u fontány a obědvali. Jedna žena zahlédla zbraň v jeho ruce a začala ječet a potom se rozkřičeli další...

Policista 1. třídy Jared Howson nevěřil svým očím. Byl asi 50 metrů na východ od fordu na Pennsylvania Avenue, když uviděl v dálce člověka, který zřejmě držel v ruce zbraň a hnal se davem uhýbajících chodců.

Howson zíral asi 10 vteřin, než si uvědomil, že je policista a má taky zbraň. Vytáhl z pouzdra standardní Glock 17 a rozběhl se ulicí zpátky k dodávce. Přitom stále sledoval muže a zbraň, kterou měl v ruce.

I když Jeff Storey nepopíratelně porušil platný rozkaz, stále to byl agent tajné služby se šestnácti lety zkušeností, a tak věděl, že za daných okolností na tom bude mnohem líp na vodě než v ulicích. Obklopený členy svého týmu vlekl prezidenta Brennemana, jenž byl stále ještě v šoku a proto ho nechtyl vztek, dolů k doku a další agenti se rozptýlili, aby kryli jejich pohyb.

Jednomu ze svých mužů vytrhl vysílačku. Byla už naladěná na kanál 4, určený pro komunikaci s námořnictvem. „Storey kutru Pobřežní stráže Alder, Storey volá Alder. Potřebuju okamžitě doprovod pro Veslaře v přistávací oblasti 3. Rozumíte?“

„Storey, tady Alder. Rozumím. Jsme vzdálení 2 minuty. Přepínám,“ ozvalo se o zlomek vteřiny později.

„Dvě zasraný minuty,“ mumlal si Storey. „Neuvěřitelný.“ Rychle zavolal pro dopravu do určené přistávací oblasti, což byl jižní konec golfového klubu East Potomac, a současně požádal o dodatečnou vrtulníkovou podporu. Přitom se ani na okamžik nezastavil a strkal prezidenta ke člunu s výkonným motorem s posádkou příslušníků tajné služby, vzdálenému necelých 15 metrů. Za ním chaos narůstal, když si někteří reportéři uvědomili, že i oni mohou být v nebezpečí, a začali po ostatních šlapat ve snaze dostat se co nejrychleji z nábřeží.

Agenti služby ochrany diplomatů přidělení francouzské a italské delegaci neviděli nějakou určitou hrozbu, takže každá skupina své svěřence zahнала do obrněných automobilů a zařvala na řidiče, ať jedou. Těžká vozidla odrazila od chodníků s překvapující rychlostí, bez předvoje motocyklistů, a vyrazila po Maine na Dvanáctou ulici a po ní na sever k Pennsylvania Avenue a bezpečí Bílého domu.

Ryana překvapilo, že když dorazil k dodávce, je ještě v jednom kuse. Nevěděl, kde je Vanderveen, ale věděl s určitostí, že je někde v bezprostředním okolí a právě ho sleduje. Doběhl s vypětím sil k autu a udeřil levým loktem do okénka u spolujezdce.

Paží mu projela vlna bolesti, ale bezpečnostní sklo povolilo a další tři vypočítané rány odhodily rozbité sklo na sedadlo. Sahal dovnitř, aby dveře odemkl, když se ozvalo: „STUJ!“

Rychle otočil hlavu a uviděl mladého policistu, který mu mířil na hrud' velkou černou pistolí. Tělem mu proudil adrenalin a mozek bleskurychle zhodnotil scénu: Uniforma metropolitní policie, dvě věčka na rukávu, mladý chlapec, vystrašené oči a třesoucí se ruka se zbraní. To všechno dohromady vyvolávalo velmi špatné pocity.

„ODHOĎTE ZBRAŇ!“ ječel policista.

„Jsem federální agent,“ vyštěkl Ryan. „A musím se dostat hned do toho auta –“

„DRŽ HUBU! ZAHOĎ TO!“

„Ach, do prdele. *Do prdele!*“ Ryan si uvědomil, že nemůže vyhrát, a čas ubíhal. „V pořádku, pouštím to. Jen mě nezastřelte, proboha.“ Nechal zbraň ležet na rozbitém skle a pomalu, velmi pomalu vysunul ruce z vnitřku vozu a držel je vedle těla. „Poslouchejte –“

Policista se kousek přiblížil. „Držte ruce tak, abych na ně viděl! Otočte se ke mně –“

„Držte hubu! Vy poslouchejte mě. Jsem federální agent. Tuhle dodávku vlastní muž, který zabil senátora Levyho a vyhodil do povětří Kennedy-Warrenovu budovu.“ Ryan se díval, jak se na mladistvém obličejí šíří nevíra. „V tom autě je bomba. Ustoupím... Vezměte si zbraň ze sedadla a nechte mě, ano? *Musím se dostat dovnitř.*“

„Viděl jsem ho...“

Ryan se toho chytil, mluvil rychle: „Černé vlasy, hnědé oči? Asi moje výška, tlustší?“ Policista přikývl, zmatek v očích. „Je to terorista a v dodávce je bomba. Vemte si tu zbraň. *Vemte si tu zasranou zbraň.*“

Jared Howson se ještě třásl. Aniž by spustil oči z muže před sebou nebo uhnul se svou zbraní, sáhl dovnitř rozbitým okýnkem a zvedl berettu ze sedadla.

* * *

Willa Vanderveena pohltil živý přenos vysílaný MSNBC. Když konference pokračovala ještě deset minut po plánovaném ukončení, poznal, nebo spíše vycítil, že něco je špatně.

I když to nevypadalo jako důvod k obavám, Vanderveen věděl, že každou vteřinu prezidentova časového rozvrhu sledují agenti odpovědní za jeho přímou ochranu, a nezvyklá délka otázek a odpovědí po návratu lodi *Sequoia* se vymykala běžným zvyklostem. A pak, v tom šokujícím okamžiku, kdy prezidenta jeden z agentů chytil zezadu a stáhl ho z pódia, mohli jeho jedinou zuřivou nadávku zřetelně slyšet i hosté v sousedním pokoji. Jeho vztek se ještě zvýšil, když si všiml, že agenti vedou prezidenta dál po molu, což znamenalo pryč od Dvanácté ulice.

Přesto nepřestal doufat. Pořád soustředěně pozoroval situaci a snažil se zjistit, jestli agenti diplomatické ochrany vedou své svěřence zpět ke koloně aut. Nebylo moc vidět, protože kameraman sundal kameru z podstavce a podle trhaných pohybů měl problém ji v tom davu v ruce udržet. Vanderveen věděl, že při všech těch lidech pobíhajících po marině nebude moct tajná služba nechat přistát vrtulník. Čili buď to budou auta, nebo loď. Když se mu začalo zdát, že agenti s francouzským a italským vůdcem míří k autům, hned se mu ulevilo. Jeho předešlý průzkum nábřeží se mu vyplatil, a stále tu byla možnost zachránit alespoň část původního plánu.

Teprve v tom okamžiku si s hrůzou uvědomil, že mu unikla podstata celé věci. *Proč vůbec stáhli prezidenta z pódia?* Když vstával, ucítil závan strachu, ale pak se podíval z okna. To, co uviděl, změnilo strach okamžitě v šok.

To není možné, pomyslel si, ale ať se snažil sebevíc, nešlo to zrušit: muž stojící na Pennsylvania severně od plazy, kterého držel v šachu namířenou zbraní policista, s nímž Vanderveen předtím mluvil, nebyl nikdo jiný než Ryan Kealey.

Téměř se té scéně zasmál. V tom pohledu na bývalého velícího důstojníka bylo cosi téměř uklidňujícího – bylo to vidět jako živé propojení s vlastní minulostí. A taky tu bylo něco zábavného, koneckonců nestává se každý den, aby bývalého operativce Deltý držel v šachu namířenou zbraní obyčejný

policajt, navíc ten kluk ještě vypadal tak, že by se měl nabitým zbraním vyhýbat velkým obloukem. *Ryan začíná být nedbalý.*

Pak úsměv pohasl, když si uvědomil, že ti dva pravděpodobně nejsou sami. Zásahová jednotka FBI už mohla obklíčit hotel, a ti nebudou mít zájem pouze zatknout člověka, jenž jim zabil osm kamarádů.

Rozhodnutí přišlo ve vteřince: je čas odepsat ztráty. Spínač v kabině zapnul už přede dvěma hodinami, těsně před rozhovorem s tím policajtem. Všechno bylo připravené. Zvedl USP ráže .40 a strčil si ho za opasek džínů a natáhl si těžký kabát, aby tu bouli zakryl. V kapse měl mobil, který vytáhl, jakmile vyšel na chodbu.

Na okamžik zauvažoval o tom, jak moc ucítí výbuch v hotelu, a došel k závěru, že je mu to jedno. Nemohl čekat na automobilovou kolonu. I přes všechny neúspěchy, které ho toho dne potkaly, zde byl jeden malý triumf. Ryan Kealey nebude žít dost dlouho, aby ten konec viděl.

Jak šel chodbou směrem k výtahům, otevřel Vanderveen mobilní telefon a stiskl a podržel číslo 1.

Udělal určitý pokrok, ale mladý policista stále mířil svou pistolí ráže 9 mm na Kealeyho hrud'. „Přiběhl jste sem bez identifikace, mával zbraní a teď tvrdíte, že v dodávce je bomba? Já... koukejte, já vás tam nemůžu pustit.“

Ryan nechápal, proč ještě nejsou mrtví. Že by nesprávné auto? Udělal chybu? „Já do té dodávky vlezu,“ prohlásil. Nebyla to žádost a pomalu ustupoval ke dveřím u spolujezdce. „Zastřelte mě, jestli musíte, ale já jdu dovnitř.“

Zbraň zakolísala, nakonec klesla. „Sakra! Já vás nemůžu zastřelit.“ Howson zastrčil Ryanovu zbraň do svého pouzdra a svou držel u těla. „Co mám udělat?“ zeptal se nakonec.

Ryan otevřel dveře zevnitř a zamrkal, když si uvědomil, že nezkontroloval nástražný drát. „Mluvil jste s tím chlapem?“

Policista přikývl a ukázal vpravo. „Jo, myslím, že šel tam.“

Ryan se podíval na tmavošedou fasádu hotelu JW Marriott. Vytáhl z kapsy mobil, podal ho policistovi a současně se otočil k

dodávce. „Rychlé vytáčení, číslo 3, ptejte se po Riversové.“ Byl rád, že si její číslo uložil. „Řekněte jí, kam má přijet... *Nechod'te* do té budovy.“

Ryan byl v kabině za pár vteřin, hlavu dole a plně zaměstnán. Policista se rozběhl k hotelu. V pravé ruce držel služební Glock 9 mm, levou ruku měl prázdnou, protože mobil stihl strčit do kapsy a okamžitě na něho zapomněl.

Vanderveen zůstal stát v chodbě jako opařený a nevěřícně hleděl na displej mobilu: *Sít' nedosažitelná*. Co to sakra znamená? Tlumeně zaklel, a ani si nevšiml ženy, která ho mījela a vrhla po něm nesouhlasný pohled.

Doufal, že to není v hotelu. Přes všechno své plánování ho tohle nenapadlo. Pakliže to má něco společného se stavebním materiálem, musí se rychle dostat ven z budovy, aby měl signál. To znamenalo třicet vteřin ve výtahu, čtyřicet vteřin provizorní chodbou k obchodům na National Place a dalších dvacet samotnými obchody na ulici F. Věděl to, protože si to změřil. Celkem devadesát vteřin – víc než dost času pro spoustu nepříjemností, které mohly nastat. Spousta času, aby se Ryan dostal do hotelu, a víc než postačující čas pro zásahovku, aby to tu obklíčila.

Možná to tak daleko nedojde. Zmáčkl tlačítko podruhé a silou vůle nutil svůj výtvar, aby konal svou povinnost.

Ryan byl v dodávce pět vteřin, než našel něco, co sem nepatřilo. Mezi sedadly narazil na kovovou krabici. Přesunul váhu, aby se mohl na tu věc podívat, ale nezjistil, k čemu by mohla sloužit. Vypadala jako jakýsi kryt, ale když se ji pokusil zvednout, ani se nehnula. Pak zatáhl za druhý konec a šlo to ven. Zamrkal, protože čekal nevyhnutelný výbuch. Když se nic nestalo, sklopil zrak a uviděl jediný spínač.

Okamžitě ho bez zaváhání přepnul. Opřel se v sedadle a ztěžka dýchal strachem a také po dlouhém běhu. Mezitím jeho mozek usilovně pracoval, aby pochopil, co se vlastně stalo.

O dvě vteřiny později, a díky kovové přepážce to znělo tlumeně, jako z dálky, uslyšel Ryan nezaměnitelný vysoký tón mobilu zvonícího někde v nákladovém prostoru.

Uběhlo několik vteřin, a když se podíval do zpětného zrcátka, uviděl kolonu černých limuzín obrovskou rychlostí zatáčejících z Dvanácté na Pennsylvania a pak, o zlomek vteřiny později, zase na Třináctou.

Jared Howson vrazil do hotelové haly s namířenou zbraní a vůbec si nevšímal vyděšených pohledů a výkřiků, které jeho vstup doprovázely.

Příslušník ochranky stál těsně za dveřmi, ale nijak proti policistovi nebo zbraní v jeho ruce nezasáhl. Howson se otočil doprava k recepci a snažil se vzpomenout na jméno, které viděl v pase.

„Bidault! Claude Bidault! Číslo pokoje?“ Nikdo neodpověděl a všichni stáli s rukama nad hlavou. „JAKÉ MÁ ČÍSLO POKOJE?“

Jeden z mužů sáhnul třesoucíma se rukama na klávesnici. „Bidault?“ Howson netrpělivě přikývl. „Pokoje 545,“ hlásil recepční. „Výtahy jsou tímto směrem.“

Ale Howson už byl pryč, Glock 9 mm držel oběma rukama. Rychle postupoval k výtahům, když se mu před očima mihl tmavozelený kabát z voskovaného plátna, a on se instinktivně zastavil a snažil se vzpomenout. Ten kabát už viděl... Proběhl atriem k eskalátorům.

Kealey se dostal do hotelu bez tak velkého rozruchu, ale každý věděl, proč tu je. Několik prstů mu ukázalo za recepci směrem do hlavní hotelové haly.

Na okamžik se ho zmocnila nerozhodnost. Nemá zbraň, ale Vanderveen utíká a brzo bude pryč. Čekat, nebo sledovat? Pohled na policejní uniformu nahoře na eskalátoru rozhodl za něj.

Vydal se tím směrem, jen aby zjistil, že mu v cestě stojí velký strážný. Muž držel vysílačku a naléhavě do ní mluvil. Obrátil pozornost na Kealeyho. „Stůjte, pane, tam, kde jste! Řekl jsem stát!“

Ryan zpomalil do rychlé chůze. Ruce před sebou na úrovni prsou dlaněmi dopředu znamenaly uklidňující gesto. „Mám tady rezervaci. Lituju, že máte potíže. Jen jdu pozdě na schůzku...“

Praštil strážného tvrdě do solaru a pak zvedl koleno do jeho obličej. Strážný upadl na záda, narazil do vozíku s kávou a poslal několik kouřících konvic na zem.

Ryan při sprintu k eskalátorům zahlédl koutkem oka hemžící se modré uniformy. Když míjel kryté skleněné dveře, uslyšel před sebou praskavý zvuk a pak něco, co znělo jako dva další výstřely, které přehlušily křik zděšených přihlížejících.

Výkřiky zesílily a on zrychlil.

Howson věděl, že se pohybuje příliš rychle, byl ale mladý a hladina adrenalinu u něj už prorazila stropem. A hlavně se před ním otevřel volný prostor a on vepředu zahlédl zelené voskované plátno.

Celou cestu od dodávky do hotelové haly, z haly k eskalátorům, od eskalátorů sem – celkem čtyřicet pět vteřin – dokázal myslet pouze na to, jaký to bude příběh. Nemohl se dočkat, až ho bude doma vyprávět otci... Neozval se žádný hlásek, nic mu neříkalo, ať zpomalí, nebo nebude co vyprávět, a tak běžel naplno. Viděl světlo pronikající na konci chodby zleva doprava, slyšel hluk pobíhajících lidí a utíkal dál. Kolem ocelovými plechy obložené výtahové šachty, kolem umělohmotného kontejneru na smetí plného odpadků a dál do suterénu, než si uvědomil svou chybu, protože vábíci světlo mu nedovolilo zahnout doprava.

Přišlo to bez varování. Žádný náhlý zvuk, žádný tunel světla a žádná bolest. Ucítil pouze, jak se mu něco zadírá zezadu do hlavy, a pak přišla tma.

* * *

Ryan byl asi dvacet kroků a sedm vteřin pozadu. Jakmile vběhl do prostoru stavby, uviděl na zemi ležícího mladého policistu a snažil se nedívat se na zející výstupní otvor po kulce na jeho obličej a na spršku krve a tkání před ním, když se shýbal pro jeho glock.

Vycítil, že na něj Vanderveen nečíhá, a musel sebou hodit, pokud ho chtěl dostat. Zahnul do volného prostoru bez krytí a zbraň držel oběma rukama, podobně jako to udělal přede dvěma minutami Howson. Pět šest metrů před sebou viděl Ryan lidi prchající z Filene's Basement směrem k němu. Byl to jediný obchod na nejnižším podlaží. Vydusal nahoru po schodech, kolem černých přihrádek kašmíru a věšáků se zlevněným zbožím značky Prada. Prodíral se vystrašeným davem s vědomím, že je to možná poslední šance, jak se k Vanderveenovi dostat blízko, aby ho mohl uzemnit navždy.

Když probíhal skleněnými dveřmi vedoucími na Frasier Street, měl Vanderveen na Kealeyho náskok asi patnáct vteřin. Pohyboval se rychle, ale nenápadně. Působil uvolněně a klidně, takže si žádný z kolemjdoucích nevšiml, co drží v pravé ruce.

Několik získaných vteřin mu umožnilo prohlédnout si ulici a hledat policejní auta nebo neoznačené černé terénní vozy, tak oblíbené nechvalně známými vládními agenturami. Nemyslel na to, co se pokazilo. Na to bude spousta času později. V této chvíli měl jediný cíl, totiž dostat se z města tak rychle, jak jen to půjde.

Vstoupil do jízdní dráhy a přešel první pruh, než camry s pomačkanou karoserií, mířící na západ, zastavilo se skřípěním jen pár decimetrů po jeho pravici. Zatímco si šokovaný řidič, kterému se náhle ulevilo, vztekle lehl na klakson, Vanderveen auto obešel.

Řidič za jízdy kouřil, a měl proto napůl stažené okénko, přestože byla zima. Chystal se říct něco elegantně urážlivého, když osoba, do které málem narazil, přistoupila ke dveřím, ale k tomu se nikdy nedostal. Vanderveen plynulým pohybem zvedl .40, nacpal ji řidiči do ucha a stiskl spoušť.

Nevšímal si ječení okolních chodců, otevřel dveře auta a vytáhl řidičovo tělo, které se bez života překulilo na silnici.

Vzápětí byl v autě a jel. Se zavřením dveří se obtěžoval, teprve až dvakrát přeřadil nahoru. Ve zpětném zrcátku spatřil, jak se otevírají skleněné dveře budovy National Place a kdosi z nich vybíhá.

Kealey vyběhl na ulici F ještě včas, aby zahlédl rudý camry se skřípěním kol ujíždějící pryč. Vmžiku měl glock zvednutý a dvakrát vystřelil na unikající vozidlo. Mířil na pneumatiky, ale trefil nárazník.

Pak se auto dostalo za roh do Čtrnácté ulice a zmizelo z dohledu. Kealey tiše zaklel, když uviděl mrtvé tělo na ulici, a chystal se někoho vytáhnout z auta. Pár vteřin později se za ním na 13. ulici objevil párek černých suburbanů s blikající světelnou rampou na střeše, které se na křižovatce při prudkém zastavení zakolébaly. Pak se z aut vyřítily dav mužů s em-pětkami namířenými na jeho hlavu, hulákajících: „FBI! Zahod'te zbraň! *Okamžitě zahod'te zbraň!*“

Kealey se otočil a zařval na ně, jako to už řval asi podesáté v deseti minutách. „Jsem federální důstojník! Susskindová mě zná, krucifix! Ten, koho hledáte, právě zahnul za roh –“ Málem ukázal rukou, ale včas si uvědomil, že v ní pořád drží pistoli. „V červeným camry. Číslo mám –“

„Zbraň na zem! *Okamžitě!*“

Lidé, kteří se k němu blížili, nepůsobili vstřícně. Levou ruku měl na klice dveří stříbrného mercedesu. Žena středního věku za volantem na něj šokovaně zírala. Ryan pustil kliku, zvedl ruce a pistoli podržel mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky. Znovu zaklel, položil zbraň na chodník a udělal úkrok vzad. Agenti kolem něj začali pobíhat.

Je po všem a Vanderveen je pryč.

Zhodnocení proběhlo v Langley o osm hodin později a zúčastnilo se ho jen několik lidí. Ředitelova kancelář byla dost velká, aby pojala tento malý dav, který zahrnoval Naomi Kharmaiovou, jež přiletěla z Ashlandu díky virginské státní policii, Jonathana Harpera, ředitele Andrewse a Ryana Kealeyho.

Pro Harpera bylo celkem snadné dostat Kealeyho z vazby FBI. Susskindová mluvila s velitelem zásahovky patřící pod pobočku pro hlavní město několik minut po druhé střelbě na ulici F a odtud rozkaz putoval k týmu, co ho zatkl. Želízka zmizela téměř okamžitě a jeho berettu mu donesli od Howsonova těla. Agenti, kteří ho odváželi, vyjádřili politování nad tímto incidentem, ovšem jen váhavě. Tlumené omluvy byly téměř neslyšné. Suburban s Kealeym okamžitě odjel do Tyson's Corner, avšak většina agentů zůstala na místě, aby zajistila místo činu a počkala na posily.

To zatčení jim ani nemohl vyčítat. Byl na ulici v civilních šatech se zbraní a žádnou identifikací a stál jen pár metrů od muže se střelnou ránou v hlavě. Při zpětném hodnocení si Ryan uvědomil, že střet s dobře vycvičenými operativci zásahového týmu nakonec byla nakonec asi nejlepší možnost. Aspoň ho v panice nezastřelili.

Když asi za dvacet minut dorazil do TTIC, vrtule helikoptéry se už otáčela. Navzdory zuřivým protestům ředitele Landrieua a

Joshuy McCabea Harper pro sebe a Ryana zařídil převoz, a tak mohli okamžitě odletět do Langley. Bohužel to taky bylo místo, kde se rychlý pohyb zastavil. Museli celé hodiny čekat na ředitele CIA, který byl u dlouhého výsledku vedeného otřeseným prezidentem Brennemanem v Bílém domě. Jak teď seděli v prostorné kanceláři, události toho rána jim připadaly jen jako hrozný sen.

Jenomže sen to nebyl, jak Ryan dokázal, když musel řediteli Andrewsovi třikrát vyprávět svůj příběh od okamžiku, kdy dostal Harperův telefon, až po zatčení FBI. Kharmaiovou rovněž požádali, aby podrobně popsala, co se událo v okrese Hanover. Namluvili toho sice nejvíc, ale na některé otázky se jim také dostalo odpovědí.

Naomi seděla vedle Ryana, zatímco dva vyšší činitelé si hověli v pohodlných křeslech na druhé straně nízkého konferenčního stolu. Ona si užila dlouhé horké sprchy v ženské šatně hned po návratu do Langley a někoho poslali, aby jí z domu přinesl oblečení. Neznámý dobrodinec vybíral dobře. Výsledkem bylo, že vypadala tisíckrát lépe než ráno, a chtěla se dozvědět něco dalšího o katastrofální akci ve Virginii.

Vysvětlil jí to Harper. „Jednotka pro deaktivaci výbušnin FBI se soustředila na suterén. Našli poškození odpovídající výbuchu unikajícího plynu, ale k únikům téměř vždy dochází kolem výstupního ventilu, který je v přízemí. Takže se domnívají, že Vanderveen rozpojil přívod ke kamnům, vyvrtal díru do dlaždiček a prostrčil hadici dolů do suterénu, načež díru a všechny případné průduchy, které vedly ven, utěsnil lepicí páskou, takže plyn se hromadil dole.“

Harper se napil kávy a pokračoval. „Našli další důkazy, které potvrzují to, co jsem popsal. Do zdí byly zasekané kusy kanystru na benzin – jednoho z těch starých, kovových – a cosi, co vypadalo jako kontaktní desky, a taky stopy po semtexu H. Neměl čas, aby vymýšlel něco složitějšího, a tak prostě přilepil výbušninu na benzinový kanystr a pak připojil baterii k elektrické rozbušce. Zařízení vybuchlo, když se vytáhla vložka mezi dvěma ocelovými deskami.“

Ryan potřásl hlavou. „Co ta bomba v dodávce?“

„To bylo trochu složitější, i když ne moc,“ odpověděl Harper. „Teprve před několika hodinami se dostali k tomu, aby ji přesunuli. Panovaly obavy, že jsou tam nastražené další výbušniny, zejména po tom, co se stalo v Hanoveru. Hoši od ATF, kteří to rozebírají, říkají všichni totéž: jednoduché, ale účinné. Připojil mobil k semtexu H, který byl uložený v pěti ocelových schránkách. Mimochodem bys, Ryane, špatně dopadl, kdybys tam lezl zezadu. Měl zařízení proti vnějšímu zásahu na telefonu a dvou schránkách.“

„Ale ne na vypínači.“

„Na vypínači ne,“ souhlasil Harper. „Nechtěl riskovat předčasný výbuch, takže i kdyby někdo zavolal špatné číslo, nebouchlo by to, dokud by z baterie do obvodu nešel proud. Říkáš, že ses slyšel zvonit telefon?“

„Jo, zazvonil tak dvě vteřiny po tom, co jsem přepnul ten spínač.“

„To byl Vanderveen a snažil se to odpálit. Těch pár vteřin rozhodlo o všem, Ryane.“

Ryanovi se udělalo skoro špatně, když si uvědomil, jak byl blízko k tomu, aby ho vymazali z povrchu zemského spolu s asi osmi domovními bloky. „Ježíši Kriste,“ vydechl, „a já akorát přepnul spínač.“

Harper pomalu přikývl. „Potřeboval možnost aktivovat to rychle, ale dost dobře nemohl uprostřed rušné ulice s něčím manipulovat v zavazadlovém prostoru. Tohle byl nejlepší způsob, a kdyby ses neobjevil ty v okamžiku, kdy ses objevil, bylo by mu to vyšlo.“

Ryan mlčel. Nechtěl myslet na to, co se málem stalo, na to bude spousta času později. Naomi si jeho váhání nevšimla a ona ještě neskončila. „O jakých škodách tu mluvíme?“

Zástupce ředitele si odkašlal. „Zatím nemáme definitivní odpověď. Mluvil jsem s Batemanem – to je mimochodem šéf zásahovky ATF – a ten mi řekl nějaká čísla. Byly by to velmi vážné škody na každém domě v okruhu čtyř městských bloků, plus nějaké škody v okruhu dvanácti bloků od bodu nula. To by

zahrnovalo Freedom Plaza a Pershingův park. Ještě pořád se o tom diskutuje, ale odhady jsou 400 až 500 mrtvých a možná až 2000 raněných. Hraje v tom roli i denní doba. Kdyby se to stalo o pár hodin dřív, byly by ztráty mnohem menší.“

Ryan se podíval na své ruce.

Ředitel Andrews se otočil k oknu, v obličeji byl úplně popelavý. „Panebože.“

„A co úhel?“ zeptal se Ryan. „Šel přece po automobilové koloně, ne?“

Harper přikývl. „Správně. O *tom* se diskutuje ještě víc. Po té koloně šel určitě, ale není jasné, jestli by uspěl. Podle Batemana by to fungovalo, lidi od FBI tvrdí opak.“

Do hovoru se vložil ředitel. „Chtěl tomu ještě pomoci tak, že k přepážce naskládal betonové bloky. Takhle blízko výbušnin by to nasměrovalo veškerou sílu výbuchu přímo do Třinácté ulice. Myslím, že byl blíž, než je kdokoliv z nás ochotný přiznat.“

Kharmaiovou a Kealeyho upřímnost jeho poznámky ohromila, ale ředitel Andrews teprve začínal. Otočil se zády k oknu a pečlivě je hodnotil. „Nemusím zdůrazňovat, že v příštích týdnech se dá čekat spousta následných otřesů. První návrh samozřejmě byl všechno to udržet pod pokličkou. Po vraždě senátora Levyho a výbuchu Kennedy-Warrenovy budovy je tunu a půl těžká bomba, která málem rozmetala prezidentskou kolonu, to poslední, co potřebujeme. Kdyby šlo jen o tu evakuaci na nábřeží, to bychom snad nějak vysvětlili. Padlo by pár hlav, ale dalo se to zamést pod koberec.“

Bohužel to tam neskončilo. Vanderveen na útěku zabil dva lidi, včetně příslušníka metropolitní policie. Oba zemřeli tam, kde byla kolem spousta lidí, čili se to nedá nijak ututlat. V nejbližší budoucnosti z toho budou palcové titulky, takže se prezidentovi poradci ve své neskonalé moudrosti snaží z toho vytlouct i něco pozitivního a vydávat to za obrovský úspěch prosazování zákona v USA. Nikdo to nechce nazvat pravým jménem.“

„Téměř katastrofa,“ poznamenal Ryan.

Andrews souhlasně přikývl. „Přesně tak. Ale teď už to jde mimo nás. Chtějí-li provozovat politické hrátky, nezbývá nám než držet basu. A prezident si přeje poplácat veřejně nějaká záda. Tím myslí vás dva. Speciálně vás, Ryane.“

Kealeyho odpověď byla okamžitá a od srdce. „To se v žádném případě nestane.“ Uviděl ředitelovu reakci a ovládl se. „Promiňte, pane. Já s tím prostě nechci mít nic společného. Kromě toho jsme takhle nikdy nepracovali a prezident to ví. Nechci vidět svůj obličej v televizi a nechci dávat interview. Chci jen vědět, co uděláme, abychom toho zmetka chytili.“

Harper vzhlédl a těžce si vzdychl. „V tom camry daleko nejel. Našli jsme ho v podzemní garáži v Anacostii a v kufru tělo devětadvacetileté sekretářky.“ Ryan zaklel a podíval se jinam. Myslel na to, jak byl blízko k tomu, aby Vanderveena zastavil. „Vybíral si pečlivě, v té garáži nejsou kamery, takže se nedá hned zjistit, jaké má auto. Ta žena neměla peněženku, takže chvíli trvalo, než se zjistilo, o koho jde. Začali v okolních budovách... Když našli jejího zaměstnavatele, dostali se ke jménu a registraci vozidla na dopravním inspektorátu. Pak samozřejmě zjistili, že její auto je pryč, a vyhlásili celostátní pátrání po jejím camaru, ale nikdo si nedělá přehnané naděje. Jen to, že té ženě sebral průkaz, poskytlo Vanderveenovi dvouhodinový náskok před lidmi Susskindové.“ Zástupce ředitele se napil kávy. Ryan si prohlížel Harperovu ztrhanou tvář a pomyslel si, že Harper je dočista vyčerpaný, načež si uvědomil, že sám asi nevypadá o nic lépe.

Harper mluvil dál. „Protože se tohle všechno stejně dostane na veřejnost, nechal nám prezident volnou ruku při hledání Vanderveena. Jeho jméno je již na seznamu nejhledanějších teroristů a jeho fotku jsme dodali pasové kontrole na všech větších letištích v západní Evropě a taky v Africe a Austrálii. S tím nám nechtěně pomohl... Fotka na Nicholsově řidičáku je pravděpodobně stará míň než dva roky, což znamená, že je mnohem blíž jeho současnému vzhledu než armádní fotky, které jsme používali dosud. Toto zpřesnění jsme poslali také Interpolu.“

„Vanderveen měl vazby na Írán a al-Káidu,“ připomněl jim Ryan. „Takže má přístup k penězům, a nemusí proto létat pravidelnými linkami. Mohl si objednat soukromé letadlo už před několika měsíci, pravděpodobně na nějaké hezoučké mrňavé letiště kdesi uprostřed pustiny.“

„Myslíte, že už je pryč?“ zeptal se ředitel.

„Dávalo by to smysl, pane. Pokud tady zůstane, čeká ho největší hon na člověka v dějinách amerického boje se zločinem. Kromě toho ví stejně dobře jako my, že když se mu podaří dostat do Íránu, jsme nahananí. Tam nemáme žádné páky, pokud se něco nezměnilo v posledních dvanácti měsících.“

Harper si povzdychl. „Nic se nezměnilo.“ Zamyslel se. „Jenomže zklamal. Pokud je na cestě do Teheránu, nečeká ho tam moc vřelé uvítání.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekl Ryan. „Ale moc bych s tím nepočítal.“

Schůzka skončila o pět minut později. Kealey a Harper odcházeli a ani jeden neměl co říct, oba se zabývali vlastními myšlenkami.

Harper nakonec mlčení přerušil. „Dostaneš medaili, víš, Naomi taky. Pravděpodobně něco hezkýho.“

Ryan bez velkého nadšení pokrčil rameny, ale neusmál se. „Mně je to víceméně jedno.“ Podíval se na přítele. „Ne že bych si toho nevážil. Ale mně to opravdu nic neříká. A kromě toho ji stejně nebudu moct nikomu ukázat.“

Když docházeli k výtahům, Harper se krátce zasmál tomu, jak to formuloval. „Tentokrát ano, Ryane. Tohle je jeden z mála našich veřejných úspěchů, náš den na slunci. Takže se můžeš radovat, dokud to trvá.“

Kealey neodpověděl hned, opět byl ztracený ve svém malém světě. „Můžeš mi ji poslat poštou, John,“ řekl nakonec. „Vracím se domů. Ještě dneska.“

Harper souhlasně přikývl. „Landrieu radost mít nebude,“ poznamenal. „Už teď je vztekem bez sebe, žes přijel sem a nezůstal na hodnocení v Tyson’s Corner.“

„Ať se jde bodnout,“ řekl Ryan. „*Ať se jde bodnout*, on byl proti tomu průkazu, cos pro mě navrhoval, a já ho opravdu potřeboval. Byl jsem deset vteřin za Vanderveenem, když se na mě sesypali hoši od HRT. Proti nim nic nemám... Ti dělali jen svou práci. Kdybych jim mohl něco ukázat, možná jsme ho ještě dneska měli. Sakra, já vím, že jsme ho mohli dostat.“

„Stejně je už asi vyřízený,“ poznamenal Harper, který konverzaci přesměřoval zpět na ředitele TTIC. „Brenneman hodil velkou část viny za senátorovu smrt a Kennedy-Warrenovu budovu na Landrieua, a hodně z toho sedí.“ Zaváhal, pak řekl: „Skutečně jsem s ním v té věci bojoval. Chtěl tě úplně vyřadit, víš. Tak jsem musel jít na kompromis.“

„Já ti to nevyčítám, Johne. Tak jsem to nemyslel, prostě už mám plný zuby lidí, jako je Landrieu. Ve Washingtonu jsou tisíce jemu podobných a vypadá to, že všichni jsou na těch nejnebezpečnějších místech.“

„S tím můžu jen souhlasit,“ přidal se Harper a uvědomil si, že to myslí doopravdy. Výtahové dveře se otevřely v přízemí a oni vstoupili na čistý, bílý mramor. Otočil se, aby mladšímu muži dal několik závěrečných rad. „Vrať se ke Katie, Ryane. Následky tvého rychlého odjezdu nějak zvládnou. Dnes jsi udělal obrovskou věc, takže přemýšlej o tom, že si nějaké uznání zasloužíš, jo? A nedělej si starosti s Vanderveenem. On se dřív nebo později někde objeví.“

„Pořád chci toho zmetka dostat, Johne.“ Ryanovi se zajídalo porušit svůj slib Katie a měl strach z toho, jak jí to vysvětlí, ale slova z něho vyletěla nečekaně. Věděl ovšem, že jsou pravdivá: „Chci zpátky. Oficiálně, a myslím to vážně.“

Harper se usmál. Nakonec tohle chtěl slyšet. „Promluvíme si o tom za pár dní. Zatím si trochu odpočiň a běž se podívat na své děvče.“

„Když se mi podaří chytnout letadlo,“ opáčil Ryan s obavami. „Bouřka nás sice minula, ale slyšel jsem, že směřuje

docela rychle na sever. Než se dostanu na Dulles, letiště už můžou –“

Zarazil se, když viděl, že se zástupce ředitele místo drobného úsměvu začíná smát na celé kolo. Harper nakonec potřásl hlavou a podal Ryanovi kartičku s číslem na zadní straně. „Máš svůj mobil?“ optal se. Ryan přikývl. „Tak až budeš připravenej, zavolej na tohle číslo. Já jsem zástupce ředitele pro operace, Ryane. Někdy na to zapomínáš.“

Kealey se chtěl zeptat, co tou záhadnou poznámkou myslí, ale místo toho si jen potřásl s Harperem rukou. „Děkuju, John. Uvidíme se v pondělí.“

„Šťastnou cestu. Počkám na tebe na hlavní bráně, až se budeš vracet. Řekneme v devět.“ Zadíval se Ryanovi přes rameno. „Myslím, že s tebou chce prohodit slovo ještě někdo.“

Ryan se otočil a uviděl Naomi Kharmaiovou, která stála kousek od nich, usmívala se a celkově vypadala dobře v bílém kalhotovém kostýmu, který kontrastoval s její karamelovou pletí. Naklonila hlavu a zeptala se: „Kam *tak* spěcháte?“

Seděli naproti sobě v chmurném bufetu, který byl tak pozdě téměř prázdný. Zpočátku panovalo podivné ticho, protože Ryan se kávy ani nedotkl a Kharmaiová si svými krásnými prsty pohrávala se šálkem čaje.

„To tady holku prostě jen tak necháte?“

Vzhlédl. Usmívala se, možná trochu posmutněle. „Vrátím se příští týden, Naomi. Stejně byste mě měla za chvíli plný zuby.“

„Myslela jsem, že chcete odejít. Myslela jsem, že jste *odešel*.“

„Nemůžu zmizet. Ne, dokud je tady někde on.“

Zapřemýšlela o tom, chtěla něco říct, ale nakonec se rozhodla jinak. „Jdete do protiteroristického?“

„Tam pracujete vy, že?“

Přikývla.

„Pak ne.“

Zamračila se, když se na ni zazubil. „Vážně.“

Pokrčil rameny. „Asi jo. Tam bych měl největší přístup ke zdrojům, takže myslím, že jo.“

Usmála se a oba se odmlčeli. Nakonec, jen aby udržel konverzaci, řekl Ryan: „Dostaneme medaile, víte. Docela pěkné.“

Pokrčila rameny a vzápětí ho překvapila. „Pro mě to není tak důležité. Nevím proč... Vždycky jsem si myslela, že bude.“

Na očích jí poznal, že to nehraje. Myslela svá slova vážně, což ho překvapilo ještě víc. „Harperovi se líbíte, Naomi. Teď jste vynikla, takže berte, co vám dávají, a usmívejte se pro kamery, ano?“ Zvedla zrak, aby zjistila, jestli si dělá legraci, ale tvářil se naprosto vážně. „Nesnažím se být arogantní, ale já tuhle práci nepotřebuju, a vlastně ji ani tak moc nechci. Znamená to jen víc času daleko od Katie, protože na jaře se vrací do školy a nemůže sem proto přijet se mnou.“

Udělal pauzu a poprvé a naposled se napil kávy, „Na druhé straně vy, Naomi, jste na tom dobře. Můžete to tady dotáhnout daleko... Nebudete ředitelem, kvůli národnosti, ale jinak je vám dostupný kterýkoliv post. V každém případě můžete víst protiteroristický. Abyste se tam dostala, musíte občas udělat kličku. Kašlete na medaili... To je jeden z těch případů. Je ve vašem nejlepším zájmu hrát trochu s sebou, věřte mi.“

Radu vzala tak, jak byla míněna, kompliment ji potěšil, ale přála si, aby v tom nebyla druhá žena. *Já chci, abys domů šel se mnou!* chtělo se jí vykřiknout. To všechno se jí zřejmě zobrazilo na tváři, protože po jeho slovech následovalo dlouhé, rozpačité ticho.

Nakonec se rozhodla dát mu milost. Bylo jasné, že chce odejít, a jeho názor nemohlo změnit ani mučení. „Takže se uvidíme v pondělí,“ řekla nakonec.

Oba vstali. „Tak jo.“ Dlouho se na sebe dívali a Naomi doufala, že se k ní třeba nakloní a...

Nestalo se to. Místo toho se jen zlehka dotkl její ruky, otočil se a odkráčel z bufetu.

Dlouho za ním hleděla a na obličeji se jí svářelo několik výrazů. Když prošel dveřmi a ztratil se z dohledu, sedla si, aby si dopila čaj, a snažila se na něj nemyslet.

* * *

Když Ryan zavolal na číslo, co mu dal Harper, připomnělo mu to zase po dlouhé době, jaký vliv ten muž skutečně má. Bylo snadné na to zapomenout, protože v soukromém životě zástupce ředitele nebylo nic okázalého. I když žil v hezkém domě a dobře se oblékal, svou manželku bral každý rok na dovolenou do stejného letoviska v Coloradu a jezdil v šest let starém exploreru, jenž měl na tachometru 100 000 mil.

Když však došlo na jeho postavení v Langley, měl Harper moc pohnout horou. Pět minut po zavolání čekal na Ryana u hlavního vchodu muž v tmavých šatech, který se představil jako George, a zavedl ho k lesklému černému mercedesu s tmavými okny. Soudě podle toho, jak seděl na kolech, byl agresivně vypadající sedan také opatřen pancéřováním na dveřích a kolem motoru.

George mu otevřel zadní dveře, ale Ryan zavrtěl hlavou a sedl si dopředu. Nechtěl si příliš zvykat na tento způsob zacházení a přemýšlel, jestli ho chtěl Harper tou péčí jen potěšit nebo mu chtěl připomenout některé výhody, jež se daly v Langley získat. Zasmál se a rozhodl se, že občasná jízda v opancéřovaném mercedesu se šoférem nevyrovnává plat státního úředníka, protože je to plat, který rozhoduje o vašich životních podmínkách. V jeho případě možná ne tolik, ale u většiny státních zaměstnanců ano.

Tento závěr ovšem musel přehodnotit, když se skřípěním kol dorazili na rozjezdovou dráhu Dullesova letiště. Nechtělo se mu věřit, že je pustili na asfalt, a ještě víc ho překvapilo, když zjistil, že se bude do Maine vracet v jednom ze služebních gulfstreamů agentury.

Otočil se k řidiči a pousmál se. „Musí to být radost jezdit s takovým autem. Máte vynikající práci.“

Druhý muž, podsaditý a během celé jízdy ledově klidný, neodolal a usmál se také. „To mám, pane. To mám.“

* * *

Netrvalo dlouho a G-V se dostal na svou letovou hladinu 12500 m a na sever pak svištěli rychlostí něco málo přes 900 km/h. Ryan věděl, že by se měl natáhnout a vychutnat si let, což také zpočátku dělal, ale být sám skoro přes 10 kilometrů vysoko ho začalo znervózňovat.

Všiml si, že kokpit je oddělený jenom závěsem, a odšoural se tam, aby se přesvědčil, že letadlo opravdu někdo řídí. Oba muži zřejmě společnost uvítali, a nakonec se ukázalo, že pilot Steve Kearns létá s agenturními tryskáči už sedmnáct let.

„Kam jste letěl naposled?“ zeptal se Ryan, přestože věděl, jak bude znít odpověď. Kearns se neznatelně usmál. „To vám nemůžu říct.“

„Kam letíme teď?“ Opravdu to nevěděl.

„To vám taky nemůžu říct.“ Úsměv se rozšířil.

„Portland International Jetport, pane,“ sdělil mu navigátor Reynolds se smíchem.

To byla pro Ryana dobrá zpráva. Portland byl k Alžbětinu mysu mnohem blíže než Bangor, kam přilétal a odkud odlétal obvykle.

„Překvapuje mě, že nezavřeli dráhy,“ poznamenal. „To místo opravdu není stavěný pro takový počasí.“

Reynolds souhlasně přikývl. „To je pravda. Ovšem my jsme teď tři kilometry nad tím nejhorším. Na zemi je to opravdu ošklivý. Půl státu je bez proudu, na PWM* museli nahodit generátory. Bouři částečně vytlačuje kanadské proudění, ale stále buší do východní části státu. Budeme v pořádku, akorát při přistání budem mít plný ruce práce. Hele, Kearnsi, umíš přistávat, že jo?“

* IATA kód letiště v Portlandu ve státě Maine, zkratka znamená Portland-Westbrook Municipal.

Pilot pokrčil rameny. „Zkoušel jsem to kdysi na *Microsoft Simulator '98*“ prohlásil se širokým úsměvem. Ryan si všiml, že Kearns patřil k lidem, kteří nedokážou udržet vážný obličej, když žertují. „Moc to nefunguje.“

Reynolds přehlédl souhvězdí svých obrazovek a podíval se na pilota. „No, doufám, že se učíš rychle. Jsme deset minut od letiště.“

„Ježíši Kriste, vždyť jsme teď odstartovali,“ vykřikl Ryan překvapeně.

Pilot se usmál. „Vítám vás v překrásném světě firemní dopravy.“

Přistání, jak předpovídal Reynolds, opravdu nebyla legrace, i když se Ryan pevně připoutal do jednoho z měkkých kožených křesel těsně za kokpitem. Když dorolovali a zastavili, vyškrábal se na nejisté nohy a strčil hlavu dopředu, aby svým dopravcům poděkoval. Kearns vypadal poněkud pobledle, ale oba muži kvitovali jeho slova, která přes hluk dešťových kapek bušících do trupu letadla nebyla téměř slyšet.

„Hoši, neslyšeli jste něco o pozemní dopravě?“ řval Ryan přes ten rachot.

„Jedete na Alžbětín mys, že?“ zeptal se Kearns.

„Správně.“

„Je to jen třicet kilometrů,“ poznamenal pilot. Znovu se usmíval. Jak se časově vzdaloval od přistání, vracela se mu do obličeje barva. „To není na procházku moc daleko. Jo a mám tu deštník, kdybyste potřeboval.“

Reynolds potřásl se smutným úsměvem hlavou a otočil se od svých obrazovek k Ryanovi. „Musíte najít Andrena v místnosti bezpečnosti v prvním poschodí. Má pro vás klíč. Myslím, že máte auto na víkend, ale v pondělí musí být zpátky v Langley.“

„Andreno?“

„Nic víc nevím.“ Navigátor pokrčil rameny. „Kolik jich tam tak může být?“

Ryan si uvědomil, že má pravdu. „Jo, zas tak velký letiště to není.“ Podali si ruce. „Děkuju, hoši.“

„Není zač. Jedťe opatrně.“

Výsuvný tunel už byl u dveří letadla, ke kterým se připojil s kovovým klapnutím. Reynolds zašel dozadu, aby dveře otevřel zevnitř. Ryan prošel tunelem, pokynul jeho obsluze a pokračoval do bzučící letištní haly.

Otevřený prostor byl plný cestujících, kteří nemohli pokračovat v cestě, a on si znovu připomněl, že má poděkovat Harperovi za to, že ho ušetřil cesty plné potíží. Proplétal se mezi obsazenými sedadly a brzo našel přeplněnou kancelář, kde se ptal po Andrenovi, který byl, jak se ukázalo, šéfem ostrahy letiště.

„Jo, ten váš klíč mám tady,“ sdělil mu mohutný muž se zabručením. „Mercedes... pěkný.“

Ryan přijal klíč a několik rad ohledně cesty a zamířil do podzemních garáží. Auto, jež na něho čekalo, bylo velmi podobné tomu, co s ním jel na Dulles. Vklouzl na studenou kůži a usmíval se jako malý kluk, když otáčel klíčkem a motor se probudil k životu.

Jak vyjížděl z garáže, zvuk silného motoru se odrážel od betonových stěn jako hromobití a mísil se s prázdným duněním deště venku. Se stěrači puštěnými naplno na International Parkway zrychlil a jasná světla mercedesu vytínala široký pás temným, vířícím deštěm. Odbočil vlevo po Johnson Avenue, kudy se o několik minut později dostal na mezistátní silnici I-95 Jih.

Při jízdě si nemohl pomoci a musel myslet na očekávaný výstup s Katie. Bude se pravděpodobně vztekat kvůli tomu, že nedodrží slovo, ale on sám věděl, že musí najít Vanderveena a vyřídit ho jednou provždy. Byl to spor, který nemohla vyhrát, do Agentury se vrátí tak jako tak, ale bylo tu pár věcí, které jí to mohly ulehčit. Prstýnek *má*, možná by jí mohl zamávat před nosem klíčky od svého BMW, aby hádku zkrátil co nejvíc. Věděl, že to auto má tak ráda, jako nenávidí svou corollu.

Ryan na to myslel také. S rizikem, že ji rozmazlí, věděl, že pošilhává po novém Volkswagenu SUV... Sakra, nemohl si

vzpomenout na jméno. Tureg nebo Tourig, možná... nějak tak. Auto to bylo docela velké a solidně stavěné, a jeho vlastně víc nezajímalo. Katie nebyla za volantem příliš šikovná, a i když si z ní kvůli tomu dělal legraci, fakticky ho jímala hrůza, kdykoliv pomyslel na její časté cesty do a z Orona. Vzpomněl si, jak byla vzrušená, když ten nejnovější model zahlédla na parkovišti před potravinami.

Proč ne? Pomyslel si. Bude to stát za to už pro ten pohled na její obličej. Zítra, v sobotu, by mohl být ten správný den. Odpoledne vyklouzne a navštíví dealera v Augustě. Zajímalo ho, jestli si všimne, že nechal nainstalovat kolem sedadla řidiče ochrannou mříž...

Přestal se v duchu toulat, sjel z dálnice a pokračoval po úzkých vedlejších silnicích kolem pobřeží. Tady se jelo hůř, protože vysoké stromy sice částečně zadržovaly déšť, ale také světlo, což vůbec nebylo příjemné. Silnici také pokrývaly polámané větve, některé spíš připomínající menší stromy. Musel proto několikrát prudce brzdit a jednou ostře měnit směr, což s ním zatřásl skoro stejně jako poskakování při přistání v Portlandu.

Brzy se nalevo objevil dům. V dálce mezi jehličnany se vynořily šikmé střechy. Potěšilo ho, že vidí světlo v oknech. Znamenalo to, že Katie je doma a proud stále jde.

Ryan byl rád, že je doma, a trvalo mu pár vteřin, než si uvědomil, jak se mu ulevilo. Téměř mu zlomila srdce, když ho opustila v tom hotelu, a od toho incidentu spolu nemluvili. Uměl si představit, jak se Katie cítí, a tak se rozhodl příliš na ni netlačit. Jistě ji ten hněv už přešel. Přál si jedině vidět ji. Chtěl jí zavolat, že je na cestě, ale ona milovala překvapení a on se těšil, že ji překvapí. Pak si s úsměvem pomyslel, že volkswagen bude vyvrcholením. Znovu si připomněl svůj nápad o obřadu při západu slunce u Středozemního moře. Spousta plánů...

Nejdřív ale dohadování. Tomu se nedá vyhnout, ale možná nebude dlouhé. Bylo správné jednat s ní v této věci otevřeně.

Pak uvažoval, čím hluboká a srdečná omluva nejspíš skončí, a usoudil, že výčitky můžou ještě den počkat.

Když vystupoval z mercedesu do bouře, uvědomil si jednu z nevýhod domu na Alžbětině mysu, totiž že nemá garáž, nemluvě o tom, že vzdálenost od improvizovaného parkoviště k vstupním dveřím se za bezměsíčné noci a v přivalovém dešti zdála příliš dlouhá. Ryan ji překonal s hlavou přetaženou koženým sakem, z něhož se kutálely kapky vody. I když měl džíny kolem kotníků promáčené, chodidla zůstala v nepromokavých pohorkách suchá.

Strčil klíč do zámku a zmáčkl kliku. Jakmile vstoupil, uvědomil si, že dům není tak jasně osvětlený, jak se zdálo. Vlastně kromě tlumeného světla nahoře nad schody vycházelo jediné světlo z kuchyně přímo před ním. Pak ji tam slyšel chodit a na tváři se mu objevil úsměv. Neslyšně prošel chodbou, aby se mohl připlížit a překvapit ji.

Když vstoupil do dveří, zarazilo ho, že nikde nechodí. Místo toho seděla u jídelního stolu a vyděšeně na něj hleděla. Spodní ret se jí třásl a oči měla plné slz.

A přímo za ní, s nožem ostrým jako břitva a příšerným úsměvem, stál William Vanderveen.

Snazil se sám sebe přesvědčit, že to není skutečnost.

Nemůže to být skutečnost. Nemůže to být skutečnost, protože to nebylo racionální. Vanderveen měl kontakty, které by mu umožnily zmizet ze země téměř okamžitě, a on se místo toho rozhodne ujet 700 kilometrů, když po něm pátrá každý policista v zemi, aby se dostal sem? Prostě to nedávalo smysl...

A vůbec nevypadal jako Claude Bidault. To znamenalo, že se muselo jednat o sen, protože nemohl v žádném případě mít čas dojet z Washingtonu do Maine a ještě se zbavit husté brady a zbarvení vlasů. To prostě nebylo možné... nebo ano?

Instinktivně sáhl po své berettě a pak ztuhl, když si uvědomil, že leží na sedadle mercedesu.

Všechny prostředky světa, ale žádný není po ruce, když ho potřebuje nejvíc. A vinu může dávat jen sobě.

„Ahoj, Ryane.“

Pronesl to konverzačním tónem, který si Kealey pamatoval z dávné minulosti. Hlasem, který zahnal jeho poslední zoufalé naděje. Nebyl to sen.

„Wille.“ Snažil se, aby se mu hlas netřásl, ale to bylo téměř nemožné.

Úsměv se roztáhl. Vanderveen naklonil hlavu. „Je to pro tebe těžké, říkat mi tak, že? Chtěl jsi říct Marchi, ne?“ Plochá strana nože pomalu přejížděla Katie po krku, ale Vanderveenovy zelené oči ani na okamžik neuhnuly z Kealeyho obličeje. „Sdělím ti malé tajemství, Ryane. Můžeš mi říkat, jak chceš. To nehraje roli. Ne tady. Teď už ne.“

Pohled toho člověka byl skoro hypnotický. Kealey se od něj s velkým úsilím odtrhl a donutil se sjet očima na Katie. Prosila, slzy se nakonec uvolnily a proudily po tvářích. „Ryane...“

Vanderveen se podíval dolů, když promluvila, ale zase hlavu rychle zvedl, protože Kealey by se mohl pohnout. „Je fantastická, víš. Ani já bych pro tebe nemohl vybrat lepší. Její oči jsou tak...“ Předstíral, že hledá slova, a nůž v jeho ruce dělal malé kroužky. „Výrazné. Tak plné života. To může z jinak průměrné ženy udělat opravdovou krasavici. A tady Katie nikdy nebyla průměrná, že ne?“

Ryan si náhle všiml, že zbraň, kterou má Vanderveen v ruce, pochází z jeho vlastního kuchyňského šuplíku, jedenácticentimetrový loupací nůž Kyocera, velmi podobný tomu, jaký si přinesl do vězení. Tančil v rytmu vrahových slov, ale nikdy se od Katieho hrdla nevzdálil víc než na patnáct centimetrů...

Odtrhl od nich oči a snažil se najít něco, cokoliv, co by mu posloužilo jako zbraň.

Nemělo to smysl. Metr po jeho pravici byl pult s břídlíkovou deskou, na němž nebylo nic užitečného. Mohl zaútočit, ale to nemělo smysl, protože se k ní nikdy nedostane včas. Vanderveen do ní začne řezat, jakmile se pohne.

A venku bušila ve svém nenapodobitelném rytmu na vnější zdi domu sílící bouře.

Musí něco říct. „Poslouchej... Nepotřebuješ...“

Druhý muž ho soustředěně pozoroval, ale Ryan se zarazil a cosi mu blesklo hlavou. Když znovu otevřel ústa, byl prosebný tón pryč. Místo toho řekl nejpravdivější slova, na která mohl přijít: „Jestli to uděláš, nikdy neutečeš dost daleko.“

„To je ono,“ pronesl Vanderveen s upřímným potěšením. „Tohle jsem chtěl slyšet. Je pěkné vidět, že ještě dokážeš napřimit páteř.“

Ryan udělal rychlý krok vpřed. Než mohl udělat druhý, Vanderveen bleskově vytáhl Katie ze židle. Pevně si ji přitiskl na hrud' a levou ruku ovinul jako ocelovou tyč kolem jejího štíhlého pasu. Špička nože zatlačila na její kůži, že se objevila krev.

„*Ne, krucifix! Nech toho* –“ Ryan si ostře došlápl na narůstající paniku. Zvedl ruce a snažil se mluvit klidným hlasem. „Nech ji prostě jít, Wille. Ona s tím nemá nic společného.“

„Chyba!“ zavrčel Vanderveen. „Ona s tím má všechno společné. Tys ji do toho *zatláhl*, když ses dneska rozhodl hrát si na hrdinu.“

Ryan se nevzmohl na odpověď. Katie už plakala nahlas, zasažená bezmocným pohledem v jeho očích, a mezi hlasitými vzlyky se snažila najít slova. „Ryane, nenech ho... aby mi ublížil... *prosím*.“

Podařilo se mu ze sebe vypravit: „To bude v pořádku, Katie, jsem tady, jsem tady.“

„Jak velmi dojemné,“ poznamenal Vanderveen. „Ale mě to začíná nudit, takže dovol, abych se tě na něco zeptal. Stálo to za to? Stálo to za ten chvilkový vděk několika set lidí, které ani neznáš? Kdybys to mohl vrátit a nechat je umřít, aby ona mohla žít, neudělal bys to? Neudělal bys to *okamžitě*?“ Čekal na nějakou odpověď, jenže Kealey se nedokázal soustředit na nic jiného kromě výrazu čisté hrůzy a beznaděje na Katiině tváři.

Vanderveen byl viditelně zklamaný. „Zkusme to jinak,“ navrhl. „Pamatuješ si, kdys ji viděl poprvé?“

Ryan věděl, o co se druhý muž snaží, ale nedokázal zabránit tomu, co se stalo dál. V hlavě se mu objevil obraz dřív, než ho mohl zahnat: Katie, nohy složené pod sebou, vlasy se zlatohnědě

lesknou v slunečním světle, krásný úsměv a vstřícné oči, sedí na trávě v Oronu.

Vanderveen zaostřil zrak. Když viděl, že se Kealeymu zamlžily oči vzpomínkou, zasmál se. „To je ono. Uchovej si ho...“

Ryan se prudce vrátil do současnosti, právě včas, aby zachytil konec věty.

„... a dívej se na tohle.“

Zatlačil a vrazil jedenácticentimetrovou čepel z pravé strany Katie do krku.

Než si zcela uvědomil, co se stalo, slyšel Ryan zmučený výkřik, a aniž by poznal, že je to jeho vlastní, vyrazil. Soustředil se na jedinou věc – vzít tomu druhému život. Nevnímal Katiinu reakci.

Měla doširoka rozevřené oči a ústa, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Snažila se odtrhnout od svého věznitele, ale nohy se jí podlomily. Pak padla na stranu stolu a zvedla ruku k místu, odkud vycházela ta strašná bolest.

Náhle se ocitla na podlaze, šíleně kolem sebe kopala a snažila se dostat přes dusivou chuť krve v hrdle nějaký vzduch do plic. Měla okamžiky jasnozřivosti, záblesky pochopení, které jí přinesly strašnou pravdu. Snažila se ji zahnat, ale pravda se dostávala do popředí... Byla zraněná, vážně zraněná, a nejbližší nemocnice byla vzdálená třicet kilometrů, nemohla dýchat a Ryan se na ni nedíval, neviděl, jak vážné to je, a *nemohla dýchat...*

Kealey a Vanderveen bojovali o pistoli, která se náhle odkudsi objevila. Zápasili o kontrolu nad životem a smrtí, jednoho hnal vztek a beznaděj, druhého nenávist zrozená před mnoha lety – zlo uvnitř jako souhrn mnoha částí, které se nedalo vysledovat k jednomu jedinému zdroji.

Čtyřicítka zaduněla jednou, pak sklouzla po naleštěné dřevěné podlaze, projela tenkým potůčkem krve a zastavila se pod ledničkou. Vanderveen se rychle rozhodl, a zatímco Ryan

šel po zbrani, on vyskočil a plnou váhou se vrhl na zadní dveře, a ještě dvakrát, než zámek povolil, a on vyrazil do bouře v okamžiku, kdy dvě kulky narazily do rámu dveří v místě, kde měl ještě před okamžikem hlavu.

Ryan vyběhl ze dveří a rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že Vanderveen neleží na zemi, připravený po něm opět skočit a vrátit se do kuchyně. V dálce viděl postavu mizející ve tmě, pak ji skryly proudy deště.

Když se vrátil ke Katie, byl s otevřenými dveřmi řev bouře ohlušující. Poklekl k ní a vzal ji do náruče. Její ramena měl na svých stehnech, hlava spočívala v ohbí jeho pravé ruky. Jak ji zachytil, cítil, že její levá ruka hledá jeho, dlouhé prsty se zatínají, aby vymačkaly bolest.

Ryan se nepokoušel vyndat nůž. To by ji jen víc bolelo a krvácení by zesílilo. Rozevřela rty a pokusila se promluvit. Když pootočila hlavu, z koutku jí začal vytékat pramínek krve. I když nemohla nic říct, věděl, že je v agonii, protože pořád slabě kopala a slzy nepřestávaly téct.

Ještě horší bylo, že z jejích modrých očí se vytrácel život, a když se k ní naklonil, necítil její teplý dech.

„Katie.“ Nebyl si jistý, jestli ho může ještě slyšet, a dalo se to těžko zjistit, protože její obličej smáčely jeho vlastní slzy. „Neodcházej, Katie. Zůstaň tady. Bože, jen... zůstaň se mnou. Prosím...“

Víc říct nedokázal. Chtěl jí povědět, že ji miluje, že je mu to líto, ale slova nepřicházela.

Místo toho ji tiskl k sobě a kolébal. Nechtěl připustit, že už nikdy neuslyší její smích, její hlas, neuvidí její krásný úsměv. A pořád ji kolébal, tak jemně, jak dokázal, dokud světlo v jejích očích nepohaslo docela a ona za několik okamžiků nezemřela v jeho náruči.

Vanderveen prchal stezkou vedoucí lesy, ztratil sice orientaci, ale byl plný adrenalinu. Přestože nespál už skoro tři dny, nikdy

se necítil tak živý. Poprvé za sedm let byl vlastně rád, že Kealey přežil tu kulku v Sýrii. Bylo to o tolik lepší, že to skončilo tady, a teď možná Kealey pochopí něco z jeho vlastní bolesti...

Kolem něj byly samé borovice a duby, borovice stále husté a zelené a duby nic než pokroucené a třesoucí se větve. Už byl promočený na kůži, mrzl a řev oceánu zněl, jako by to bylo něco živého. Ted' už se zorientoval a mířil k obrovskému černému Atlantiku. Dupal blátem a nevědomky běžel k okraji vysokého útesu.

Kealey se objevil za domem v plném běhu s Vanderveenovou zbraní v ruce. Pohyboval se rychle směrem k vodě. Byl otupělý z toho, co se právě stalo. To však nemohlo trvat dlouho a prázdnotou se dostávala na povrch pravda: za všechno je zodpovědný on sám. Tím, že dal přednost lovu na Williama Vanderveena před Katie. Zabil ji stejně, jako by ji probodl vlastní rukou, a ten obrázek nedokázal dostat z hlavy. Katie, kopající a mrskající se na podlaze, snažící se křičet skrz krev, která jí plnila hrdlo, přičemž jen příšerně chroptěla. Bože, ne. *Ne!*

Vanderveen se prudce otočil, protože i přes vyjící vítr uslyšel cosi, co byl výkřik zoufalství a bezbřehé bolesti. Ten zvuk vyvolal úsměv. Kealey přichází.

Stezka končila na velké mýtině, okraj hlídalo několik sloupů od plotu. Bláto se mu rozstříkovalo od nohou, jako by se snažilo pohltit ho celého, ale mnohem úděsnější byl kolmý sráz, jímž svět tři metry před ním končil. Obloha nad ním byla ve stálém pohybu, převalující se černé mraky občas osvětlil blesk a hrom bil s takovou silou, až se trásla zem. Vítr byl studený, foukal ustáleně a přinášel s sebou přes obrovské vlny oceánu stříbrné proudy deště.

Snažil se přemýšlet. Kealey měl jeho zbraň a on neměl nic. Musí se okamžitě dostat z mýtiny.

Přímo za sebou, tam, kde stezka mizela v podrostu, slyšel jasně kroky doprovázené cákáním.

Kealey zahrnul po ohybu stezky a ocitl se na prázdné louce. Opřel se do něho vítr, který jako by ani nefoukal z nějakého určitého směru, nicméně zbraň držel v rukou pevně. Cestou z domu vyhodil z automatické pistole USP Compact zásobník a zjistil, že obsahuje ještě čtyři náboje. To znamenalo, že Vanderveen po svém krvavém útěku z ulice F znovu nenabil, protože v domě byly vystřeleny pouze tři kulky. Jeden náboj byl v komoře, takže měl pět nábojů Federal 155 grain Hydra-Shock, kterými může toho člověka zabít, a byl připravený použít každý z nich.

Nebyl si jistý, jestli to bude stačit. V potlačeném světle kuchyně vypadal Vanderveen téměř jako z jiného světa. Jednak to bylo jeho vzhledem – Ryan měl poprvé za téměř osm let možnost si ho prohlédnout, a čas ho vůbec nezměnil. Vypadal dokonce silnější a štíhlejší než v době, kdy patřil mezi nejlepší vojáky různých amerických zvláštních jednotek.

Ale ještě děsivější bylo, že Vanderveena pohánělo něco víc než jen přirozená fyzická síla. Projevovalo se to tím, jak mu oči žhnuly podivným světlem, které si jiní, kdo ho neznali tak dobře, mohli splést se ctižádostí, náboženským zápalem nebo jiným druhem nezvládnutelného citu.

Kealey takovými iluzemi netrpěl. Věděl, že Vanderveena žene jen a pouze nenávist.

Ryan své myšlenky neformuloval nějak přesně, byly to jakési vágní úvahy proplouvající na okraji jeho zmučené mysli. Ve směsi faktů a fikce si dokázal uvědomit jasně jedinou věc: *Oči toho muže vypadají pořád stejně.*

Naslouchal podivným hlasům ve vlastní hlavě, vše ostatní na chvíli ztichlo. Ječící vítr se zdánlivě změnil v šeptání, bouře jako zázrakem zmlkla a on uslyšel kroky, které se k němu rychle blížily zezadu.

Otočil se, a aniž by se díval, zvedl zbraň. Když vystřelil, ucítil štípnutí v obličeji. Padal, ale byl pořád na pevné zemi.

Záblesky z hlavně se ztratily ve světle blesku, který na okamžik změnil noc v den.

Zasáhl jsem ho? Ryan nevěděl. Když se postavil a vytíral si z očí cosi, co mohla být voda, nic pořádně neviděl. Vystřelené kulky nepočítal, nevěděl, jestli byly dvě nebo tři. Nevěděl, jak daleko je od okraje útesu, a pořád se snažil se zorientovat, když ho něco z levé strany praštilo. Cítil, jak mu s nepříjemným křupnutím povolila žebra.

Dopadl na zem a vyrazil si dech. Snažil se otočit k Vanderveenovi čelem, ale přes krev, která mu z čela proudila do očí, viděl jenom nezřetelný obrys.

Uvědomil si, že se Vanderveen nad ním naklání, ale když mrkl, byl pryč. Ryan uvažoval proč, než si všiml, že už nemá v ruce pistoli. Když se vyškrábal na nohy, na chvíli se mu zrak vyjasnil a on uviděl tmavou postavu lezoucí po mýtině, jak se nataženou rukou snaží dosáhnout na nějaký předmět.

Ryan udělal dva kroky, když ho bolest v boku zasáhla jako kladivo. Kotník jako kdyby mu drtili ve svěráku, ale nějak se mu dařilo běžet dál. Vanderveen se otočil se zbraní, jednou se mu podařilo vystřelit, než do něj Ryan vrazil, a on padal do prázdna.

Vanderveen sáhl za sebe na zem, ale s překvapením zjistil, že tam nic není. Zachytil ho náhlý poryv větru a odnášel ho od útesu. Celou dobu ho bodaly kapky deště. Když se podíval nahoru, mraky se mu vzdalovaly a pak se začal ve vzduchu otáčet a jeho oči konečně zaostřily na rozbouřené moře pod ním.

Přišel náraz, jenž mu vyrazil vzduch z plic, a oceán ho vtáhl do hloubky. Okamžitě ho paralyzoval chlad, ale to nemohlo mít dlouhé trvání. Vzápětí následovala bolest, projela mu tělem jako jedna příšerná vlna, jež ho odstrčila od okraje bezvědomí. Hrabal se na hladinu, když se kolem něho zavřela tma.

Ryan byl stále na louce, půl metru od okraje útesu. Ležel nehybně v mrznoucím blátě a snažil se dopočítat svých zranění. Bez ohledávání věděl, že většinu žeber na levé straně má

zlomených. Kotník vůbec nevypadal dobře, vzpomněl si, že téměř zkolaboval, když se snažil běžet. Opatrně si sáhl na tržnou ránu na čele, ale zastavila ho další prudká bolest.

Netrvalo dlouho a našel její zdroj. Vanderveenova poslední kulka ho zasáhla do pravého boku. Vyhrnul si kabát a zvedl košili, pod kterou se objevil čistý vstřel, jenž krvácel sice málo, zato vytrvale. Opatrně si sáhl pravou rukou dozadu a snažil se nahmatat výstřel, jenž by musel být mnohem větší, ale nic nenašel.

Nebyl si jistý, jaké škody kulka napáchala, ale když to promyslel, došel k závěru, že je mu to jedno. Vanderveen byl sice mrtvý, ale za jakou cenu?

Katie.

Doted' byl v útlumu, ale pocit ztráty, který se najednou dostavil, byl mnohem bolestnější než všechna tělesná zranění.

Ležel tam ve vlhku a bez zájmu přemýšlel, jak bude dlouho trvat, než ji bude následovat. Víčka mu ztěžkla a zima už nebyla tak strašná jako před chvilkou. Ani bolest už nebyla tak zlá. Ani zdaleka tak zlá.

Pohnul pravou rukou, sundal ji z díry po kulce a posunul ji k bouli na kabátě. Cítil, že se blíží delirium, a tak to dvakrát zkontroloval, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Ne, opravdu tam něco bylo. Vytáhl to a podíval se: jeho mobilní telefon.

Ryan položil hlavu zpět do bláta a přemýšlel. Jestli zavolá hned, třeba to i stihnou. Možná ne. Nevěděl.

Bylo to důležité?

Proč by se měl starat?

Po pár minutách vrátil mobil do kapsy a lehl si a čekal.

ALŽBĚTIN MYS • WASHINGTON, D. C.

Callie Palmerová se hrbila nad volantem a pokoušela se něco vidět skrz déšť, jenž bičoval její přední sklo. Bouřka se trvale zhoršovala od okamžiku, kdy přede dvěma hodinami opustila Orono, ale teď už jí zbývalo jen pár posledních kilometrů. Cítila úlevu.

Byla unavená po celém dni přednášek, ale současně si dělala starosti o svou nejlepší přítelkyni. Proto se rozhodla přijet sem na víkend. Měla s sebou pár věcí, kterými chtěla pozvednout Katie náladu: dvě balení po šesti pivech Rolling Rock a pár dobrých filmů na DVD.

Obvykle to pomáhalo, ale tentokrát si Callie nebyla jistá. Její nejlepší přítelkyně byla z poslední roztržky s Ryanem opravdu nešťastná a nevypadalo to, že se přes ni brzy přenese.

Callie si vzdychla a zabočila na Villa Creek Road. Dům se rychle blížil. Když jela po blátivé příjezdové cestě – *Ryan by ji opravdu měl nechat vydláždít* – uviděla něco, nad čím se zamračila. Černý mercedes, stojící na trávě v místě, které považovali za své parkoviště. Když si všimla, že má vládní poznávací značku, potichu zanávala. Ryan se musel vrátit z Washingtonu dřív, a Callie si pomyslela, že teď už se někde vášnivě objímají a ani je nenapadne otevřít dveře.

Přesto vystoupila a přeběhla v dešti ke stříšce nad vchodem. Jela příliš daleko, aby se jen otočila a vrátila se zpátky. Byla jen otrávená ze zbytečné cesty.

Zaklepala na vstupní dveře. Žádná odpověď. *Hmmm*. Po krátkém zaváhání vzala za kliku a vstoupila. Tentokrát se opět roztřásla, ale příjemným pocitem, když ji do obličeje zasáhl teplý vzduch.

Ne moc teplý, a viděla proč – zadní dveře od kuchyně byly otevřené a houpaly se ve větru v pantech.

Zahlédla rozbité skleněné tabulky.

Zamrazilo ji strachem a příval obav se vzápětí změnil v hrůzu, když se podívala na podlahu a uviděla růžové potůčky tekoucí po dřevěných prknech.

Bože, ne. Proti své vůli šla dál. Za rohem našla Katie pečlivě uloženou na kuchyňské podlaze, oči zavřené, rty pootevřené. Její přítelkyně se nehýbala.

Pak uviděla proč a neovladatelně se rozkřičela.

Jonathan Harper tvrdě spal, když ho cosi vzbudilo.

Posadil se a zašmátral po nočním stolku, aniž by rozsvítil. Tiše zanačoval, když uslyšel, jak na koberec dopadla sklenice s vodou. Pak už měl sluchátko u ucha. „Haló?“

Odpověděl by jinak, kdyby to byl druhý telefon, trůnící u jeho lůžka, ale toto byl běžný telefon, a nikoliv bezpečná linka, kterou před dvěma týdny kontrolovalo DST* z Langley. Proto ho taky překvapilo, že slyší mladý ženský hlas. „Ředitel Harper, pane?“

Znovu zaklel a hledal lampu. „Ano, tady Jonathan Harper.“

„Pane, tady Sarah Bernsteinová, jsem noční služba v Langley. Snažila jsem se vám dovolat na bezpečnou linku, ale nefungovalo to...“

Harper se podíval a přístroj levou rukou otočil. Šňůra byla vzadu vytažená. Zamračil se a podíval na Julii, která se ve spánku zavrtěla.

Ta si to ráno vypije. „Co pro mě máte, Bernsteinová?“

* Directorate of Science and Technology, oddělení CIA pro vědu a techniku

Zaváhala. „Pane, možná byste mi měl raději zavolat přes ústřednu.“

Protřel si oči a tiše si spílal, že mu to tak pomalu myslí. „Máte pravdu. Dejte mi minutu.“

Praštil telefonem dost hlasitě, aby probudil manželku. Ta si sedla a zopakovala jeho pohyby při probuzení. Přejela si dlaněmi obličej a prohrábla rozčuchané vlasy. „Kdo je to?“

„Říkal jsem ti tisíckrát, Julie, že potřebuju mít telefon k dispozici, a to okamžitě.“

„Promiň, myslela jsem, že si zasloužíš trochu oddechu...“

Nemělo smysl se s ní hádat. Zastrčil STU-III zpátky a číslo vytočil popaměti. „Tady zástupce ředitele Harper.“ Odrecitoval autorizační kód. „Dejte mi službu, prosím.“

Série cvakání a hučení, pak: „Bernsteinová.“

„Jo, tady Harper... Co se děje?“

Mluvila jasně a stručně. „Pane, mám tu hovor, který byste si asi měl vzít vy. Benjamin Tyres z úřadu šerifa okresu Cumberland. Říká, že je to důležité.“

„Okres Cumberland...?“

„To je v Maine, pane.“

Napřímil se na posteli. Při pohledu na jeho obličej začala Julie kulit oči. „Co se děje?“

„Máte ho na lince?“

„Samozřejmě, pane.“

„Spojte ho.“

Další cvakání, pak linkou prorazil hrubý starší hlas. „Pan Harper?“

„To jsem já.“

„Jmenuji se Ben Tynes, pane,“ vysvětloval muž zbytečně. „Jsem šerifem okresu Cumberland a mám tu něco, o čem byste asi měl vědět.“

Harper už ztrácel trpělivost. Chtěl vědět, jak se ten člověk dostal k jeho jménu a telefonnímu číslu, ale nejdřív chtěl odpovědi. V Maine znal jediného člověka. *Ježíši, Ryan...* „Co máte, šerife?“

„Jsem v čísle 1 334 na Village Creek Road. Dostali jsme se sem před dvaceti minutami po tísňovém volání. Našli jsme tu mladou ženu, mrtvou, a muže v kritickém stavu. Žena byla identifikována jako Katherine Leah Donovanová, stáří dvacet čtyři. Byla studentkou v Oronu. Podle průkazu je zraněný muž Ryan Thomas Kealey... Říká vám to něco?“

Harper pevně zavřel oči. „Ano,“ vydechl přidušeně po delší odmlce.

Šerif byl zřejmě zmatený, protože čekal, že to rozvede. „My se stále ještě snažíme přijít na to, co se vlastně stalo. Z toho, jak to vypadá, se zdá, že nám chybí třetí osoba –“ vysvětloval.

Jonathan měl docela dobrou představu o tom, kdo je ten třetí. „Šerife, jak je na tom Kealey? V jakém je stavu?“

„Není to dobré, pane.“ Další dlouhé váhání. „Není to vůbec dobré. Byl dlouho venku. Má ošklivě zlomený kotník a střelnou ránu na pravém boku, kromě několika zlomených žeber nalevo. Kulka je pořád v něm, ale zřejmě nezasáhla důležité orgány. To je dobrá zpráva. Na druhé straně jeho tělesná teplota, když ho přinesli dovnitř, byla 32,8. To je vážná hypotermie... Myslí si, že se z toho dostane, ale jen o fous.“

„A co děvče. Jste si jistý, že je...?“

„Před dvaceti minutami byla prohlášena za mrtvou, pane Harpere. Je pryč.“

„Dejte mi chvilku, ano?“ Harper odložil sluchátko a přes Juliiny panické dotazy se snažil dát se dohromady. Pak zvedl ruku, aby ji umlčel, a vrátil se k rozhovoru s Tynesem. „Jak se to jeví vám, šerife? Nějaké nápady?“

„Já a mí lidé tu nejsme dost dlouho, pane, ale... Myslím, že ta vaše třetí osoba dostala jednoho z nich nebo oba. Zabila tu ženu v kuchyni a toho mladého muže jsme našli na louce asi 70 metrů za domem. Jsou tam známky boje.“

„Jak jste zjistil, že je to můj člověk?“ zeptal se Harper.

„Kamarádka té Donovanové našla její tělo a volala 911. Kamarádku museli vzít do nemocnice s Kealeym – je v šoku – ale mluvila ještě jakžtakž souvisle, když jsme přijeli. Odněkud znala vaše jméno a před domem je auto s vládní poznávací

značkou, a tak jsem myslel, že to stojí za pokus, a zkusil jsem se vám dovolat.“

„Udělal jste to správně, šerife. Ach... žádné stopy po té třetí osobě?“

„Nic. Kealeyho ohřáli tepelnými balíčky a dekami a snažili se z něho dostat nějaké informace. Moc toho neřekl, ale jak jsem pochopil, ten druhý přepadl –“

„Jak to myslíte, přepadl?“

„Do oceánu, pane.“

Harper si levou dlaň přitiskl pevně na spánek a snažil se přebrat si to v hlavě. Ryan se do domu přestěhoval teprve před rokem a Jonathan tam nikdy nebyl. Neměl žádnou představu, kterou by si mohl vybavit. „Co to znamená, šerife?“

„To znamená, že je po něm.“ Zástupce ředitele slyšel po lince, jak si Tynes odkašlal. „Mrtvý.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Je to nějakých 55 metrů do vody, pane. Z té výšky je to, jako byste dopadl na beton.“

Dlouhá pauza. „Já jen doufám, že máte pravdu,“ řekl Harper nakonec. „Opravdu doufám, že se nemýlíte.“

Ben Tynes poznal, že ho nepřesvědčil. „Pane, pokud nedopadnete přesně ve správném úhlu, pak vám to, co zbyde z vašeho hrudního koše, rozcupuje vnitřnosti. Dokonce i kdybyste *přežil* vlastní dopad, pak se ponoříte tak hluboko, že se utopíte dřív, než byste vyplaval na hladinu, nebo vás to tak potrhá, že se z vody nevyhrabete. Obvykle je odveče proud, ale viděl jsem, co zbylo z několika skokanů, které se nám podařilo vytáhnout. Věřte mi, není to hezký pohled.“

Harper se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Dobře, šerife. To mi stačí. Musím zavolat na spoustu míst, ale vrátím se k vám, jakmile zorganizuju dopravu. Zavolám za pětáctýřicet minut.“

„Je tu ještě jedna věc, pane Harpere...“

Jonathan v jeho hlase zaregistroval nový tón, váhání, které okamžitě vzbudilo jeho zájem. „Pokračujte.“

„Ten člověk, Kealey... Jak dobře ho znáte?“

„Velmi dobře. Už dlouho je to můj přítel. Proč?“

„Jak to vypadalo s ním a tou Donovanovou?“

To byla poslední věc, na kterou chtěl Harper myslet. Chystal se muže odbýt, ale vypadalo to, jako že Tynes tím někam míří. „Byli zasnoubení. Jen několik týdnů.“ Nebyl si jistý, na co přesně šerif naráží. „Kromě takových těch obvyklých věcí mezi dvojicemi měli velmi dobrý vztah. Opravdu dobrý.“

Tynes pokračoval. Teď si byl mnohem jistější tím, co chtěl říct. „Důvod, proč se ptám, pane... Myslím, že viděl, co se jí stalo. Když jsme ho našli, ležel na břiše. Kulka se dostala dovnitř asi deset centimetrů vpravo od pupku a rána...“

„Rána co?“ Jonathana tyto otázky zneklidnily.

„... krvácela mnohem víc, než kdyby ležel na zádech.“ Další dlouhá přestávka. „A měl u sebe mobil, pane, ale nikomu nevolal. Chápete, co říkám?“

Harpera polil chlad, navzdory relativnímu teplu v ložnici. „Ach ne... Ježíši.“

Byla to zatím nejdelší odmlka. Tynes uctivě mlčel a čekal, až bude zástupce ředitele pokračovat.

„Jsem tam do tří hodin,“ řekl nakonec.

Harper položil telefon a podíval se na manželku.

„Co?“ zeptala se.

Bouře se nad Alžbětiným mysem zdržovala dlouho. Řádila mezi Portsmouthem a Bangorem, i když tato dvě města neurčovala meze jejího vzteku. Obvod pekla nevymezoval terén či názory přeplacených meteorologů.

Když konečně po mnoha hodinách skončila, odhad celkových škod dosáhl 130 milionů dolarů, ačkoliv některá čísla byla poněkud nafouknutá kvůli pozdějšímu vyšetřování pojišťoven.

Jako vždy majetek přímo na pobřeží utrpěl nejvíc.

Byly zde samozřejmě výjimky. Některé stavby neměly téměř žádné škody díky kvalitě stavebního materiálu nebo umístění v divoké pobřežní krajině. Jeden z takových domů patřil Richardovi a Brendě Creganovým, dvojici na penzi, která se na

sever přistěhovala poté, co před čtyřmi lety prodali svou poměrně úspěšnou firmu zabývající se úpravou krajiny v okolí Bostonu.

Dům měl vše, co hledali: ticho, samotu, pohodlí, ale nikoliv přepych. Byly tam čtyři ložnice a dvě a půl koupelny. Byl menší než většina ostatních domů v okolí, ale velikost pozemku, který k němu patřil, bohatě vynahrazovala skromnější rozlohu vlastního domu. Creganovi byli nadšení milovníci přírody a stezky vedoucí hustými lesy za domem významně přispěly k jejich rozhodnutí nemovitost koupit.

Dalo by se namítat, že stromy jsou důležitější než stezky, protože ty sloužily jako přirozený tlumič a nárazník mezi domem a ničivou silou oceánu.

Nicméně Creganovi milovali ty stezky, protože umožňovaly příjemnou půlkilometrovou procházku, která náhle končila pět metrů nad šplouchající hladinou Atlantiku. Při slabších bouřkách dosahovaly vlny až do dvou třetin výšky skalní stěny. Okraj skal zde byl mnohem blíže vodní hladině než u Alžbětina mysu, jenž ležel asi kilometr severněji. Při této bouři se však oceán spojil s pevnou zemí tak, že nebylo patrné rozhraní, jako by pětimetrový sráz vůbec neexistoval.

Creganovy nijak neznepokojoval vítr a déšť bičující jejich dům, ani náhlý pokles teploty, který bouři doprovázel. Po čtyřech letech na pobřeží zažili víc severovýchodních bouřek, než si dokázali zapamatovat. Věděli, se zoceleným srdcem domorodců, že mohou těžko dělat něco jiného než to přečkat a ráno spočítat škody. Taky věděli, že jim od okolních stromů nehrozí žádné nebezpečí, protože nejvyšší borovice nechali v okruhu pár set metrů od domu pokácet už minulý rok.

Byli si jisti, že pevné zdi jejich domova představují bezpečné útočiště, a tak je nijak neznepokojilo, když telefonní linky ohluchly a přestala jít elektřina. V takovém počasí to bylo celkem běžné, a poněvadž měli v záloze výkonný generátor, rozhodli se prostě jít brzy spát.

Měli lehké spaní, ale spali. Dům byl překvapivě dobře izolovaný od dunění bouře díky tlustým stěnám z cihel a malty a nákladným oknům v mohutných dřevěných rámech, která jim nainstalovali místní stavitelé.

S blížící se půlnocí se zdálo, že vzdálenější stromy vyrůstají z oceánu. Vítr ohýbal větve a do kmenů bušila voda a vířila mezi kmeny.

Také stezky se objevovaly. Čím dál do vnitrozemí nabývaly určitějších tvarů. Některé byly lemované ploty, ale všechny byly dřívějšími poutníky nějak označené.

Menší stopy, jako ty, které zanechali jeleni a menší obyvatelé lesa, brzo spláchl prudký déšť.

Jiné vydržely déle, jako například stopy, které vytvořila velká váha Richarda Cregana, a menší, jež zanechávaly pohorky Tumberland Brendy Creganové.

Byla tu i třetí sada stop, která by je udivila, kdyby ji viděli. Jednu ze stezek lemovaly nepravidelné šlápoty různé hloubky. Hluboké otisky v blátě občas doprovázely známky plazení.

Byly neobvykle daleko od sebe a každá se od ostatních lišila hloubkou i tvarem. Rozdíly byly zřejmé, ale viděno v celku byl směr, kterým se zraněný muž ubíral, naprosto jasný.

Stopa mířila přímo od rozbouřených vln Atlantiku ke klidnému, tmavému domu Richarda a Brendy Creganových.

Neslyšeli bouři řádící venku.

Měli lehké spaní a spali spánkem beze snů.

Andrew Britton
TEN AMERIČAN

Z amerického originálu The American,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books
v New Yorku v roce 2006,
přeložil Jan Krejčí.

Korektury: Eva Hartová

Obálka: Trilabit Praha.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Řeznická 12, 110 00 Praha 1,
jako svou 482. publikaci.

Sazba: SF SOFT.

Tisk: Tiskárna PROTISK, s. r. o., České Budějovice.

První vydání, Praha 2009.